NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF OPEN SEASON

LINDA HOWARD

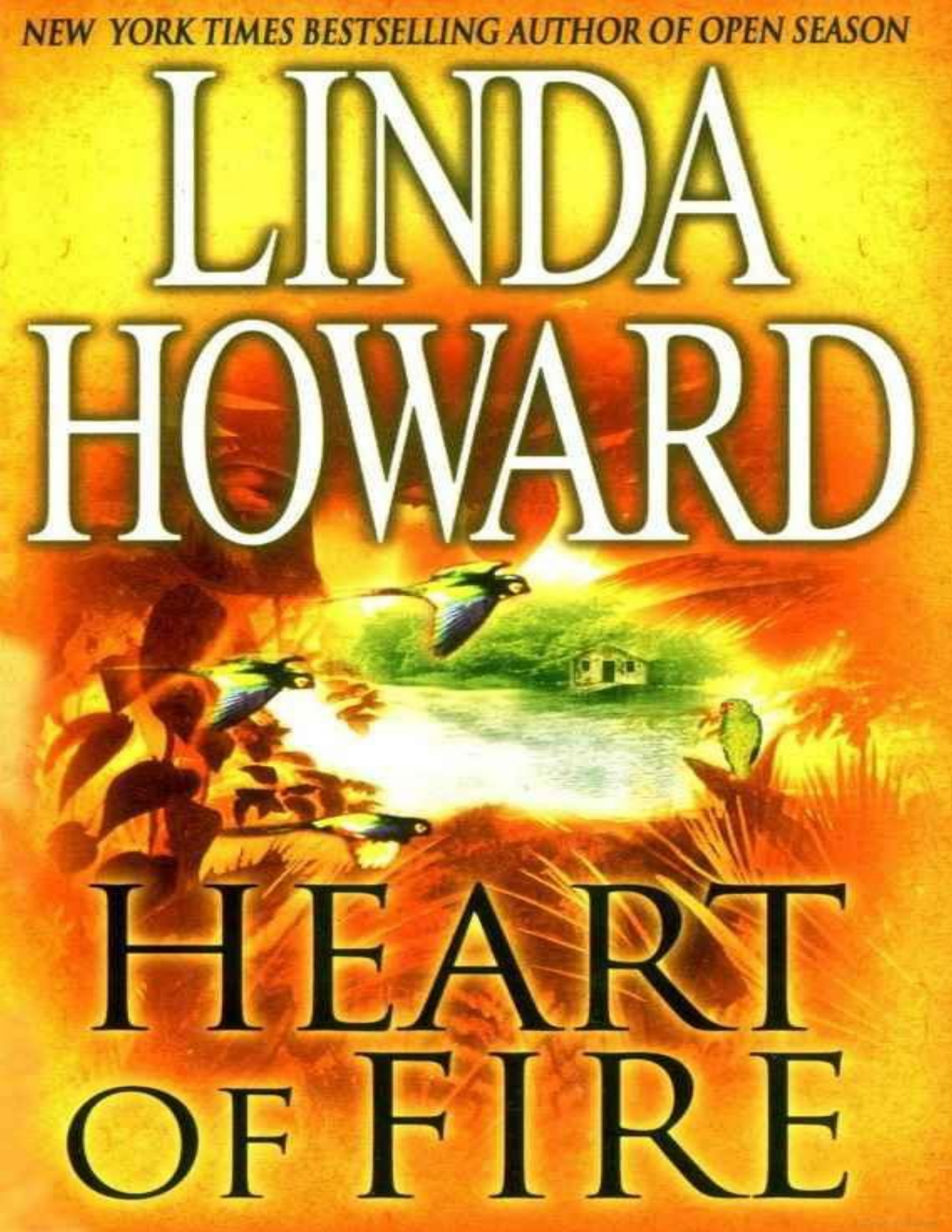

HEART OF FIRE

Trái Tim Lửa

Linda Howard

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Chương mở đầu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22

Giới thiệu

Một thành phố Amazon tuyệt vời đã bị lãng quên, nơi có một nữ chiến binh đã từng sinh sống, và trái tim của người nữ chiến binh Amazon, một viên kim cương đỏ quý hiếm bị chôn vùi. Nó có vẻ giống như một huyền thoại, nhưng nhà khảo cổ học Jillian Sherwood tin rằng đó là sự thật, và cô đã sẵn sàng đương đầu với bất cứ thứ gì để tìm thấy nó - ngay cả Ben Lewis. Một tên lưu manh, lang thang, và cũng là người dẫn đường số một trên những dòng sông ở Brazil, Ben cũng như mọi đàn ông khác-cao hơn sáu feet với những múi cơ cứng như đá ẩn hiện đưới lớp áo kaki của anh, với đôi mắt lười biếng màu xanh luôn chế giễu cô... Jillian nhìn anh nhanh chóng giận sôi lên khi cô từ chối tiết lộ điểm đến chính xác thượng nguồn trong một khu rừng mưa hoang sơ - và cô quyết tâm giữ vững lập trường của mình đến cùng. Không ai trong số họ có thể đoán trước những những điều gì đang chờ họ trong những ngày tiếp theo: một chuyến phiêu lưu khám phá sự nồng nàn của trái tim đầy đam mê những cũng ngập ngừng những phản bội, sự nguy hiểm đã nối kết những số phận vào nhau, đắm chìm trong những bí mật vĩnh cửu và đầy bí ẩn... của tình yêu...

Chương mở đầu

“Đây là ai, Daddy?” Ngón tay nhỏ của Jillian hướng chằm chặp vào một bức tranh trong cuốn sách của cha cô đang cầm. Cô đang ngồi gọn lỏn trên đùi ông, như cô thường làm. Mặc dù cô chỉ mới năm tuổi nhưng cô đã bị thu hút bởi câu chuyện về những con người cổ xưa và những nơi xa xôi, được kể từ khi cô là một đứa trẻ.

“Đó là một người Amazon.”

“Tên cô ấy là gì?” Jillian biết hình ảnh này là phụ nữ vì vóc dáng của nó. Khi còn nhỏ, cô đôi khi bị bối rối bởi chiều dài của tóc, cho đến khi cô nhận ra rằng hầu như tất cả mọi người trong sách ảnh của Daddy đều có mái tóc dài, các chàng trai cũng như gái. Để tìm kiếm một cách xác định giới tính tốt hơn, chẳng bao lâu, cô đã phát hiện ra một đầu mối đáng tin cậy hơn rất nhiều: ngực. Đàn ông và phụ nữ có ngực khác nhau.

“Bố không biết tên cô ta. Không ai biết cô ấy có thực sự sống hay không.”

“Vậy là cô ấy có thể chỉ trong trí tưởng tượng?”

“Có thể.” Cyrus Sherwood nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu tròn của cô con gái nhỏ, nâng mái tóc dày, sáng bóng của cô lên trên tay và để chúng tự động trôi xuống. Ông rất thích con gái ông. Ông biết ông có thể đánh giá thiên vị, nhưng sự hiểu biết và khả năng nắm bắt những điều trừu tượng của cô đã vượt xa những đứa trẻ khác cùng tuổi khác. Cô đã bị cuốn hút vào cuốn sách về khảo cổ học của ông, một trong những kỷ niệm yêu thích của ông là khi cô bé, chỉ mới ba tuổi, đã kéo mạnh một cuốn sách nặng gần bằng cô, giật nó xuống sàn, và sau đó trải qua toàn bộ một buổi chiều nằm sấp trên sàn để lật từng trang sách chậm rãi, mải mê nghiên cứu các hình ảnh, hoàn toàn không biết gì về mọi thứ khác xung quanh. Cô đã kết hợp những suy nghĩ ngây thơ với những điều logic theo kiểu đáng ngạc nhiên, không ai có thể buộc tội Jilly của ông có tri´oc hỗn loạn. Và nếu tính cách cơ bản của cô là luôn thích nhúng mũi vào mọi chuyện, thì tính thứ hai của cô là sự cứng đầu. Ông phấn khích khi ngờ rằng đứa con gái yêu quý của mình sẽ trở thành một thứ còn hơn cả sự phiền toái đối với một chàng trai vô tội nào đó trong tương lai.

Jillian nghiêng người tiến gần hơn để nghiên cứu các hình ảnh chi tiết hơn. Cuối cùng bé hỏi: “Nếu cô ấy là một người trong trí tưởng tượng, vậy tại sao cô ấy lại xuất hiện trong cuốn khả cổ này?”

“Người Amazon được xếp vào loại những nhân vật huyền thoại.” “Oh. Những người được các nhà văn viết thành những câu chuyện.” “Đúng vậy, bởi vì đôi khi huyền thoại có thể dựa trên thực tế.” Ông thường cố gắng để đơn giản hóa từ vựng của ông khi ông nói chuyện với Jillian, nhưng ông không bao giờ xem thường bé. Nếu không hiểu điều gì đó, cô bé mạnh mẽ đáng yêu của ông sẽ yêu cầu lời giải thích từ ông cho đến khi cô thật sự thông suốt.

Cô bé nhăn lại chiếc mũi nhỏ của mình. “Kể cho con biết về những Điều thú vị (Amazings) này.” Cô quay trở về trong lòng của ông, tìm lại vị trí thoải mái của mình.

Ông cười với cách chơi chữ ngẫu hứng nhưng rất chính xác của cô *(Jully đã nói Amazings, vừa để ám chỉ về Amazons vừa thể hiện sự hứng thú của mình với chủ đề về amazons)*, sau đó ông bắt đầu giới thiệu cho cô về những người phụ nữ chiến binh và nữ hoàng của họ Penthesilea. Một cánh cửa nào đó của ngôi nhà đóng sầm, nhưng không thu hút sự chú ý của ai, họ hoàn toàn bị cuốn vào thế giới yêu thích của mình.

Rick Sherwood chạy vào nhà với sự nhiệt tình bất thường, sự ủ rũ thường thấy của anh thay thế bằng sự phấn khích. Đôi giày đinh dùng để đánh bóng chày của anh phát ra âm thanh kim loại lạ trên sàn gỗ khi anh mặc kệ lời yêu cầu thường lặp đi lặp lại của quản gia phải tháo giày trước khi vào trong nhà.

Chúa ơi, một trận đấu tuyệt vời! Đây là trận hay nhất anh từng chơi. Anh muốn cha ở đó để xem anh, nhưng ông đã có một số cuộc hẹn của học sinh nên không thể đến.

Cầm gậy năm lần, và anh đánh trúng 4 lần, một trong đó lại là một cú home-run *(cú đánh cho phép người đánh chạy quanh ghi điểm mà khỏi phải dừng lại)*. Điều đó làm điểm trung bình đánh bóng trong một ngày của anh là 0,800, một thành tích kì diệu! Toán học không phải là điểm mạnh của anh, nhưng đủ để anh có thể tính điểm đánh bóng trung bình một cách dễ dàng.

Anh dừng lại trong nhà bếp để uống một ly nước, nốc ly nước quá vội đến nỗi chúng chảy xuống cằm, rồi một ly nữa. Khi anh vừa đưa nó vào miệng của mình,anh nghe thấy tiếng nói và dừng lại. Giọng nói nghe có vẻ giống như cha của anh.

Vẫn còn bị thôi thúc bởi cơn phấn khích, anh chạy xồng xộc vào phòng đọc sách, nơi anh biết rằng cha mình đang ở. Anh bật mở cửa và vội vã chạy băng qua phòng. "haha, bố, con đánh bốn cú ngày hôm nay, một trong số đó là cú home-run! Con đạt bảy RBIs và đã đánh đôi. Bố đáng lẽ nên đến đó!" Câu cuối cùng bật ra với niềm phấn khích bùng nổ, không phải là một lời phàn nàn.

Giáo sư Sherwood ngước lên từ cuốn sách và mỉm cười với con trai của ông. "Ba ước ba đã ở đó! Làm tốt lắm con trai."

Rick bỏ qua em gái của mình, người đang ngồi trên đùi của cha. "Cuộc hẹn của các sinh viên không mất lâu như bố nghĩ à?"

"cuộc hẹn bị hoãn lại cho đến ngày mai", giáo sư nói.

Rick đứng đó, nhạt dần sự hứng thú. "Vậy tại sao bố không đến xem trận đấu?"

Jillian đã lắng nghe chăm chú, và cô nói lập tức, "Con thích bóng chày, Daddy."

Ông mỉm cười với cô. "Vậy sao? Có lẽ chúng ta sẽ đi xem một trong những trận đấu tới."

Cô hài lòng với điều đó, và câu chuyện của cô đã bị gián đoạn đủ dài. Cô chỉ vào cuốn sách để chuyển hướng sự chú ý của ông. "Những điều thú vị *(Người Amazon)*" cô nhắc.

Giáo sư đáp ứng yêu cầu của cô, thật dễ dàng khi câu chuyện đã kể quá quen thuộc trong tim của ông. Cám ơn trời là Jillian thích những huyền thoại hơn câu chuyện cổ tích, nếu không ông đã chẳng thể kiên nhẫn như vậy.

Niềm vui của Rick đã biến mất, thay vào đó là sự giận dữ khi anh thấy mình một lần nữa bị quăng ra ngoài lề câu chuyện vì con chuột nhắt khốn kiếp ấy. Được thôi, con nhóc ấy thông minh, thì sao? Nó không thể chơi bóng cặp. Sự thất vọng dâng lên bên trong anh, và anh xô khỏi căn phòng trước khi khao khát ném con nhóc ấy ra khỏi lòng cha bùng nổ. Vị giáo sư sẽ không hiểu nỗi bực dọc của anh, ông chỉ luôn nghĩ rằng cô gái bé nhỏ ấy tuyệt vời bao nhiêu.

Cô gái bé nhỏ, cái mông ấy, Rick nghĩ dữ dội. Anh không thích và bực bội Jillian từ lúc nó sinh ra, cũng giống như ông đã không thích mẹ nó. Mẹ nó đã chết một vài năm trước đây, cảm ơn Chúa, nhưng con nhóc vẫn còn.

Mọi người đều làm ầm lên vì nó thông minh. Họ đối xử với anh như một thằng ngốc chỉ vì anh ta phải ở lại một lớp. Được thôi, anh đã mười bảy tuổi, và sẽ sang 18 khi bắt đầu học lớp trung học cơ sở ở trường trung học, nhưng anh không ngu ngốc, chỉ là anh đã không thực sự cố gắng hết sức. Tại sao phải bận tâm? Mặc kệ anh đã học giỏi đến đâu, mọi người vẫn dành cho con nhóc tất cả sự chú ý của họ.

Anh đi lên lầu vào phòng của mình, nơi anh cởi giày bóng chày và ném chúng vào tường. Bây giờ con

nhóc còn hủy hoại những trận đấu tuyệt nhất của anh. Nếu cuộc hẹn sinh viên của bố đã bị hoãn lại, ông có thể đến trận đấu chơi bóng sau đó, nhưng thay vào đó ông muốn trở về nhà để kể chuyện cho con nhóc hỗn láo đó. Sự bất công của ông làm Rick muốn đấm vào một cái gì đó. Anh muốn đập con nhóc đó. Anh muốn làm tổn thương nó, giống như cách nó làm anh ấy tổn thương. Nó đã đánh cắp cha anh, nó và bà mẹ ngu ngốc của nó, và anh sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho nó.

Cơn bốc đồng giật hắn đứng lên. Vớ của hắn chặn tất cả các âm thanh khi hắn ra khỏi phòng và xuống phòng Jillian. Hắn đứng giữa căn phòng, nhìn quanh. Giống như tất cả đứa trẻ, con nhóc thu thập kho báu của mình xung quanh nó, căn phòng đã rải rác với các cuốn sách yêu thích và búp bê và vật lưu niệm khác với ý nghĩa rõ ràng với nó. Rick không quan tâm đến chúng, hắn chỉ nhìn con búp bê đặc biệt của con nhóc, thứ cô yêu nhiều hơn bất kỳ những người khác, một con búp bê bị bẩn được đặt tên là Violet. Cô thường ngủ và nó rúc vào má cô.

Nó đây rồi. Rick nắm lấy con búp bê và trở lại phòng riêng của mình, cố gắng quyết định làm gì tiếp theo. Hắn muốn quật nó ra từng mảnh và để nó trên giường của Jillian, nhưng sự khôn ngoan nói rằng hắn sẽ bị đổ lỗi về điều ấy, vì không có ai khác có thể thực hiện hành động này. Tuy nhiên, chỉ giấu con búp bê là không đủ. Sự ghen ghét đòi hỏi nhiều hơn, hắn cần phải hủy diệt cái mà con nhóc ấy yêu quý, ngay cả khi hắn là người duy nhất biết về sự hủy diệt ấy.

Mỉm cười, hắn lấy con dao bỏ túi của mình từ phía trên tủ quần áo và mở nó ra. Ngồi xuống giường, hắn bình tĩnh cắt nát con búp bê hoàn toàn. Jillian sẽ không biết những gì hắn đã làm, nó sẽ khóc vì con búp bê yêu thích đã bị mất, nhưng không ai có thể buộc tội hắn tạ bất cứ điều gì. Hắn sẽ ôm bí mật ấy một mình, và mỗi khi hắn nhìn con nhóc ấy, hắn sẽ hả hê, bởi vì hắn sẽ biết và nó thì không.

Chương 1

Jillian Sherwood cắn chặt đầu lưỡi tức giận khi cô bước vào căn hộ của mình. Ngôi nhà chưa được hai năm, và cô thường cảm thấy vui vẻ tức thời với sự thành tựu mỗi lần bước qua ngưỡng cửa, vì căn hộ không chỉ đẹp, nó là của riêng cô, nhưng hôm nay không phải là một ngày bình thường và cô đã không, ' thậm chí nhận thấy sự, mát mẻ, dễ chịu trong nhà. Cô quăng chiếc túi vải của mình lên bàn ăn và đi thẳng qua phòng khách ra ban công. Cơn tức giận quá mãnh liệt đến nỗi cô phải đi ra ngoài để nó có thể bùng nổ.

Cô đứng cứng nhắc với cái nóng bức cuối xuân của Los Angeles, tay cô giữ chặt trên mép của bức tường bê tông cao đến eo cô. Cô đã có một quang cảnh đẹp của thành phố, bình thường cô yêu thích nó, màu sắc nhợt nhạt của ban ngày lẫn ánh sáng của những chiếc đèn neons ban đêm, nhưng bây giờ cô quá tức giận để thưởng thức chúng.

Những tên khốn hẹp hòi chết tiệt!

Cô đã trả phí, giành được quyền làm việc ở chỗ khai quật Ouosalla phía đông châu Phi. Nó là khu khảo cổ mới lớn nhất được phát hiện trong nhiều thập kỷ qua, và cô thèm khát được tham gia chuyến đi này. Cô chưa bao giờ muốn bất cứ điều gì nhiều như cô muốn giúp khai quật ngôi làng cổ đại bị chôn vùi, thứ vừa mới được phát hiện gần đây trên bờ biển châu Phi của khu vực Biển Đỏ. Việc khai quật được tài trợ bởi tổ chức khảo cổ Frost, nơi ban đầu cô làm việc, và cô đã gần như choáng váng với sự phấn khích khi cô gửi tên của mình lên các trang web Ouosalla để người ta xem xét lựa chọn đội viên.

Vì sao cô đã không được lựa chọn như dự kiến? Công tác của cô tuyệt vời, và những bản báo cáo của cô cũng vậy, nhiều bài viết của cô đã được in trong một số ấn phẩm có uy tín. Cô đã có học vị tiến sĩ khảo cổ học và đã từng khai quật một số khu mộ nhỏ lẻ ở châu Phi, kinh nghiệm của cô sẽ có giá trị đáng kể cho một cuộc khai quật quan trọng như Ouosalla. Chỉ có người giỏi nhất sẽ được chọn, nhưng cô biết rằng cô là một trong người giỏi nhất. Cô đã có kinh nghiệm, tận tâm và chăm chỉ, và sở hữu một trí óc nhanh nhẹn bẩm sinh, thứ sẽ cho phép các nhà khảo cổ kết hợp những mảnh ghép của cuộc sống cổ đại từ các mảnh vỡ còn sót lại. Không có lý do gì mà cô sẽ không được chọn.

Nhưng cô đã không được, bởi vì đối với những người điều hành tổ chức, có một lý do rất tốt không bao gồm cô: tên cô là Sherwood.

Người đứng đầu ngành khảo cổ học tại các trường đại học đã đóng một vết đen thẳng thừng: con gái của Cyrus Sherwood "lập dị" sẽ không phải là một điểm cộng về sự uy tín cho bất kỳ nhóm khảo cổ nào. Công việc của riêng cô và độ tin cậy đã bị lu mờ bởi việc đề xuất lý thuyết hoang dã danh tiếng của cha cô.

Cô đập đầu vào tường và nó làm cô tức điên lên. Cha cô đã luôn luôn nói rằng sự kiên định của cô đủ cho ba người, nhưng trong trường hợp này, cô thất vọng bởi những sự lựa chọn quá ít ỏi. Cô không muốn rời khỏi ngành khảo cổ học, cô yêu nó quá nhiều. Nhưng cánh cửa của những trình độ cao hơn của nghề này đã bị đóng, vì danh tính của cô. Việc khai quật khảo cổ tốn chi phí rất nhiều, và không có nhiều nhà tài trợ xung quanh, việc cạnh tranh cho các khoản tài trợ thích hợp rất khốc liệt. Vì vậy không có đội danh tiếng nào có đủ tiền để gửi cô đi làm trong một cuộc khai quật lớn, vì sự hiện diện của cô sẽ đặt câu hỏi về tính hợp lệ của những vật tìm thấy, và nhóm sau đó sẽ mất các nguồn tài trợ.

Thậm chí thay đổi tên của cô cũng không thể cải thiện được tình hình, thế giới khảo cổ học rất nhỏ và quá nhiều người biết đến cô. Ước gì tất cả chúng không quá nặng nề về chính trị như thế! Kinh phí dẫn đến các tên tuổi lớn được công khai, và không ai muốn những điều tiếng xấu của báo chí khi bao gồm cô. Cô đã được làm trên nhiều chỗ khai quật nhỏ, nhưng tất cả những phát hiện quan trọng đã bị đóng

cửa với cô.

Mà ngay cả khi nó có thể cải thiện được chút gì, cô cũng không đổi cái tên này. Cha cô là một người đàn ông tuyệt vời và nhà khảo cổ học xuất sắc biết bao. Cô đã tha thiết yêu ông, vẫn nhớ ông mặc dù ông đã chết năm cô 28 tuổi. Nó làm cô tức điên lên vì nhiều đóng góp của ông cho ngành khảo cổ học hầu như đã bị phớt lờ vì những thảm đề án, lý thuyết của ông, không gì trong số đó, đã có thể được chứng minh. Ông đã chết trong một tai nạn trong rừng già Amazon trong một chuyến đi mà ông hy vọng sẽ cung cấp bằng chứng không thể chối cãi của một trong những lý thuyết gây sốc của ông. Ông đã được gọi là một tên bịp bợm và một thằng ngốc, nhưng sau khi ông chết, những người thông cảm hơn đã quyết định rằng ông chỉ đơn thuần là "sai lầm".

Tai tiếng Cyrus Sherwood đã theo sau Jillian suốt ngày học đại học và sự nghiệp của mình, vì vậy cô đã thường cảm thấy như thể cô đã phải làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai khác, để có thêm sự chính xác, tỉ mỉ hơn, để không bao giờ thể hiện bất kỳ sự khiếm khuyết nào giống cha cô đã thể hiện. Cô đã cống hiến cuộc đời cho khảo cổ học, thậm chí không bao giờ tham gia một kỳ nghỉ, bằng cách sử dụng từng giây từng phút có thể để theo đuổi mục tiêu của mình.

Tất cả đã trở thành con số 0.

Con gái của Sherwood "lập dị" đã không được chào đón trên bất kỳ vụ khai quật lớn nào.

Cô đập tay xuống tường. Ông không phải là kẻ lập dị, cô nghĩ dữ dội. Ông đã từng có một chút mơ hồ, một chút lệch lạc, nhưng là một người cha tuyệt vời, khi ông về nhà, và là một nhà khảo cổ tốt một cách chết tiệt.

Suy nghĩ về ông làm Jillian nhớ lại các hộp giấy tờ của ông mà cô chưa bao giờ xem qua. Sau khi ông chết, giấy tờ của Giáo sư Sherwood đã được đóng gói và ngôi nhà bị bán, và người anh của cô, Rick, đã lấy những cái hộp đến căn hộ tồi tàn của mình và chỉ đơn giản là xếp chồng lên nhau trong một góc. Anh không quan tâm tới chúng, và như cô biết,chúng chưa bao giờ được động vào. Khi Jillian tốt nghiệp đại học và chuyển đến chỗ của riêng mình cô đã yêu cầu lấy chúng, để chúng tránh xa khỏi anh ta, nhưng Rick đã từ chối, cô nghĩ, bởi vì anh thích ý tưởng của việc có một cái gì đó cô muốn hơn là vì bản thân anh muốn có mọi thứ của cha họ.

Về việc này, như trong hầu hết mọi thứ, những suy nghĩ của Rick đã sai. Mặc dù cô không bao giờ phá hủy các giấy tờ của cha cô, cô cũng chẳng quá đau đớn khi không có chúng. Hoàn toàn ngược lại. Bởi sau đó, Jillian đã buộc phải đau đớn thừa nhận sự tai tiếng của cha cô khi là một kẻ lập dị, một chuyện hề trong nghề, và cô cũng không muốn đọc bất cứ điều gì có thể làm cho cô tin điều đó. Giữ những kí ức của cô về ông như chúng đã từng sẽ tốt hơn.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy một làn sóng tò mò và sự cần thiết tiến gần đến những kí ức về ông hơn. Ông không phải là một kẻ lập dị! Một số lý thuyết của ông khác với bình thường, nhưng 500 năm trước đây, lý thuyết cho rằng trái đất tròn cũng được coi là một ý tưởng lập dị. Cha cô đã dành rất nhiều thời giờ nghiền ngẫm bản đồ, biểu đồ, và các tạp chí, theo dõi các manh mối để giúp xây dựng lý thuyết. Và trong lĩnh vực này, ông đã rất tuyệt vời, ông có thể nói rất nhiều về quá khứ từ những mảnh bằng chứng ít ỏi còn tồn tại cho đến ngày nay.

Cô ước cô đã có những cái hộp ngay bây giờ. Cha cô không bao giờ đưa cho cô bất cứ điều gì ngoài sự hỗ trợ, và cô cần điều đó. Ông đã biến mất, nhưng những hồ sơ cũ là một phần của cuộc đời ông hơn vài kỷ vật, chủ yếu là hình ảnh mà cô có.

Cô do dự một phút. Đây là thời điểm đen tối nhất của sự nghiệp của cô, thời điểm giận dữ và buồn bã nhất kể từ khi cô biết cái chết của giáo sư. Bản tính của cô là độc lập, nhưng ngay cả những người độc lập nhất đôi khi cần thoải mái, và lúc này là một trong những lần ấy. Cô muốn cảm thấy gần gũi hơn với cha cô, sự bức thiết phải đánh thức những kí ức về ông.

Đã quyết định, cô nhanh chóng trở lại bên trong và nhìn lên số của Rick trong sổ địa chỉ của mình, suy nghĩ một cách châm chọc rằng đó là một biểu hiện chính xác về mối quan hệ của họ: cô không nhớ số của anh mình. Về bản chất, không có mối quan hệ giữa họ trong bất kỳ ý nghĩa tình cảm. Anh đã mượn tiền cô một vài lần, nhưng trung bình, cô thấy anh ta có thể chỉ một lần mỗi năm, đấy đã là rất nhiều cho cả hai người.

Cô để cho điện thoại reo một phút trước khi gác máy. Luôn luôn thực tế, cô biết rằng nó có thể mất một vài ngày để liên lạc với anh ta, vì vậy cô kiểm chế sự thiếu kiên nhẫn của mình và thay bộ quần áo thể thao của mình. Tập thể dục luôn luôn tốt cho sự căng thẳng, và cô thích giữ sự cân đối. Việc ghé thăm phòng tập thể dục ba ngày một tuần, cộng với chạy bộ, sẽ giữ cho cô luôn khỏe khoắn.

Tuy nhiên, ngay sau khi cô trở về nhà một vài giờ sau đó, cô lấy điện thoại và bấm vào nút quay số lại. Trước sự ngạc nhiên của cô, sau một tiếng reo đã có một tiếng click báo hiệu cú gọi đã có người nhận, và một giọng nói cộc lốc, hơi líu nhíu "Ai?" xộc vào tai cô.

"Rick, Jillian. Anh có ở nhà tối nay không?"

"Tại sao?" Câu hỏi thứ hai mang đầy vẻ nghi ngờ.

"Em muốn xem những hộp giấy tờ cũ của bố."

"Làm gì?"

"Chỉ cần nhìn qua chúng. Chúng ta chưa bao giờ xem, anh biết chúng ta vẫn chưa biết chúng chứa những gì mà."

"Vậy thì tại sao bây giờ chúng lại quan trọng?"

"Chẳng quan trọng gì. Chỉ là tò mò." Theo bản năng, cô đã không để cho Rick biết bên trong cô đã đau đớn bao nhiêu và cô khát khao kết nối với cha họ như thế nào.

"Tôi không có thời gian để ngồi ở đây cho những kí ức của cô," anh nói, hoàn toàn bỏ qua khả năng cho phép cô lấy các hộp và mang chúng về nhà với cô ấy. Rick sẽ không bao giờ từ bỏ những gì anh coi là một lợi thế đối với cô.

"Được rồi," cô nói. "Quên chuyện đó. Đó chỉ là một ý tưởng. Bye."

"Chờ đã," anh nói vội vàng. Cô gần như có thể cảm thấy anh ta suy nghĩ, hình ảnh ý tưởng hình thành trong tâm trí của anh. "Uh... Tôi đoán cô có thể ghé qua, uh, cô có chút tiền mặt dư dả nào không? Tôi đang hơi túng."

"ừm, em không biết nữa," cô nói, không muốn anh ấy nghĩ rằng nó đã quá dễ dàng và có thể làm anh thay đổi quyết định. "Bao nhiêu tiền?"

"Không nhiều. Có lẽ một trăm."

"Một trăm!"

"Được rồi, được rồi, 50 vậy".

"em không biết được", cô nói một lần nữa. "em sẽ kiểm xem em có bao nhiêu."

"Cô đến ngay à?" anh hỏi.

“Dĩ nhiên, nếu anh còn đang ở nhà.”

“Tôi sẽ ở đây.” Anh ta gác điện thoại, âm thanh chẳng nhẹ nhàng mấy. Jillian nhún vai khi cô gác. Mỗi lần tiếp xúc với Rick là như thế. Đôi khi cô tự hỏi anh ta có thấy sự vô ích trong việc cố gắng làm cô khó chịu.

Cô kiểm tra ví của mình để chắc chắn rằng cô có năm mươi đô la tiền mặt, cô có, nhưng cô cũng rỗng túi đến khi cô đến rút tiền ở cái máy tự động, một chuyện cô không muốn làm vào ban đêm. Tuy nhiên, cô có nhiều xăng trong xe của cô, vì vậy cô sẽ không cần tiền mặt cho bất cứ điều gì đêm nay. 50 đô để cô có thể xem các giấy tờ của cha cô ngay lập tức, khi cô cần sự giúp đỡ. Hiếm khi cô cần giúp đỡ, cô đã luôn tự chăm sóc và đi trên hai chân của mình vững vàng, nhưng đôi khi ngay cả những cái cây dẻo dai nhất cũng bị héo hon. Tối nay những chiếc lá của cô đã chắc chắn bị héo rũ.

Cô chẳng màng đến việc thay đổi bộ đồ đang ẩm dấp mồ hôi ra bởi vì cô chắc chắn nó sẽ là một công việc lộn xộn, đầy bụi bẩn, phân loại những cái hộp sau bằng ấy thời gian. Phải mất 45 phút để đến khu chung cư của Rick. Đó là một tòa nhà hai tầng với 3 căn sát nhau, trên tường vẽ một cá hồi nhạt, chúng có lẽ đã từng rất tươi, nhưng bây giờ thì đã bị năm tháng nhuộm màu và nhạt dần thành một con cá với màu nâu sẫm chẳng hề ngon miệng. Rick sống trong tòa nhà bên trái, tầng dưới cùng. Bãi đậu xe chật kín với các loại xe bị hư hỏng nhiều kiểu. Những người chạy chúng có lẽ cần một thân xe hoặc rõ ràng đang trong thời gian nhận được nó, vì màu sắc chính là sơn lót. Những người dân sống trong những căn hộ giống nhau, ngoại trừ màu sơn.

Cô gõ cửa nhà Rick. Cô có thể nghe thấy truyền hình, nhưng không có gì khác. Cô lại gõ cửa lần nữa.

“Đến đây, đến đây,” một câu trả lời vang đến, mờ nhạt, bất mãn, và một phút sau Rick mở cửa.

Cô luôn luôn ngạc nhiên với vẻ ngoài dễ chịu và trẻ con của Rick, khuôn mặt của anh không bị ảnh hưởng của thuốc lá, rượu, và cách sống của anh ta. Anh trông có vẻ nhợt nhạt, tiều tụy dần, nhưng anh vẫn còn là một người đàn ông hấp dẫn.

“Chào,” anh nói. “Cô mang tiền chứ?”

“Em không có nhiều hơn năm mươi đô, nhưng em có thể trang trải được nếu anh thực sự cần nó,” cô nói, trong khi suy nghĩ, Xin chào, em khỏe, còn anh thế nào? Cô có thể ngửi thấy mùi rượu vào hơi thở của anh. Khi Rick còn tỉnh táo, cư xử của anh ta không tốt là bao, nhưng chúng sẽ hoàn toàn không hề tốt khi anh ta say. Thật không may, hầu hết thời gian anh ta say.

“Chắc chắn rồi, tôi cần nó”, anh ngắt lời. “Tôi sẽ không hỏi cô đến một trăm ngay từ đầu nếu tôi không cần nó.”

Cô nhún vai và lấy ra khỏi ví của mình, mở nó để anh có thể thấy rằng cô đã cho anh ta tất cả ngân phiếu cô có. Năm mươi bảy tờ đô. Cô sẽ không bao giờ nhìn thấy nó một lần nữa, nhưng cô cũng chẳng hi vọng anh ta sẽ trả lại. Cô đưa tiền và nói, “ những cái hộp ở đâu?”

“Ở đằng sau. Trong phòng ngủ thứ hai.

Căn phòng ngủ thứ hai là một căn phòng rác, không hề có bất kỳ dấu tích của một chiếc giường đã từng được đặt. Rick sử dụng căn phòng cho việc trữ đồ, và rõ ràng, như là một nơi thuận tiện cho việc quẳng bất cứ điều gì chắn đường anh ta, bao gồm cả quần áo bẩn. Những cái hộp được xếp chồng lên nhau trong một góc, cô phải chật vật mới lấy được chúng và bắt đầu dọn chỗ để có nơi dỡ chúng ra.

“Cô đang tìm cái gì?” Rick hỏi. Cô nghe thấy sự nghi ngờ trong giọng nói của anh và biết anh ta đã không hoàn toàn tin cô.

“Không có gì, em chỉ muốn đọc chúng. Sao anh không mang hai chiếc ghế lại và đọc cùng với em?”

“Không, cảm ơn”, anh ta nói, nhìn cô như thể nhìn vào một con ngốc. “Tôi tốt hơn nên nhâm nhi một cốc nước lạnh và xem tivi.”

“Được thôi,” cô nói, tiến tới cái hộp đầu tiên, có năm cái, ẩm thấp và đầy bụi vì hầu hết những thứ yêu thích của ngài giáo sư yêu đều đã lờ mờ. Cô ngồi xuống trên sàn nhà và bắt đầu xé miếng băng keo màu nâu đã được sử dụng để niêm phong.

Rất nhiều tài liệu là những cuốn sách nghiên cứu, cô sắp chúng xung quanh theo chủ đề. Một số cuốn sách, cô đặc biệt quan tâm, là những phiên bản hiếm hoi mà cô đã rất cẩn thận khi cầm.

Có những ghi chú về các cuộc khai quật khác nhau mà ông đã nghĩ là thú vị và lưu lại, bản đồ và những biểu đồ theo nhiều năm, và một số bản ghi chép được cuộn lại, trong đó ông muốn ghi lại những ý tưởng của riêng mình. Cô đã mở chúng ra với một nụ cười kéo dài, trong các dòng chữ viết tay chằng chịt, cô đã tìm thấy một lần nữa con người thật của cha cô. Ông đã đầy nhiệt huyết trong công việc của mình, ôm ấp một niềm vui vô bờ bến mỗi lần xây dựng lại những nền văn minh bị mất. Ông chưa bao giờ cố gắng để kiềm chế trí tưởng tượng của mình mà đã để cho nó trôi đi, tin tưởng rằng nó sẽ đưa ông về phía sự thật, thứ đối với ông đã luôn luôn tuyệt vời hơn rất nhiều so với những sự xảo trá quỷ quyệt.

Niềm say mê của ông với công việc đã khiến ông cố gắng theo đuổi nhiều truyền thuyết, và ông đã dành cho mỗi người một chương trong những quyển tập của mình. Jillian nhớ nhiều buổi tối cô đã trải qua như một đứa trẻ, ngồi say mê trên chân của ông hoặc trong lòng của ông trong khi ông kể nhiều câu chuyện thần kì làm cô mê mẩn. Cô đã không lớn lên theo những câu chuyện cổ tích, mặc dù trong một cách nào đó có lẽ cô cũng có chúng, nhưng câu chuyện cổ tích của cô là các nền văn minh cổ xưa và các kho báu bí ẩn biến mất... Liệu rằng những câu chuyện đã chỉ hoàn toàn dựa trên trí tưởng tượng của con người, hay họ đã thực sự tồn tại một khoảng thời gian nào đó? Đối với cha cô, không thể cưỡng lại, thậm chí chỉ tia sáng le lói yếu ớt có khả năng rằng họ có thể là sự thật, ông đã truy tìm những viên gạch nhỏ nhất, chỉ để thỏa mãn sự tò mò của mình.

Cô lướt qua các tập viết tay, đôi mắt mơ màng khi cô nhớ lại những câu chuyện gắn liền với từng huyền thoại mà ông đã kể với cô, nhưng cô chú ý rằng ông đã giảm độ chân thật của những truyền thuyết như những thần thoại, không có cơ sở thực tế. Một số truyền thuyết ông đã quyết định là rất ít xác suất có thể xảy ra, mặc dù nghiên cứu thêm là cần thiết và sự thật có lẽ sẽ không bao giờ được biết đến. Cô đã lại giận dữ một lần nữa, làm thế nào mà người ta có thể xua đuổi ông như một kẻ sơ sảy, khi mà bằng chứng ở đây cho thấy rằng ông đã cân nhắc các sự kiện rất cẩn thận và không để những đối tượng của mình bị ảnh hưởng bởi một chút sự huyền bí hay thần thoại. Nhưng tất cả mọi người đều chỉ xì xào về thuyết Anzar của ông, một thất bại kinh khủng, và ông đã trả giá bằng mạng sống của mình để đeo đuổi nó như thế nào.

Anzar. Cô đã không nghĩ về huyền thoại một thời gian dài, bởi vì nó đã gây ra cái chết của ông. Ông đã rất phấn khích về nó. Lần cuối cùng cô nhìn thấy ông, sáng hôm ấy trước khi rời nhà để đi du lịch đến Amazon trong việc theo đuổi huyền thoại Anzar, ông đã nói rất cởi mở, háo hức. Cô chỉ mới ka2 một con bé con ôm yếu, vụng về mười ba tuổi, gần như 14, hờn dỗi khi bị bỏ lại phía sau, bĩu môi vì ông sẽ đi đến khi ngày sinh nhật của cô, nhưng ông đã ôm và hôn cô,

“Không bĩu môi, con yêu,” ông nói, vuốt ve mái tóc của cô. “Cha sẽ trở lại trong một vài tháng, nửa năm là nhiều nhất.”

“Cha không cần phải đi,” cô trả lời, không ngừng.

“Nhưng cha chỉ có cơ hội này để tìm Nữ hoàng, để chứng minh rằng các Anzar tồn tại. Con biết điều

đó có nghĩa là gì mà?"

Mười ba tuổi, cô đã có một quan niệm về cuộc sống thực tế đáng báo động. " Giáo viên chính thức," cô nói, và ông bật cười.

"ừ, cả việc đó nữa. Nhưng hãy nghĩ sẽ như thế nào nếu có thể chứng minh huyền thoại là thực sự, để nắm giữ trái tim của Nữ hoàng trong tay, để mang vẻ đẹp của nó đến với thế giới."

Cô cau mày. "Cha phải cẩn thận", cô hét lên, lắc tay chào tạm biệt ông. "Amazon không phải là nơi dễ dàng như nhảy trên một cái bánh đâu cha biết đấy."

"Cha biết, cha sẽ cẩn thận với từng bước đi, cha hứa."

Tuy nhiên, ông đã không. Buổi sáng hôm đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy ông. Họ nhận được tin khoảng ba tháng sau đó, và nó mất thêm hai tháng trước khi xác của ông được tìm ra và trả lại để mai táng. Người dì quá cố Ruby đã đến ở với Jillian trong khi giáo sư đi, do đó, việc học của Jillian sẽ không bị gián đoạn, nhưng sau khi cái chết của ông, ngôi nhà đã bất ngờ bị bán và cô thấy mình vĩnh viễn phải ở trong ngội nhà nhỏ của người dì quá cố Ruby. Rick, mặc dù anh là họ hàng gần gũi nhất của cô, đã không muốn tạo thêm gánh nặng cho chính mình bởi một cô gái vị thành niên. Bên cạnh đó, Rick đã không bao giờ tha thứ cho cha mình đã tái hôn sau khi mẹ của Rick mất, và anh đã di chuyển ra ngoài ngay sau khi anh tốt nghiệp trung học. Rick và Jillian đã không bao giờ gần gũi, anh hiếm khi khoan dung với cô. Tình hình ấy chưa bao giờ được cải thiện.

Việc cha cô theo đuổi huyền thoại Anzar đã kết thúc cuộc đời của chính ông và thay đổi hoàn toàn cuộc đời của cô, không chỉ mất đi người cha, mà cô còn bị nhổ khỏi tất cả mọi thứ gốc rễ cô đã từng biết, và ngay cả bây giờ, cuộc truy lùng cuối cùng của cha cô cũng làm lu mờ sự nghiệp của riêng cô. Cô lật từng trang viết, muốn nhìn thấy suy nghĩ của ông về những truyền thuyết đã khiến cô trả giá quá nhiều, nhưng không có một chương nào dành cho Anzar. Cô đặt tập giấy sang một bên và nhặt một quyển khác, nó không chứa bất cứ điều gì về bộ tộc cổ.

Cô đã đọc qua hơn hai quyển tập trước khi cô tìm thấy nó, nằm dưới quyển thứ ba, mà cô vừa chọn. Nó đã được dán nhãn rõ ràng trên mặt trước của quyển vở bằng một dải băng đen đậm: Những người dân Anzar Nam Mỹ. Nó một mình, trong tất cả các truyền thuyết đã điều tra, được phân riêng cho một quyển vở viết tay. Rùng mình vì sự phấn khích khi cô nâng nó ra khỏi hộp và cẩn thận mở nó ra, tự hỏi liệu cô có thể nhận ra hay không những gì đã bắt giữ sự quan tâm của cha cô đến nỗi ông đã mạo hiểm danh tiếng của mình và cuộc sống của mình để theo đuổi nó, và bị mất cả hai.

Ông đã thu thập được một số câu chuyện và truyền thuyết từ nhiều nguồn khác nhau, cô nhìn thấy, tất cả đều chứa một số tài liệu tham khảo về Nữ hoàng hoặc trái tim của Nữ hoàng. Nguồn gốc của những câu chuyện không thể dễ dàng để thấu hiểu, tuy nhiên ngài Cyrus Sherwood đã tỉ mỉ nghiên cứu chúng. Họ không phải người Inca cũng không phải người Maya, có vẻ như bắt nguồn từ một số nền văn minh tiên tiến. Câu chuyện cũng đề cập đến "thành phố đá dưới biển của màu xanh lá cây, vùng đất của các Anzar." Trong một số phiên bản truyền thuyết, với những sự khác biệt nho nhỏ, một nữ hoàng chiến binh vĩ đại đã yêu một chiến binh mạnh mẽ từ bộ tộc khác, nhưng chàng đã bị giết chết khi đang chiến đấu bảo vệ thành phố đá, và người nữ chiến binh của chàng, từ một bộ lạc hung hãn đã bắn chết ác quỷ. Nữ hoàng chiến binh, hay hoàng hậu, đã hoàn toàn sụp đổ bởi cái chết của người yêu và thề trên xác của chàng rằng, trái tim của nàng sẽ không bao giờ thuộc về người khác, dù kiếp này hay kiếp khác, xuyên qua sự vĩnh hằng. Khi người nữ chiến binh già đi và qua đời, trái tim nàng biến thành một viên ngọc màu đỏ, được kết tinh từ cơ thể của nàng và theo nguyện vọng của nàng, nó đã được đặt trên ngôi mộ của chàng chiến binh yêu quý để nó sẽ thuộc về chàng mãi mãi. Viên đá quý màu đỏ được cho là sở hữu một sức mạnh kỳ diệu bởi nó chứa đựng một lời thần chú sẽ bảo vệ người Anzar bằng cách sẽ giữ họ mãi mãi ẩn trong thành phố đá dưới biển màu xanh lá cây. Đây là thể loại chuyện đã làm nảy sinh vô vàn các bản phiên bản trên toàn thế giới, tuy nhiên không có phần nào trong đấy đã giải thích sự quan tâm đặc biệt của Giáo sư Sherwood.

Hay của chính cô. Jillian ngồi lại trên gót chân của mình, nhìn chằm chằm vào quyển vở. Trái tim cô đập thình thịch, và cô không biết tại sao, trừ khi đó là bởi vì cha cô đã nghĩ rằng huyền thoại này đủ quan trọng để dành cho nó một quyển vở riêng. Cô cảm thấy căng thẳng, bị cuốn vào những lời mong đợi gần như đau đớn vẫn còn rất mới mẻ mười lăm năm sau đó của ông. Cô bắt đầu đọc lại một lần nữa.

Gần một giờ sau, cô tìm thấy đoạn code. Cô nhìn chằm chằm vào nó, những kí ức thời thơ ấu đã nhấp đúng vào vị trí. Cô chộp lấy cái ví của mình, quờ quạng xung quanh tìm một cây bút chì, và bắt đầu sao chép mật mã. Chỉ mới một vài từ trong này, cô gấp mảnh giấy lại và nhét nó vào ví của mình, không muốn viết thêm nữa cho đến khi cô có thể xử lí chuỗi mã một cách riêng tư.

Chẳng trách ông đã kích động như vậy.

Mồ hôi cô vã ra, mạch đập của cô như đang chạy đua. Trái tim cô đập rộn rã trong lồng ngực, và đó là tất cả những gì cô có thể làm để giữ cho mình không nâng đầu lên và gào lên một cách hoang dại để giải phóng căng thẳng bên trong của cô.

Ông đã thực hiện điều này. Cô biết như cô chưa bao giờ biết bất cứ điều gì khác trong cuộc sống của cô, một niềm tin chắc chắn đến tận xương tủy. Cha cô đã tìm thấy các Anzar.

Và Chúa ơi, cô cũng sẽ làm thế.

Chương 2

Ben Lewis đã được thư giãn ở quán rượu yêu thích của mình, Manaus, Brazil, một chai whisky yêu thích của anh trên bàn và cô phục vụ bàn yêu thích trên đầu gối của anh. Cuộc sống cứ theo chu kỳ đi từ những thứ thật tệ hại đến những thứ thực sự tuyệt vời, và lúc này là một trong những thời gian tuyệt vời. Theo như anh biết, không có bất cứ điều gì giống như một chai whisky ngon và một người phụ nữ luôn sẵn sàng sẽ làm cho một người đàn ông cảm thấy êm dịu. Được thôi, vậy là, có một phần của anh vẫn chưa được êm dịu, nhưng quỷ tha ma bắt, vật đàn ông của anh đã không cảm thấy êm dịu kể từ khi tuổi dậy thì đến. Và đó là nơi ngọt ngào mà Theresa sẽ bước vào. Bởi vì cô có mái tóc vàng và nói tiếng Bồ Đào Nha bằng một giọng Mỹ tệ hại, anh nghĩ, thực sự cô chỉ là đơn giản là Teresa chứ không phải là Theresa, nhưng điều đó không quan trọng. Tất cả những gì quan trọng là cô ấy sẽ nghỉ làm sớm và dẫn anh tới phòng của cô, nơi cô sẽ dành nhiều giờ tiếp theo và nằm dưới anh. Đúng, anh chắc chắn đang cảm thấy êm dịu.

Christus, người chủ quán, hét lên với Theresa để nhấc cái mông của cô trở lại làm việc. Cô bĩu môi, sau đó cười và cho Ben một nụ hôn, mạnh và sâu. “Bốn mươi lăm phút, anh yêu. Anh có thể chờ bao nhiêu ấy chứ?”

Cặp lông mày đậm của anh nhấc lên. “Tôi nghĩ chờ đợi thường rất có giá trị.”

Cô cười, những âm thanh đầy ấm áp của một người phụ nữ đầy mong đợi. “Giờ tôi mới biết đấy. Được rồi!” cô nói cáu kỉnh với Christus khi ông cau mày nhìn cô và mở miệng hét lên một lần nữa.

Rời khỏi lòng anh, Ben vỗ nhẹ vào mông cô và sau đó ngồi trở lại để thưởng thức chai whisky và khói thuốc. Giống như bất kỳ người đàn ông thận trọng nào, anh ngồi dựa lưng vào tường., Một quá bar mờ tối, xám xịt và đầy khói thuốc là một nơi yêu thích với những người sống tha hương. Vì lí do nào đó, con người luôn muốn tìm kiếm những người giống như chính họ, ở bất kỳ quốc gia nào, tại bất kỳ thành phố nào, giống như những mảnh thuyền tr6i nổi luôn muốn neo đậu vào một bến bờ. Brazil cách rất xa Alabama, nơi anh đã lớn lên, nhưng anh cảm thấy ở đây mới là nhà anh. Quán bar đầy rẫy những người đàn ông đã nhìn thấy tất cả và làm tất cả mọi thứ xung quanh đây, nhưng vì nhiều lý do khác nhau không ai còn cảm thấy cần thiết phải coi chừng nhau. Anh thích sự pha trộn trong quán Christus: những người hướng dẫn du lịch, những người chèo thuyền, lính đánh thuê đã nghỉ hưu và còn đang làm việc. Dễ hiểu khi dự kiến đây sẽ là nơi tụ tập của những tên du côn, như nó đã từng nhiều lần, và sẽ còn lặp lại vài lần nữa trong tương lai, nhưng hầu hết các phần thì nó chỉ là một cái quán lờ mờ, dễ chịu để thoát khỏi cái nóng nhiệt và trở lại đúng với con người của riêng mình.

Anh cho là anh có đủ an toàn nếu anh ngồi trên một trong những chiếc ghế của quầy bar, không có bất cứ ai ở đây có khả năng giết anh ta, và Christus cũng sẽ trông chừng đằng sau lưng anh. Nhưng Ben không ngồi dựa vào tường bởi vì anh đã mong đợi một con dao hoặc một viên đạn, mặc dù khả năng đó là rất ít trong cuộc đời anh. Chỗ ngồi của anh bây giờ có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ diễn ra vào và tất cả những người bước vào. Không có gì là thừa cho sự hiểu biết của một người. Bản năng của anh một người quan sát và rất nhiều lần nó đã cứu cuộc sống của mình. Anh sẽ không phá vỡ một thói quen từ lâu kể cả lúc này.

Vì vậy, anh ngay lập tức nhận ra lúc hai người đàn ông vừa bước vào quán bar và đang đứng tại chỗ để mắt thích nghi với bóng tối trước khi họ chọn một chỗ ngồi, và anh không thích hai gã ấy. Một trong số đó là một người lạ, nhưng anh biết mặt và tên của gã kia, đã nghe nói rất nhiều về hắn ta, nhưng không điều gì trong số đó tốt cả. Steven Kates là một kẻ lừa đảo, một người xem thường bất kỳ nguyên tắc và đạo đức nào, không quan tâm bất cứ điều gì và tất cả mọi người ngoại trừ chính hắn. Họ chưa chạm mặt nhau bao giờ, nhưng Ben với thói quen thu thập thông tin và nắm giữ tất cả những đầu mối thông tin xung quanh mình đã mang lại cho anh rất nhiều lời bàn tán về Steven Kates. Vấn đề ở đây là, Kates đáng lẽ đang hoạt động ở Hoa Kỳ, hắn ta sẽ làm gì ở đất nước Brazil này?

Hai gã đàn ông bước đến quầy. Kates nghiêng người qua nó và nói chuyện với Christus. Người chủ quán lực lưỡng nhún vai, không nói bất cứ điều gì. Ông già Christus tốt bụng sẽ ngậm miệng như hến nếu ông không thích vẻ ngoài của một người nào đó, một lý do khác tại sao quán bar của ông nổi tiếng đến thế.

Kates lẩm nhẩm một điều gì đó, và lần này Christus lẩm bẩm trả lời. Hai gã đàn ông dừng lại để thảo luận với nhau, họ gật đầu với Christus, sau đó đi đến một cái bàn và ngồi xuống.

Theresa trở lại bàn của Ben vài phút sau đó, "Hai gã ấy đang cố tìm anh," cô lẩm bẩm khi cúi xuống và lau bàn, một hành động hoàn toàn không cần thiết.

Ben nhìn cô với một cái nhìn đầy ngưỡng mộ, mong chờ đến thời khắc khi cô cởi chiếc áo khoác hoàn toàn và sẽ không còn bất kì trở ngại nào giữa anh và bộ ngực quá mê hồn ấy.

"Một cái gì đó về việc hướng dẫn lên thượng nguồn", cô tiếp tục với một nụ cười trên khuôn mặt, biết chính xác những gì anh ta đang nhìn và suy nghĩ. Cô nhún vai, để cho cái áo trượt xuống xa hơn một chút và để lộ nhiều hơn đường chẽ của bộ ngực.

"Tôi không cần một công việc hiện giờ", anh nói.

"Vậy anh cần gì, anh yêu?" cô thầm thì.

Một ngọn lửa từ từ nhen nhóm trong con mắt lười biếng thăm thẳm của anh. "Làm tình trong vài giờ sẽ giúp bữa ăn thêm ngon miệng", anh thừa nhận.

Cô rùng mình, chiếc lưỡi mèo nhỏ của cô đưa ra, liếm quanh đôi môi đỏ mọng. Đó là những gì anh thích ở Theresa, không phải là người quá thông minh, nhưng cô tốt bụng và hoàn toàn gợi cảm, luôn sẵn sàng ở trên giường vài giờ. Cô đã bị kích thích. Anh biết các dấu hiệu cũng như anh biết chúng cũng đang trong cơ thể của mình, mặc dù cũng khá khó khăn để lờ đi vật đàn ông đang cứng lên. Theresa luôn cần quan hệ tình dục, cũng giống như anh. Khi anh không ở đây, người khác đã lo chuyện ấy. Mẹ kiếp, bất cứ một người nào. Theresa ngọt ngào không có khẩu vị đặc biệt, cô thích tất cả mọi người, miễn là họ có thể làm.

Cô ta cười rạng rỡ khi cô trở lại làm việc, khuôn mặt của cô sáng lên với những mong đợi.

Ben nghiên cứu Kates và tên đi với gã. Thật sự là anh không cần phải làm việc ngay lúc này. Anh đã có rất nhiều tiền trong ngân hàng, và lối sống của anh không phải là phung phí vô độ. Theo đuổi sự sa đọa có thể tốn rất nhiều tiền, nhưng đơn thuần sa đọa thì hoàn tàn rẻ mạt. Miễn là anh có đồ ăn, giường, rượu ngon, và những mối quan hệ nhục dục đầy đủ, đó là tất cả những nhu cầu trong cuộc sống của anh. Ben Lewis là một người dễ thỏa mãn.

Trừ phi anh chết.

Sự hiếu kì vào những chuyến phiêu lưu đã từng hết lần này đến lần khác dẫn dắt anh chui vào những cái hố tử thần trong phần lớn của cuộc đời mình hiện giờ đang được khuấy động với một sức mạnh mãnh liệt. Nếu một trái bóng dật dờ như Kates Steven đã tự lộ diện bằng cách đi lang thang ở vùng vịnh sông Amazon này, chắc chắn phải có một lý do cực kì quan trọng đằng sau. Amazon không phải là một dòng sông bình thường và bất kỳ cuộc thám hiểm ở đó cũng không phải là một cuộc dạo chơi trong công viên. Từ những gì Ben biết, Kates là loại người luôn lùi lại và để những tên khác làm việc, để rồi sau đó gã ta sẽ bước ra và thỏa mãn với chúng vài đồng phi pháp khó kiếm.

Phải là một cái gì đó lớn lao để lôi kéo Kates tham gia một cách tích cực thế này.

Ben đứng dậy và đi thong thả ngang qua bàn của họ, bắt lấy chai whisky từ bàn của mình. Anh nghiêng cái chai để một ngụm rượu nhỏ chảy vào miệng mình, nơi anh nhấm nháp nó trên đầu lưỡi, thưởng thức hương vị thơm ngon một lúc trước khi nuốt nó. Thứ whisky này ngon một cách chết tiệt.

Gã Kates nhìn chằm chằm vào anh với vẻ khinh miệt lạnh lùng. Ben nhướng một bên lông mày về hai gã. "Tôi là Lewis. Các anh đang tìm tôi thì phải?"

Anh gần như cười lớn khi nhìn thấy nét mặt của tên Kates, và anh cũng biết những gì mà tên còn lại đã nhìn thấy: chưa cạo râu, quần áo bạc màu và nhăn nheo, ôm chai rượu cứ như thể anh sẽ chẳng bao giờ buông nó ra. Ừ thì anh vẫn chưa cạo râu, quần áo anh dơ bẩn và nhăn nheo, và anh cũng không có ý định đặt chai rượu ngoài tầm tay. Anh đã đến thẳng đây sau một một chuyến chu du thượng nguồn bẩn thỉu, việc cạo râu và tắm rửa sẽ chờ cho đến khi anh đến chỗ của Theresa, bởi vì cô thích tắm cùng anh. Và còn một thực tế là whisky quá tuyệt vời, anh đã không hề uống một giọt nào suốt mấy tháng trời, và nếu anh muốn để nó lại trên bàn thì một gã chết tiệt nào đó sẽ dọn nó đi. Anh đã trả tiền cho cái chai cho nên anh sẽ mang nó theo mọi chỗ anh đi.

Dù vậy, tên còn lại vẫn nhìn anh đầy háo hức. "Ben Lewis?"

"Là tôi." Gã ta hẳn khoảng 30, có thể lớn tuổi nhưng những nét trẻ con của gã đã ngụy trang số tuổi của hắn mặc dù vẫn có những biểu hiện nhất định của một cuộc sống chơi bời. Ben đánh giá gã ta ngay lập tức: một tên ăn không ngồi rồi, loại người chỉ biết rên rỉ về cuộc sống hơn là nhấc cái mông chai lười của hắn lên và làm việc. Có lẽ công việc duy nhất mà hắn ta có thể làm là đi dọc theo những dãy hàng và thó trộm vài món trong những cửa hàng tiện lợi, thực sự làm việc chăm chỉ sẽ là chuyện không tưởng với hắn ta. Ben cũng chẳng quen vơi những loại việc từ 9h đến 5h mỗi ngày, nhưng ít nhất anh tự nỗ lực để trả những khoản nợ của chính mình chứ không ăn bám vào kẻ khác.

"Chúng tôi nghe nói anh là hướng dẫn viên tốt nhất có sẵn cho một kế hoạch thám hiểm của chúng tôi ", gã đàn ông kia nói. "Chúng tôi muốn thuê anh."

"Nào nào, có vấn đề bây giờ". Ben với lấy một chiếc ghế xung quanh và ngồi xuống. "Tôi là người giỏi nhất, nhưng không chắc tôi có sẵn hay không. Tôi vừa trở về từ một chuyến đi, và tôi lên kế hoạch thư giãn và nghỉ ngơi rồi mới trở lại với việc".

Steven Kate dường như đã thoát khỏi cảm xúc chán ghét của gã, có thể gả đã nhận ra rằng bất cứ ai vừa trở về từ một chuyến đi sẽ được quyền trông bẩn và không cạo râu. "Nó sẽ rất đáng giá để anh giành thời gian với chúng tôi, ngài Lewis."

Ngài Lewis? Đã một thời gian dài kể từ khi Ben được gọi là "ngài" đến nỗi anh đã liếc nhìn xung quanh để xem có ai đó đang đứng phía sau anh ta.

"Lewis thôi," anh nói. "Thời gian bây giờ của tôi cực kì đáng giá, tôi mệt mỏi và chỉ muốn được ngủ trong một chiếc giường thực sự trong một vài tuần."

Một chiếc giường với một người phụ nữ ở trong đó.

"Mười ngàn đô," Kates nói.

"Trong bao lâu?" Ben hỏi.

Kates nhún vai. "Chúng tôi không biết. Đó là một cuộc thám hiểm khảo cổ học."

Thật đáng ngờ. Ben không thể tưởng tượng được việc Kates sẽ tham gia vào bất cứ điều gì cao thượng như là một cuộc thám hiểm khảo cổ học. Hắn ta có thể sử dụng nó làm vỏ bọc, và phải là thế. Điều này đang ngày càng dấy lên sự thích thú cho anh đây. "Một khu vực nói chung để tôi có thể ước lượng độ

dài của chuyến đi?"

Gã đàn ông kia lôi một tấm bản đồ vùng Brazil ra và đặt nó lên bàn. Đó không phải là một tấm bản đồ lớn hoặc chi tiết, trên thực tế, nó trông như thể nó đã bị xé từ một cuốn bách khoa toàn thư. Hắn ta gõ ngón tay của mình trên một khu vực xa nội địa ở phía bắc Amazon. "Một nơi nào đó ở chỗ này. Chúng tôi không biết chính xác vị trí".

Ben nhìn vừa chằm chằm vào bản đồ với đôi mắt khép hờ vừa hớp một ngụm whisky. Chết tiệt, chưa bao giờ anh gặp một thứ gì "tốt" đến thế này. Tất cả những con đường bị thiêu trụi. Chỉ có sự tôn trọng mới giữ anh khỏi hành động cười vào sự ngớ ngẩn này. Những tên khốn dở hợi này đến đây với một bản đồ in trong sách giáo khoa và chẳng hề có ý tưởng nào về những gì họ sắp sửa nhúng chân vào. "Đây là vùng đất chưa được thám hiểm," cuối cùng anh nói. "Tôi chưa bao giờ đi vào đấy, và tôi cũng không biết bất cứ ai đã từng đến".

"Anh cũng không thể sao?" gã thứ hai hỏi đầy thất vọng.

Ben khịt mũi. "Chết tiệt, có, tôi có thể. Tiện đây, anh tên gì?"

"Tôi là Rick Sherwood. Còn đây là Steven Kates."

Vậy là Kates đã không giấu tên thật của hắn. Có lẽ hắn nghĩ sẽ không ai biết hắn ta đang lẩn quẩn xuống đây. Cũng có nghĩa là hắn ta cảm thấy an toàn.

"Được rồi Rick Sherwood và Steven Kates, tôi có thể đưa các ngài lên đó. Tôi chưa bao giờ đến chỗ này nhưng tôi biết làm thế nào để thích nghi trong rừng. Và tôi cũng không cho rằng có bất kì sự khác biệt nào giữa việc tôi không biết chính xác nơi tôi đang đến trong khi các ngài cũng chẳng biết chính xác nơi các ngài đang đi. Vấn đề là, 10.000 quá rẻ mạt. Anh sẽ không thể thuê bất cứ ai biết việc chỉ với số tiền đó. Các anh đang nói về hai, có thể là ba tháng đào bới trong địa ngục. Giá của tôi là 2000 một tuần, và các anh phải chi trả tất cả các nguồn cung cấp hoặc những sự giúp đỡ thêm. Sơ sơ là khoảng hai mươi, 25.000 cho tôi, cộng thêm mười nghìn cho những khoản còn lại. Vậy các ngài còn ước ao khởi hành chuyến chu du khảo cổ này nữa chứ?"

Cả hai nhìn nhau. Họ đã không bắt được sự nhấn nhá vào hai từ " chu du khảo cổ" cuối cùng. "Không có vấn đề", Kates nói trơn tru.

Sự tò mò của Ben bây giờ đã chuyển thành sự nghi ngờ hoàn toàn. Kates thậm chí đã không hề chớp mắt, điều này có nghĩa là bất cứ điều gì ở đấy phải có giá trị rất nhiều tiền. 35.000 đô la sẽ chỉ là một giọt nước nhỏ nhoi so với món lợi nhuận dồi dào kia, và Kates thì chắc như địa ngục là không hề có bất kì một ounce khát vọng cháy bỏng sẽ được viết tên trong bất kỳ giấy tờ khảo cổ học nào. Bới móc khu vực ấy thì chính xác hơn, giả sử thực sự có một địa điểm khảo cổ trên đó, điều mà Ben hoàn toàn nghi ngờ. Những khu rừng sẽ phá hủy những bằng chứng của con người gần như ngay vừa khi họ để lại. Tuy nhiên, cho đến khi anh có một ý tưởng tốt hơn về những gì sẽ xảy ra, anh sẽ giả sử có một khu vực ở đó, bởi vì chắc chắn như địa ngục là chẳng có bất kì thứ gì ở khu vực này. Nhưng cái gì có thể giá trị đến nỗi đã thu hút một người như tên Kates tham gia vào? Những khu rừng đầy dẫy những câu chuyện về kho báu bị mất tích lẫn trong những huyền thoại tuyệt vời, nhưng như Ben biết, chẳng có cái nào là đúng cả. Con người đã luôn luôn tìm kiếm những bảo tàng mất tích, nhưng ngoại trừ các con tàu đắm lẻ, không kho báu nào đã từng được tìm thấy. Thực tế là người ta hay tin vào những điều họ muốn mà bất kể bằng chứng. Ben chắc chắn sẽ không đánh cược lợi nhuận của mình vào việc tìm kiếm một nồi vàng ở nơi nào đó cuối cầu vồng.

"Phải trả trước", Ben nói.

"Cái quái gì vậy? Quên đi," Sherwood quát tháo.

Đáng ngạc nhiên là gã Kates đã không nói bất cứ điều gì, mặc dù gã ta cau mày. Ben lại nghiêng cái chai để nhâm nhi một ngụm nữa. "Tôi sẽ không trốn khỏi khách," anh nói. "Nếu tôi đã làm thế, tôi sẽ không nhận được bất kỳ thứ gì thêm. Tôi đã học được điều ấy. Công khai và nhận tiền trước hoặc không hợp tác."

"Có nhiều hướng dẫn viên khác, Lewis".

"Chắc chắn có, nhưng không ai tốt như tôi. Sự lựa chọn là của anh liệu có muốn trở lại và sống hay sẽ chết trong đó. Như tôi đã nói, tôi vừa trở về từ một chuyến đi. Sẽ chẳng ảnh hưởng là bao nếu tôi có một kì nghỉ nho nhỏ rồi mới trở lại tìm việc"

Ben đã nhận thức được rằng lời anh nói không hoàn toàn là sự thật, nhưng bịp bợm là một phần của trò chơi. Nếu những kẻ ngu không biết làm thế nào để chơi nó, đó là vấn đề của chúng. Có những người Ấn Độ trong khu vực, những người biết nhiều hơn về cuộc sống trong khu rừng già hơn anh, nhưng những người Ấn Độ có thể là mối nguy hiểm lớn nhất đối với bất cứ ai xâm phạm vào lãnh thổ của họ. Vẫn còn có vài nhóm người bản địa ở sâu trong khu này nhưng họ chưa bao giờ tiếp xúc với những người da trắng, hơn nữa khu vực chưa được thám hiểm quá lớn. Không ai biết những gì đã ở đó. Ít nhất là chưa hề có một người nào từng quay trở lại để mô tả nó. Mẹ kiếp, đối với tất cả những gì anh biết, khu vực này đã bị tàn phá bởi những bộ lạc săn đầu người.

"Hãy hỏi xung quanh đây", anh nói một cách bất cần. "Như tôi đã nói, tôi không cần việc, nhưng các anh cần một người hướng dẫn khá thực sự."

Có một điều nực cười rằng con người hay đánh giá một thứ gì đó cao hơn nhiều khi họ không thể sở hữu vật ấy. Cũng như anh nghĩ, sự thờ ơ của mình với công việc thuyết phục chúng rằng anh là người tốt nhất có sẵn.

Kates nói: "Đừng nóng thế," "Anh được thuê."

"Được rồi," Ben nói vẫn giữ thái độ bất cần trước đó. "Khi nào các anh muốn đi?"

"Ngay khi có thể."

Anh thở dài. Chết tiệt. Anh đã hy vọng có một vài ngày để thư giãn, nhưng 25.000 là 25.000. "Được rồi." Anh liếc nhìn đồng hồ. Ba giờ ba mươi. "Gặp tôi lại lúc bảy giờ và chúng ta sẽ kiểm kê vài thứ cần thiết". Điều đó sẽ cho anh ít nhất hai giờ với Theresa, và cả thời gian rửa ráy nữa.

"Chúng ta có thể bắt đầu ngay bây giờ," Sherwood nói.

"Các anh có thể, tôi thì không. Bảy giờ." Ben bước đi và tiến đến Theresa. "Đưa tôi chìa khóa của em," anh nói, vừa rúc vào để ngửi mùi của cổ cô ta. "Tôi sẽ tắm và đợi em trên giường."

Cô cười khi cô lấy bộ chìa ra khỏi túi. "Uhm, được thôi, nhưng em đã có kế hoạch cùng với anh trong chiếc bồn tắm."

"Còn nhiều thứ để làm, em yêu. Nếu tôi tắm xong, chúng ta sẽ có thêm thời gian để vui vẻ."

"Trong trường hợp đó, làm đi." Cô nháy mắt và hôn anh ta. Ben thong dong bước ra ngoài quán bar, nhận thấy có ba đôi mắt đang nhìn anh, nhưng anh chỉ quan tâm đến một. Phụ nữ. Chết tiệt sự ngọt ngào bí ẩn đó, nếu họ tìm ra những người đàn ông dành cho họ hoang dã như thế nào thì chắc mẩm là cơ cấu quyền lực của toàn thế giới sẽ bị đảo lộn. Có lẽ đó là lý do tại sao người đàn ông đã lớn hơn và mạnh mẽ hơn, chỉ để cung cấp cho họ một cơ hội để chiến đấu.

Rick đã đưa cho Jillian những lời chỉ dẫn về việc gửi đồ đạc của họ trong khi họ đi, sau đó anh ta và

Kates đã rời khách sạn để tìm người hướng dẫn viên mà họ nghe nói. Cô rất vui khi có thời gian một mình bởi vì có một số điều cô phải lo lắng và không muốn ai trong số họ biết. Đầu tiên cô sắp xếp cho việc lưu trữ, tìm kiếm quản lý khách sạn, những người không có vẻ quá hài lòng với ý tưởng lưu lại đồ của họ. Nhưng vì họ không được rời khỏi cô và khi cô trả tiền lưu trữ trước hai tháng, họ đã sẵn lòng. Sau một vài phút của cuộc trò chuyện trong một hỗn hợp của Bồ Đào Nha và tiếng Anh, cô hiểu rằng người quản lí từ chối thám hiểm ở tất cả các nơi.

“Nhiều người không trở lại, Senhora”, anh ta nói nghiêm túc. Ngoại hình anh ta đậm chất Latin, thấp và chắc nịch, với mái tóc đen thẳng và đôi mắt đen lớn. “Rừng nuốt chửng họ và không ai nhìn thấy họ lần nữa.”

Jillian không sửa lại giả thiết của anh ta cho rằng cô là một người phụ nữ đã có chồng vì nó chỉ làm cho anh ta thêm ngượng ngùng và có chồng hay không thì cũng chẳng hề ảnh hưởng đến cô. Đó không phải là một suy nghĩ khác thường khi nghĩ cô là vợ chứ không phải là chị gái của Rick. Họ không giống nhau chút nào, ngoại trừ việc cả hai đều có mái tóc nâu. Người quản lý có vẻ là một người tốt, và cô muốn vỗ tay anh để an ủi anh ta.

“Tôi hiểu sự lo lắng của anh,” cô nói. “Tôi hiểu ý anh. Hãy tin tôi, tôi không hề xem nhẹ khu rừng rậm. Nhưng tôi là một nhà khảo cổ và tôi đã quen với những điều kiện khắc nghiệt. Tôi đã từng nhiều lần ngủ đêm trong một căn lều chỉ lớn hơn so với một chiếc giường, và tôi 'rất nghiêm túc”.

“Tôi hy vọng như vậy, Senhora,” anh ta trả lời, đôi mắt anh đầy vẻ lo lắng. “Nếu là tôi, tôi sẽ không muốn dấn thân vào đấy”.

“Nhưng tôi phải làm việc này, và tôi hứa với anh tôi sẽ chăm sóc cho chính mình tốt.”

Cô đã không nói dối. Mặc dù cô từng làm hầu hết công việc của mình trong khí hậu khô, bụi bặm, cô biết những trở ngại phải đối mặt với chúng. Cả loài thực vật và động vật đều có thể tiềm ẩn những điều chết người. Những liều vắc xin của cô vẫn còn, cô đã có một số lượng lớn thuốc kháng sinh và thuốc chống côn trùng, một túi cấp cứu đầy đủ hơn và thành thạo với việc khâu vết thương nhỏ. Cô cũng đã thực hiện các biện pháp phòng ngừa bằng việc lấy một toa thuốc tránh thai và đã mang theo một nguồn dự trữ trong ba tháng, tất cả được lén bỏ vào trong chiếc túi cấp cứu được cải trang như những viên thuốc kháng dị ứng.

Tuy nhiên, cô đã không cố gắng đánh lừa mình rằng cô có thể đối phó với tất cả mọi thứ mà rừng mưa sẽ ném vào họ. Cô sẽ cẩn thận, nhưng tai nạn luôn luôn có thể xảy ra, như những căn bệnh chẳng hạn. Mặc dù thận trọng thì rắn cắn vẫn có thể xảy ra. Cô cũng đã có antivenin trong túi cấp cứu, nhưng vẫn có một số chất độc mà không có thuốc giải độc. Những mối đe dọa của người da đỏ cũng là một khả năng kể từ khi họ mở rộng lãnh thổ đến lưu vực Amazon, điều chưa bao giờ được khám phá hoặc vẽ lại trên bản đồ. Họ thật sự không có ý tưởng cho những gì họ muốn tìm.

Cô nhanh chóng hoàn thành công việc với người quản lý và rời khách sạn với một mục đích mua một vũ khí đáng tin cậy. Cô nghĩ nó sẽ là một nhiệm vụ tương đối dễ dàng tại Manaus, sau tất cả, thành phố, với những con đường rộng và không khí châu Âu, là một bến cảng miễn thuế. Thực tế bất kỳ sản phẩm sản xuất hàng loạt trên thế giới đều có thể được tìm thấy ở Manaus.

Sống ở Los Angeles rõ ràng đã giúp cô chịu đựng những cơn nóng tốt hơn so với ở Seattle, nhưng cô vẫn cảm thấy độ ẩm nhẹ. Họ đến đây vào mùa tốt nhất, những tháng mùa đông sáu, bảy và Tám, có nghĩa là đây là thời gian khô nhất trong năm và nhiệt độ không quá gắt. Cô nghi ngờ rằng “khô” có nghĩa là thay vì mưa mỗi ngày, có lẽ nó sẽ mưa 2 ngày một lần. Nếu họ không may mắn như vậy, mưa sẽ chỉ có hai lần một ngày thay vì ba lần. Cô hy vọng là cái đầu tiên, nhưng cũng đã chuẩn bị cái sau.

Cô đi vòng quanh một lúc, không đi lạc khỏi từ khách sạn mà giữ cho mắt mở. Cô nghe ít nhất là bảy ngôn ngữ khác nhau trước khi cô đi được 200 thước. Manaus là một thành phố hấp dẫn, một cảng nước

sâu cách 1200 dặm trong nội địa, với tất cả tầm vĩ đại của bất kỳ cảng biển nào được cập bờ bằng tàu du lịch. Thật vậy, các tàu du lịch là lí do của sự da dạng ngôn ngữ mà cô gặp phải. Vì thế, sẽ thế nào nếu chúng đều bị kẹt ở giữa lục địa? Amazon hùng vĩ có những điều luật của nó. Ở một nơi nào đó sâu thẳm dưới kia, nằm dưới 400 feet là xác của những thân tàu.

Rick vẫn còn sưng sỉa với việc cô khăng khăng tự giữ tấm bản đồ, anh ta hầu như không nói chuyện với cô ngoại trừ để đưa ra những mệnh lệnh, nhưng cô không cho phép chúng lung lay sự quyết tâm của mình. Cuộc thám hiểm này là rất lớn đối với cha của họ và trên thực tế là với cả cô, nhiều hơn có thể tưởng tượng. Cô mạnh mẽ và có thể chống lại các trận đánh của riêng mình, nhưng ngài giáo sư không thể bảo vệ cả danh tiếng của ông và những kí ức về ông. Ông sẽ mãi mãi được nhớ đến như là một kẻ hậu đậu lập dị trừ khi cô có thể chứng minh rằng lý thuyết của ông về các Anzar là đúng, và điều này cũng đồng nghĩa với việc không thể tin Rick để trao cho anh thông tin.

Cô ước gì anh ta đã không dính vào chuyện này nhưng hoàn cảnh đã chống lại cô. Rick đã trở lại căn phòng ngay khi cô nhận ra những gì cô đã đọc, có lẽ là để chắc chắn cô không đụng chạm đến một thứ gì đó, và cô đã không thể che giấu sự phấn khích của mình. Anh ta đã xem xét các giấy tờ nằm rải rác xung quanh cô, nhìn thấy một tấm bản đồ chung quanh khu vực, và ngay lập tức nảy ra kết luận chính xác, mặc dù anh ta đã gọi nó là một "bản đồ kho báu".

Anh ta đã quấy rầy cô nhiều ngày để đòi cô đưa cho anh ta các tọa độ, nhưng cô biết anh trai mình, anh ta là những người mà ngày xưa được gọi là kẻ vô-dụng. Anh ấy có lẽ sẽ bán thông tin cho một số thợ săn tài sản đầy tham vọng mà không cần suy nghĩ hay để tâm về danh tiếng của giáo sư. Anh ta chắc chắn sẽ không có ý định bảo vệ các kết quả khai quật cẩn thận nhờ các nhà khảo cổ học được đào tạo hoặc phân loại chúng hoặc chuyển bất kỳ những hiện vật có giá trị nào cho chính phủ Brazil theo pháp luật. Nếu cô có bất kỳ nhà tài trợ bên ngoài, cô sẽ làm như vậy, và cô cũng sẽ lấy các tài liệu ngay cả khi cô ấy phải lên kế hoạch để ăn trộm, nhưng tất cả các thăm dò của cô đã hoặc bị bỏ qua hoặc cười nhạo. Cô chỉ có thể nghe thấy những điều là: con gái của Sherwood lập dị cũng đã dấn thân vào vực thẳm.

Cuối cùng, Rick là người đã mang Kates Steven vào chuyện này. Vì lý do của riêng mình, Kates đã sẵn sàng để tài trợ cho dự án. Jillian đã khăng khăng đòi đi theo cùng để bảo vệ tốt nhất những hiện vật cô có thể, nhưng cô không thể không cảm thấy cay đắng rằng cô đã bị ép buộc vào vị trí này bởi sự mù quáng của một số thành viên trong nghề mình đã chọn. Nếu họ có bất kì lòng tin nào vào cha cô, hoặc cô ấy, đoàn thám hiểm đã được trang bị nhiều nhà khảo cổ học được đào tạo và hướng dẫn đáng tin cậy hơn là một tên không chuyên vô đạo đức mà cô rất sợ khi Rick và Kates thuê. Nếu cô đã có lựa chọn nào khác cô làm rồi, nhưng cô phải tận dụng hết các nguồn lực sẵn có của cô. Cô là một người thực dụng, có, nhưng cô là một người thực dụng có trang bị. Cô đã ghi nhớ vị trí của thành phố đá, do đó, họ phải đưa cô ấy cùng, và cô cũng sẽ chắc chắn rằng mình đã được trang bị.

Đó là một biện pháp phòng ngừa hợp lý. Cô có quyền sử dụng súng, một kĩ năng xuất phát từ trong nghề nghiệp của cô. Rắn và các mối nguy hiểm khác là một phần của công việc. Cô đã lo ngại rằng vào thời gian này những con rắn có hai chân, nhưng đó là một nguy cơ cô sẽ phải tính đến. Cô chỉ hy vọng cô có thể hạn chế những thiệt hại, sau tất cả, họ hầu như không có khả năng giết cô hoặc để lại cô phía sau trong rừng đến chết. Mặc dù Rick là một người đàn ông và một người anh thất bại, anh không phải là một kẻ giết người. Ít nhất, cô hy vọng anh ta sẽ gặp khó khăn trong bất kỳ nỗ lực nào để làm hại cô. Cô vẫn chưa đưa ra nhiều ý kiến về Steven Kates, nhưng về ấn tượng đầu thì hắn ta có vẻ là người văn minh. Nếu hắn tỏ ra ngược lại, cô sẽ phải chuẩn bị.

Tìm một vũ khí trong bất kỳ thành phố lớn không phải là một nhiệm vụ khó khăn, và Jillian không e ngại về nó. Cô sẽ mang một khẩu từ Mĩ nếu cô tự tin nó có thể qua mặt hải quan, nhưng buôn lậu vũ khí với tàng trữ thuốc ngừa thai là khác nhau, đặc biệt là nếu cô bị bắt.

Cô bước chầm chậm qua các làn xe taxi ở phía trước của một khách sạn khác, xem xét sơ những người lái xe. Cô đang tìm kiếm một người trông không khá dư dả như những người khác, mặc dù không ai

trong số họ trông khá giả. Có lẽ "nhếch nhác" thì đúng hơn. Cuối cùng cô chọn một người, ông ta không cạo râu, cẩu thả hơn những người khác một chút, đôi mắt đỏ ngầu. Cô bước lên xe với một nụ cười và dùng tiếng Bồ Đào Nha không hoàn hảo của cô yêu cầu được đưa đến bến cảng.

Lái xe đã không có ý trò chuyện. Jillian chờ đợi một vài phút khi ông ta phàn nàn về việc giao thông trên đường phố đông đúc trước khi bình tĩnh nói, "Tôi muốn mua một vũ khí. Ông có biết nơi nào tôi có thể tìm thấy nó?"

Ông ta liếc nhanh vào gương chiếu hậu. "Một vũ khí à, Senhora?"

"Một khẩu súng lục. Tôi thích loại tự động, nhưng nó không quan trọng nếu đó là một..." Cô không thể suy nghĩ của từ "khẩu súng lục ổ quay" trong tiếng Bồ Đào Nha, ngón tay cô vẽ một vòng tròn và nói "súng lục" trong tiếng Anh.

Đôi mắt đen của ông ta cảnh giác và hoài nghi. "Tôi sẽ đưa cô đến một nơi," ông nói. "Tôi sẽ không ở lại. Tôi không muốn nhìn thấy cô một lần nữa, Senhora."

"Tôi hiểu". Cô đưa cho ông ta một nụ cười trấn an. "Tôi có thể tìm thấy một chiếc xe taxi trở về khách sạn không?"

Ông ta nhún vai. "Có rất nhiều taxi du lịch ở khắp mọi nơi."

Cô giả sử trong trường hợp không thể bắt được một chiếc taxi khác. Nếu cần thiết, cô sẽ đi bộ đến một điện thoại công cộng và gọi, dù cô không thích thú với ý tưởng đi bộ trong nhiệt độ này. Cô đã mặc một chiếc váy cotton mỏng phù hợp, chân cô để trần, nhưng một phòng tắm hơi là một phòng tắm hơi bất kể bạn đang mặc cái gì.

Ông ta lái xe đến một nơi khá tồi tàn của thành phố, cấp thấp nhưng không phải một khu ổ chuột. Cô cho ông ta một khoản tiền boa hào phóng và không nhìn lại khi cô bước vào cửa hàng ông đã chỉ.

Trong vòng nửa giờ, cô là chủ nhân của một khẩu 38mm tự động, dễ lau chùi và bảo quản, một nguồn đạn dược đầy đủ trĩu nặng trong chiếc túi đeo vai của cô. Người đàn ông đã bán nó cho cô thậm chí đã không có vẻ tò mò. Có lẽ phụ nữ Mỹ mua vũ khí từ anh ta mỗi ngày, không mất nhiều sức tưởng tượng để hình dung nó. Anh ta còn gọi một xe taxi cho cô và cho phép cô đợi bên trong cánh cửa của mình cho đến khi chiếc xe xuất hiện.

Khi về đến khách sạn, cô nhận ra Rick và Kates vẫn chưa quay trở lại, nhưng cô cũng không mong đợi điều ấy. Rick vẫn còn quá kinh khủng nên anh ta sẽ rất hài lòng mà bỏ mặc cô suốt buổi tối, một khả năng mà cô biết đó là sự cảnh cáo của anh ta, nhưng hiệu quả cũng không được tốt lắm. Cô không ở đây để tham quan, và chất lượng phục vụ của khách sạn thì tốt hơn mức trung bình nên cô chẳng bận tâm đến việc ru rú trong khách sạn cả ngày. Cô thậm chí sẽ chào đón các cơ hội để được nghỉ ngơi.

Nhưng Rick và Kates đã trở về khách sạn vào cuối chiều hôm đó. Họ vào phòng cô, cả hai người đều mỉm cười và trong một tâm trạng tốt. Jillian ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của họ, nhưng họ không phải bị say rượu.

"Chúng tôi đã tìm thấy một người hướng dẫn," Rick thông báo vui vẻ, cuối cùng đã thoát khỏi sự hờn dỗi của anh ta. "Chúng ta phải gặp anh ta lúc bảy giờ để lên kế hoạch".

"Ở khách sạn này ư?" Nó có vẻ thuận tiện cho cô.

"Không phải, ở một chỗ quán rượu gã ta ở. Cô sẽ phải đến. Cô biết nhiều hơn chúng tôi."

Jillian thở dài bên trong. Cô có thể nghĩ nơi tốt hơn để thảo luận vấn đề này hơn là trong một quán bar

đông đúc nơi mà bất kỳ người nào cũng có thể nghe được họ.

“Hướng dẫn là ai? Các anh chưa đề cập đến tên của anh ta.”

“Lewis,” Kates nói. “Ben Lewis.Tất cả mọi người được hỏi đều nói rằng gã ra là tay cừ nhất. Nếu anh ta thoát khỏi chai rượu, anh ta sẽ làm được.”

Điều đó nghe có vẻ thực sự đáng khích lệ. Cô thở dài một lần nữa. “Anh ta có phải là một người Mỹ?”

Rick nhún vai. “Tôi đoán là gã ta giọng miền Nam.”

Theo cách suy nghĩ của Jillian, điều này đã quyết định khá chính xác nguồn gốc của người nọ. Cô vẫn sẽ giữ cho các bình luận với chính mình.

“Gã ta được sinh ra tại Mĩ “, Kates cho biết,” nhưng ai mà biết anh ta có tự coi mình là người Mĩ hay không? Tôi tin rằng nó hợp với từ “người nước ngoài”. Dường như không ai biết gã ta đã ở đây bao lâu.”

Đủ lâu để hoàn toàn quen thuộc với nhiệt đới, Jillian sẽ phải đặt cược. Chậm hơn, ít quan tâm đến chi tiết. Tuy nhiên, hầu hết các nơi trên thế giới thiếu sự ám ảnh với tốc độ và tính hiệu quả vốn là đặc trưng của người Mĩ, và bản thân cô đã học để làm chậm hơn khi ở các nước khác. Cô đã được khai quật ở Châu Phi với những người không biết đến từ “thời gian” trong ngôn ngữ của họ, các khái niệm về việc tự đặt mình vào một lịch trình sẽ hoàn toàn xa lạ với họ. Đó là một vấn đề hoặc thích ứng hoặc nổi điên lên, tùy vào sự lựa chọn của Ben Lewis.

“Gã ấy là loại người muốn vận hành các chương trình,” Rick nói. “Nếu một nửa của những gì chúng tôi nghe nói về gã là sự thật, tôi đoán gã ta sẽ chỉ làm những gì gã thích.”

Cô có thể nói rằng Rick đã rất ấn tượng vớigã Lewis này. Sở thích của anh trai cô chỉ dừng lại ở tuổi vị thành niên, tuy nhiên, vì vậy cô sẽ giữ lại những lời đánh giá. Rick sẽ rất ấn tượng với những kẻ côn đồ nghênh ngang, tin rằng sự tự tôn quá khích là bản chất của nam tính. Cô bắt đầu hạ thấp kỳ vọng của mình về người hướng dẫn họ đã thuê.

Theo yêu cầu của Rick, cô đã sẵn sàng lúc 6:30. Cô biết anh ta đủ để nhận ra anh ta muốn cô là một loại quả bom tóc vàng sẵn sàng sử dụng cơ thể của mình để làm chói mắt và tác động đến người đàn ông này, người đã bằng cách nào đó ấn tượng với anh, nhưng ngay cả khi cô ấy đã sẵn sàng để nhuộm tóc, cô cũng sẽ chẳng có một mảnh chất liệu cơ bản trở thành một quả bom. Một trong những yêu cầu là sự khêu gợi, và Jillian thì hoàn toàn rớt lại ở khoản này. Cô cũng vui vẻ vì điều này vì nó trông như cần rất nhiều nỗ lực để dạo xung quanh với một bộ ngực lớn, thứ dường như biến đàn ông thành những tên nô lệ ngốc nghếch.

Cô thuộc về sự gọn gàng, chỉnh tề, dễ chịu để nhìn vào nhưng không phải là một vẻ đẹp khiến người ta mê mệt. Nếu bất cứ ai hỏi điều gì là tốt nhất của cô, cô sẽ nói rằng đó là não của cô.

Đầu hàng với nhiệt độ ở ngoài, cô mặc một chiếc váy hai dây, thực tế đây là chiếc váy duy nhất cô đãmang theo. Ngoại trừ váy và áo cô mặc trên chuyến bay, cô chỉ muốn theo chiếc quần dài cứng cáp, áo sơ mi, và đôi giày ống.

Trong xe taxi đến Manaus với Rick và Kates, cô đã dành thời gian để nhìn xung quanh và ngưỡng mộ những gì cô nhìn thấy. Đó là một thành phố xinh đẹp và cô muốn có thời gian để khám phá nó, cô đã luôn có cảm giác như vậy. Cô không bao giờ có đủ thời gian trong các thành phố; công việc của cô là với những con người và thế giới chết, những căn cứ bị chôn vùi -cố gắng kết nối chúng với nhau để tìm hiểu làm thế nào mà những người cổ xưa đã sống cũng như làm thế nào nhân loại đã đến được vị trí hiện tại của nó. Khảo cổ học đã cố gắng để tìm thấy những con đường mà nhân loại du hành đến

nay, và để tìm hiểu làm thế nào họ đã thay đổi trong nhiều thiên niên kỷ. Đó là một câu đố mà cô không bao giờ mệt mỏi để giải quyết.

Quán rượu cô và Rick và Kate bước vào không phải là một nơi sang trọng nhất cô đã từng đến nhưng cũng không phải là nơi tồi tệ nhất. Cô sải những bước dài và để mặc những đôi mắt chăm chú quan sát của vài gã đàn ông trong quán đang quay lại nhìn cô. Nếu một mình cô sẽ không đến đây trừ trường hợp khẩn cấp. Tuy nhiên, cô thích sự dễ chịu của ánh sáng nhàn nhạt, mát mẻ và những giọng lầm rầm thấp của con người nơi đây. Hương thơm của rượu, thuốc lá, và mùi mồ hôi xoay quanh những chuyển động lười biếng của hai chiếc quạt trần.

Cô đứng với hai bên là Rick và Kates khi họ di chuyển về phía một dãy bàn dựa lưng vào tường, nơi một người đàn ông đang ngồi thư thái cứ như đang chợp mắt với một chai rượu whisky trước mặt anh. Tuy nhiên, ngoại hình của anh ta hoàn toàn là sự ngụy trang. Thậm chí bên dưới cặp lông mày rủ xuống kia cô có thể thấy ánh mắt lấp lánh mãnh liệt trong đôi mắt của anh ta. Khi họ đến gần, anh ta đẩy một chiếc ghế với bàn chân của mình và cho Jillian một cái nhìn giống như của những người đàn ông ở quán bar, ánh mắt của một con cá mập tiếp cận một con cá hồi. Những người đàn ông tại quầy bar có thể đã suy đoán, nhưng họ giữ những suy nghĩ của họ với chính họ. Người đàn ông này, trong tâm trí của mình, đã lột trần cô, soãi cô dài ra tấm giường để xâm nhập vào cô hoàn toàn mà không quan tâm xem cô có biết điều đó.

“À,” giọng anh ta lè nhè. “Chào cây kẹo ngọt của tôi. Nếu cô không phiền, sao không ngồi ở đây với tôi nhỉ?” Anh ta gật đầu với chiếc ghế anh vừa đẩy đến.

Bây giờ họ đã gần hơn, Jillian có thể nhìn thấy mắt anh hoặc màu xanh hoặc màu xanh lá cây, rất khó để nói trong ánh sáng mờ. Anh có màu rám nắng, có vẻ anh ta vừa mới cạo râu. Tóc của anh ta tối và dài, trải từ phía sau cổ của anh và gần như chạm vào vai. Quần áo của anh ta mặc dù sạch sẽ nhưng đã bị nhăn nheo và mòn, anh ta không có nhận thức về việc trông mình như thế nào.

Không có một cái chớp mắt trước ánh nhìn sỗ sàng của anh ta, thứ rõ ràng đã làm cô bối rối, cô kéo ghế của mình và ngồi xuống, bỏ qua chiếc ghế anh ta đã chỉ.

“Tôi là Jillian Sherwood,” cô nói với một giọng lạnh nhạt, theo bản năng từ chối để anh ta biết rằng anh đã làm cô bối rối. Cô thậm chí không chắc chắn lý do tại sao anh ta đã quan tâm, vì cả Chúa và mọi người với đôi mắt có thể nhìn thấy đều sẽ công nhận rằng cô không hề là bất cứ điều gì có tính đặc biệt. Tuy nhiên, một số đàn ông cảm thấy bắt buộc phải thực hiện một vở kịch đối với mỗi người phụ nữ bước vào vùng phụ cận của họ.

“Chết tiệt thật, em đã kết hôn.”

“Cô ấy là em gái tôi”, Rick nói. “Đây là Lewis, hướng dẫn viên của chúng ta.”

Ben nhướng mày của mình khi anh nhìn cô. “Em gái. Vậy tại sao lại theo anh đến?”

Jillian nhướng đôi lông mày của cô. Chắc chắn Rick và Kates đã nói với anh ta điều gì đó về cuộc thám hiểm. Lơ đãng, cô nhận thấy rằng Rick đã đúng về chất giọng Nam. Cô nói một cách rõ ràng, “Tôi là nhà khảo cổ học.”

Anh ta đưa cho cô một nụ cười dễ chịu ẩn dấu sự kiềm chế của sự thô bạo. “Cô không thể đi,” anh nói.

Jillian vẫn lạnh nhạt. “Tại sao không?”

Sự bất ngờ nhỏ phản ánh trong mắt anh, như thể anh đã không mong đợi một cuộc phản đối. Anh từ từ nhấm nháp li whisky của anh khi lại nghiên cứu cô. “Quá nguy hiểm”, cuối cùng anh nói.

Rick và Kates đã kiếm một chỗ ngồi. Rick hắng giọng, và Ben nhìn anh. “Nó không đơn giản như thế,” Rick nói.

“Tôi không xem thấy bất kì sự phức tạp nào cả. Tôi không đưa bất kì người phụ nữ nào đến vùng sông nước. Kết thúc cuộc thảo luận.”

“Vậy thì rõ ràng anh có thể kết thúc công việc của mình tại đây”, Jillian thì thầm, sự điềm tĩnh còn nguyên vẹn. Cô đã gặp nhiều người độc đoán như anh ta trước đây và cô sẽ không bị chọc tức trong chuyện này.

“Vậy sao?” Anh dường như không bị xáo trộn. “Giải thích đi”

“Cô ấy phải đi”, Rick xen vào, và cau mày nhìn em gái mình. Đây là một chuyện đau đầu với anh ta. “Vì cô ấy là người duy nhất biết chúng ta đang đi đâu.”

Chương 3

Ben nhìn không mấy ấn tượng. "Vậy cô hãy nói để tất cả chúng tôi biết, rồi cô thể quay bước về khách sạn như một cô gái bé nhỏ tốt bụng, để lại công việc gian khổ này cho chúng tôi."

"Tôi hoàn toàn có khả năng mang nổi trọng lượng của mình," Jillian nói bình tĩnh. "Và quyết định không phải của anh về việc tôi đi hay không. Tôi sẽ đi. Tất cả những gì anh có thể chọn, hoặc là nhận công việc này hoặc ai đó khác sẽ có số tiền."

Kates đã nói điều tương tự, nhưng Ben nhận thấy Jillian Sherwood mới thực sự có ý đấy. Cô không quan tâm nếu anh rút lui.

Anh nghiêng người về phía trước, đặt khuỷu tay lên bàn, tựa cằm vào lòng bàn tay khi anh nhìn vào cô.

"Bánh ngọt, nếu cô nghĩ đây là một chuyến thám hiểm lãng mạn, cô đã sai lầm chết người. Không có chuyện tôi mang một người phụ nữ theo một chuyến đi kéo dài hai đến ba tháng, trong một phần của rừng nhiệt đới đâu."

Cô trầm ngâm. "Bảo vệ người phụ nữ bé nhỏ là sao?"

"Cô biết đấy, cưng. Theo ý kiến của tôi, không đâu trên thế giới này có đủ loài động vật thân mềm hàng đầu như ở đó, và một người đàn ông cần bảo vệ thân chủ."

Anh cố tình thô lỗ, hy vọng cô giận dữ và nói với anh, cô sẽ không đi qua phố với một tên đểu cáng như anh, nhưng một lần nữa cô thậm chí không thèm chớp mắt. Khuôn mặt cô bình tĩnh, trống rỗng như khuôn mặt của một bức tượng, ngay cả biểu hiện trong đôi mắt cô cũng được phòng vệ.

"Nếu tôi không đi," cô nói, "cuộc thám hiểm coi như kết thúc. Ít nhất thì anh cũng quan tâm. Như tôi đã nói, nếu anh ném đi khoản chi phí, với tôi cũng tốt thôi. Vẫn còn nhiều người dẫn đường khác."

Đúng là vẫn còn, nhưng không ai mà anh đủ tin tưởng dành cho một người phụ nữ đơn độc trong một thời gian dài. Anh nghi ngờ anh trai cô có thể giữ an toàn được cho em gái mình. Anh quyết định thử một chiến thuật khác, một trong số đó là sự trung thực, thẳng thắn.

"Cưng, tôi không muốn ở hai tháng trong---"

"Ngược lại, đó chính xác là những gì tôi muốn làm. Tôi không phải là người xa lạ với những cuộc thám hiểm khảo cổ, anh Lewis. Tôi đã quen với rắn rết, bị bẩn thỉu, đồ ăn ôi thiu và những vết bầm tím. Tôi có thể cuốc bộ cả ngày và mang theo một trăm pound *(45 kg)* hành lý. Tôi có thể ném bỏ đồ ăn của chính mình nếu cần thiết, khâu một vết cắt và sử dụng một con dao rựa."

Anh đặt bàn tay còn lại lên tim mình. "Lạy Chúa, một phụ nữ hoàn hảo."

Cô trao anh cái nhìn lạnh lùng mà không chộp lấy luôn lời nhử mồi của anh. Anh dựa trở lại ghế, nghiên cứu cô bằng cặp mắt nheo lại. Trước đó, anh thực sự chỉ kiểm tra lướt qua cô, đủ để biết cô không phải loại phụ nữ của mình bất chấp những nhận xét thô tục của bản thân, nhưng tại thời điểm này cô đang trở nên thú vị hơn. Sự điềm tĩnh đến lạnh nhạt của cô khiến anh muốn làm điều gì đó để cô thực sự bối rối, giống như kéo cô vào lòng và hôn cô đến khi vài phần cứng rắn rời khỏi xương sống của cô.

Ở cái nhìn thứ hai, cô vẫn không có gì nổi bật, ngoại trừ sự thông minh trong mắt cô ấy. Chúa bảo vệ anh khỏi phụ nữ thông minh, họ suy nghĩ quá nhiều thay vì chỉ làm theo bản năng. Cô đủ xinh đẹp nhưng không hào nhoáng, chỉ hơn tuýp phụ nữ nhỏ bé, gầy gò một chút với mái tóc nâu sẫm bóng và nhiều đặc điểm khác. Cô mặc một chiếc váy dài thanh nhã nhưng không nổi bật, không một chút gợi cảm mặc dù nó là loại buộc một dây trên cổ. Tệ hơn, cô hoàn toàn thể hiện không một chút nhận thức rằng anh là một người đàn ông. Anh đã làm quen với tất cả phụ nữ và họ đều có nhận biết về anh, mặc dù họ không gây được hứng thú với anh, nhưng cô Sherwood xuất hiện mà không có một hóc môn hoạt động trong cơ thể. Cái chết từ cổ trở xuống khi lời nói phát ra. Thật đáng thương.

Mặt khác, nếu cô có thể đi bộ cả ngày trong khi mang một ba lô nặng, thì sau đó có lẽ cơ thể gọn gàng của cô là những bó cơ căng thẳng, rã rời. Đột nhiên trong anh xuất hiện hình ảnh về cặp đùi mảnh mai, khỏe mạnh quấn quanh hông mình và, trước sự ngạc nhiên, anh cảm thấy câu trả lời căng cứng từ háng của mình. Anh để lại Theresa ngủ trên cái giường lộn xộn, đầy mệt mỏi từ buổi chiều quan hệ tình dục khá hăng say, rồi anh quay lại quán bar với cảm giác hoàn toàn hài lòng. Cậu nhỏ của anh, tuy nhiên, dường như có ý kiến khác. Tốt, cái vật chết tiệt này không bao giờ có bất kỳ hiểu biết nào. Không vấn đề gì dù cô có mạnh mẽ và chật khít ra sao, anh không muốn cô Sherwood - một nữ khảo cổ học cùng trên chuyến đi của mình.

“Để tôi nói thẳng,” anh dài giọng. “Cô muốn là người phụ nữ duy nhất giữa một nhóm đàn ông trong vài tháng sao?”

“Tình dục không tham gia cùng chuyến đi, anh Lewis”

“Địa ngục nếu nó không. Đàn ông phải chiến đấu với phụ nữ hàng ngày, ở khắp mọi nơi trên thế giới.”

“Họ thật ngớ ngẩn làm sao.”

“Yeah, tôi luôn nghĩ như thế, nhưng phải đối diện với thực tế rằng, nếu bạn là người phụ nữ duy nhất, mà lại khá xinh xắn, bạn sẽ có đặc quyền, còn đàn ông sẽ gặp một chút điên rồ khi ở giữa chúng mà không được hưởng một chút gì.”

Cô ném cho anh cái nhìn mỉa mai. “Tôi sẽ không đi ưỡn ngực trong bộ đồ ngủ, anh Lewis, và tôi đã chuẩn bị để bảo vệ bản thân mình. Tôi cũng trông đợi anh thuê những người không phải kẻ hiếp dâm.”

Rick và Kate ngồi im trong khi cô và Lewis chiến đấu, Rick trông khó chịu còn Kates đơn thuần là chán nản. Nhưng lúc này, Kates ngồi quay lại.

“Chuyện này là vô nghĩa,” gã ta nói. “Cô ấy phải đi. Anh có muốn công việc, Lewis, hay không đây?”

Ben nghĩ về nó. Anh không cần tiền hay rắc rối. Anh có thể nói họ tìm người khác; sau đó anh sẽ có vài tuần tiêu khiển và chơi bời với Theresa, chỉ là anh đã lên kế hoạch thế. Mặt khác, bản năng của anh mách bảo rằng có cái gì đó đang xảy ra, rằng mặc dù cô có một vị trí nhất định, hai gã này đang thực hiện thỏa thuận của riêng họ, và anh muốn biết nó là gì. Anh ngửi thấy mùi tiền, rất nhiều. Anh có vài sự thận trọng, nhưng chúng hiếm khi ở trong cách kiếm tiền, chắc chắn không khi có lẽ nó bị lừa gạt bởi hai kẻ bịp bợm.

“Thôi được,” anh đột ngột nói. “Tôi sẽ nhận. Để chủ đề này qua đi.”

Anh nuốt xuống một ngụm whiskey khổng lồ, chuyển đầy đủ sự chú tâm vào công việc. Đặt thân chủ với một chuyến đi dài, vất vả vào bên trong những thứ nguy hiểm, nên nó phải được tính toán cẩn thận. Có bao nhiêu người tham gia? Họ sẽ đi bao xa? Họ mong đợi ở lại trong bao lâu một khi tới nơi? Anh luôn phải mang một lượng lớn hàng dự trữ trong trường hợp chuyện gì đó đi sai hướng, mà điều đó luôn xảy ra, anh phải lên kế hoạch cho mọi khả năng.

Anh lôi ra một bản đồ và trải nó lên bàn, một cái lớn và chi tiết hơn nhiều so với cái hai người đàn ông trưng ra lúc trước.

"Được rồi, chỉ tôi nơi chúng ta sẽ đi."

Jillian nghiêng người lên và vẽ một vòng tròn rộng bằng ngón tay trỏ. "Nói chung là khu vực này."

Anh nhìn cô như thể cô là một kẻ ngớ ngẩn. Khu vực cô chỉ ra rộng hàng ngàn dặm vuông.

"Bậy quá, nếu cô không có một ý tưởng tốt hơn về nơi chúng ta sẽ đến, chúng ta rất có thể đi lang thang vòng quanh hàng tháng trời mà không tìm ra cái chúng ta đang tìm kiếm, và đó không phải là khu vực chúng ta có thể đi dạo như là sự giải trí của mình được. Nó là phần lãnh thổ chưa được thám hiểm, bánh ngọt. Không ai biết cái địa ngục gì ở đó đâu. Nếu bất kỳ gã da trắng nào đã đi đến đó, họ đều không trở ra."

Cô vẫn bình tĩnh. "Chúng ta sẽ phải vạch ra tỉ mỉ phương hướng chính xác khi ở trên đường, anh Lewis." Cô ngả người về phía trước khai thác một điểm trên bản đồ ngoài khu vực mà cô đã chỉ trước đó. "Sau khi nhận sự hướng dẫn để cuối cùng chúng ta tới được điểm này, và điều đó là quá đủ."

Anh phô ra hàm răng nhưng không phải của một nụ cười.

"Chúng ta phải mang theo đồ dự trữ chết tiệt. Chúng ta phải mang nhiều hơn nếu chuyến đi kéo dài. Phải mang nhiều đồ hơn những thứ chúng ta cần. Có bất kỳ điều gì trong chuyện này có ý nghĩa không, bánh ngọt?"

"Tôi chắc chắn anh sẽ tìm thấy sự hài lòng tương đối."

"Tương đối không phải thứ mang lại cho tôi hài lòng lúc này."

Bóp cổ cô có thể là ý tưởng làm anh thỏa mãn. Hoặc leo lên trên cô. Anh chắc chắn đang cứng lại. Tranh luận với phụ nữ chưa bao giờ gây ra phản ứng đó trước đây, phải là sự thật rằng một người đàn ông không thể cưỡng lại một thách thức từ một phụ nữ, mà cô Jillian Sherwood lại là mộ thách thức từ đầu đến chân.

"Rồi anh sẽ phải làm cái anh cho là tốt nhất," cô nói ôn tồn. "Tôi phải cung cấp cho anh tất cả thông tin mà tôi có thể."

Hoặc sẽ. Anh nghi ngờ cô biết về một trong rất nhiều cái địa ngục hơn là những gì cô đang nói đến, nhưng không một cái nào trong số đó được phát hiện ra bởi đôi mắt màu xanh lục điềm tĩnh này. Anh tự hỏi tại sao đích đến của họ lại hết sức bí mật đến nỗi, cô không thể nói cho anh trai mình. Ở suy nghĩ thứ hai, anh quyết định sẽ không chia sẻ bất kỳ thông tin có giá trị nào với Rick Sherwood, đặc biệt khi anh ta kết bạn với Steven Kates. Có lẽ cô Sherwood thông minh hơn anh nghĩ. Nhưng cái quỷ gì khiến cô nghĩ rằng họ sẽ đi đến bất cứ đâu cô muốn chứ? Để anh phải đứng bảo vệ hai bốn giờ một ngày?

Anh bỏ qua chủ đề này, biết rằng cô sẽ không nói bất cứ gì thêm trước mặt hai người kia. Cô cũng không tin anh, theo lẽ nào đó. Quả là một phụ nữ thông minh. Nếu anh phải trung thực với bản thân, mà anh thường thế, anh phải thừa nhận rằng cô đã đúng trong trường hợp này. Nếu cô hạ thấp sự phòng vệ vủa mình xuống chỉ một phần nhỏ, anh muốn các ngăn kéo của cô đóng lại trước khi cô biết trò chơi đang diễn ra, ít hơn nhiều thứ cô đánh mất. Kể từ khi cô khăng khăng đòi đi cùng họ, anh muốn có vài tháng tác động lên cô, và anh không nghi ngờ về sự thành công của kế hoạch quyến rũ cô của mình. Ai biết được, nếu anh nói ngọt với cô vừa phải, cô thậm chí có thể tiết lộ với anh thứ cô đang tìm kiếm. Nếu bất cứ thứ gì trong rừng rậm có giá trị với cô, tốt, địa ngục là, nó cũng sẽ có giá trị với anh. Một người đàn ông không bao giờ có quá nhiều tiền. Ben có vài giới hạn trong việc sẽ làm gì để có được

nó, nhưng không có nghĩa rằng anh không sẵn sàng nắm mọi cơ hội được có nó. Anh sắp xếp gặp họ ngày hôm sau để thanh toán trước tiền công cũng như khoản tiền anh cần để bắt đầu dự trữ hàng và thuê người khiêng vác. Bây giờ quyết định đã được thực hiện, anh sẵn sàng xúc tiến nó.

"Cô cứ phải giống một con chó cái thế không?"

Rick hỏi bực bội khi họ quay về khách sạn. Jillian thở dài. Cô quá mệt mỏi, việc đối phó với Ben Lewis đã dùng hết tiệt sự kiên nhẫn dự trữ của cô.

"Em đã lịch sự hơn anh ta rồi."

"Cô đang ném đi uy tín của mình, chỉ cho anh ta thấy rằng nhân vật khảo cổ học quan trọng này chỉ như một thứ gọi là mũi tiêm chích."

Nhân vật quan trọng? Cô gần như cười phá lên. Uy tín nghề nghiệp của cô khác nào con số không; nếu các tổ chức có bất kỳ sự tôn trọng hay tin tưởng nào với ý kiến của cô, cô đã không phải buộc mình thỏa hiệp với một tên du côn như cái gã dẫn đường của họ. Nhưng Rick luôn ghen tị với sự thật là cô đã đi theo bước chân của cha họ, nên anh ta nhanh chóng thổi bùng lên nhận thức coi thường.

"Em không quẳng uy tín của mình đi đâu hết. Em chỉ để anh ta biết rằng anh ta không thể dọa nạt em. Và dù sao, em không nghĩ anh ta là lựa chọn thực sự tốt. Anh ta uống rượu lúc buổi chiều anh gặp anh ta, rồi cả tối nay, mà có lẽ anh ta uống suốt trong khoảng thời gian giữa lúc đó nữa. Một kẻ say rượu không phải vụ đánh cược tốt nhất cho chúng ta."

"Vì vậy cô muốn trở thành một phần của cuộc hành trình?"

Rick phàn nàn. Thật khó khăn, nhưng cô kìm lại tâm trạng của mình. Có lẽ cô làm thế để tránh khỏi tội lỗi vì cô biết ngài giáo sư yêu cô hơn anh trai mình. Cô không thể cảm thấy tiếc cho Rick vì cùng lúc, cô phải đấu tranh với sự kiên nhẫn mà mình dành cho anh. Bất cứ điều gì không đúng xảy ra với cuộc sống của anh ấy luôn luôn là lỗi của người khác, và cô thường là cái người khác đó.

"Em muốn gì ư," cô ngắt lời, "là tìm ra thành phố Anzar và xóa bỏ tiếng xấu cho cha. Và em nghĩ chúng ta sẽ có cơ hội tốt hơn để làm điều đó nếu người dẫn đường của ta ít nhất là tỉnh táo."

Anh ta cau mày nhìn cô. "Tôi cho rằng cô nghĩ tôi không quan tâm đến danh tiếng của cha? Ông ấy cũng là cha tôi, cô biết thế."

Cô biết chứ. Không quan trọng nếu Rick làm cô giận dữ, cô không bao giờ quên anh thực sự đã yêu giáo sư. Rằng hơn bất cứ điều gì giữ cô kìm chế loại bỏ anh ra khỏi cuộc đời mình.

"Hãy quên nó đi được không?" Kates xen ngang. "Tất cả chúng ta đều mệt mỏi rồi. Tôi biết Lewis trông dáng vẻ và ăn nói cục cằn, nhưng danh tiếng của anh ta là tốt nhất. Tôi sẽ gặp anh ta sáng mai và nói anh ta tránh xa đồ uống có cồn. Tại sao chúng ta không nghỉ làm việc tối nay?"

Giọng người hòa giải nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt lạnh lẽo của anh ta ra hiệu một lời cảnh báo cho Rick. Jillian nhìn thấy, cô giả vờ là không. Kate làm việc chăm chỉ như một bức bình phong vô thưởng vô phạt, nhưng cô không thể bị mua chuộc bởi nó, có lẽ không bao giờ có hình ảnh nào không lọt vào đôi mắt ấy. Thật đúng lúc để dừng cuộc trò chuyện ngắn trước khi nó biến thành một cuộc chiến thực sự, cô thì thầm lời chúc ngủ ngon và bước vào phòng mình.

Kates hất đầu về phía Rick, cả hai gã đàn ông đi xuống dưới sảnh về phòng họ.

"Đừng để cô ta nổi giận," Kates nhắc nhở. "Nếu cô ta quyết định cắt giảm một thỏa thuận riêng biệt nào đó, chúng ta hãy để yên, tránh rắc rối cho bản thân mình."

Rick quay lại vẻ buồn rầu, giống như anh ta thường làm khi phải đối mặt với lời chỉ trích.

“Cô ấy sẽ không cắt giảm bất cứ thỏa thuận nào với Lewis đâu,” anh ta lẩm bẩm. “Cô ấy không thể chịu được hắn.”

“Lewis không phải người dẫn đường duy nhất. Nếu cô ta thuyết phục được ai đó rằng kho báu thực sự ở đó, họ có thể hỗ trợ tài chính và cùng đi tìm kiếm kho báu của riêng họ. Cố gắng kìm chế nóng giận, ít nhất cho đến khi chúng ta lên đường và lúc đó cô ta không làm gì được.”

“Được rồi, được rồi. Thái độ của cô ấy chỉ chọc tức tôi thôi.”

Kates điều khiển một nụ cười vừa phải. “Chỉ nghĩ về tiền.”

Bản thân Kates không nghĩ về bất kỳ thứ gì khác, nó là lý do duy nhất gã có mặt ở đây.Gã đã ra khỏi địa hạt quen thuộc của mình và không thích điều đó một chút nào, nhưng đã sẵn sàng làm bất cứ cái gì để có được kho báu. Khi Rick lần đầu tiên đến gặp gã với một câu chuyện hoang đường về một người đàn ông lớn tuổi tìm kiếm một thành phố mất tích với những viên đá quý đang đợi bất kỳ người nào đầu tiên phát hiện ra, gã đã đắc thắng nhận ra Sherwood đang nói về điều gì.

Gã đã có đủ thất bại nên chớp ngay cơ hội để dấn thân; gã cần tiền, rất nhiều tiền. Theo nghĩa đen, gã ở một đầu sợi dây thừng, cần chớp mọi cơ hội bất ngờ xảy đến với mình. Lô hàng than cốc lớn gần đây nhất của gã đã bị cảnh sát thu giữ. Họ không thể động một móng tay vào gã, nhưng cảnh sát là điều lo lắng ít nhất của gã. Gã nợ hàng triệu đô của những kẻ đã trả trước cho lô hàng than cốc, số tiền đó sẽ được thu lại gấp nhiều lần nếu gã nhận được than cốc trên đường, nhưng những chủ nợ của gã đã mệt mỏi chờ đợi gã thanh toán đầy đủ các khoản. Đám người này làm cảnh sát trông giống ông Rogers.

Kế hoạch điên khùng của Rick là một của trời cho, một mũi tên trúng nhiều đích. Kates chỉ vừa đủ tiền tài trợ cho dự án này. Nếu nó thành công, gã có thể bảo vệ được cái mông của mình. Hay ít nhất, ở Brazil sẽ cho gã được nghỉ ngơi, tránh phải từng phút nghĩ về việc chờ đợi cái đầu mình bị thổi bay.

Nếu Rick đúng... chết tiệt, một thỏa thuận như này chỉ đến một lần trong đời. Những viên đá quý - đặc biệt là kim cương đỏ - sẽ mang đến một đống chiến lợi phẩm, điều này có thể làm cho món nợ than cốc kia của gã chẳng còn đáng kể gì. Gã đã mơ về số đá chết tiệt đó, mơ về việc giữ nó trong tay. Nó là tấm vé cho gã dễ dàng xuống phố, nếu gã có thể khiến Sherwood ngậm miệng lại. Đứa em gái không phải người ngu ngốc; từ những gì Kates nghe được, cô ta có đầu óc nhất trong gia đình. nhưng cô ta giữ dịt mọi thông tin, và các hướng dẫn được viết bằng vài loại mật mã mà chỉ cô ta mới có thể đọc. Dù thế, gã không lo lắng về cô ta. Tất cả những gì gã muốn là cô dẫn gã tới đó. Sau đó gã không cần đến cô ta hãy bất kỳ kẻ nào khác nữa. Gã lên kế hoạch trong đầy không bao gồm họ, những kế hoạch lớn. Gã mệt mỏi vì luôn làm trò cười cho những kẻ to đầu, đây là lúc gã nhận được kỳ nghỉ may mắn.

Ngày hôm sau, Steven Kates xuất hiện ở quán bar một mình. Ben giấu sự nghi ngờ bẩm sinh với gã đàn ông này đằng sau bộ mặt của một gã trai nhiều tuổi tốt bụng, hòa nhã. Rất nhiều người bị đánh lừa bởi giọng nói phương nam chậm, kéo dài, ủ rũ của anh, hành động khó uống, đó là một sự ngụy trang tốt. Ồ, giọng nói kéo dài là đúng, nhưng những người biết anh đủ lâu dần dần nhận ra, đằng sau đó là một bộ não sắc bén và quyết tâm tàn nhẫn. Anh nghi ngờ Kates đủ thông minh tưởng tượng ra điều này.

“Anh gần như say tối hôm qua, hãy nói với Jillian như thế,” Kates chặn ngay khi vừa ngồi xuống bàn Ben. “Cô ta không phải một trong những con điếm rẻ tiền của anh đâu. Không được quên rằng chúng ta cần cô ấy để tìm ra địa điểm.”

Theresa đang làm ca ngày thường một lần nữa, và Ben không thích cái cách gã liếc nhìn cô khinh khỉnh khi nói ‘con điếm rẻ tiền.’ Cô là một phụ nữ ấm áp, yêu thương, gợi cảm, một người sùng bái tình dục, cô không phải một con điếm. Anh ngậm miệng lại, bởi vì giờ không phải lúc thu về bộ mặt của Kates.

Sau khi họ ở sâu trong rừng, sẽ có nhiều thời gian cho mấy kẻ xuẩn ngốc biết ai là ông chủ, và chắc như địa ngục đó không phải là Kates.

"Để nữ khảo cổ học cho tôi" Ben dài giọng.

"Tốt, giữ miệng anh ngậm lại và khóa quần đóng kín, ít nhất cho tới khi là quá muộn để quay lại. Rồi anh có thể làm cái gì anh muốn."

"Chắc chắn mọi thứ, ông chủ," Ben nói, và cười thầm trong bụng, biết rằng Kates không nghe thấy sự nhạo báng trong tiêu đề này. "Anh trai cô ấy đâu?"

"Tôi không cần anh ta sáng nay. Tôi sẽ xử lý một phần chuyện này."

Điều này có nghĩa Kates đang làm cái gì đó. Ben lôi một cái bút và một tờ giấy khỏi túi áo mình. Anh đã liệt kê những thứ họ cần và số lượng bao nhiêu; anh xoay ngược tờ giấy để Kates có thể đọc.

"Đó là số hàng hóa dự trữ tôi đã lên danh sách, và số người chúng ta cần. Chúng ta sẽ tới thượng nguồn bằng thuyền xa nhất có thể. Chúng ta cần hai thuyền. Tôi sẽ thu xếp chúng hôm nay."

"Tốt." Kates đưa cho anh một bì thư màu nâu. "Hai mươi nghìn cho mười tuần lễ. Nếu chuyến đi kéo dài hơn thời gian quy định, tôi sẽ trả anh phần còn lại khi chúng ta quay về."

"Dễ hiểu thôi." Ben nhận bì thư và nhét lại túi. Anh sẽ đếm nó sau.

"Tôi sẽ tự thuê một người, anh ta đã trả lời tôi. Giờ, tôi phải thanh toán thế nào với phần hàng dự trữ?"

"Tôi sẽ sắp xếp hàng hóa và gửi ông biên lai. Ông trả tiền cho mọi thứ và nó sẽ được xuất ra để chất lên thuyền"

Ben rất tò mò về người đàn ông Kates muốn tự tay thuê, nhưng anh không hỏi. Cứ để Kates nghĩ rằng anh không hứng thú.

Khi Kates rời quán bar, Ben để cửa ra vào đóng lại trước khi anh bước đi. Chiếc xe tải nhỏ mười năm tuổi hiệu Ford của anh đậu ở vị trí quen thuộc bên ngoài cửa sau. Anh ở bên ngoài cửa, rồi trong xe tải chưa đầy mười giây sau. Anh lượn một vòng quanh tòa nhà và đưa xe vào làn giao thông chỉ đúng lúc nhìn thấy Kates lên taxi.

Anh do dự, có vài thứ thật dễ dàng để làm với giao thông ở Manaus. Giao thông ở Nam Mỹ, trong khi nó có xu hướng hỗn loạn, vẫn thiếu cái mục đích đen tối của các đối tác như ở Bắc Mỹ. Anh cuộn cửa sổ xuống để làn gió hiu hiu nóng thổi qua xe trong khi lái xe đan vào rồi ra, tránh những xe đạp và người đi bộ, luôn luôn giữ một mắt lên vài xe tắc xi phía trước.

Quán bar Christus không ở đoạn thuận lợi nhất của thị trấn, nhưng chiếc taxi đang tiến vào khu vực lởm chởm đó. Ben với tay xuống dưới ghế ngồi, rút ra một khẩu súng lục, cài nó bên cạnh mình. Đó là một khẩu Glock 17, chủ yếu bằng nhựa, và một bức hình tạp chí seventeen - một mẩu giấy được được xé rời ra. Chỉ cần nhìn vào nó là có xu hướng thực hiện ngay một hành vi điều chỉnh thái độ cá nhân không mấy thân thiện.

Anh che đôi mắt bằng cặp kính râm rất tối, phải có vài sự đề phòng mặc dù anh nghi ngờ Kates cho rằng gã có khả năng bị theo dõi. Đồ khốn ngu ngốc.

Chiếc taxi tấp vào lề rồi dừng lại. Ben lái qua không nhìn trực tiếp vào nó rồi quay xe ở góc. Ngay khi gã ra khỏi tầm mắt, anh đỗ lại và nhảy khỏi xe tải, nhét gọn gàng khẩu súng lục vào cạp quần jean, chỗ

cái hõm nhỏ sau lưng, để cái áo sơ mi rộng của anh che đi dấu vết.

Anh không biết chính xác Kates đi hướng nào. Anh đứng cạnh xe tải trong vài giây, đợi xem Kates có đi qua không, nhưng anh không dám đợi lâu hơn. Khi gã đàn ông không xuất hiện, Ben sải bước nhanh tới góc đường, đi bộ gần mặt bên của tòa nhà đổ nát. Kates đã băng qua đường, đang đi vào quán bar Getulio, một nơi tồi tàn đến nỗi trông nó giống như một "cơ sở bốn sao" nếu so sánh. Ben đã vào quán bar đó đôi lần cách đây vài năm, anh không thích bầu không khí ở đó. Một người đàn ông có thể nhận cái chết nhanh chóng ở bar Gertulio.

Ồ, địa ngục. Anh không thể theo Kates vào quán bar mà không bị phát hiện, vì thế anh tháo bỏ kính râm trong tâm trạng mập mờ. Thất vọng, Ben nhìn quanh.

Chưa đầy một phút sau, anh là chủ nhân của chiếc mũ ka ki thợ sặn nhem nhuốc, được mua từ một thiếu niên ngang tàng với giá gấp hai lần giá mua cái mũ lúc mới, đây là giả sử đứa trẻ đã mua nó hơn là đánh cắp nó, một hành động mà Ben không thể. Chưa phải là nhiều cho sự ngụy trang như nó cần thiết.

Anh thong thả đi lại trên phố, bước sang một bên khi cánh cửa lửng ra vào quán bar mở, hai tên khuân vác lực lưỡng lảo đảo bước ra. Mặc dù còn sớm, cả hai bọn họ không hề cảm thấy một chút đau đớn. Trước khi cánh cửa đóng sập lại, Ben trượt vào bên trong, ngay lập tức đưa tay hạ kính râm xuống, để vừa có thể nhìn được vừa dùng tay để che bớt khuôn mặt. Không nhìn ai, anh di chuyển sang trái, kiếm một cái ghế tại một cái bàn kê gần góc quán. Không có cái cửa sổ nào trong Getulio cả, có vài bóng đèn công suất thấp bị mất chao treo trên trần quán, và vài cái khác được thắp tại quầy bar, nơi được điều khiển bởi một bartender, người trông to con hơn cái gã anh nhớ. Gã này là một võ sĩ to lớn dễ cao đến sáu feet rưỡi *(1.95m)* và nặng gần ba trăm pound *(135kg)*. Tai trái của gã không còn.

Mông Ben nhấp nhổm trên ghế thì một cậu bé mặt sưng sỉa xuất hiện bên cạnh.

"Uống gì?"

"Bia".

Anh không muốn để cho đứa trẻ có bất cứ điều gì nhớ về mình, vì thế Ben hạn chế phản ứng của mình với một từ đó, và thậm chí không ngước lên. Anh cũng chống lại thôi thúc nhìn ngó xung quanh. Anh chỉ ngồi ủ rũ trên ghế, cố gắng tốt nhất trông giống ngủ gật hay phê thuốc.

Đứa trẻ mang bia đến. Ben đặt tiền lên bàn, những ngón tay của đứa trẻ nhanh chóng cuỗm lấy, rồi nó để lại anh một mình tu đồ uống.

Kính có lẽ không được lau rửa cả tuần nay. Nhấc chai bia, Ben nhún vai làm một ngụm, cho rằng đồ uống có cồn sẽ giết bất kỳ một loại vi trùng nào. Anh chuyển vị trí cho tới khi gặp được người lại, khuỷu tay đặt lên bàn, đầu hướng về phía trước. Cái mũ che chắn khuôn mặt anh. Dần dần anh di chuyển đôi mắt, cố gắng thâm nhập vào bóng tối trong phòng.

Có mười lăm, hay hai mươi tên đàn ông, một nửa họ đang đứng tại quầy bar. Không ai thèm chú ý đến anh. Các cuộc trò chuyện vẫn nhảm nhí như thường lệ, quốc gia hay ngôn ngữ có thể thay đổi, nhưng sự nhảm nhí thì không bao giờ. Cái đài trên kệ phía sau gã bartender om sòm phát ra ca khúc nhạc rock của Brazil. Ca sĩ hát không hay. Chẳng ai quan tâm đến.

Kates đang ngồi ở bàn cuối cùng. Quay lưng về phía cửa. Lựa chọn ngu ngốc. Rồi sau đó, Ben nhìn thấy một người đàn ông khác ngồi cùng bàn, và hiểu ra Kates không có lựa chọn nào khác cho chỗ ngồi của mình. Ramon Dutra đã tự ý ngồi dựa lưng vào tường, một ý định tốt.

Dutra là một tên côn đồ giết người. Hắn nổi tiếng là kẻ giết thuê, và hắn lấy làm vui mừng vì sự tàn bạo mình có thể đạt được. Nếu Dutra là cái gã mà Kates muốn tự thuê, thì chuyện này nhanh chóng trở

nên gay go hơn là Ben nghĩ ban đầu. Kates đang lên kế hoạch gì? Để mọi người chết trong rừng già và giữ tất cả - cái gì nhỉ? Vàng ư, có lẽ, cho bản thân gã. Nhưng vàng rất nặng. Một người đàn ông không thể mang đủ để biến một chuyến đi thành đáng giá, và không chỉ vậy, Kates không thể tự mình tách rời vàng ra được. Gã đàn ông không biết tí gì về rừng.

Tuy vậy, Dutra thì biết. Hắn thường biến mất ở thượng nguồn, có lẽ để lẩn tránh vài tên côn đồ khác hoặc pháp luật. Phải chăng Kates đủ ngu ngốc nghĩ rằng gã có thể thuê Dutra làm công việc bẩn thỉu cho mình, rồi hướng dẫn gã ra khỏi rừng già với của cải cướp được trước khi bản thân gã giết chết Dultra. Có lẽ Dutra cũng đang lên kế hoạch cho cùng một kịch bản, chỉ với cái xác chết là khác ở phần cuối của nó.

Điều này làm cho tình hình nghiêm trọng hơn nhiều so với Ben dự đoán, và cũng nghiêm trang, nghiêm trọng hơn những thứ có trong đầu cô nàng Sherwood. Chết tiệt, làm thế nào mà cô lại nhận tham gia với một quả bóng bùn đất kiểu như Kates được chứ? Anh trai cô, tất nhiên rồi. Tên đàn ông đó không nghĩ rằng mình đang đặt em gái vào vị trí rất nguy hiểm hay sao? Rõ ràng không, anh ta dường như còn không lờ mờ có một ý niệm rằng Kates là một kẻ phải đối phó theo tất cả các cách. Sherwood nghĩ rằng gã thực sự là một đối tác, trong khi gã chẳng là gì ngoài một tên cướp bóc. Một lần nữa Ben nghĩ về số tiền tài trợ, biết rằng cùng với nhiều thứ khác, anh không thể. Rồi anh nghĩ tới việc bỏ lại Kates và Sherwood trong khi anh và cô em gái thực hiện chuyến đi của riêng họ, rồi anh loại bỏ ý tưởng này bởi vì, trước hết, anh không muốn ném nhiều tiền vào một dự án mà có thể không thể trả hết như anh đã hy vọng, hơn nữa, cô có lẽ không đồng ý làm thế. Cô dường như không chịu khuất phục sự quyến rũ của anh.

Không phải anh thực hiện bất kỳ nỗ lực nào để quyến rũ cô. Anh còn cố tình tỏ ra thô lỗ và xúc phạm. Tốt, cô chỉ phải vượt qua sự chán ghét anh, bởi vì, họ phải làm việc cùng nhau để cùng quay về từ chuyến đi này và còn sống nguyên vẹn.

Đã nhìn thấy cái mà anh muốn thấy khi tới đây, anh tợp thêm một ngụm bia, lau miệng, rồi trượt kính râm vào vị trí khi anh đứng lên. Không ai chú ý đến anh, khi anh bước ra kín đáo cũng như lúc anh đi vào.

Sự hiện diện của Dultra không chỉ đơn giản có nghĩa là anh phải tỉnh táo hơn và chú ý hơn về an toàn của Jillian, mà những người anh lên kế hoạch thuê đi cùng sẽ từ chối nếu Dultra là một phần của bữa tiệc. Bây giờ, anh phải thuê người giúp việc ít tin cậy hơn, và điều đó càng làm tăng thêm nguy hiểm. Cơ hội là năm mươi - năm mươi để người giúp việc đặt bản thân vào nguy hiểm, nếu quả thực là có vàng, Kates sẽ cần nguồn lực bổ sung để lôi nó ra khỏi vị trí. Một phần nhỏ số tiền sẽ khiến họ hạnh phúc. Một khi Dutra ngửi thấy mùi vàng, đám người giúp việc sẽ phải chịu hy sinh. Đây là một kiểu hành vi trộm cắp xảy ra mọi lúc; các địa điểm khảo cổ liên tục bị cướp phá.

Ben băng qua con đường hẹp và đi quanh góc phố tới chiếc xe tải của mình. Như thường lệ, nó được bao vây bởi một đám thanh niên. Anh xùy xùy xua chúng ra và leo lên xe. Ngay cả với các cửa sổ kéo xuống, cái nóng vẫn hấp từ trần xe kim loại, nhưng anh đã ở vùng nhiệt đới rất lâu nên thậm chí không còn chú ý nóng như thế nào. Mồ hôi chảy dòng dòng trên lưng khi anh ngồi đó trong vài phút, cố gắng ghép các mảnh ghép lại với nhau.

Anh và hai người nhà Sherwood là ba người chịu nguy hiểm nhiều nhất, Rick Sherwood ít hơn so với cô em gái. Khi họ tới được nơi, giả sử nó tồn tại, Kates sẽ hành động. Nếu họ không tìm thấy gì, sẽ không có nguy cơ nào.

Nó đúng là một đống phân dù anh xem xét nó theo mọi cách.

Nhưng thế quái nào anh lại thích những đống phân. Anh không chọn cuộc sống này vì thói quen hành chính an toàn. Anh không có việc gì khác ngoại trừ giữ cho tấm ga trải giường của Theresa ấm áp. Thay vì đó, anh tiếp tục kích thích Jillian Sherwood. Lúc này, nó giống như một thách thức.

Chương 4

Jillian quay trở lại phòng của mình sớm tối hôm đó, để lại Rick và Kates vẫn còn uống ở sảnh khách sạn. Căng thẳng trên từng dây thần kinh của cô; cô không tin Kates cũng như người đàn ông họ thuê dẫn đường, nhưng Kates là người tài trợ cho chuyến đi, vì thế cô phải đi cùng gã. Cám dỗ để ngừng lại chuyện này lớn lên từng phút, nhưng trong sâu thẳm cô thực sự muốn tiếp tục đặc biệt kể từ lúc cô đi được xa thế này. Nếu họ chỉ bắt đầu, rồi đến lúc là quá muộn để hoãn chuyến đi lại và cô có thể quên về chuyện đó, tập trung vào công việc, sẵn sàng tìm kiếm thành phố đá.

Chỉ cần được ở một mình là cô thấy nhẹ nhõm, khi mở khóa cửa cô có thể cảm thấy khuôn mặt được thư giãn, lúc này cô không phải giữ mọi phản ứng, dè chừng từng lời nói hay biểu hiện. Có lẽ cô đang treo mình lơ lửng trên đầu, nhưng cô nhớ ra rằng mình không có con đường nào khác để hành động.

Cô bật đèn và quay lại chốt dây xích cửa.

“Đừng bận tâm đến chuyện đó,” một giọng nói trầm sâu vang lên. “Trừ khi em muốn tôi ở lại qua đêm.”

Cô nhảy dựng lên và quay lại, tự động vẽ một vành đai bảo vệ khỏi kẻ xâm nhập với ví của cô. Ben Lewis! Kỳ quặc là cô mới biết giọng nói của anh ta sau khi gặp anh ta có một lần, vậy mà cô nhận ra, ngay lập tức.

Anh đứng dậy khỏi cái ghế bên kia phòng và bước tới cô, khuôn mặt rám nắng đen tối của anh hằn lên một nụ cười.

“Oa, bánh ngọt. Em có thể gây nên vài thiệt hại nghiêm trọng với việc đó đấy.”

Giọng nói trầm ấm và đầy trêu trọc. Jillian ngước lên nhìn vào đôi mắt xanh lười biếng, sự giận dữ gầm lên qua cô, nhanh chóng và gay gắt; không cần suy nghĩ hay do dự, cô vung ví lên như một chiến binh đánh vuông góc vào đầu anh. Anh loạng choạng va vào tường, nét mặt anh hoàn toàn biểu lộ sự ngạc nhiên.

“Đó là vì anh đe dọa tôi,” cô thách thức và lùi lại.”Anh đang làm gì ở đây thế?” Oa! “Anh đột nhập vào phòng tôi!” Oa!

Anh giơ một cánh tay lên bảo vệ đầu, rồi cú đánh thứ hai bay vào mạng sườn anh. Anh hét lên khi lấy lại thăng bằng và quay về phía cô, nhưng không kịp ngăn chặn đòn đánh thứ ba chọn vẹn vào ngực mình làm anh làu bàu. Nhanh như cắt, anh phóng tay ra, nắm lấy dây đai và giật lấy cái ví trong tay cô, kéo cô lại cùng lúc. Anh bắt được cô, kéo hoàn toàn vào cơ thể mình, ví trong tay phải, còn tay trái anh quấn quanh eo cô như một cái đai bằng thép.

“Lạy Chúa,” anh nói đầy hoài nghi. “Em vừa nhận được đai đen cho màn tấn công bằng ví đấy, chắc chắn đến chết tiệt. Và đây, tôi từng lo lắng về việc phải chăm sóc cho em, trong khi trông có vẻ tôi mới là người cần được bảo vệ.”

Jillian không tìm thấy sự vui vẻ trong lời phê bình của anh. Cô đặt cả hai bàn tay lên ngực anh và đẩy khó khăn. Anh không nhúc nhích. Bức tường cơ bắp bên dưới bàn tay cô như đá cứng.

“Buông tôi ra,” cô gầm gừ.

Thay vì làm như cô nói, anh thực sự cười khúc khích, hơi thở ấm áp của anh khuấy đảo tóc ở thái dương cô.

“Giờ, Giờ,” anh khiển trách.

“Đừng có ‘giờ, giờ’ với tôi!”

“Em muốn tôi làm gì cho em?”

Jillian hít một hơi thở sâu, dứt khoát lấy lại khả năng kiểm soát tính khí của mình.Cô hiếm khi đánh mất nó, nhưng không có nghĩa nó không một lần xảy ra. Cô nói rất rõ ràng, “Nếu anh không thả lỏng tôi ngay bây giờ, tôi sẽ cắn anh đấy, rất đau.”

Vòng tay quanh eo cô nới lỏng, anh cười toét miệng nhìn xuống cô, hoàn toàn không nao núng.

“Hãy nhớ kỹ, nếu cả hai chúng ta đều trần truồng tôi có lẽ sẽ không để ý đến việc em cắn tôi đâu, nhưng trong tình huống này, tôi sẽ cho qua.”

Cô bước lùi lại và vuốt thẳng lại quần áo, chạy một tay lên tóc tìm kiếm sợi dây buộc khó ưa. Trước sự ngạc nhiên của cô, mọi thứ vẫn gọn gàng như lúc cô bước qua cánh cửa.

“Em trông rất ổn,” anh nói, vẫn cười toe toét. “Tất cả đều đứng đắn và cúc áo vẫn cài. Em thực sự mắc lừa tôi!” Anh bắt đầu cười lớn.

Cô quay lại, giật mạnh cánh cửa mở ra. “Ra ngoài.”

Anh bước qua cô, xòe bàn tay lên cánh cửa, đóng nó với một tiếng uỵch.

“Chưa đâu, bánh ngọt. Chúng ta cần nói chuyện.”

“Tôi không tưởng tượng là tại sao.”

Đôi mắt anh lấp lánh với tông giọng gay gắt của cô, anh cúi xuống gần cô hơn. Hơi thở anh ấm áp và có mùi, không hề khó chịu, của rượu whiskey tươi mát.

“Hãy tránh ra khỏi cánh cửa,” anh thì thầm. “Kates hoặc anh trai em có thể đến gần, và tôi không muốn ai trong số họ nghe được ta nói gì. Phòng của họ cạnh của em đúng không?”

Jillian âm thầm nghiên cứu anh, lần đầu tiên ghi nhận sự khôn ngoan ánh lên trong đôi mắt màu xanh ấy. Mặc dù có mùi rượu trong hơi thở, anh tỉnh táo và hoàn toàn kiểm soát bản thân. Không chỉ vậy, bình luận của anh cho thấy rõ ràng anh không tin hai người đàn ông kia, anh quả là nhạy bén. Ngay lập tức, cô nhận ra mình đã đánh giá thấp anh, nhưng không có nghĩa bây giờ cô đã tin anh.

Cô trả lời câu hỏi của anh. “Không. Rick ở phòng hai cánh cửa tầng dưới; Steven ở bên kia sảnh.”

“Tốt. Nhưng mới mấp mé sự an toàn thôi, hãy bật ti vi lên và tránh xa cửa ra vào.”

Anh hành động đi đôi lời nói, di chuyển tới chỗ ti vi và bật nó lên. Tiếng Bồ Đào Nha nhanh chóng lấp đầy căn phòng. Rồi anh ngồi thoải mái trên chiếc ghế trong phòng, nhấc đôi chân đi bốt lên giường và bắt chéo chúng.

Cô hất chúng ra. “Bỏ chân anh ra khỏi giường tôi.”

Cô có ấn tượng rằng anh muốn cười phá lên, nhưng anh nói, “Vâng, ma’am,” với một tông giọng quá ư ôn hòa.

Cô ngồi xuống giường. “Được rồi, anh muốn nói về chuyện gì?”

Anh không trả lời cô trong một lúc, và cô đọc thấy sự thích thú lười biếng trong đôi mắt anh khi anh nhìn vào cô và cái giường. Anh không nỗ lực che dấu nó, như thể anh không quan tâm cô biết được anh đang nghĩ gì. Jillian thu lại sự hài lòng bằng cách từ chối cho anh bất kỳ một kiểu phản ứng nào.

Miệng anh giật giật một chút vui thú khi anh nối hai tay sau gáy. Cô không hề nhận ra mình có một cái miệng xinh xắn, hoang dã và rõ ràng sắc nét, với nhục dục trăng trợn trong đường cong của bờ môi trên. Anh giống một tên vô lại hèn hạ, với mái tóc bù xù và hàm anh thật sự cần một lưỡi dao cạo. Quần áo của anh như thể chẳng bao giờ được là, mà có lẽ như thế thật. Cái quần vải ka ki nhẹ của anh được nhét vào đôi bốt màu nâu sứt sẹo, trong khi áo sơ mi trắng đầy mồ hôi thả lỏng lẻo bên ngoài quần. Cái mũ ka ki thậm chí còn tồi tệ hơn nằm trên chiếc bàn nhỏ.

Rồi cô nhớ ra nhận định điềm tĩnh trong mắt anh, và hiểu rằng anh cảnh giác thế nào đằng sau hình ảnh anh dựng lên cho mình. Người đàn ông này biết chính xác mình đang làm gì.

Nhưng vẫn không có nghĩa là cô sẽ tin anh, hoặc bắt đầu kể về điều này. Anh sẽ không lừa được cô kể cho anh mọi thứ cô biết mà không tiết lộ một chút gì về bản thân anh.

Sự im lặng kéo dài giữa họ trong vài phút, nhưng nó không làm anh khó chịu. Nếu có bất cứ điều gì, thì đó là sự vui thích ẩn sâu trong đôi mắt anh.

“Không phải là người ăn nói ba hoa đúng không, bánh ngọt?” cuối cùng anh dài giọng.

“Tôi nên thế?”

“Được, nên đơn giản hóa mọi thứ ngay lúc này. Hãy cùng chìa danh thiếp chứ?”

“Anh trước,” cô nói lịch sự.

Một lần nữa nụ cười đó lóe lên, rồi cũng nhanh chóng bị mờ đi bởi biểu hiện dữ dội trong mắt anh.

“Steven Kates là một kẻ lừa đảo,” anh nói thẳng thừng. “Tôi nhìn thấy ông ta vài lần khi quay trở về Mỹ cách đây rất lâu. Ông ta không biết tôi, nhưng tôi chắc chắn một điểm là ông ta đang theo dõi mọi người. Ông ta là đồ dơ bẩn, và chắc chắn ông ta không hứng thú đi theo bất kỳ cuộc thám hiểm khảo cổ nào để chụp ảnh các bãi chôn lấp đâu. Ngay khi ông ta và anh trai em đề nghị tôi công việc, tôi đoán họ lên kế hoạch gì đó cho vài sự cướp bóc, đấy là giả sử địa điểm này thực sự tồn tại và chúng ta có thể tìm thấy.”

“Nó ở đó.”

“Là em nói thế. Em phải hiểu, bánh ngọt, là biết nó có tồn tại và tìm ra nó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Quái quỷ, thậm chí biết chính xác em đang ở đâu một khi em đang ở trong rừng rậm đã là sự lừa bịp khá võ đoán. Không hề có bất kỳ tấm bản đồ hay người dẫn đường nào có kinh nghiệm về nó, và không một thiết bị định vị toàn cầu nào phát huy tác dụng bởi vì có ba tầng tán lá rậm rạp.”

“Tôi có thể đưa chúng ta tới đó.”

“Có thể. Chúng ta sẽ tìm ra. Tôi hình dung, không quan tâm nhìn thấy cái gì thú vị ở địa điểm khảo cổ này, và có thể không gặp rắc rối nào trong việc để mắt đến Kates và anh trai em. Tiện thể, anh trai em thế nào? Em có nghĩ anh ta đang lên kế hoạch cướp bất cứ thứ gì em tìm thấy không?”

Jillian có đủ thời gian đối mặt với sự thật về Rick. “Có thể.”

“Liệu anh ta có sẵn sàng giết em để thực hiện điều đó?”

Hơi thở cô tắc nghẹn trong cổ họng ngay lúc cô nghe những lời nói đó, nhưng ý nghĩ đó đã châm chích cô vài ngày cách đây rồi.

“Tôi không biết. Tôi hy vọng không, nhưng... nhưng tôi không biết.”

Anh nhắc nhở. “Anh ta có thể không cho rằng em sẽ làm điều gì để buộc tội anh ta, vì thế anh ta không lo lắng về em. Kates lại là vấn đề khác. Tôi theo dõi ông ta hôm nay, tôi tự cho rằng mình là một tên khốn có tính tò mò tự nhiên thôi. Ông ta gặp gỡ một kẻ giết thuê, tên côn đồ tên là Ramon Dutra và thuê hắn làm một thành viên trong bữa tiệc của chúng ta. Theo tôi nhìn nhận, Kates không lên kế hoạch có em, tôi hay anh trai em tham gia còn sống trở về đâu.”

Cô có thể dừng chuyến đi lại. Ý nghĩ đó nảy ra trong tâm trí cô. Nhưng đã quá muộn để dừng lại. Sẽ không có cuộc thám hiểm nếu không có cô, mặc dù cô không có ý tưởng nào về việc Kates sẽ làm nếu cô rút lui sau khi ông ta dành rất nhiều tiền vào việc này.

Nhưng cô e không bao giờ có cơ hội khác để tìm ra Anzar và thành phố Đá của họ, cũng như trái tim của nữ hoàng. Cô e không bao giờ có cơ hội khác để chứng minh cho lý thuyết của cha mình và rửa sạch danh tiếng cho ông, và bản thân cô. Cô biết cô có thể tìm ra vị trí. Cô có bản đồ và sự hướng dẫn tỉ mỉ được viết bằng mật mã, cô lưu giữ chìa khóa ở trong đầu. Thậm chí nếu Kates tìm thấy bản đồ ông ta cũng không thể đọc nó.

Ben Lewis đang quan sát cô thật cẩn thận. Cô nắm chặt bàn tay để trong lòng và buộc mình nói bình tĩnh.

“Gì nữa?”

Anh đảo mắt một chút. “Những người đàn ông tôi thường thuê đều trung thực và đáng tin cậy, nhưng họ sẽ không đi bất kỳ cuộc thám hiểm nào liên quan đến Dutra. Tôi phải thuê một toán khác, không tin cậy lắm, hay khéo léo, và chắc như địa ngục là không trung thực. Với đội của tôi, tôi sẽ không phải lo lắng nhiều về bất kỳ chuyện gì Kates có thể bịa đặt ra, nhưng chuyện lại khác đi với tình huống bây giờ. Chúng ta không thể phụ thuộc vào anh trai em, em và tôi sẽ phải chống lại phần còn lại của họ. Chúng ta phải thực hiện một lệnh ngừng bắn, bánh ngọt, em sẽ phải hợp tác với tôi.”

“Tại sao tôi nên tin anh?”

Khóe môi anh nâng lên thành một nụ cười chế nhạo. “Bởi vì tôi là tất cả những gì em có. Tôi đã quá thành thật, giờ đến lượt em. Mà chúng ta đang tìm kiếm cái quái gì ở đó thế?”

“Một thành phố mất tích.”

Anh nhìn chằm chằm vào cô trong sự hoài nghi trước khi ngửa cổ ra sau cho một tràng cười sâu phát ra từ cái cổ họng màu nâu khỏe khoắn

“Đừng nói với tôi rằng em rơi vào một trong những câu chuyện hoang đường và nổi lên xung quanh như phấn hoa nhé. Theo nhiều câu chuyện mà tôi đã nghe, có hàng nghìn thành phố bị mất tích trong rừng rậm. Em có nghĩ rằng không ai có thể bước trên bờ sông mà không đá phải một mẩu xương không.”

“Chuyện này là có thật.”

“Cái gì khiến em chắc chắn thế?”

“Cha tôi đã tìm ra thành phố.”

“Ông ấy đã đưa ra bằng chứng về nó chứ?”

“Ông ấy chết khi đang cố gắng làm.”

“Vậy em không có bất cứ một bằng chứng nào.”

“Đó là điều tôi đang làm.” Sự bướng bỉnh lấp đầy giọng cô. “Tôi phải tìm bằng chứng rằng ông đã đúng.”

“Hoặc chết khi đang cố gắng.”

“Anh không phải đi, anh Lewis. Nhưng tôi thì không.”

“Tôi sẽ đi. Tôi sẽ đi. Chuyện này tốt hơn một cuộc du hí bất kỳ ngày nào. Vậy tại sao em không kể với tôi về thành phố nổi tiếng mất tích ấy. Chỉ nó là cái gì thôi? Có lẽ tôi đã từng nghe kể về nó.”

“Có thể,” cô miễn cưỡng nói. “Anh đã từng nghe về Anzar hoặc thành phố Đá chưa?”

Anh nghĩ về nó, mím môi và vỗ nhẹ nó bằng đầu ngón tay. Ánh mắt cô dõi theo ngón tay anh, nấn ná lại trên miệng anh, trước khi cô nhận ra mình đang làm gì và vội nhìn đi chỗ khác. Phải chăng anh cố tình làm điều đó để thu hút sự chú ý của cô đến miệng anh? Cô không đồng ý khả năng đấy, nhưng cũng không nhìn vào mắt anh để xem nó thích thú thế nào.

“Không thể nói rằng tôi biết,” anh nói. “Muốn kể tôi nghe về nó không?”

Cô nhanh chóng kể với anh huyền thoại về Anzar và nữ hoàng chiến binh, về trái tim của cô ấy, thứ giờ đây đang bảo vệ mộ người yêu của cô ấy. Anh bắt đầu trông chán nản.

“Đó không phải tất cả,” cô nói. “Cha tôi cũng là một nhà khảo cổ, ông có một niềm đam mê, tìm hiểu về các huyền thoại cổ xưa như thế để thỏa mãn óc tò mò của bản thân. Tất cả trong số các huyền thoại đó ông đều bác bỏ. Trừ về Anzar.”

“Vậy điều gì về câu chuyện cổ tích đặc biệt này khiến ông tin tưởng hơn?”

Trong giây lát nỗi giận dữ ánh lên trong mắt cô, rồi cô nén xuống. Nếu đồng nghiệp của chính cha cô không tin ông, thì lý do gì một người nào đó không hề biết ông nên tin ông chứ?

“Anh có biết làm sao Amazon lại có cái tên thế không?” cô hỏi.

Anh nhún vai. “Từ rừng nhiệt đới, tôi đoán thế.”

“Không, rừng nhiệt đới được dùng đặt tên cho con sông.”

“Có chuyện gì?”

“Năm 1542, một nhóm người Tây Ban Nha đặt chân tới thám hiểm dòng sông. Nó chưa có cái tên như thế đâu. Có một thầy tu dòng Dominican đi cùng họ, tên là Gaspar de Carvajal. Thầy tu giữ một cuốn nhật ký ghi chép về những gì họ thấy. Rất nhiều trong đó trở thành hình tượng trong những câu chuyện mà người Tây Ban Nha mang trở về châu Âu như vàng và kho báu.”

“Nó khá nhiều đấy,” Ben nói. “Khi họ tìm thấy nó. Hãy nhìn vào những gì họ làm với Inca.”

“Vị thầy tu có kể về những thành phố đá màu trắng lấp lánh với những con đường hoàng gia trên cao được lát bằng đá, thậm chí họ cũng có miêu tả về đế chế Inca khá tốt, mặc dù nó ở xa hơn rất nhiều về phía tây. Có khả năng vị thầy tu chỉ đang lặp lại những câu chuyện mà anh đã nghe. Nhưng sau đó, vị thầy tu đề cập tới cái gì đó đã ra khỏi vị trí, khác hẳn phần còn lại của những câu chuyện từng kể. Carvajal nói rằng họ gặp một bộ lạc của những nữ chiến binh khéo léo, người chiến đấu như mười người đàn ông da đỏ.”

“Đừng nói với tôi,” Ben nói, nhắm mắt lại. “Để tôi đoán. Họ tìm ra Amazon, và đó là thế nào mà dòng sông có cái tên như vậy.”

“Chính xác.”

“Nhảm nhí.”

“Phần lớn là thế. Nhật ký của Carvajal chỉ mang tính tham khảo, không có giá trị với các nhà sử học. Có những câu chuyện khác nhau từ các nguồn khác nhau, gắn lại với nhau và làm cha tôi tò mò.”

“Như là gì?”

“Ông tìm thấy năm nguồn khác nhau về truyền thuyết Anzar. Ông ấy không thể tìm thấy bất cứ một sự kết nối nào giữa chúng, nhưng các mảnh vỡ của thông tin phù hợp với nhau như các mẩu của một bức tranh ghép hình. Một câu chuyện là về ‘quỷ có cánh không đổ máu’, thì cũng có chuyện gọi là “ma quỷ từ nước vĩ đại’. Không mất nhiều trí tưởng tượng để hiểu ra về những người Tây Ban Nha da trắng nhợt nhạt, bước lên bờ từ con thuyền của họ, với những cánh buồm trắng ưỡn căng trước gió như những đôi cánh.”

“Được rồi, cứ cho là thế.” Anh trông buồn chán. “Đó không phải là nhiều cho một khả năng.”

“Thành phố đá bên dưới biển màu xanh lá rõ ràng là thành phố trong rừng rậm, được ẩn náu dưới tán lá - sự trú ẩn tốt tới mức người Tây Ban Nha không thể tìm ra.”

“Tất cả chuyện này là một trò chơi trí tuệ thú vị, bánh ngọt, nhưng em không có bất kỳ bằng chứng vững chắc nào sao? Tôi cho rằng em đang cố gắng xây dựng một khả năng là Amazon của vị thầy tu thực sự là bộ lạc Anzar này.”

“Cha đi khắp nơi để tham khảo về ‘bản đồ thành phố Đá.’ Ông theo dấu các bản tài liệu lần tới một đầu mối khác. Mất ba năm để ông thực sự tìm ra bản đồ. Ông đã chứng thực nó, và nó quay trở về thế kỷ mười bảy. Nó không đưa ra tên của một quốc gia hay thậm chí là châu lục, nhưng tương đối chi tiết với những địa danh và ký hiệu khoảng cách.”

Anh khịt mũi trong sự hoài nghi.

“Không có bất cứ địa danh nào trong rừng rậm, không cho đến gần đây nhất. Thảm thực vật nuốt chửng mọi thứ. ‘Bụi lại trở về với cát bụi’ mang một ý nghĩa thực sự ở đây; em gần như có thể chứng kiến nó xảy ra.”

Cô lờ anh đi. “Bản đồ đề cập tới trái tim của nữ hoàng và xác định chính xác vị trí của nó.”

“Vậy nên em nghĩ trái tim của nữ hoàng này là vài viên đá quý khổng lồ đang ngồi ở đó trong rừng già suốt thời gian qua, và tấm bản đồ sẽ dẫn em đến ngay với nó.”

“Nó sẽ,” cô nói đầy tự tin. “Cha đã vẽ ra con đường và mã hóa nó.”

“Giả sử em tìm thấy nơi này; tôi không nghĩ nhiều về khả năng nó tồn tại. nhưng giả sử là có. Em sẽ

làm gì sau đó?"

"Chụp ảnh mọi thứ, dẫn chứng về nó, mang bằng chứng trở về. Cha tôi bị gọi là người có suy nghĩ lập dị; danh tiếng của ông bị hủy hoại bởi giả thuyết này, vậy nó là nhiệm vụ của tôi. Tôi sẽ chứng minh ông đúng. Tôi không quan tâm nếu thực sự có một viên đá quý khổng lồ đang bảo vệ một ngôi mộ; tôi muốn tìm ra thành phố và chứng minh rằng Anzar có tồn tại. Tôi yêu thích việc tôi làm, anh Lewis, trừ khi tôi có thể xóa bỏ tiếng xấu cho cha, tôi sẽ không bao giờ là cái gì ngoại trừ là cô con gái điên khùng của Sherwood - người có suy nghĩ lập dị."

"Gọi tôi là Ben," anh tự động nhắc, xoa cằm mình trong khi cân nhắc tình hình.

"Ngay cả có vài thành phố mất tích ở đó, nếu nó không thuộc về bộ lạc Anzar này thì sao? Chuyện gì xảy ra nếu Anzar không thực sự là những Amazon này - tôi phải nói với em, bánh ngọt, khả năng về các Amazon đã dớt khỏi danh sách các khả năng của tôi - nhưng cũng là bình thường thôi, bộ lạc da đỏ bị cô lập đã biến mất vài thế kỉ trước."

"Không vấn đề gì. Một thành phố mất tích là một thành phố mất tích." Cô phải nỗ lực để giữ cho giọng mình hoạt bát. Nhịp điệu giọng nói chậm rãi của anh thật dễ lây. "Tất cả những gì tôi phải làm là mang bằng chứng trở về."

"Em biết mình gần như đang đuổi theo một cầu vồng."

Cô lắc đầu. "Cha tôi đã nghiên cứu tỉ mỉ. Ông không phải một kẻ săn kho báu; ông là một người săn tìm sự thật. Ông không quan tâm huyền thoại mình tìm hiểu là thật hay không; ông chỉ muốn chứng minh nó theo cách này hay cách khác."

"Nhưng Kates đang đánh cược vào việc tìm thấy một gia tài bằng vàng hay đá quý. Làm thế nào ông ta lại tham gia vào?"

Cô ngập ngừng rồi thở dài. "Rick. Anh ấy có tất cả giấy tờ cũ của cha. Tôi ở chỗ của anh ấy tìm chúng, khi tôi tìm ra thông tin về Anzar. Tôi thừa nhận, tôi quá xúc động, tôi không thể che dấu nó—"

"Ước gì tôi được ở đó."

Cô không cho phép bình luận lười biếng đánh lạc hướng mình.

"Rick hỏi tôi tìm thấy gì, và như một con ngốc tôi buột miệng ra hết. Anh ấy chộp lấy đám giấy tờ từ tôi, nhưng không thể đọc được bởi vì nó được mã hóa. Anh ấy hơi chế nhạo, hỏi tôi điều gì làm tôi nghĩ những thứ này chỉ cho cách tìm thấy kho báu bị mất tích khi mà tôi còn không thể đọc nó. Tôi nói tôi đọc được, rằng cha đã dạy tôi mã hiệu. Dù vậy, tôi từ chối kể với anh ấy nó nói gì."

"Đánh cược rằng chuyện đó làm náo nhiệt mọi thứ lên."

Cô mỉm cười với cách nói đó của anh.

"Tôi cố gắng chia sẻ với vài đồng nghiệp trong dự án. Mọi người chỉ cười. Tôi có thể nói điều họ đang nghĩ; họ đang so sánh tôi với cha. Một cuộc thám hiểm như thế tốn rất nhiều tiền, tự bản thân tôi không thể làm được, nhưng tôi không thể tìm nổi một nhà tài trợ. Ngay cả tổ chức mà tôi đang làm việc, tổ chức khảo cổ Frost là lớn nhất. Đơn giản, họ gõ lên đầu tôi và bảo tôi đi đi. Tôi quá thất vọng và chán nản sau khi bị mọi người tôi biết từ chối đến nỗi, tôi đã gọi cho Rick và nói với anh rằng không có bất kỳ cuộc thám hiểm nào hết. Tôi không biết tại sao tôi làm vậy, ngoại trừ tôi nghĩ anh ấy cũng thực sự yêu quý cha, nên anh ấy xứng đáng được biết. Điều tiếp theo tôi nhận được, Kates biết chuyện và chúng tôi lên kế hoạch xuống tới đây."

“Họ không cố gắng hỏi em về bản đồ hay thông tin gì sao?”

“Tất nhiên có chứ.” Cô bình tĩnh liếc nhìn anh. Rồi cô cắn môi. “Tôi không biết chắc chắn, nhưng tôi nghĩ ai đó lục soát chỗ của tôi.”

“Kates, có thể. Hoặc ai đó gã ta thuê. Gã không thích tự mình ra tay. Gã có được bản đồ không?”

“Không. Không ai tìm thấy nơi tôi giấu nó.”

“Em không mang nó theo người đấy chứ?”

“Tất nhiên không rồi! Tôi không nói về chuyện mang theo một tấm bản đồ bốn trăm năm tuổi. Tôi đã sao chép các thông tin, nhưng tôi nói rồi, chúng đều được mã hóa.”

Anh lẩm bẩm gì đó bên dưới hơi thở của mình.

“Gì thế?” cô yêu cầu.

“Tôi nói, ‘hẳn em nghĩ mình là Jane Bond’. Họ không thể đọc được mã hiệu và em sẽ không kể với họ nó có ý gì, vậy nên họ buộc phải mang em theo.”

“Đúng thế. Họ sẽ chỉ cướp phá thay vì cố gắng bảo vệ nó, tai tiếng của cha sẽ không bao giờ được xóa bỏ.”

Đột nhiên, vẻ lười biếng bề ngoài của anh biến mất, anh ngồi dậy, nheo mắt lại chăm chú nhìn cô.

“Chỉ là em có kế hoạch quái nào để dừng họ lại?”

Cô so vai. “Tôi không biết. Nhưng tôi đã mua một khẩu súng lục.”

Anh thề độc. “Và em nghĩ nó có thể giải quyết vấn đề của em. Lạy Chúa. Em mua một khẩu súng lục. Loại gì, một khẩu nòng ngắn, tay cầm khảm xà cừ?”

“Một khẩu tự động A.38”

“Em có từng biết cách dùng nó không?”

“Tôi có. Tôi là một nhà khảo cổ, công việc của tôi là ở những nơi thiếu văn minh. Tôi không nói dối về chuyện phải vứt bỏ đồ ăn một hoặc hai lần, tôi đã phải xua đuổi vài động vật không thân thiện, cả loại có hai chân và loại có bốn chân.”

Anh nhìn vào ví cô đầy nghi ngờ.

“Không, nó không ở đấy,” cô nói, và mỉm cười với anh. “và tôi không mua nó như anh. Anh tìm thấy nó khi lục soát phòng tôi, vậy nên anh biết tôi có một khẩu súng, anh biết nó loại gì và anh biết nó ở đâu.”

Anh mỉm cười lại với cô, không phủ nhận lời buộc tội của cô. Tất nhiên anh đã lục soát phòng cô khi anh có cơ hội.

“Em có đồ lót rất đẹp.”

“Tôi mừng vì anh thích nó. Anh có thử nó không vậy?”

“Nah, chỉ chà xát nó vào mặt tôi thôi.”

Chết tiệt anh ta. Có lẽ anh ta làm thế thật. Hình ảnh chợt lóe lên trong tâm trí cô và dạ dạy cô thắt lại. Cô vẫn không muốn lộ ra bất cứ phản ứng nào với anh, nhưng việc đó ngày càng khó khăn hơn. Anh thật xấu xa và trăng trợn, và chết tiệt cái vẻ nam tính của anh làm đầu dây thần kinh của cô ngứa râm ran.

Anh quan sát cô, vẫn hơi mỉm cười khi bắt được cái cách đôi mắt giãn ra. Có vài biểu hiện không thể che dấu. Ben cảm thấy hơn cả một chút hài lòng khi cuối cùng đã tới được phía bên kia sự phòng vệ của cô.

Nhưng ở đó có nhiều thứ quan trọng để nói hơn là về tình dục.

“Hãy cân nhắc tình hình, “anh nói chậm rãi, “tại sao em không giải những mã hiệu này cho tôi và tôi sẽ đi tìm thành phố, nếu nó thực sự ở đó, trong khi em ở đây ngoài vòng nguy hiểm?”

Cô cười lớn. Dù cô cố gắng không mất lịch sự. Cô vòng cánh tay quanh bụng và hoàn toàn cười to vào sự lố bịch của lời đề xuất.

“Tôi hiểu nó là không.”

“Tôi không biết anh nói điều đó với khuôn mặt chân thật đến vậy,” cô trả lời, vẫn cười thầm. “Anh nghĩ tôi tin anh sao?”

“Em sẽ phải học cách,” anh nói vui vẻ. “Sau tất cả, vì em nài nỉ đòi đi theo, chúng ta sẽ ở chung lều. Yep, em sẽ nhanh chóng học được sự thật rằng em có thể tin tôi theo nhiều cách. Chỉ một điều, tôi sẽ không bao giờ để em treo mình lên đâu, bánh ngọt.”

Chương 5

Cô bật ra khỏi giường, kiểm soát cơn thịnh nộ đang gia tăng mà cô đã quên mất.

"Ở chung lều!" cô như hét lên. "Với anh?"

"Shhh." Anh ra hiệu về phía cửa. "Bất cứ ai bên ngoài hành lang có thể nghe thấy em đấy."

Anh giấu đi sự hài lòng về phản ứng của cô, bởi nếu cô nhìn thấy, cô sẽ nhảy bổ lên lần nữa. Cô chắc chắn đã lừa được anh tối hôm trước với hình ảnh tảng băng trôi. Cơn giận dữ như núi lửa anh nhìn thấy trên khuôn mặt cô ngay trước khi cô bắt đầu trút đòn xuống anh bằng cái ví của cô, thứ đã từng làm toàn bộ cơ thể anh chật khít với sự phấn khích, giống như nó đang làm với anh lúc này khi mà anh xâm phạm vào sự kiểm soát của cô lần nữa.

"Tôi không quan tâm nếu họ có thể nghe thấy tôi từ phòng chờ phía dưới."

"Đó là một khả năng. Dịu xuống đi, bánh ngọt."

Cô hạ giọng xuống thành một lời thì thầm kịch liệt.

"Chúng ta sẽ có cái gì đó phải dịu xuống, và tôi không phải cái đó. Tôi sẽ không ở chung lều với ai, và chắc chắn là không với anh!"

"Tôi cho rằng đó là cách duy nhất Dutra để cho em một mình."

"Tôi đánh giá cao lòng dũng cảm của anh, ạnh Lewis, nhưng tôi không rơi vào cái bẫy bố thí này. Anh thực sự nghĩ nó dễ dàng săp hàng theo sự săp xếp của anh như anh phát biểu đầy quyền rũ tối qua ư?"

Chết tiệt, cô sẽ không đồng ý. Nhưng đó là lúc trước, giờ anh đang thưởng thức trò chơi. Anh cười toe toét với cô, hoàn toàn không nao núng.

"Nó là một cố gắng xứng đáng."

"Tôi sẽ ngủ với khẩu súng trong tay," cô thông báo với anh.

"Thật tốt biết điều đó, bởi vì tôi chắc chắn không đùa về Dutra. Em có thể có đủ an toàn trên chuyến đi, vì Kates sẽ không muốn Dutra làm hại em, nhưng ngay khi chúng ta đi tìm nơi này, nếu chúng ta tìm thấy, em tốt hơn nên ở với tôi. Đồng ý chứ?"

"Được."

Anh ngạc nhiên khi cô sẵn sàng đồng ý. "Sao thế? Không tranh luận? Em nên xem xét nó, hay tôi có thể bắt đầu nghĩ rằng em thích tôi rồi."

Jillian bắn cho anh một nụ cười chế diễu ngọt ngào. "Tôi nghĩ tôi có thể ngăn chặn điều đó xảy ra. Tôi không muốn anh đi quá xa khỏi đường đua."

Anh cười thầm sâu về sự đánh giá của cô và đứng dậy. Ngay lập tức cô cảm thấy một chút choáng ngợp bởi sự gần gũi của anh nên cố gắng bước lùi lại, nhưng cái giường ở ngay sau cô. Anh nhận thấy cử động đó và ung dung bước lại gần hơn, rất gần đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi nóng dữ dội tỏa ra từ cơ thể của anh.

Ngực cô chải lên bức tường vững chãi là vùng bụng trên của anh và cái nóng râm ran bắn xuyên qua đầu vú cô. Cô ngừng thở, vì chỉ cử động nhỏ đó thôi cũng là quá mạnh.

Anh không làm gì cả, chỉ đứng đó quá gần để cơ thể mình chạm vào cô. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của anh trên khuôn mặt mình nhưng từ chối ngước lên, bởi vì cô không muốn thấy biểu hiện nhục dục của anh, cũng như không muốn anh thấy phản ứng không tự nguyện của mình. Hơi nóng của anh bao bọc xung quanh cô, hấp dẫn cô, phá hủy sức mạnh của chính cô. Cô đã không nhận ra anh to lớn đến thế, trừ việc anh cao hơn mét tám, và cô biết anh rất nhiều cơ bắp. Anh sẽ áp đảo một phụ nữ ở trên giường---

Không. Cô dừng lại cái ý nghĩ ngoan cố, kinh ngạc đã chui tọt vào tâm trí mình. Cô không muốn nghĩ về anh ở trên giường.

"Jillian." Anh gọi tên cô bằng một tông giọng nhẹ nhàng dỗ dành. "Nhìn tôi này."

Cô nuốt vào. "Không."

Những nụ cười thầm sâu khác ầm ầm phát ra từ ngực anh.

"Thật bướng bỉnh."

Rồi anh chuyển động, trượt bàn tay trái ra sau gáy cô nhẹ nhàng kéo lên, buộc cô ngẩng mặt. Chỉ trong một giây cô nhìn vào mắt anh, thấy chúng lấp lánh đầy ham muốn, lẫn cả sự vui thú; rồi anh cúi xuống, đặt khuôn miệng mình vừa khít lên của cô.

Cô run rẩy, đứng im và nhắm mắt. Cơn lũ vui sướng bất ngờ kéo đến không báo trước. Cô dự định sẽ chịu đựng nó, không có gì hơn, nhưng thay vì thế cô lại bị cám dỗ mở miệng mình cho cái lưỡi thăm dò của anh. Trong chớp mắt, cô nhận thấy mình đã đánh giá thấp kỹ năng quyến rũ của anh. Miệng anh có vị thật sạch sẽ, với khói và rượu whiskey; môi anh vững vàng nhưng vẫn nhẹ nhàng trong cách nó di chuyển trên môi cô. Cô có thể chống lại bạo lực mà không mảy may phản ứng, nhưng bạo lực không phải cách anh dùng; anh quyến rũ cô bằng những nụ hôn dịu dàng, thư thái đầy nấn ná; anh cám dỗ cô với một chút đam mê mà cô chỉ thoáng thấy trước khi anh lấy lại kiểm soát, giải khuây cho cô bằng sức mạnh vững chắc và hơi ấm bản năng của mình, mời chào cô thư giãn với anh.

Ôi, lạy Chúa, anh thật nguy hiểm.

Cô siết chặt nắm tay, bấm móng tay ngập sâu vào lòng bàn tay với nỗ lực còn sót lại bên trong. Cô không mở miệng cho anh, cô từ chối mở miệng mình, trừ việc cô muốn đến mãnh liệt rằng cô đừng run như thế.

Anh kết thúc nỗi đau khổ của mình, ngẩng đầu lên sau nụ hôn kéo dài cuối cùng gần như phá hủy mọi quyết tâm của cô.

"Ngọt ngào," anh thì thầm, chải ngón tay cái lên môi dưới của cô. Rồi đôi mắt xanh, buồn bã của anh gặp mắt cô, anh dường như hài lòng bởi những gì anh nhìn thấy ở đấy.

"Dù thế nào tôi sẽ có được em," anh nói uể oải. "Hãy chắc chắn là khóa cửa sau tôi."

Nhưng cô chỉ đứng đó, cố gắng lấy lại kiểm soát bản thân khi anh bước về phía cửa. Anh dừng lại và nhướn mày nhìn cô, rồi bước một bước quay lại phía cô. Jillian vừa đủ để nhận ra và cô nheo mắt cảnh báo anh. Anh cười và nâng bàn tay cho một điệu chào, rồi rời đi không nói lời nào.

Một phút sau, cô băng tới cửa ra vào, ngoan ngoãn cài chốt dây xích. Rồi cô ngồi xuống cái ghế anh vừa bỏ trống và cố gắng sắp xếp thứ tự những suy nghĩ rời rạc của mình. Tuy nhiên, thật khó để suy

nghĩ, khi mà tất cả cô muốn là cảm nhận, vui chơi với cảm giác mê mẩn, tội lỗi mà anh đã khơi dậy lên.

Tại sao anh không thể đơn giản là người trong lần xuất hiện đầu tiên, một gã dẫn đường ô danh, đê tiện, ham mê rượu whiskey? Cô có thể chống lại người đàn ông đó, nhưng con người anh bộc lộ tối nay, con người thật, lại là chuyện khác. Thay vì dục vọng xấc xược, anh lại rất quyến rũ, hay đó chỉ là một phần sự quyến rũ của anh. Cô chưa bao giờ gặp ai trước đây hoàn toàn thoải mái với giới tính của mình như Ben Lewis. Tệ hơn, anh là người thông minh và không khoan nhượng; anh đã ngay lập tức nhận ra Kates không phải người tốt. Thật không may, anh đã nhận thấy mình dễ dàng vượt qua vỏ bọc cảnh giác của cô, và anh thực sự hân hoan khi làm điều đó.

Cô phải là con ngốc khi sẵn sàng ở gần anh trong hai tháng hoặc lâu hơn. Cô đã uống thuốc tránh thai không phải vì cô đang tìm kiếm một cuộc tình, mà là vì nó là ý thức thông thường và cách tự vệ cơ bản. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra với một phụ nữ khi ra nước ngoài, trong trường hợp thiếu văn minh. Cô cần cảnh giác, cố gắng bảo vệ bản thân, nhưng thực tế khắc nghiệt nói với cô rằng điều tồi tệ nhất có thể xảy ra. Tuy vậy, để bản thân tránh được Ben Lewis sẽ khó khăn hơn, bởi vì nó đồng nghĩa với việc kháng cự lại bản thân cô nữa. Nếu anh làm tình cũng tuyệt như khi anh hôn, một phụ nữ có thể chết trong sung sướng.

Cô có thể cũng sẽ chết theo các nghĩa khác nhau, nếu cô khăng khăng đòi tiếp tục. Sự hiện diện của Dutra làm cho cuộc thám hiểm thậm chí còn nguy hiểm hơn trước. Nhưng cô đã được giao phó; cô từ chối dừng lại lúc này. Nếu chuyện này là dành cho cô, cô sẽ sẵn sàng đón nhận rủi ro, đây là một cơ hội để biện hộ cho giáo sư và vực lại danh tiếng công việc của cô. Nó dành cho bản thân cô và cho cả cha cô, một món quá mà ông sẽ đánh giá cao hơn tất cả.

Cô sẽ tìm kiếm thành phố của Anzar. Những người khác, như Kates và Rick, cũng tham gia vì họ bị thu hút bởi viên ngọc Nữ hoàng, nhưng cô hy vọng nó thực sự không tồn tại. Nó hữu ích như một viên nam châm lôi kéo nhiều người tìm kiếm Anzar, những cuộc tìm kiếm mà cô đã không kể với Ben về gì, nếu viện Nữ hoàng thực sự tồn tại, nó đặt họ vào vòng nguy hiểm nghiêm trọng bởi Kates và tay sai của gã. Nếu may mắn, cô sẽ chỉ tìm thấy thành phố mà thôi.

Mặc dù vậy, cô rất lo lắng viên đá Nữ hoàng là có thật. Vị giáo sư cũng nghĩ vậy. Ông viết rằng ông nghi ngờ nó là một viên kim cương lớn màu đỏ, giống như những viên kim cương màu được khai thác ở Brazil. Nó vẫn ở đó, không bị phá hủy, không bị xáo trộn, có lẽ là mẫu vật lớn nhất của loại kim cương hiếm nhất trong tất cả - kim cương đỏ.

Kim cương đỏ có chất lượng kém, vì khuyết điểm đó làm cho chúng màu đỏ, nhưng chính màu sắc hiếm của chúng lại giúp chúng vô cùng giá trị. Ngài giáo sư không hứng thú với bản thân viên đá Nữ hoàng, trừ cái mà nó sẽ chứng minh. Với ông nó không mang lại sự giàu có, chỉ là sự xác minh, vì địa điểm khảo cổ thuộc về đất nước chúng được tìm thấy hơn là người tìm ra chúng. Chính phủ Brazil sẽ rất hài lòng nếu viên Nữ hoàng được tìm ra.

Cô không kể với Ben về tất cả các tài liệu tham khảo liên quan viên Nữ hoàng, vì nếu anh nhận ra nó rất có thể tồn tại thì anh có thể từ chối đặt họ vào vòng nguy hiểm. Như thể là, anh nghĩ họ sẽ khám phá khu rừng rậm nhiệt đới trong vài tháng và không tìm thấy gì. Không Nữ hoàng, không nguy hiểm.

Nhưng ngài giáo sư đã tìm thấy một tấm bản đồ khác, chi tiết hơn nhiều tấm từ thế kỷ mười bảy. Những chỉ dẫn thật sự đến từ đó, những chỉ dẫn mà ông đã sao chép. Ông không bao giờ đánh mất tinh thần cạnh tranh chuyên nghiệp của mình, và hơi hoang tưởng đến nỗi đi cùng với nó, vì thế ông đã viết lời chỉ dẫn bằng mật mã mà ông nghĩ ra.. Đôi mắt Jillian ngập đầy nước mắt; cô có thể tưởng tượng ra ông, run rẩy với niềm vui sướng và phấn khích áp đảo khi ông mã hóa các thông tin, làm cho tất cả chúng bí ẩn hơn. Ông yêu những thứ như vậy, đó là lý do tại sao ông phát triển mật mã ở nơi đầu tiên, rồi chỉ cho Jillian cách giải mã. Cô nhớ chìa khóa, và chìa khóa là tất cả sự quan trọng để bẻ gãy bất kỳ mật mã nào. Cha cô gọi nó là mật mã chạy, vì nó thay đổi theo mỗi từ, nhưng với chìa khóa cô nhớ,

cô có thể dùng một tập giấy và bút chì giải mã nó. Bản thân chìa khóa rất đơn giản, chỉ một chút khó hiểu. Cô không nghi ngờ chỉ cần một ít thời gian, một cơ quan tình báo có thể bẻ gãy nó, nhưng nó đã phục vụ cho mục đích của cha cô khá tốt, như giờ đây nó đang phục vụ mục đích của cô.

Tấm bản đồ cuối cùng ông tìm thấy, một tấm với các chi tiết cặn kẽ về vĩ độ, kinh độ, dặm, thước, được thực hiện năm 1916 bởi một nhà thám hiểm - người đã mạo hiểm đi sâu vào rừng mưa và tìm thấy những tàn tích đáng kinh ngạc, một thành phố có thể sánh ngang với thành phố của người Inca, với những gì dường như là một cung điện được khắc sâu vào vách đá. Nhà thám hiểm đã thoát ra khỏi rừng còn sống, nhưng qua đời vì bệnh sốt rét. Vật lộn trong cơn sốt cao trước khi chết, ông lẩm bẩm về những gì nhìn thấy 'trái tim trên ngôi mộ,' mà những người chứng kiến đã xem là lời dự báo về cái chết của chính ông. Một điều đáng tiếc, nhưng không là một dự đoán khó khăn.

Cha cô thực sự đã gặp gỡ nhà thám hiểm đã tình cờ gặp thành phố bị che lấp của Anzar, và thực sự nhìn thấy viên kim cương đỏ khổng lồ, nhưng vì vài lý do không thể lấy lại viên ngọc. Sau khi đọc xong bài viết, Jillian cũng chắc chắn về nó.

Cô đã nghĩ mình có thể bảo vệ địa điểm đó, nhưng giờ cô không biết nữa. Như Ben đã nói, tình huống bây giờ đã thay đổi. Tỷ lệ đặt cược giờ đang nghiêng về bên Kates. Ý nghĩ về địa điểm sẽ bị cướp phá làm cô run lên phẫn nộ. Cô đã thẳng thừng nói với Rick trước khi họ rời Mỹ rằng đạo luật chống trộm cắp cổ vật và bảo vật quốc gia là rất nghiêm khắc, nhưng các nước thường đề nghị trao thưởng cho những phát hiện mới như là cách ngăn chặn hành vi trộm cắp. Anh nhún vai rũ bỏ điều lo ngại của cô, và, bất cần thề rằng anh không có ý định lấy cắp viên kim cương. Tại sao phải chuốc lấy rắc rối bằng việc lấy trộm thứ gì khi có thể kiếm tiền từ nó một cách hợp pháp chứ?

Trong nghề nghiệp của mình, cô hiểu rõ tất cả các góc độ. Tại sao phải giải quyết một phần thưởng nếu bạn có liên hệ với người có thể trả cao hơn? Cô không nghĩ Rick có vài mối quan hệ như thế, nhưng cô chắc chắn Kates có. Ý kiến của cô về ông không hề được cải thiện so với lúc mới quen biết, đúng hơn là đều đều tụt dốc. Gã ta quá bình thản, quá...lạnh lùng. Cô không gặp trở ngại khi tin vào những điều Ben nói về gã.

Cô phải đi, mặc chuyện này. Vì cha cô, vì bản thân cô. Chỉ trong trường hợp xấu nhất xảy ra và cô không thể quay về, cô sẽ không để Kates thoát ra với cả hai việc là giết người và cướp phá. Ý tưởng về cướp bóc làm cô gần như phát điên lên nhiều hơn là ý tưởng về giết người.

Nhanh chóng cô lấy bút và tập giấy ra rồi bắt đầu viết. Hai mươi phút sau, cô niêm phong hai phong bì, cảm giác chiến thắng dứt khoát. Cô viết nguệch ngoạc tên người quản lý khách sạn lên một cái và địa chỉ một đồng nghiệp của cô ở Mỹ lên cái còn lại. Cô sẽ kín đáo đưa cả hai bì thư cho quản lý khách sạn, với hướng dẫn để mở một cái có ghi địa chỉ ông và kịp thời gửi cái còn lại nếu cô không tự mình quay lại lấy đồ đạc của họ. Trong cả hai lá thư cô đều vạch ra các tình huống. Chính phủ Brazil có thể không lôi ra các điểm dừng trên tài khoản của cô, nhưng cô hy vọng ít nhất họ cũng điều tra cái gì đó có giá trị như viên Nữ hoàng. Trong một cố gắng xa hơn để chắc chắn sự thật được biết về Anzar, về cha cô, cô hy vọng lá thư của cô cùng với cái chết của chính cô sẽ gây đủ hứng thú cho các đồng nghiệp là các nhà khảo cổ sẽ nghiên cứu về Anzar. Nó chỉ là một niềm hy vọng, không hơn, nhưng cô cảm thấy tốt hơn khi đã thực hiện một cố gắng.

Cô nghĩ về việc dùng những lá thư như một sự đảm bảo, nói với Rick và Kates về chúng một khi họ đặt chân tới điểm khảo cổ, nhưng rồi nhận ra Kates sẽ đơn giản không quay về lấy đồ đạc của gã. Quản lý khách sạn sẽ đoán chừng tất cả bọn họ đều chết trong rừng. Nếu ông ta không mở thư của cô, sự việc sẽ là quá muộn; Kates sẽ dời khỏi quốc gia này.

Cô phải có biện pháp phòng vệ cho riêng bản thân mình, phải giữ khẩu súng lục trong tay. Đó là điều tốt nhất cô có thể làm. Cô rất sợ. Chỉ có kẻ ngốc mới không thấy thế. Ít nhất Ben luôn cảnh giác. Cô không tin có quan hệ tình dục với anh, nhưng cô cho rằng cô có thể tin anh sẽ cố gắng giữ an toàn cho cô. Sau tất cả, cái cổ của anh cũng gặp nguy hiểm mà.

“Chúng ta sẽ ở trên thuyền trong bao lâu?”

Jillian hỏi, đứng trên bến cảng, quan sát vùng nước đen cuộn chảy qua. Manaus thực tế nằm trên Rio Negro, bảy dặm từ thượng nguồn, nơi con sông được bổ sung thêm vào nguồn nước sạch màu đen của nó bởi dòng nước màu vàng của Amazon. Các nhánh đều mạnh mẽ đến nỗi các dòng chảy cạnh nhau mà không bị trộn lẫn, đen và vàng di chuyển uốn lượn bên nhau như một con rắn khổng lồ kéo dài khoảng năm mươi dặm, trước khi cuối cùng cũng hòa trộn sức mạnh vào nhau.

(Rio Negro là con sông gần như mang màu đen khi hợp lưu với con sông màu bùn Rio Solimoes kéo dài tới 6km mà không hề pha trộn màu sắc. Hiện tượng này được giải thích là do khác biệt về nhiệt độ, dòng chảy và lưu lượng sông. Trong đó, Negro chỉ chảy với tốc độ 2km/h trong nhiệt độ 28 độ C và Solimoes chảy 6km/h ở mức 22 độ C)

“Khoảng hai tuần,”

Ben trả lời mà không nhìn cô. Anh đang tập trung chú ý vào việc chất lô làng cuối cùng lên thuyền.

Trong thâm tâm, cô rên rỉ với ý nghĩ bị giam trên thuyền nhưng không dám phàn nàn thành tiếng. Nó chẳng giúp được gì. Thuyền là cách duy nhất giúp mang hàng dự trữ của họ tới thượng nguồn, nơi họ có thể bắt đầu chuyển đi bộ.

“Quay về thời gian sẽ giảm đi một nửa,” anh nói. “Chúng ta sẽ chạy ngược dòng lúc đi. Lúc về, chúng ta sẽ không phải mang tất cả hàng hóa này ra, nên tải trọng sẽ nhẹ đi rất nhiều.”

Họ có tám người giúp việc, tính cả Dutra. Ben thuê thêm bảy người, năm người Brazil và hai người Da đỏ từ bộ lạc Tukano.

Hai người Da đỏ, mỗi người trên một thuyền, đang lặng lẽ phân phối đều tải trọng hàng hóa cho cân bằng. Ben chia đều thời gian của mình cho hai thuyền, đôi mắt được che kín bởi cặp kính râm đen nhưng không bỏ lỡ cái gì. Anh biết chính xác mỗi thứ đặt ở đâu, số lượng là bao nhiêu, mất bao lâu đến lượt hàng cuối cùng. Nếu không may họ không tìm thấy thành phố mất tích cùng lúc một nửa số hàng dự trữ này dùng hết. Dù thế nào, họ cũng phải trở ra. Anh hình dung anh sẽ gặp rắc rối với Jillian nhiều hơn bất cứ ai khác nếu chuyện này xảy ra, nhưng anh sẽ mang cô đi kể cả anh có phải buộc dây cô vào cây sào như con lợn lòi Pecari để đưa cô đi.

Khi cô đến bến cảng sáng đó, sẵn sàng để khởi hành, đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô kể từ lúc anh để cô lại khách sạn hai đêm trước. Cô bện mái tóc sẫm màu dài tới vai lại, dưới ánh nắng mặt trời nó bóng lên như thể lông chồn con.

“Đội mũ vào,” anh tự động nhắc nhở. Bản thân anh để đầu trần, vì anh không muốn tạo cơ hội để Dutra nhận ra anh nếu anh đội mũ và đeo kính râm. Anh ưa thích một cái mũ ka ki hơn và thường mang nó theo, nhưng bây giờ, nếu mặt trời có quá nóng, anh sẽ đội cái mũ lưỡi chai đơn giản.

Cô vâng lời. Anh thích cái cách cô trong chiếc quần vải thô khỏe mạnh và áo sơ mi màu trắng ngắn tay. Với chiếc mũ phớt băng rơm kiên quyết trên đầu, cô hoạt bát và không vô tác dụng, kinh nghiệm của cô thể hiện rõ trong từng bước đi. Chiếc quần vải cũng tiết lộ từng đường cong ngon lành của cặp mông tròn, và anh thầm huýt sáo với chính mình. Cô sẽ ngủ bên cạnh anh trên sàn thuyền đông đúc trong hai tuần, mỗi đêm trong hai tuần đó sẽ đều là sự cám dỗ thuần khiết. Không gì khác nữa, mặc dù, chết tiệt. Không với bốn người khác ngay bên cạnh họ.

“Em nghĩ gì về người bạn của chúng ta Dutra?” anh hỏi với tông giọng thấp.

Cô không phải nhìn vào gã đàn ông trong câu hỏi mà chỉ cần lục tìm trí nhớ, cô phải trấn áp một cái

rùng mình.

“Chúng ta sẽ may mắn nếu gã không giết hết tất cả chúng ta,” cô thì thầm.

Thấp hơn Ben vài inche, Dutra có lẽ nặng hơn anh khoảng ba mươi pound *(14kg)* hay hơn nữa. Hắn mặc một cái áo sơ mi có tay áo rách rời ra, nhiều vết mồ hôi lớn chạy từ nách đến eo. Đầu hắn quá nhỏ so với đôi vai đồ sộ, mặc dù hộp sọ của hắn được phủ bởi bộ tóc đen dày như một khối ngu si, ngỗ ngược. Cấu trúc đó giống của động vật hơn là con người. Phần xương trán dưới lông mày của hắn lồi lên như giống người nguyên thủy Neanderthal, còn lông mày lại thưa thớt gần như không tồn tại. Đôi mắt sâu, ti hí đầy thủ đoạn và xảo quyệt, cằm không cạo râu, còn hàm răng đầy vết ố nâu. Răng cửa của hắn nhọn giống như của một con vượn. Khoảng giữa răng và tóc của gã không giống của con người. Cô không thể nhìn vào gã mà không trào lên cảm giác bị trêu tức, chán ghét và sợ hãi.

Dutra không làm việc, mặc dù gã được coi là một trong những người giúp việc. Gã dựa vào một cây cột, bắt chéo cánh tay to lớn khi gã nhìn chằm chằm không ngừng vào Jillian. Ben cho qua chuyện đó; vì một điều, các con thuyền đã được cân bằng chính xác, Dutra sẽ cố tình vít vào nó. Mặt khác, để gã làm Jillian thấy khó chịu, cô sẽ phải cân nhắc về quyết định chia sẻ cái lều.

Rick Sherwood lên chiếc thuyền thứ hai, ngồi uể oải ở mũi thuyền với đôi chân gác lên. Còn Steven Kates đang đi tới đi lui trên bến cảng như đang trực tiếp chỉ đạo vị trí từng hộp đồ mang lên thuyền. Ben bỏ qua cả hai gã với cái nhìn chán ghét, biết rằng kính râm che giấu đôi mắt mình. Hai gã này sẽ nhận được cú sốc khi họ tới được thượng nguồn.

Thời tiết nóng ẩm đã tắm họ trong màn hơi nước đúng lúc mọi thứ được chất xong. Jillian lấy làm vui mừng khi nhìn thấy những nếp nhăn như mép dao hằn lên quần của Kates. Cô có thể nói với gã rằng những bộ quần áo được là phẳng phiu của gã là vô ích ở vùng nhiệt đới này. Cô nghi ngờ cả Rick và Kates sẽ ở trong hoàn cảnh khó khăn khi họ tiến tới vùng đất thượng nguồn, cả hai không từng làm những công việc tay chân nặng nhọc, nhưng họ sẽ phải mang một phần đồ đạc xuyên rừng như những người khác. Cô giữ mình trong tình trạng thể chất tốt nhất, nhưng dè chừng vài ngày đầu tiên.

“Đấy là nó.” Ben nói gì đó với hai người bộ lạc Tukano bằng ngôn ngữ của họ, họ thì thầm trả lời nhẹ nhàng. Một người trên chiếc thuyền dẫn đường, một người trên thuyền thứ hai, điều khiển chúng. Cả hai đều hiểu về các dòng sông. Anh đặt bàn tay mình lên cánh tay Jillian khi anh quay lại Kates.

“Kates, ông và Sherwood lên thuyền thứ hai. Jillian và tôi sẽ lên cái phía trước.”

“Tôi đã có kế hoạch với cái phía trước,” Kates nói.

“Không ổn. Ông không biết hướng dòng chảy. Tôi thì có.”

“Ý tôi, hãy để Jillian lên thuyền thứ hai cùng Rick.”

“Không. Vì cô ấy là người duy nhất biết chúng ta đang đi đâu, cô ấy phải đi cùng hoa tiêu.”

Đó là cuộc tranh luận mà Kates không thể bác bỏ, gã không thích thế. Ở trên con thuyền thứ hai đã xúc phạm giá trị bản thân gã. Ben không nhượng bộ; anh không muốn Jillian trên cùng thuyền với Dutra. Cô bình tĩnh bước lên thuyền đầu tiên, từng bước vững chắc trên boong, cắt đứt cuộc thảo luận có khả năng đi xa hơn.

“Chúng ta chuẩn bị nhổ neo,” Ben nói mất kiên nhẫn, còn Kates hiên ngang leo lên con thuyền thứ hai.

Ben cầm bánh lái và khởi động động cơ. Những con thuyền trông không ưa lắm, nhưng động cơ thuộc thế hệ đầu. Âm thanh trầm sâu vang lên. Hai người Tukanos thu dây buộc thuyền lại, ném chúng lên thuyền và theo sau chúng bằng những bước nhảy nhanh nhẹn khi thuyền dần dần rời khỏi bến cảng.

“Kể với tôi,” Ben nói với Jillian khi anh khéo léo lái thuyền lách qua một mê cung những tàu và thuyền tại bến. Ý tưởng đến với anh sáng đó.

“Tôi vừa nghĩ ra vài thứ. Em có thể tìm ra nơi này thật dễ dàng nếu chúng ta đi theo Rio Negro thay vì theo Amazon?”

Cô hắng giọng.

Anh nắm lấy cơ hội nhìn vào cô hơn là cái anh đang làm, rồi biểu hiển của cô khiến anh thề nhẹ nhàng dưới hơi thở.

“Mẹ kiếp,” anh thì thầm.

“Chỉ khi anh nói ‘Oh’, nhân tiện, anh Lewis, chúng ta cần đi tới thượng nguồn con sông này chứ không phải con sông nào khác?”

Cô làm một động tác như ngắm nhìn xung quanh.

“Anh không phải là người duy nhất có thể rình mò xung quanh,” cộ trả lời dễ dàng. “Tôi đã hỏi loanh quanh về anh. Anh đã dẫn đường lên thượng nguồn Rio Negro nhiều như anh đã làm với các con sông lớn.”

“Tại sao lúc này, em không bận tâm nói cái gì đó trước đi?”

“Để thoát khỏi bất cứ ai có thể đang sục sạo quanh đây, ai đó Kates hoặc Rick có thể kể chuyện. Tôi có lý do.”

“Yeah, thiếu tin tưởng luôn được đặt trên đầu danh sách.”

“Anh hiểu mà.”

Anh cau mày, nhưng chỉ trong một phút. Cái quái gì vậy, cô đi trước anh một bước ngay từ đầu. Nó đã xảy ra. Không thường xuyên, nhưng nó đã xảy ra.

“Tốt, tôi đồng ý với em,” anh nói. “Nó không chỉ cho chúng ta một lợi thế, nhưng nó sẽ thoải mái hơn. Không có muỗi.”

“Thật sao? Tại sao thế?”

Anh nhún vai. “Cái gì đó trong nước. Những dòng sông nước đen có xu thế có ít côn trùng.”

Cô đã có kinh nghiệm với những đám mây đen kịt của những con muỗi sống ở vùng nhiệt đới. Nếu Rio Negro có ít côn trùng hơn, cô rất mừng được đi theo nó. Nó chắc sẽ làm cho việc ngủ trên boong tàu dễ chịu hơn nhiều.

Ben huýt sáo khi điều khiển bánh lái. Manaus nằm bên Rio Negro, nhưng anh không thực sự nghĩ đến việc đi lên thượng nguồn theo con sông nước đen cho đến tận sáng đó. Anh định rằng họ sẽ xuôi xuống hạ lưu bảy dặm rồi chuyển vào dòng Amazon. Nhưng thượng lưu các con sông hòa nhập những khu vực tương tự. Nếu họ đi theo Rio Negro, Ben sẽ có một lợi thế đáng kể. Từ tất cả những thông tin mà anh tiếp xúc, Dutra luôn luôn đi lên Amazon nơi hắn biến mất ở thượng nguồn. Theo những gì anh tìm hiểu, bọn côn đồ không biết gì về Rio Negro cả. Nhưng Ben biết cả hai dòng sông. Thêm một vài điều nữa là, nếu đặt Dutra vào vùng đất không quen thuộc sẽ cho Ben thêm lợi thế nhỏ, anh sẽ tận dụng nó.

Nói chung, anh hài lòng với bản thân mình. Anh kéo cái mũ lưỡi chai khỏi cái túi đằng sau và đội vào. Họ đang trên đường; họ có khả năng không tìm thấy thứ gì có giá trị trong rừng nhiệt đới, vì vậy họ không phải lo lắng về Kates và Dutra; và anh có Jillian Sherwood luôn bên mình trong khoảng hai tháng. Anh tưởng tưởng vào thời điểm họ rời khỏi thuyền, anh có được cô thật nóng bỏng đến nỗi họ có thể bỏ một trong vài cái lều lại đằng sau, khi mà họ không cần dùng đến nó.

Anh rất hài lòng, trên thực tế, anh đưa tay ra vuốt ve âu yếm mông cô, trong thời gian ngắn anh nắm chặt tay trong sự lôi cuốn hoàn toàn. Chưa đầy nửa giây sau, gót giầy cô chạm dữ dội vào ống chân anh. Cô trao anh nụ cười lộ cả hàm răng, rồi di chuyển đến mũi thuyền.

Trong những ngày đầu tiên đó, Jillian ở suốt trên mũi tàu, vì thế cô có thể nhìn ngắm mọi thứ. Thực tế sự kích thích nằm bên dưới dòng nước - ít nhất cho tới thời điểm này - mối lo ngại giữ cô thức cả đêm. Cô quan sát những xoáy nước của con sông lớn mà sợ hãi. Rio Negro là phụ lưu lớn nhất của Amazon, cô cảm thấy một mối liên hệ sâu sắc với con sông vĩ đại này, nó chỉ thực sự hòa với Amazon khi nó gặp Amazon cách Manaus bảy dặm về phía hạ lưu. Một phần năm lượng nước ngọt trên thế giới thuộc về Amazon và phụ lưu của nó, một phần mười lượng nước chúng mang nhiều hơn của sông Misisippi. Sông Nile vĩ đại có thể được coi là dài nhất, bởi biên độ nhỏ và còn phụ thuộc vào dòng Amazon được đo thế nào, con sông của Châu Phi bị lu mờ đi so với gã khổng lồ Nam Mỹ này. Con sông nắm giữ một quy luật của chính nó, mạnh mẽ tới mức khi đổ ra Đại Tây Dương, nó đẩy lùi nước mặn của đại dương đi xa khoảng một trăm dặm. Jillian thực sự xúc động được chứng kiến một phần của nó, cảm nhận sức mạnh của dòng nước ồn ào qua tấm gỗ ngay dưới chân mình.

Những căn nhà nhỏ hẹp, tồi tàn sắp hàng hai bên bờ sông, một số trong đó nhỏ hơn vài miếng sắt tây và gỗ đóng lại với nhau. Khi họ đi xa khỏi Manaus số lượng những căn nhà tồi tàn giảm xuống cho tới khi chỉ còn vài căn nhà ảm đạm rải rác đó đây.

Cái nóng trở nên ngột ngạt. Cuối cùng cô di chuyển vào ngồi bên dưới mái che của thuyền, nhưng bóng râm không làm giảm bớt độ ẩm.

Ba người Brazil đang ngồi nói chuyện không ồn ào giữa bọn họ, trong khi người Tukano ngồi trên boong cách Ben vài feet, hoàn toàn im lặng nhưng không bỏ sót một thứ gì. Sự phấn khích giảm xuống, cùng với cái nóng và chuyển động của con thuyền làm cô buồn ngủ, nhưng cô không muốn làm thế.

Cô kéo mũ ra khỏi đầu và quạt cho bản thân. Sau một lúc cái phe phẩy chậm chạp, chuyển động như thôi miên của bàn tay cô trở nên quá buồn ngủ buộc cô phải dừng lại.

Ánh mắt buồn ngủ của cô lang thang tới Ben. Cô không tìm thấy một điều gì sai trái trong cảnh tượng đó. Anh đứng vững chãi cạnh bánh lái, quay lưng về cô. Mái tóc đen, dày của anh cuộn trên cổ áo anh, trừ khi anh cắt tóc vài lần trong chuyến thám hiểm này, nó sẽ chạm tới vai anh vào thời điểm họ quay về. Bờ vai rộng căng lên bên dưới làn áo sơ mi vải sợi đẫm mồ hôi. Chiếc quần ka ki tiết lộ những cơ bắp chân mạnh mẽ và in hình rõ ràng cặp mông căng chặt của anh. Cô chúm miệng cười với bản thân. Cô rất ngưỡng mộ hình ảnh cặp mông đầy cơ bắp, rắn chắc, đẹp đẽ, mà cái đó của Ben thì thật là hoàn hảo. Tất nhiên, về mặt thẩm mỹ mà nói, cái đẹp là nơi nó được tìm thấy.

Như thể có giác quan thứ sáu, anh quay lại, trao cô cái liếc mắt chậm rãi, hiểu biết và cũng đầy dâm đãng.

Chương 6

Kates rất tức giận khi họ ngược dòng "nhầm" con sông, đang la hét om sòm phản đối trên điện đàm.

Sau một khoảng thời gian phải lắng nghe gã ta, Ben mệt mỏi kéo Microphone đủ dài và lên tiếng,

"Xin lỗi, đây là cách cô Sherwood bảo chúng ta phải đi," nhanh chóng đặt mọi lời khiển trách lên vai Jillian.

Một lúc sau, chấp nhận lời phàn nàn là vô ích, Kates ngậm miệng. Thời tiết còn tốt trước khi mờ mịt lúc Ben lái thuyền vào nơi trú ẩn của một cái vũng nhỏ.

"Bão," anh nói ngắn gọn với Jillian. "Đây là một nơi tốt để neo đậu thuyền, nên chúng ta sẽ có một đêm khá ổn ở đây. Sẽ không có nhiều ánh sáng khi cơn bão ập đến."

Mưa hầu như mỗi ngày từ lúc họ có mặt ở Brazil, vì thế thời tiết này không làm cô bất ngờ. Jillian đã quan sát thấy những đám mây màu tím kéo đến từ chân trời và đều đều diễu hành tới ngày một gần hơn. Giờ đây, động cơ của con thuyền đã tắt, cô có thể nghe thấy tiếng sấm gầm thét đùng đoàng.

Những người Brazil trên cả hai thuyền bắt đầu mở những cuộn vải bạt để hỗ trợ thêm cho tấm mái bằng phẳng của con thuyền. Không thuyền nào có ca bin khép kín, chỉ là một mái che đơn giản bên trên khu vực chứa hàng hóa, với bốn phía bỏ trống, trừ ra một chỗ bé tí tẹo dùng làm toilet. Cô chú ý tới những tấm bạt, cho rằng chúng có thể mang lại bóng râm lúc chiều muộn khi mà ánh nắng chiếu vuông góc bên dưới mái thuyền, nhưng khi gió bắt đầu nổi lên cô nhận ra lý do thực tế của chúng. Khi tấm bạt được trải ra, họ phủ quanh boong thuyền để tránh mưa thổi. Còn bên khuất gió được để ngỏ.

Nhưng cơn bão vẫn chưa đến, Jillian không muốn ở lại cái nơi trú ẩn chật chội, lờ mờ. Cô lên boong cùng đám đàn ông. Một người Brazil mỉm cười bẽn lẽn với cô và cô cười đáp lại. Ben đã nói rằng đám người này không phải nhóm giúp việc thường lệ của anh, không phải những người thạo việc nhất, nhưng cô không thể không yêu mến người đàn ông này. Từ việc lắng nghe cuộc trò chuyện của họ, cô biết được tên anh ta là Jorge. Hai người kia là Floriano và Vicente; Ben gọi người Da đỏ là Pepe, mặc cù cô biết chắc đó không phải tên thật của anh ta. Nhưng chẳng thành vấn đề với anh ta. Người Da đỏ còn lại, Eulogio, đang lái con thuyền thứ hai, đang chở Joaquin và Martim, hai người Ben đã thuê.

Vì ngột ngạt, không ai chịu được không gian phía sau tấm vải bạt cho tới khi cơn bão thực sự đến gần. Cô ngó sang con thuyền kia và thấy sự chuẩn bị cũng giống thuyền bên mình. Tương tự vậy, mọi người đều ở trên boong. Khuôn mặt Rick đỏ bừng và anh đang nói lớn tiếng. Anh có lẽ chưa uống giọt nào từ lúc họ rời Manaus.

Sấm bắt đầu nổ đì đùng liên tục, ngày càng gần hơn. Một cơn gió bất ngờ nổi lên, mang hơi mát thú vị theo cùng. Cô cởi bỏ mũ mình, để cho làn gió tươi mát thổi bay mái tóc. Bầu trời đang tối lại đáng kể.

Rồi bóng tối bị xé toạc bởi những chùm tia chớp khổng lồ, làm sáng bừng khu rừng mờ mờ bằng thứ ánh sáng trắng chói lòa. Gió đứng lại và sự tĩnh lặng bao trùm lên họ. Không khí nóng nực vẫn còn nặng nề, trộn lẫn thứ mùi của thảm thực vật dày đang thối rữa bốc lên từ trên bờ.

"Nó đến rồi," Ben lên tiếng. Anh quay lại, nắm lấy cánh tay cô, giữ cô đứng vững khi con thuyền bắt đầu chòng chành bên dưới chân họ. "Xuống mái che thôi."

Một luồng gió mạnh thổi tới ép vào con thuyền, nhiệt độ giảm mạnh. Thậm chí ẩn núp đằng sau tấm bạt, Jillian bắt đầu thấy rùng mình. Cái vũng kín gió hơn ở giữa sông, nhưng ngay cả thế, nước đang khuấy đảo và dâng lên bên dưới, còn gió quất mạnh vào con thuyền. Vài hạt mưa nặng nề đập vào mái

thuyền như tiếng búa, rồi dồn dập trút xuống. Không còn tiếng trò chuyện; sự cố gắng này sẽ là vô ích trong cái không gian mờ ảo, khó chịu như thể họ đang ở bên trong cái trống khổng lồ.

Mọi người xem cơn bão như một vấn đề hiển nhiên, giống như nhiều cơn bão khác mà họ không thể đếm. Pepe, người Da đỏ, ngồi thu mình trong một góc, điềm tĩnh chờ đợi. Ba người Brazil tìm thấy cái góc thoải mái, ngồi quay lại hút thuốc. Ben ngồi xuống bên cạnh cô, đặt cánh tay quanh vai cô, kéo cô dựa vào cơ thể cường tráng, ấm áp của anh.

Cô bắt đầu kéo ra, nhưng cánh tay anh giữ chặt lại, cô ngước mắt lên phản đối. Anh nhìn xuống cô, đôi mắt màu xanh vững vàng, nhắc nhở cô hãy ngồi yên. Trong một giây, cô nhận ra mọi người khác đã lưu ý đến hành động của anh. Ben đã đánh dấu cô là người phụ nữ của mình. Cô có thể không chấp nhận, nhưng cô đủ thực tế để nhận thấy, với dáng vẻ nam tính kiên định, anh chỉ đang trao cho cô một biện pháp bảo vệ mà thôi.

Nên cô ngồi đó, cho phép một phần trọng lượng cơ thể mình dựa vào anh, để sức nóng của anh bảo vệ cô khỏi hơi lạnh, và chống lại cái ý muốn của cô rằng mình đang bị nhấn chìm trong sự hài lòng nguyên thủy của nữ giới. Phụ nữ đã có cùng cảm nhận hàng nghìn năm trước đây, khi ngồi trong hang động được đốt lửa, tựa vào bạn tình cơ bắp và rắn chắc như đá của họ, những người đàn ông này thường dùng sức mạnh của mình giữ thức ăn cho gia đình, bảo vệ họ và đứng giữa họ và nguy hiểm. Lĩnh vực của cô có thể là khảo cổ học không phải nhân chủng học, nhưng cô vẫn nhận thức được sự quyến rũ của sức mạnh trong anh. Vài trăm năm của nền văn minh không thể vượt qua bản năng phát triển trong vài năm được đánh số của một thiên niên kỷ. Trong nháy mắt, cô nhận ra dễ dàng lợi thế của nam giới trong cái nhóm được lựa chọn. Lợi thế của anh ta giúp anh ta có được lựa chọn hàng đầu. Ben chắc chắn là người có lợi thế nhất trong cái nhóm nhỏ này, còn cô lại là phụ nữ duy nhất. Anh đã đúng khi cảnh báo cô về việc cô là người phụ nữ đơn độc trong cuộc thám hiểm, một tình huống không đơn giản mà anh đã nhận ra bằng chính bản năng của anh, trong khi cô để nền giáo dục tiến bộ và lối sống của bản thân lu mờ bản năng tự nhiên của con người.

Về phần cô, sẽ cần vài bước nhảy kỳ diệu để giữ anh ở bên ngoài lều mình, vì mọi tình huống công việc đều kéo họ lại gần nhau. Anh dường như chắc chắn cô không thể kéo dài việc chống lại sự nhượng bộ anh, và cô phải chấp nhận anh có lợi thế trong cuộc chiến cũ này. Cô phải đấu tranh với anh đủ tốt như với chính cô, với bản năng tình dục đang khuấy động bản thân cô. Về mặt thể chất, cô bị anh thu hút mạnh mẽ, về mặt tinh thần cô không muốn có một mối quan hệ, không muốn liên quan tới một mớ tình cảm lộn xộn. Cô khỏe mạnh và bình an vô sự như cô đã từng. Một mối quan hệ có thể đưa lại quá nhiều rắc rối.

Không chỉ thế, sự tự tin của anh đã đánh dấu cô. Anh rất chắc chắn rằng, sau cùng sẽ mài mòn sức chống chịu của cô, cám dỗ được cô quan hệ tình dục với mình, rằng anh thậm chí còn chẳng cần cố gắng che giấu điều đó. Sự quả quyết của anh thể hiện trong từng điệu cười đứng tim tự mãn, hay tia cười tinh quái trong đôi mắt màu xanh sâu thẳm. Anh bị thách thức bởi sự chống cự của cô, nhưng cô cũng bị thách thức không kém bởi chính sự bảo vệ của anh, và niềm tự hào nữ tính của cô ngay lập tức bị bịt kín bên dưới cửa hầm để vượt qua cơn gió lớn. Mọi thứ về anh đang nói, "Em sẽ có được anh," còn phản ứng bản năng của cô lại ngỗ ngược "Ồ, vậy sao?".

Cô có một lối cạnh tranh lành mạnh trong bản tính của mình. Cô thích giành chiến thắng, dù là trong một ván bài hay đánh bại ai đó để có được điểm đỗ xe tốt. Cô yêu hơn hết các đội thể thao và tuyệt đối thích thú môn bóng đá. Quyến rũ cô chỉ là một trò chơi đối với Ben, vì vậy đó cũng là cách cô sẽ chơi: để giành chiến thắng.

Cô đã không may đánh giá thấp anh tại lần gặp mặt đầu tiên của họ, nhưng bây giờ cô đã có sự đo lường anh và sẽ không phạm phải sai lầm đó một lần nữa.

Họ đang ở trong một tình huống nguy hiểm; họ cần giữ trí thông minh của họ vào đó và giữ đôi mắt mở to hơn là lãng phí thời gian vào trò Adam và Eve. Tất nhiên, như cô đã chỉ ra, họ vừa đủ an toàn trong

hành trình đi vào. Còn trong chuyến đi ra họ sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cô không có ý định để Ben đánh lạc hướng cô.

Đêm rơi xuống bất ngờ đến kinh ngạc. Trong khoảnh khắc còn chạng vạng, kế tiếp đã không còn. Rừng rậm không thể nhìn qua được như thể ép chặt vào những con thuyền, nơi họ bị kéo lên bờ sông. Tầng lớp âm thanh bắt đầu hình thành, hoàn toàn với tiếng rền rĩ và tiếng hú, tiếng ho và tiếng ùng ục, cho đến lúc đó, cô tự hỏi làm thế nào bất kỳ ai trong số họ có thể ngủ được đây.

Những ngọn đèn chạy bằng pin được bật lên. Mỗi thuyền mang theo một bếp lò đốt bằng cồn, và một bữa ăn nhanh, đơn giản được bày ra. Vicente nấu ăn trên thuyền họ, trút cả gạo, cá và gia vị vào cùng nhau tạo ra một món mà chắc sẽ không giành được bất kỳ giải thưởng nào, nhưng ăn được. Nó lấp đầy bụng họ và cung cấp cho họ năng lượng; không một đòi hỏi nào về đồ ăn được đưa ra, chắc chắn không về hương vị hay sự trình bày đẹp mắt.

Sau đó, những chiếc đĩa sắt tây nhanh chóng được rửa sạch và đem cất, mấy cái võng dã chiến được treo lên, chiếm phần lớn không gian trên boong thuyền.

"Cài này của em," Ben nói với Jillian, chỉ vào cái võng gần cái của anh nhất. Họ gần như nằm cạnh nhau, đủ gần để cầm tay nhau nếu ai trong số họ nghiêng mình. Jillian sẽ không làm thế.

Cô thành thạo thạo diễn trong cái võng lắc lư, bố trí cho mình một cái màn chống muỗi bên trên. Cô thừa nhận đêm đến là thời điểm tự do tuyệt vời của đám côn trùng, cô không muốn nắm lấy cơ hội cho con nào đó đi lạc ngoài kia, đang chờ đợi để nhảy bổ vào mình. Màn chống muỗi còn là hình thức một tấm che an toàn cho chính cô.

Ben sắp xếp bên trong võng của mình.

"Cá rằng em nghĩ mình an toàn, đúng không?" anh thì thầm sau đó một lát. "Đã từng làm chuyện đó trong một cái võng chưa?"

"Tất nhiên," cô lên tiếng, và rất lấy làm hài lòng với sự hòa trộn rõ ràng của vẻ lạnh nhạt và chán nản mà cô đang chế ngự để có được. Cứ để anh ta thắc mắc về nó! Anh đã không chỉ rõ "chuyện đó" mà mình đang đề cập đến là cái gì, nên cô thấy thoải mái để vận dụng cho câu trả lời của chính mình. Cô chắc chắn đã ngủ trong một cái võng trước đây.

Phản ứng buồn chán ngay lập tức mang lại vẻ cau có cho khuôn mặt của Ben khi anh thư giãn trong cái võng lắc lư nhẹ nhàng. Còn gì trong suốt những cuộc thám hiểm khảo cổ của cô hơn là thứ mà anh tưởng tượng ra không? Cô có ý gì khi nói "tất nhiên?" Nó có ý nghĩa; con người ở cùng nhau trong một quãng thời gian dài, nó sẽ làm cho bản năng sinh dục của họ hoạt động hăn lên. Anh đồng cảm với tình thế này; ham muốn thể xác của chính anh cũng không phải là cách cư xử tốt nhất trên thế giới.

Nhưng ý nghĩ của Jillian đung đưa trong cái võng cùng với vài cái xương hông và xương đầu gối đã bẻ cong suy nghĩ của anh. Trên thực tế, anh không thích nó cái khỉ ho gì. Vẻ cau có của anh hằn sâu hơn, một kiểu tức giận kỳ lạ bùng lên sâu thẳm trong bụng anh. Suy nghĩ hoài nghi nổi lên rằng anh đang ghen tuông, rồi anh gần như bác bỏ ngay khi nó được hình thành. Điều đó là vô lý. Anh không bao giờ ghen tuông với một người phụ nữ trong đời mình trước đây, và anh chắc chắn không ghen tuông với Jillian Sherwood. Cô thậm chí còn không phải loại của anh. Điểm thu hút chính của cô là cô là người phụ nữ duy nhất có sẵn - rằng anh gần như không thể cưỡng lại sự thúc giục phải chỉ cho cô biết rằng, anh có thể có được cô bất kỳ lúc nào anh muốn. Tất cả những gì anh phải làm là giải phóng sức nóng của mình.

Anh với ra ngoài và đẩy nhẹ võng của cô. "Ở đâu thế?"

"Ở đâu cái gì?" cô thì thầm, thức tỉnh từ trạng thái ngủ lơ mơ.

“Em làm chuyện đó trong một cái võng ở đâu?”

“À. Trên ban công căn hộ của tôi.”

Biết anh không thể nhìn thấy cô trong bóng tối, Jillian cho phép mình nở một nụ cười chiến thắng. Đó là sự thật; cô có một cái võng ngoài ban công, và cô đã có cơ hội ngủ giấc trưa ngắn ở đó.

Jillian làm anh lúng túng. Đêm đó trong phòng cô ở khách sạn, anh đã hôn cô, lúc nằm trong cái võng của mình, anh cố kìm nén bản thân khi hình ảnh về một bộ xương khai quật được chuyển thành ảo ảnh về một phong cách thời trang Bờ Tây với mái tóc tẩy trắng thành màu nâng nhạt, còn quần áo thì làm phiền muộn các hãng thời trang đích thực. Trên ban công. Giữa nơi công cộng! Lạy Chúa, anh thậm chí còn chưa bao giờ làm chuyện đó giữa chốn công cộng. Anh không thể tin rằng ấn tượng ban đầu của anh về cô đã vượt quá xa so với bản chất, anh biết về phụ nữ, đọc được họ dễ dàng, cũng như anh đã cảm nhận được sự kích thích trong cô, ngoại trừ cô đã từ chối mở miệng mình cho anh và hôn trả lại anh. Sự tự chủ đó làm anh bối rối. Sao ai đó lại muốn kháng cự lại niềm vui thú cơ chứ?

Đêm không sáng rõ, nhưng có một tia sáng lờ mờ, chỉ vừa đủ giữ cho bóng tối không bao trùm hoàn toàn, giống như bên dưới mái che. Anh không thể nhìn thấy nét mặt cô, mặc dù võng của cô chỉ cách của anh có vài inch, cô đang nằm trong yên lặng có nghĩa là cô đang ngủ. Chết tiệt, làm sao cô có thể kể với anh về việc làm tình trong một cái võng ngoài ban công của cô rồi rơi ngay vào giấc ngủ được? Làm thế quái nào anh tin mình ngủ được bây giờ?

Anh không thể ngừng suy nghĩ về cái võng, rồi đâu đó theo dòng tưởng tượng, anh đã vứt bỏ cái phong cách thời trang Bờ Tây và thay thế mình vào đó. Anh chạm vào cô rất nhiều lần, giữ cô tựa vào mình, nên anh biết được cơ bắp cô săn chắc và trơn láng thế nào; anh dễ dàng hình dung cơ thể trần truồng gọn gàng, chật khít, bầu ngực vun cao đầy sức sống còn đôi núm vú nhô lên sít sao với sự phấn khích khi anh di chuyển vào và ra khỏi cô. Vật đàn ông của anh cương cứng đau nhức ở trong quần. Trong bóng tối, anh cau có nhìn sang dáng vẻ đang ngủ của cô, rồi với xuống điều chỉnh bản thân cho vị trí thoải mái hơn. Anh nằm thao thức một lúc lâu mà không làm thay đổi được sự khó chịu. Một cơn bão khác được hình thành ở phía xa, anh nghe thấy tiếng sấm ầm ầm trong một thoáng, chờ đợi xem họ có cần phải di chuyển tới nơi trú ẩn mới không, nhưng cơn bão đã trôi dạt đến nơi xa xôi nào đó. Một lần, anh nghe thấy tiếng sột soạt không rõ bên mạn thuyền, cả anh và Pepe đứng dậy, anh chiếu đèn pin lên lan can. Một con rùa giật mình, nhanh chóng biến mất dưới làn nước. Khúc nhạc đêm vo vo tiếp tục không bị gián đoạn.

Ben chui vào lại vào võng. Sự việc gián đoạn giúp anh xao lãng khỏi Jillian. Anh ngáp dài, cuối cùng rơi vào giấc ngủ.

Bầy khỉ hú đảm bảo không có ai ngủ được quá bình minh. Lúc tiếng la thét đầu tiên, Jillian bật dậy khỏi võng, khua mạnh vào cái kén phòng muỗi của mình khi cô quay cuồng đối mặt với cuộc tấn công mà cô chắc nó đang đến. Kế bên cô, Ben lầm bầm nguyền rủa nhưng tỏ ra không có gì báo động khi anh vung chân xuống sàn thuyền.

Sau phản ứng ban đầu, cô nhanh chóng nhận ra âm thanh náo động là gì; cô đã đọc về loài khỉ hú nhưng không biết nghi thức buổi sáng của chúng thiết lập trên một vùng rộng lớn lại ồn ã thế. Tiếng hú nhanh chóng lan rộng cho tới khi nghe như tiếng hàng nghìn người la hét cùng một lúc. Cô bối rối bởi sự sợ hãi của mình, vội vàng liếc mắt qua thuyền kia đang thả neo bên cạnh, nhìn thấy Rick và Kates cũng bắt đầu đi lại. Từ biểu hiện của họ, cô có thể nói rằng họ vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra.

“Sợ hử?” Ben hỏi, ngáp dài khi anh đưa tay xoa xoa khuôn mặt.

Chẳng có điểm nào cần cố gắng để che giấu chuyện này, “Tôi gần như giật bắn cả người,” cô thừa nhận. “Tôi không thể tin ai đó có thể quen với nó, thế mà các anh hành động như thể nó chẳng hơn gì

một cái đồng hồ báo thức kêu."

"Về cơ bản nó là thế. Em ngủ thế nào?"

"Tốt hơn tôi nghĩ mình có thể. Tôi hẳn rất mệt."

Hoặc cô cảm thấy an toàn khi ngủ bên anh. Đã có ý nghĩ vô lý rồi đây.

Anh vươn mình như con hổ ngái ngủ, rồi phủ cánh tay to lớn của mình ngang vai cô, xoay cô về hướng đông. "Nhìn kìa," anh nói, giọng nói sáng sớm của anh sâu hơn và chậm hơn bình thường.

Cô nín thở. Mặt trời như quả bóng khổng lồ, lấp lánh treo trên bầu trời màu ngọc trai với những thân cây in bóng đen cứng đờ tương phản lại Dòng sông phẳng lặng như tấm kính đen, một dải trầm lặng uốn quanh khu rừng đông đúc. Một vài đám mây mù bị giữ lại trên những ngọn cây như là tàn tích cuối cùng của hơi nước trong quá trình kiến tạo thế giới. Đó là những gì được cảm nhận, sự khởi đầu của thời gian, bắt gặp ở đây trên con sông này nơi thiên nhiên vẫn còn ngự trị tối cao.

Ben để lại cô đứng đó, lạc mất mình trong ánh bình minh, trong khi anh thu dọn mọi thứ.

Bữa sáng gồm cà phê, trứng bác, thịt xông khói và bánh mì nướng, đồ ăn có vẻ vô lý nếu xem xét nơi họ đang ở, mặc dù trứng chỉ dùng để điểm thêm còn thịt xông khói được đóng hộp. Dưới sự giám sát hiệu quả của Ben, việc chuẩn bị bữa ăn, ăn và rửa bát đĩa mất chưa đầy bốn lăm phút. Trước khi cô nghĩ mọi việc có thể, họ đã chạy ra khỏi vũng trú, quay trở lại dòng sông.

Cô học một ngày trước đó rằng không có một thỏa thuận tuyệt vời nào thực hiện trên boong thuyền giữ cô được bận rộn, nhưng kinh nghiệm mới mẻ đã giúp cô tránh khỏi buồn chán. Đến ngày thứ hai, cô cho rằng sẽ buồn chán. Cô dự kiến thế, nhưng không hề, mặc dù không liên tục, đám cây cối quấn vào nhau, rậm rịt cao ngất dọc hai bên bờ sông như bức tường xanh sống động dường như không bao giờ thay đổi. Cô bắt gặp thoáng qua màu xanh sẫm của những chú vẹt có bộ lông sáng bay từ cành này sang cành khác, và thỉnh thoảng, một chùm phong lan lộng lẫy hay vài bông hoa khác lấy mất sự chú ý của cô, nhưng phần lớn không có gì để xem ngoại trừ cánh rừng bất tận. Cô bị mê hoặc bởi sự um tùm và phạm vi đáng kinh ngạc của tự nhiên.

Nó có thể là bất cứ thứ gì. Đó là tiếng kêu như thôi miên của động cơ hay khí hậu như ru ngủ của vùng nhiệt đới, cô đã thỏa mãn một cách kỳ quặc với hoàn cảnh này. Bản thân dòng sông thật hấp dẫn. Nó không đen chút nào, mà có màu như nước trà, sắc độ thay đổi từ màu nâu rõ ràng sang màu hổ phách lấp lánh. Buổi sáng tương đối mát mẻ, cô ngồi thoải mái trên mũi tàu, cho phép mình bị ru ngủ bởi những xoáy nước vội vã trôi đi.

Một con cá heo nhảy vọt lên bên mạn thuyền làm cô ngạc nhiên, cô quỳ trên đầu gối kêu lên thích thú.

Ben chuyển bánh lái sang cho Pepe, đến ngồi bên cạnh cô.

"Cá heo hồng," anh lên tiếng, mỉm cười với điệu bộ của cô.

Cô nhìn anh nửa nghi ngờ, nửa cảnh báo,

Nhưng sự quyến rũ của cá heo quá mạnh nên cô quay lại quan sát tiếp. Lúc này, cô nhìn thấy có vài động vật có vú vui vẻ dễ dàng đua tranh cùng, lao đi và nhảy lên như chơi trò đuổi bắt với con thuyền. Cô tựa khuỷu tay lên mạn thuyền, nghiêng người ra xa để có thể nhìn chúng tốt hơn. Ngay lập tức một bàn tay to lớn nắm lấy dây lưng quần cô, kéo cô trở lại.

"Ngồi xuống," anh đề nghị. "Em còn nhìn thấy nhiều cá heo hơn trong vài tuần tới. Không đáng để bị ngã đâu. Con sông đầy cá piranha."

Cô ngồi xuống, bởi vì đó chỉ là lẽ thường khi làm thế. Anh duỗi một chân và gác bàn chân đi bốt sang bên kia chữ V của mũi tàu.

"Đừng cố dọa tôi về loài piranha," cô nói ôn tồn. "Anh và tôi đều biết, tôi có thể bơi và hoàn toàn an toàn."

Anh cười toe toét không một chút bối rối. Phần lớn mọi người biết đến lưu vực Amazon đều sợ hãi cá piranha, nghĩ rằng nếu họ nhúng một ngón chân xuống nước có thể bị đớp trước khi họ rút chân trở lại. Nhưng Jillian biết, chính máu đã thu hút loài cá, nếu bạn không bị chảy máu, bạn có thể quẫy bùn như bạn muốn.

"Sẽ khá rắc rối để dừng lại và vớt em đấy," anh nói.

"Nghe có hay hơn."

Anh hít một hơi thở sâu và để đầu ngả ra sau khi thở ra. Biểu hiện hết sức hài lòng trên mặt anh.

"Chết tiệt, tôi yêu con sông này," anh nói, mở rộng cánh tay và để chúng vắt lên thành tàu. Cô nghi ngờ hành động đó đã 'vô tình' đưa cô vào vòng tay của anh, mặc dù một bên mở ra, còn một bên chỉ có bàn tay anh chạm vào vai cô.

"Sông Amazon luôn là một thách thức, theo cách em phải đọc được các dòng chảy và đối phó với các đợt thủy triều. Một trận bão trên Amazon có thể điên cuồng giống như ngoài biển. Nhưng con sông này ngay tại đây, chết tiệt, gần như hoàn hảo. Nước thật tuyệt vời. Tinh khiết gần như nước cất."

Lòng nhiệt tình của anh không phải giả tạo, cô để bản thân thư giãn và quay lại thưởng thức, quan sát bầy cá heo tiếp tục bơi lội xung quanh thuyền.

"Thủy triều vẫn đang lên," Ben nói, "Em có thể nhìn thấy rất rõ. Nó trải rộng ra cả vùng đầm lầy cây cọ. Trong khi triều xuống, rõ ràng, phải tập trung nhiều hơn."

"Khi nào triều xuống?"

"Khi mùa mưa kết thúc, lúc đó nước bắt đầu rút, mực nước thấp nhất vào khoảng tháng mười một và kéo dài đến cuối năm. Người bản địa thích mùa đó nhất vì việc đánh bắt cá tốt hơn nhiều. Mực nước thấp hơn bây giờ khoảng hai mươi feet cho đến mùa mưa bắt đầu. Khu vực này lúc đó chẳng có gì ngoài cát trắng."

Mấy con vẹt đuôi dài có bộ lông màu xanh và vàng sặc sỡ nhảy nhót giữa những thân cọ cao. Một con cò tuyết đứng cân bằng, chờ đợi cho bữa sáng của mình bơi qua. Ánh sáng đã sáng rõ, buổi sáng thật trong lành, đến nỗi nó gần như bị tổn thương.

"Nơi đây có lẽ là thiên đường," cô nói.

"Đối với hệ động thực vật thôi. Còn với con người, chết tiệt lại khó nhọc. Nhiều lần tôi tới thượng nguồn, nhưng không lần nào giống nhau. Đoán chừng đó là lý do tôi vẫn loanh quanh ở đây sau từng ấy năm."

Cô nhìn anh đầy tò mò. "Anh ở Brazil bao lâu rồi?"

"Mười lăm năm. Từ lúc tôi hai mươi. Tôi nhảy lên một tàu hàng, và rời đi ở Manaus. Công việc duy nhất tôi nhận được là giúp đỡ một hướng dẫn viên trên sông. Cuộc sống phù hợp với tôi, vì thế, đó là cái tôi làm cho đến bây giờ."

Cô tự hỏi về nhiều phần thông tin mà anh bỏ ngỏ, như là một thanh niên hai mươi tuổi làm gì khi nhảy lên một tàu hàng ở nơi đầu tiên ấy.

"Anh làm gì trên tàu hàng đó, nhìn ngắm thế giới trong kế hoạch tiết kiệm ư?"

"Đại loại thế."

Giọng anh điềm tĩnh, như đang sắp đặt lại những khả năng dành cho một cậu bé tốt, nhưng cô không dễ bị lừa. Cô cau mày nhìn lại khi anh bắt đầu chải những ngón tay lên vai cô và ngồi lại gần phía tiếp xúc. Anh nhún vai vui vẻ theo kiểu 'ồ, tôi đã cố' và vẫn tiếp tục, như thể mấy việc lặt vặt chưa bao giờ xảy ra.

"Tôi bỏ đi ngay khi học xong trung học. Nhà vẫn ổn nhưng không đủ lớn để tiếp tục."

"Đâu là nhà anh? Nơi nào đó ở miền Nam đúng không?"

"Alabama. Nó vẫn là nhà, luôn luôn như thế."

"Chắc chắn." Một lọn tóc thổi ngang mặt cô, cô kéo nó trở lại khi mỉm cười với anh.

"Mười lăm năm ở Brazil mà anh vẫn giữ được giọng nhấn mạnh phương nam."

"Như Popeye đã nói, tôi là chính tôi. Thế còn em? Nơi nào được coi là nhà?"

"Los Angeles. Tôi là một trong những người hiếm hoi, một người bản địa sinh ra ở California."

"Trở thành một nhà khảo cổ thấy thế nào. Giống như kiểu một người dẫn đường trên sông nước, nó không phải là một xu hướng nghề nghiệp chính."

"Cha là một giáo sư ngành khảo cổ, nên tôi đã lớn lên trong không khí đó. Có thể nó nằm trong gen di truyền, nhưng tôi chưa bao giờ muốn làm bất kỳ việc gì khác. Nó có rất nhiều niềm vui."

Anh có vẻ không tin. "Yeah, tôi có thể thấy nơi đào xới những bộ xương sẽ là một cái thùng cười."

Những con thuyền di chuyển ổn định trên dòng nước. Họ vượt qua nhiều tàu khác, chủ yếu là ca nô đủ kích cỡ, trừ vài cái điều khiển mô tơ bằng tay. Khi triều lên, tất cả việc đi lại đều bằng thuyền. Anh đã kể cho cô như thế nào và khi nào thủy triều xuống, dân bản địa đánh bắt cá huỳnh quang *(Cardinal tetra)* cho thị trường cá cảnh không lồ, cung cấp những con cá nhiệt đới màu sắc cho thế giới thưởng lãm. Nhưng không kể họ làm gì từ nó, phần lớn tiền là ở đầu bên kia. Những người buôn bán trên sông sẽ dừng lại ở những ngôi làng, nhưng tỷ suất trao đổi thấp đến nỗi những ngôi làng thường xuyên ngập trong nợ nần.

Cô không đủ ngu ngốc để thư giãn quanh Ben, nhưng cô thích thú cuộc trò chuyện để rồi ngồi đó rất lâu sau khi cái nóng trở nên khó chịu. Cuối cùng, cô không thể chịu đựng thêm nữa nên chuyển đến bên dưới mái che của tàu, nơi cô kiếm được một chỗ thoải mái từ vài cái hộp hàng hóa và ngồi lại. Ben tiếp quản bánh lái từ Pepe. Vơ vẩn, Jillian quyết định, đây cũng chẳng phải một cuộc sống tồi tệ chút nào.

Nếu chỉ có con thuyền này đi lên thượng nguồn, cô sẽ lấy làm vui sướng, hạnh phúc. Cuộc tranh luận nhỏ, riêng tư giữa cô với Ben đã trở nên hồ hởi, dĩ nhiên, cô sẽ không để anh biết. Cô đang trên đường tìm kiếm bằng chứng về Anzar, một khả năng không chỉ làm sạch danh tiếng của cha cô, mà sẽ nâng vị thế của chính bản thân cô lên nhanh chóng. Nó sẽ là một cuộc tìm kiếm hiếm có, một số nhà khảo cổ sẽ mong được tham gia và phần lớn chỉ có thể mơ về nó. Chỉ là không còn nhiều nền văn minh cổ còn lại

chưa được khám phá.

Tất cả các vấn đề của cô nằm ở con thuyền thứ hai. Cô không quay lại nhìn, nhưng cô hơi rùng mình biết rằng nó ở đằng sau. Thời gian trên thuyền là lúc bình yên nhất, một khi họ lên bờ, cô sẽ không lúc nào thoát khỏi Rick, Kates và Dutra. Họ đang sử dụng cơ hội đã được lên kế hoạch hay đang đánh đố thần kinh người khác? Những người giúp việc rất có thể theo về bên Kates, hoặc có thể họ sẽ tìm cách nói cho Ben biết bất cứ điều gì họ nghe lỏm được?

Họ hầu như không thể tiếp tục hành trình sau bữa trưa, lúc gió nổi lên, và một cơn bão di chuyển nhanh chóng vào tầm nhìn. Mưa thì bình thường, chỉ có thời gian trận bão trút xuống là khác nhau từ ngày này sang ngày khác. Ben ngay lập tức bắt đầu tìm kiếm một chốn an toàn để neo đậu thuyền, vì những đợt sóng trong suốt cơn bão dữ dội có thể làm thuyền bị lật. Nếu họ có thuyền lớn hơn họ có thể đi tiếp, mặc dù chuyến đi chắc chắn gặp một chút gập ghềnh, nhưng anh không đánh liều để thuyền bị lật khi mà anh không buộc phải làm thế.

Anh bắt đầu tia được một bờ an toàn khi anh trông thấy một con thuyền khác đã thả neo ở đó. Có rất nhiều chỗ nhưng anh quay ngoặt trở lại dòng chảy.

“Sao anh làm thế?” Jillian hỏi, xuất hiện nơi khuỷu tay anh. “Chúng ta không nên thả neo nữa à?”

“Không phải ở đấy,” anh trả lời.

“Tại sao không phải?”

Anh liếc nhanh nhìn cô trước khi quay sự chú ý trở lại với thời tiết đang xấu đi nhanh chóng, nhưng cô kịp nhìn thấy cách đôi mắt anh lấp lánh.

“Những kẻ buôn lậu.”

“Sao anh biết?”

Cô ngoái nhìn lại con thuyền trong câu hỏi trước khi nó biến mất khỏi tầm nhìn. Không gì về nó phân biệt được với năm mươi thuyền khác họ đã nhìn thấy từ khi rời cảng.

“Tôi đã chạy trên sông mười lăm năm. Kinh nghiệm.”

“Liệu họ có thực sự bắn chúng ta không?”

“Có thể đấy,” anh dài giọng. “Tôi sẽ không kích động nó.”

“Có nhiều người buôn lậu trên sông không?”

“Có đủ, bánh ngọt. Đánh cược an toàn nhất là giữ được bản thân mình.”

Một số lượng lớn kẻ buôn lậu có nghĩa là Kates, nếu gã có thể đặt tay lên viên Nữ hoàng hoặc bất kỳ hiện vật nào khác, việc buôn lậu ra khỏi đất nước là khá dễ dàng. Cô chắc chắn anh cũng đã lưu ý đến chuyện này.

Một màn mưa quét về phía họ khi tia chớp xé toạc bầu trời. Ben đặt bàn tay lên vai cô, quay cô hướng về góc quây bằng vải bạt.

“Quay lại phía sau tấm vải bạt và ở đó. Sẽ có một chút chòng chành trước khi tôi tìm được nơi thả neo.”

Vì cô không thấy có điểm nào phải để mình bị ướt trong khi không cần thiết, cô đã làm như anh bảo, tìm kiếm nơi trú mưa và cố giữ mình dựa vào một trong những cái cột được đỡ ở. Con thuyền bắt đầu chúc xuống khi những đợt sóng dâng lên, bức tường mưa táp vào họ mà không một lời cảnh báo. Jorge, đang bám chặt vào một cây cột khác, hét lên điều gì đó với cô, nhưng cô không thể nghe thấy anh nói gì qua màn mưa đang giã xuống và tiếng sấm dội lại. Con thuyền lao xuống cái máng tạo bởi hai đợt sóng, rồi lại ngoi lên đáng báo động. Như một cuộc vượt thác ghềnh, chỉ có điều cô không hề có mũ bảo hiểm cũng như áo phao, cô không nhìn thấy chút may mắn nào trong khu vực có mái che này.

Cô không hoảng sợ; cơn bão có vẻ không đủ gập ghềnh, cũng như con sóng không đủ cao để đặt họ vào nguy hiểm thực sự. Không thoải mái, đúng, nhưng không gì nữa. Tất nhiên, mọi thứ đều tương đối; nếu cô đang trên một chuyến bay và nó cũng đang chúc xuống theo cách con thuyền hiện tại đang làm, cô hẳn đã đang cầu nguyện rồi.

Sau vài phút, cô cảm thấy con thuyền bắt đầu quay hướng và dễ dàng theo lối của nó đi vào vùng nước an toàn hơn. Sự rung lắc giảm xuống, nhưng cơn mưa vẫn trút xuống liên hồi làm cuộc trò chuyện bình thường trở thành không thể. Cái lạnh chạy dọc cánh tay cô, cô ôm lấy bản thân, co đầu gối lên cố giữ lại càng nhiều hơi ấm cho mình càng tốt.

Pepe and Ben buộc thuyền an toàn rồi chui xuống góc trú ẩn, chờ phần còn lại của cơn bão qua đi. Cả hai bọn họ đều ướt sũng như họ vừa nhảy xuống sông. Ben hất mái tóc đen đang nhỏ nước ra khỏi mắt, đi tới chỗ Jillian đang ngồi. Khi anh lại gần, cô có thể nhìn thấy sự rạng ngời của niềm phấn khích liều lĩnh trong đôi mắt anh.

“Lái tốt lắm,” anh nói, nâng cao giọng mình để cô có thể nghe thấy.

Anh móc cái áo ướt sũng của mình qua đầu, ném nó sang bên. Jorge ném cho anh một cái khăn, anh khéo léo bắt lấy nó, chà xát đầu tiên là lên tóc và khuôn mặt, rồi xuống ngực và vai mình. Suốt lúc đứng ngay trước mặt cô, anh không hề rời mắt khỏi cô.

Hình ảnh cơ thể ở trần của anh đang gợi lên trong cô những ý nghĩ chắc chắn không trong sáng, và anh cũng biết điều đó, chết tiệt anh. Đó là lý do anh quan sát cô với sự trêu chọc đầy khoái trá, chờ đợi bắt được từng sai lầm cô mắc phải. Cố tình, cô nhìn xoáy vào đôi núm vú nhỏ xinh xắn, nửa ẩn bên dưới đám lông quăn đen, và liếm môi. Cô nhìn thấy phản ứng không tự nguyện của anh trong việc thắt chặt những múi cơ bụng, rồi ngước lên nhìn anh với nụ cười trêu trọc của chính mình. Nó sẽ không làm tổn thương anh để nhận ra rằng cả hai cùng có thể chơi trò này.

“Muốn lau khô lưng cho tôi không?”

Anh hạ thấp giọng xuống lúc đó, thấp tới nỗi cô hoàn toàn không nghe thấy anh, nhưng cô đọc được môi anh khá tốt. Cô mỉm cười.

“Tôi chắc chắn anh có thể xoay sở được.”

Trong thâm tâm, cô nén một tiếng thở dài. Thôi thúc chạm vào anh gần như không cưỡng lại nổi. Anh có một hình thể mà theo nghĩa đen làm cô tiết nước miếng, khỏe và rắn chắc, với những cơ bắp không bị ràng buộc bởi không đứng đắn. Cơ thể của một người đàn ông, không phải của một cậu bé: nặng nề ở vai, lông đen trên ngực và kéo xuống trung tâm của bụng. Làn da anh trơn láng, rám nắng, ửng đỏ đầy sức mạnh.

Anh kéo tay cô lên, đặt cái khăn vào đó, rồi quay lưng mình lại. Cô nhìn chằm chằm vào cái rãnh sâu chạy xuống bên dưới, và những múi cơ căng cứng uốn cong theo từng chuyển động nhỏ của anh. Cô không muốn chạm vào làn da trần của anh, không muốn cảm nhận sức sống của anh, cái ấm áp quyến rũ...Vâng, cô muốn. Quá nhiều. Cô còn muốn nghiêng tới ấn cái miệng mở rộng của mình vào cái rãnh hấp dẫn đó nữa, rà lưỡi mình lên từng đốt xương sống của anh. Nó sẽ thỏa mãn anh ngay nếu cô làm

thế, nhưng nó sẽ bắt cô trả giá nhiều hơn là anh.

Cô hài lòng khi chạy cái khăn nhanh nhẹn trên lưng anh, không để tay mình chạm vào da anh một chút nào.

"Đấy."

"Cảm ơn." Anh xoay một vòng, kiếm một chỗ bên cạnh cô, vắt cái khăn quanh cổ mình.

"Anh đang khiến hàng hóa bị ướt đấy."

Anh nhìn vào cái hộp anh đang ngồi lên. "Không vấn đề gì. Nó là cái lều, chúng sẽ không bị mốc đâu."

Bởi vì mưa tiếp tục đánh xuống ầm ĩ, anh ngồi cạnh cô mà không nói thêm gì khác cho tới khi nó giảm bớt.

Lúc mưa ngớt, anh nói với Pepe bằng thổ ngữ, tên người da đỏ nhỏ thó, gầy guộc lặng lẽ đứng lên, trượt ra khỏi nơi che chắn. Một lát sau, động cơ khởi động và họ nhanh chóng rời đi. Tấm bạt nhanh chóng được cuộn lên, để ánh nắng và không khí trong lành quét qua họ.

Khi động cơ kêu bình bịch chở con thuyền tới thượng nguồn, Ben nằm dài uể oải trên những cái hộp, vô tình thả lỏng cánh tay ngay bên cạnh đùi cô. Jillian nhìn xuống, và chỉ tình cờ đổi chỗ.

Anh cười trầm. Cuộc trò chuyện có thể vào lúc này, thậm chí đủ để riêng tư.

"Đừng thay đổi thất thường thế," anh nói. "Chúng ta ở đây cùng nhau, nhớ không?"

"Tôi nhớ rằng anh tốt hơn Kates hay Dutra," cô sửa lại.

Anh có vẻ tổn thương. "Em không tin tôi?"

"Như thể tôi có một con mèo trong một cái chuồng đầy hoàng yến."

"Cho tôi cơ hội, tôi sẽ ăn sạch em" anh kêu meo meo, giọng anh làm lời hứa dâm đãng tới nỗi nhịp tim cô tăng tốc. Anh nên có một cái lưới trên đầu mình một thời gian dài, để bảo vệ an toàn cho phái nữ trên hành tình này.

"Giờ đây chúng ta đang trên cùng con đường, em không thể bị bỏ lại đằng sau, sao em không kể cho tôi tấm bản đồ bé nhỏ khôn lanh của em nói gì? Có lẽ có gì đó mà em giải mã chưa đúng, cái gì đó mà tôi phát hiện ra vì tôi quen thuộc với rừng rậm mà."

"Cố gắng khá đấy,' cô nói chuyển tải sự ngưỡng mộ.

"Tôi nghiêm túc." Anh di chuyển tay mình một chút và nhẹ nhàng vuốt ve cạnh đùi cô. "Tại sao không kể với tôi? Sẽ an toàn hơn nếu cả hai chúng ta đều biết."

Cô hẩy tay anh đi. "Tôi sẽ không kể cho anh vì anh có thể đẩy tôi sang thuyền kia, để lại chúng tôi phía sau, trong khi anh chạy đua lên trước xem mình có tìm thấy chút vàng hay đá quý nào không."

"Em thực sự không tin ở tôi!" Giờ thì anh thẳng thắn nghi ngờ.

"Anh cược cái mông anh rằng tôi không. Chẳng có gì thay đổi đâu. Nếu tôi không đi, cũng không ai đi được. Tôi rất tiếc làm anh lãng phí một chút thói quen quyến rũ của mình."

Chương 7

Một chút thói quen quyến rũ. Ben cắn chặt hàm răng mỗi khi nghĩ tới cụm từ tùy tiện, kẻ cả đó. Được rồi, đúng là anh đang cố tác động lên cô, nhưng những động chạm không tình cờ này đã dấy lên một cuộc đua tranh trong tim anh, anh thực sự nhận ra một khó khăn. Là hầu như không thể chạm vào cô! Anh đã không cảm thấy như thế kể từ hồi học trung học, như thể anh chơi ú òa với một số loại quả ngon lành nhưng bị cấm đụng vào, dù chỉ là nếm một ít hương vị của nó. Anh ngồi đó, chìm đắm trong suy tính, ngu ngốc, không thể giải thích được niềm say mê anh dành cho cô, còn cô lại thờ ơ, không bị ảnh hưởng như cô đang đuổi ruồi ấy. Cô vẫn giữ thái độ đó với anh, chết tiệt, sự nguội lạnh của cô là thật hay giả? Anh đã nhìn thấy niềm đam mê thú vị trong cô khi cô bùng nổ cơn giận dữ, cảm nhận được phản ứng của cô với những nụ hôn của anh - anh nghĩ vậy - mặc dù cô kiên quyết từ chối thừa nhận nó. Và cô đã giữ anh thức đến nửa đêm với mẩu tin tức điên rồ về cuộc làm tình trong một cái võng trên ban công của cô, đúng một điều một người đàn ông muốn nghe, làm thế nào mà người phụ nữ anh quan tâm lại làm tình với kẻ khác.

Cơ thể anh, bản năng của anh khẳng định rằng cô là một phụ nữ đam mê, nhưng tâm trí anh không thể nảy ra bất kỳ bằng chứng nào chứng thực được. Cô khiến anh nghi ngờ bản thân mình, cái cách cô nhún vai rũ sạch mọi lời tán tỉnh của anh như thể họ chẳng có gì hơn những thủ đoạn - được thôi, có lẽ là thế, một chút. Nhưng chỉ một chút, và chỉ là bề ngoài. Ở một mức độ sâu hơn, cơ bản hơn, anh thấy mình bị tê liệt nghiêm trọng. Quan hệ của anh với phụ nữ luôn luôn nhẹ nhàng và vui vẻ, một khoảng thời gian tuyệt vời, nhưng anh không cảm thấy vui một tí nào về Jillian. Quyết tâm có được cô lớn lên mỗi ngày.

Khỉ thật, có cái gì về cô thế? Vẻ bề ngoài cô khá bình thường, chiều cao trung bình, cũng không khêu gợi. Mái tóc màu nâu thẳng, dày, bóng và hấp dẫn, nhưng không phải kiểu "nhìn là quay đầu". Đôi mắt màu lục khá đẹp, với hàng mi đen, dài. Nhưng nhìn chung, điểm về cô đã đánh gục anh nhất là vẻ thông minh sống động hiện trên khuôn mặt cô, anh chắc như địa ngục rằng mình không thường bị thu hút bởi trí tuệ của một phụ nữ. Đó là một cái tít hay cho vài tạp chí bóng bẩy, nhưng lại có ít điều để làm trên thực tế. Vấn đề là, anh nhận ra cô có sức lôi cuốn, không gì hơn, kích thích tố nam của anh khẳng định rằng, cô là người phụ nữ hấp dẫn, cám dỗ nhất trên trái đất này.

Anh không thích như thế. Anh luôn yêu thích phụ nữ, thích quan hệ tình dục, anh thích ở cùng một người phụ nữ hơn kết thân quanh một đám đàn ông, đồng thời anh luôn có thể vui vẻ bỏ đi tìm một phụ nữ khác, người có nghĩa chỉ vừa đủ với anh. Đó là một phần tốt đẹp của cuộc sống, anh không muốn thay đổi. Anh không muốn có một phụ nữ chiếm giữ mọi ý nghĩ của mình, đặc biệt một phụ nữ như thể không cảm nhận được bất kỳ tia lửa ham muốn nào nơi anh.

Anh không thích thế, và anh sẽ dùng vài ngày tới giải thích với bản thân, nó chỉ là một sai lầm, gây ra bởi thực tế rằng cô là phụ nữ duy nhất đi cùng. Nếu, nói, mẹ Theresa cũng theo cùng chuyến đi, anh sẽ không bao giờ nhìn Jillian tới hai lần. Nhưng cô không phải, nên anh không thể đẩy Jillian ra khỏi tâm trí.

Anh chưa bao giờ gặp rắc rối trước đây; nếu một phụ nữ mà anh thấy khả năng không đi tới đâu, điều mà hiếm khi xảy ra, anh đơn giản là tiến tới. Nhưng anh không thể tiến lên ở đây, đó là vấn đề. Chính sự kháng cự của cô lại làm cô thêm nổi bật. Một khi anh có được Jillian vài lần, cô sẽ trở thành giống như bất kỳ người phụ nữ nào dành cho anh, và nỗi ám ảnh sẽ biến mất.

Sang ngày thứ sáu, khi họ buộc dây thuyền để nghỉ đêm xong, Ben thốt ra vài lời yêu cầu cục cằn, mấy người Brazil trên cả hai thuyền đều nhảy lên bờ với dao rựa trong tay. Jillian quan sát họ phát quang một khoảnh nhỏ thảm thực vật vốn rậm rạp tới mức chúng chen chúc tới từng inch mặt đất, thả lòng thòng trên mặt nước. Ben nói quá nhanh khi cô theo sau, nên cô vượt qua anh.

“Tại sao họ làm thế kia?”

“Chúng ta sẽ ăn trên bờ tối nay,” anh trả lời cộc lốc. “Tôi mệt mỏi kinh khủng với con thuyền này rồi, tôi hình dung mọi người khác cũng thế.”

Ben có một vấn đề. Tâm trạng anh không tốt trong vài ngày qua, còn Floriano và Vicente đã gầm ghè nhau cả ngày hay lâu hơn, và chỉ có Chúa mới biết tâm trạng tồi tệ của đám người trên con thuyền thứ hai đến mức nào. Mỗi đêm, cô đều nghe thấy lời chửi rủa và cãi cọ của những người đồng hành trên con thuyền bạn, mặc dù giọng đủ thấp nên cô không hiểu họ đang nói gì. Cô quay lại nhìn lên bờ và chú ý thấy Dutra không chịu làm gì, ngoại trừ cái điệu cười khỉnh bỉ khi hắn đứng nhìn những nhân công khác.

Ben cũng nhận thấy điều đó cùng lúc.

“Dutra, lấy dao rựa và giúp họ đi.”

Giọng anh phẳng lặng, không thể bẻ cong; Jillian chưa từng nghe thấy âm thanh của anh như thế trước đây, cô liếc nhanh nhìn anh. Đôi mắt anh thật cứng rắn, không chút dấu vết của vẻ tinh nghịch thường ánh lên trong chúng.

Dutra khạc nhổ tục tĩu và dựa vào một thân cây. “Tự đi mà làm.”

Sáu người khác trên bờ dừng lại, nhìn vào Ben. Họ yên lặng, chờ đợi.

Ben mỉm cười, nhưng chẳng có gì thú vị trong biểu hiện của anh.

“Tốt. Vậy cút khỏi cái lều địa ngục này. Nếu mày không làm việc, mày không được ăn, và chắc như quỷ rằng đừng mong dẫn xác lên một cái chỗ nào trên hai con thuyền. Chúng tao sẽ rời đi vào sáng mai mà không có mày.”

“Dừng ngay tại đây, Lewis!” Steven Kates nhảy lên bờ, khuôn mặt ưa nhìn của gã căng lên giận dữ. “Dutra là người làm công của tôi, và anh cũng thế. Tôi sẽ quyết định ai ở ai đi.”

“Không, ông sẽ không.” Ben quay lại với nụ cười chậm biếm trên môi. “Ông không còn là chỉ huy từ lúc chúng ta rời đi ở Manaus. Tôi chịu trách nhiệm về chuyến đi này, cũng giống như một bác sĩ phẫu thuật phụ trách một phòng mổ và một phi công phụ trách một chuyến bay. Ông trả tiền cho tôi làm những việc này, nhưng chúng ta làm chúng theo cách của tôi. Hoặc Dutra làm việc hoặc anh ta ở lại đây. Chúng ta không mang thức ăn hay dụng cụ cho một kẻ không chịu làm việc.”

Jillian nhìn đôi mắt của Dutra, nhỏ, ở giữa, và lập lòe tia hy vọng như đôi mắt của con thú cảm nhận được một sự chết chóc. Cô nhích dần ra khỏi Ben, ngồi xuống bên cạnh gói đồ cá nhân của mình. Chỉ có đầu cô được nhìn thấy từ bờ sông, nếu ai đó muốn mua sự chú ý của cô. Họ không; có lẽ họ nghĩ cô đang thận trọng tự loại bỏ mình khỏi nguy hiểm. Thay vào đó, cô mở gói đồ, lặng lẽ nhất có thể lùa bàn tay vào trong nó, lục lọi khẩu súng của mình. Cô chạm vào kim loại, cái báng súng vừa vặn, thoải mái, trấn an trong lòng bàn tay.

Dutra khạc nhổ lần nữa, rút một con dao từ cái bao sau lưng hắn.

“Có lẽ mày sẽ là một người phải ở lại đây,” hắn nói, nhe răng nanh như chó sói khi bắt đầu bước về phía thuyền.

“Có lẽ không.”

Ben đi tới uyển chuyển như dải lụa, vẻ mặt vẫn bình tĩnh khi anh chạm tới sau lưng mình, bên dưới cái

áo sơ mi rộng lùng thùng, lộ ra vẻ tự nhiên đầy uy quyền của bản thân anh. Jillian nhìn anh nửa ngưỡng mộ, nửa giật mình. Đó là một mẩu nghiêm trọng của hành động, không đủ lớn đến mức không thể che dấu nhưng trộng rõ một nóng súng cỡ 9mm. Cô không thể thậm chí là nghi ngờ sự hiện diện của nó, cô có thể nói thế từ cái cách Dutra đóng băng trên đường đi của hắn rằng hắn không nhận ra.

“Cả hai anh lùi lại,” Kates ngắt lời, bước lên phía trước.

“Tôi sẽ không tiến vào đường đạn nếu tôi là ông,” Ben khuyên nhủ.

Kates dừng lại. Rick, vẫn ngồi trên thuyền cho đến lúc đó, nhảy lên bờ và vấp ngã, quỵ đầu gối xuống. Anh ta đấu tranh với đôi chân.

“Hey!” anh ta nói khiêu khích. “Hey! Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế?”

Anh ta say rượu. Jillian mím chặt môi, nhưng cô vẫn ngồi lại nơi của mình. Cô hy vọng anh ta sẽ không ngã vào đường đạn, nhưng cô cũng không làm trầm trọng thêm tình huống bằng cách ném bản thân ra đó, trong nỗ lực kéo anh ta đi.

“Đó sẽ là cái gì, Dutra?” Ben hỏi vui vẻ. “Mày làm việc hay tao thổi bay cái xương bánh chè của mày đi? Sẽ chẳng có cơ hội nào cho một kẻ giết người chống đối lại tao theo cái cách đó, không khi ngay cả cảnh sát ở Manaus cũng cóc thèm quan tâm cái gì xảy ra với mày. Họ sẽ bắt tay tao. Tao chỉ việc bỏ lại mày ở đây, trên bờ sông. Có thể mày sẽ đi nhờ quay trở về Manaus trước khi chân mày tàn tạ, có thể không. Mày đâu có nhiều bạn trên sông. Thêm nữa, một con báo đốm có lẽ sẽ giúp mày có được đêm đầu tiên, cùng với mùi máu tươi đấy.”

“Chết tiệt, anh đang đi quá xa đấy, Lewis,” Kates lên tiếng. Gã nổi giận, mặt đỏ bừng với những gì gã xem là chiếm đoạt uy quyền chính đáng của mình.

“Chỉ cần đặt xuống những nguyên tắc cơ bản, Kates. Đây là chuyến thám hiểm của tôi. Công việc của tôi là đưa mọi người đi và ra về còn sống, và để tôi làm được điều đó, mỗi người phải làm như tôi bảo, khi tôi nói. Không phàn nàn, không đàm phán. Một phần giây chia rẽ có thể tạo nên sự khác biệt giữa sự sống và cái chết ở ngoài này, nếu ông nghĩ anh bạn Dutra có kinh nghiệm dẫn đường, để tôi nói cho ông biết ngay rằng hắn ta không. Hắn không biết tí gì về dòng sông cũng như vùng đất chúng ta đang đi vào. Khả năng của hắn ta, nói thật là, bị giới hạn bởi dòng Amazon và hai bờ của nó, và vài cái kỹ năng giết người sau lưng nếu ông muốn. Có thể hắn nói với ông, hắn biết lối đi bên trong thì hắn nói dối đấy.”

Jillian liếc nhìn Ben. Anh trông khá hơn. Anh biết Kates thuê Dutra đặc biệt vì kỹ năng giết người của hắn. Mặc dù vậy, cô biết ngay lập tức lý do tại sao anh lại nói nó ra. Để Kates tin rằng Ben nghĩ, Dutra đã lừa Kates bằng những lời nói dối về kinh nghiệm của hắn. Nó làm cho Dutra là kẻ xấu trong khi cho phép Kates vẫn giả vờ rằng anh đang trung thực. Chừng nào Kates còn không nhận ra cô và Ben khả nghi thế nào, họ càng ít gặp nguy hiểm. Nếu gã từng quyết định họ biết được ý định của gã, gã có thể bảo Dutra giết họ ngay cơ hội đầu tiên gã có.

Sẽ đơn giản hơn, cô nghĩ, nếu Ben có thể chỉ giết Dutra nơi anh đang đứng. Nhưng anh đúng, nếu làm thế anh sẽ phải mạo hiểm với lời buộc tội giết người, giả định rằng tất cả bọn họ quay trở về được Manaus. Kates, giận dữ vì đánh mất kho báu, chắc chắn đòi trả giá. Cảnh sát có thể kín đáo cảm ơn Ben giúp họ thoát khỏi một vấn đề lớn, nhưng công khai anh sẽ bị buộc tội.

Nếu Dutra bước tiếp về phía thuyền, Ben có thể có lý do chính đáng để bắn hắn tự vệ. Tại sao anh không làm thế khi Dutra rút dao ra và bắt đầu đi về phía thuyền? Rồi cô nhận ra rằng Dutra chưa hề nói điều gì có thể coi là lời đe dọa trực tiếp, và Kates có thể thề rằng hắn chỉ rút dao để làm cái việc Ben đã yêu cầu hắn ta làm lúc ban đầu.

Rick lảo đảo bước về phía trước và lại vấp ngã lần nữa.

“Ngăn anh ta lại,” Ben nói bình tĩnh, và Kates tự động quay người nắm lấy cánh tay của Rick.

Rick đẩy tay gã ra. “Chuyện gì thế?” anh ta yêu cầu.

“Rick, im đi và hãy đứng yên.” Giọng Jillian run rẩy.

Anh ta quay lại cô, khuôn mặt xoắn lại cau có xấu xí.

“Đừng nói tôi ngậm miệng. Không ai muốn cô đi theo một tí nào.”

“Nhưng cô ấy đang theo rồi.” Ben không hề rời mắt khỏi Dutra, cũng như khẩu súng lục không hề lung lay. “và không ai trong chúng ta tới được nơi chúng ta đang đi nếu không có cô ấy. Cuộc chiến ấy đã xảy ra, và cô ấy đã chiến thắng. Ngoại trừ tôi, cô ấy là một người mà cuộc thám hiểm này không thể thành công nếu vắng mặt. Mọi người khác đều có thể không cần.”

“Thật là tốt đẹp bao gồm cả anh nữa,” cô thì thầm.

“Tôi cố gắng nghĩ về mọi thứ,” Ben trả lời trong một tông giọng thấp, trước khi nâng cao giọng nói, “Muốn gì nào, Dutra? Tao không đứng đây cả đêm đợi mày quyết định đâu. Hoặc bắt đầu làm việc, hoặc tao sẽ thổi bay xương bánh chè và để lại mày ở đây.”

Dutra đứng đó thêm hai giây, trừng trừng, cái đầu bé nhỏ của hắn bắt buộc quay lại có vẻ đang chia sẻ nhiệm vụ. Từ nơi cô đang thu mình, Jillian có thể nhìn thấy ngón tay của Ben bắt đầu xiết chặt trên cò súng. Có lẽ Dutra có thể, hoặc có lẽ hắn chỉ vừa quyết định đây không phải cuộc chiến hắn có thể thắng, bởi vì hắn đột ngột quay lại rồi bắt đầu phát quang bụi rậm. Với một tiếng thở dài nhẹ nhõm gần như thấy được, mọi người khác cùng làm theo.

“Hắn ta sẽ chờ một cơ hội tốt hơn,” cô nói.

“Tôi biết. Nhưng có thể Kates đủ thông minh hình dung ra gã cần tôi, ít nhất trong chuyến đi vào.”

Một lần nữa, giọng họ thấp xuống để những người trên bờ không thể nghe thấy. Ben trao cô một nụ cười nhanh chóng.

“Suy nghĩ tốt để di chuyển như thế.”

Thong thả cô kéo tay khỏi túi đồ chỉ vừa đủ cho anh nhìn thấy cô xử lý vũ khí của chính cô, trước khi cô đặt nó lại chỗ cũ, và kéo khóa túi lại lần nữa. Anh nhìn cô thật lâu, vẻ đánh giá, như thể cố gắng quyết định liệu có hay không việc cô thực sự sẵn sàng sử dụng nó. Cô nhìn lại. Nếu anh nghĩ cô phóng đại về việc biết cách sử dụng một vũ khí, hoặc đã từng sử dụng nó trước đây, thì tốt hơn anh nên nghĩ lại. Người phụ nữ đang nhìn anh không phải người rút lui trong việc tự bảo vệ bản thân mình, hay sự sống của kẻ khác, và cô nhìn thấy ngọn lửa hiểu biết chập chờn trong đôi mắt của anh.

Một điệu cười toét miệng từ từ lan rộng khắp mặt anh, thắp sáng toàn bộ gương mặt. Toàn bộ tâm trạng đến phát bệnh đã che mắt anh nhiều ngày bỗng dưng biến mất. Nếu Ben Lewis trông hạnh phúc, thì anh ấy chỉ nghĩ đến điều gì đó mà cô biết rằng cô sẽ không thích.

Ben bắt đầu huýt sáo khi anh nhảy lên bờ, cẩn thận không đến quá gần con dao rựa Dutra đang vung lên với sức mạnh có thể làm chết người. Jillian vừa nói với anh nhiều hơn cô nghĩ mình đã làm, và nó là tất cả khiến anh kìm nén cười khúc khích.

Nhưng anh có sẵn vài vấn đề nghiêm trọng cần xử lý ngay, khuôn mặt anh trở lại vô cảm khi anh tới

gần Kates.

“Qua đây với tôi,” anh nói, di chuyển lại gần con thuyền kia, tránh xa Dutra. Miễn cưỡng Kate theo sau, Rick lảo đảo đi cùng họ.

“Ông có thể xử lý được Dutra không?” Ben hỏi cộc cằn. “Nếu ông không, tôi sẽ để lại hắn ta tại cái trại tiếp theo. Tôi không thể cứ trông chừng lưng mình hay mua sự chú ý cho từng việc khác nữa, tôi sẽ mệt mỏi như quỷ cứ phải chĩa súng vào hắn mới bắt hắn làm việc được.”

“Có lẽ anh quện mất rằng ai trả tiền cho việc tới đây. Đừng có nói với tôi bằng cái giọng chỉ-huy-tàu khốn kiếp ấy lần nữa.” Kates châm một điếu xì gà và nhìn Ben qua làn khói.

“Đó chính xác là cái thứ khốn kiếp ông đang gặp phải. Nếu ông không thích cái cách tôi làm mọi thứ”

“Tốt,” Kates cắt ngang. “Anh hãy làm điều đó. Dutra nói anh ta quen thuộc với khu vực này và tôi tin anh ta. Chúng tôi không cần anh.”

Ben khịt mũi. “Rồi ông xứng đáng với những gì ông làm với hắn ta. Tôi hy vọng ông tận hưởng chuyến dạo chơi nho nhỏ của mình, bởi vì ông chắc như quỷ rằng sẽ không tìm ra cái ông đang tìm kiếm.”

“Đó là ý kiến của anh, và tất cả chúng tôi đều biết giá trị các ý kiến của anh,” Rick tham chiến.

Cả Ben và Kates thậm chí không thèm liếc nhìn anh ta.

“Ồ, chúng tôi sẽ tìm ra,” Kates đảm bảo.

“Không nếu không có Jillian.”

Tin đó khiến Kates dừng lại, khuôn mặt ưa nhìn của gã tái đi.

“Chuyện gì về Jillian?”

“Cô ấy sẽ đứng về phía tôi. Chỉ có thể nói rằng Dutra không tạo được ấn tượng tốt với cô ấy.” Ben cho phép mình một nụ cười tự mãn. “Ngoại trừ trên giường.”

Lần nữa Kates nhìn anh cân nhắc. “Anh lừa bịp,” cuối cùng gã nói.

“Điều gì khiến ông nghĩ thế?”

“Jillian muốn tìm ra nơi này hơn bất kỳ ai trong chúng ta, vì cô ấy có thể rửa sạch danh tiếng cho cha mình,” Kates nói. “Cô ấy sẽ không từ bỏ cơ hội chỉ vì anh đang lừa cô ấy.”

Rick cau mày. “Em gái tôi? Có đùa không. Jillian có lẽ còn say sưa. Con bé treo xung quanh một đám lập dị. Biết ý tôi là gì không?”

Sherwood bắt đầu trèo lên thần kinh của Ben, nhưng anh tiếp tục bỏ qua anh ta.

“Không chỉ vì điều đó, không,” Ben đồng ý. “Nhưng hãy nhìn Dutra mà xem; nếu anh là một phụ nữ, liệu anh có muốn đi đến đâu cùng với anh bên cạnh không? Các anh có nghĩ thế quái nào mà tôi nằng nặc để Jillian trên thuyền mình? Cô ấy thẳng thừng từ chối lên cùng thuyền với Dutra.”

Anh đang nói dối, dĩ nhiên. Anh đã học đủ về Jillian để biết rằng “cứng đầu” là tên đệm của cô. Cô đã đặt tâm trí vào việc tìm kiếm thành phố mất tích này, và Chúa giúp anh đi theo cách của cô ấy. Nhưng anh hình dung rằng cả Kates và anh trai cô đều đánh giá thấp cô. Giờ đây, khi đã nhận thấy khí chất

của cô, nhìn thấy vẻ quyết tâm bình tĩnh trong đôi mắt cô khi cô cho anh thấy khẩu súng lục, anh có một hình ảnh hoàn toàn khác về người phụ nữ này. Nó thỏa mãn anh, mặc dù, với người khác cô vẫn bị đánh giá thấp.

Anh nhún vai lơ đễnh. "Hỏi cô ấy, nếu các anh không tin tôi."

Rick nghe lời quay đi. "Này, Jillian!" anh ta hét to. "Lewis chắc rằng—"

Ben đoán ra cái điều tên ngốc này định nói chỉ một phần giây trước khi lời nói được tuôn ra, và chính xác đó là thời gian cần để nắm đấm của anh kết nối tới ruột của Sherwood. Hơi thở của Rick bị bỏ lại thành một tiếng rít lớn, anh ta gập đôi người lại, nắm chặt tay quanh bụng. Anh ta ho và bắt đầu nôn khan. Ben ngay lập tức bước lùi lại, Kates cũng thế.

Khi cơn co thắt kết thúc, Ben túm lấy áo Rick và kéo anh ta đứng lên ngón chân.

"Tỉnh táo đi," anh đề nghị với một giọng mà không phải bình thường của mình - tôi - không- cho - phép-nói -cái -điều-đó.

"Và phải tỉnh táo. Bởi vì nếu anh nói bất kỳ điều gì với Jillian mà tôi không thích, tôi sẽ dúi mông anh xuống bùn, mặc cho anh có điều kiện chiến đấu lại hay không. Rõ chưa?"

Rick cố gắng xô tay Ben ra nhưng Ben chỉ xoắn vải áo chặt hơn.

"Tôi nói, rõ chưa?" anh quát.

"Yeah," Rick cuối cùng thở hổn hển. "Ừ, yeah."

"Tốt hơn anh nên nhớ." Ben thả anh ta ra với một cú đẩy nhẹ rồi quay nheo đôi mắt của mình lại Kates. "Tốt, quyết định của ông là gì?"

Kates không thích chuyện này, thực tế - ông không thích bất cứ điều gì về chuyến thám hiểm chết tiệt này kể từ phút chiếc thuyền rời bến ở Manaus - nhưng điều gã nhìn thấy trong đôi mắt thu hẹp của Lewis khiến gã chùn bước. Gã sẽ cắt bớt cái tên dẫn đường "quan trọng" này, gã đã thề với bản thân, ngay khi họ tìm thấy viên ngọc, và không cần tên này hay Jillian Sherwood nữa. Gã nhìn thấy điệu cười toét miệng của Lewis với mình cùng với cái miệng mở rộng cắt lát cổ họng gã. Nhưng đầu tiên, gã để bản thân quan sát trong khi Dutra vui vẻ với đàn bà.

"Thôi được," gã thì thầm. "Tôi sẽ nói chuyện với Dutra."

"Tốt hơn ông nên làm nhiều hơn là chỉ nói chuyện. Nếu hắn ta thậm chí nhìn tôi với cái mắt lác ấy, hắn ta biến."

Ben bước trở lại thuyền đầu tiên, nhận thức được cái nhìn chằm chằm tò mò, sắc nhọn của Jillian vào mình. Anh biết ơn vì cô ở lại chỗ của mình, không phải lên bờ để xem cuộc ẩu đả về cái gì. Có lẽ cô làm thế cốt để quan sát Dutra. Ý tưởng cô bảo vệ sau lưng mình mang lại cho Ben cảm giác ấm áp.

Rick và Kates quan sát anh dời đi, cả hai đều giận dữ và thù hận với mức độ khác nhau.

"Đồ con hoang," Rick lên tiếng, lau miệng mình. "Tôi sẽ giết hắn."

Kates nhìn anh ta giận dữ. Rick Sherwood là kẻ vô ích, đúng ra là tầm thường, dù anh ta đang khoác lác và cố gắng mạo nhận mình là người có năng lực. Tiếng rên rỉ của anh ta đã tác động đến thần kinh của Kates; thoát khỏi anh ta thật đúng làm một món quà, nhưng ngay lúc này gã phải chịu đựng cái bị khó chịu ấy.

“Anh quá say để giết một con bọ khốn kiếp. Hắn ta đúng. Thế quái nào anh không tỉnh lại đi? Anh chẳng có lợi gì cho tôi với cái bộ dạng này.”

“Con sông ngu ngốc này quá buồn tẻ,” Rick nói, giọng và vẻ mặt quay lại rầu rĩ. “Chẳng có gì để làm cả ngày, ngoài ngồi nhìn hàng cây trôi đi.”

“Thậm chí Dutra còn giữ được tỉnh táo. Có lẽ chúng ta nên để anh lại phía sau.”

Vẫn còn sục sôi vì bị qua mặt, Kates đi tới nơi Dutra đang vung dao rựa với sức mạnh giết người.

“Tôi muốn nói chuyện với anh,” gã nói, hất đầu ra hiệu họ nên đi khuất khỏi tầm nghe, vì tất cả đám người Brazil đều nói được một chút tiếng Anh, và gã không muốn bất kỳ ai nghe trộm.

Dutra ngừng vung dao, bước vài bước đi ra. Có một tia nhìn sắc lạnh trong mắt gã, một biểu hiện ngay lập tức trống rỗng và hung tợn. Nó thậm chí cũng khiến Kates cảm thấy khó chịu.

“Tôi sẽ giết hắn đêm nay,” Dutra nói, nâng con dao phay. Môi trên của hắn cong lên, lộ ra cái răng cửa. “Chỉ cần một phát, đầu hắn sẽ bay xuống đáy thuyền.”

“Chưa đâu, mẹ kiếp,” Kates nói. “Ả đàn bà sẽ không hợp tác nếu không có tên khốn, mà chúng ta cần có cô ta. Chỉ chơi đùa cho tới khi chúng ta tìm thấy viên ngọc. Rồi anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với cả hai.”

“Tôi có thể bắt cô ta hợp tác,” Dutra trả lời, mắt hắn hấp háy về phía mấy hình trang trí trên con thuyền đầu tiên.

Kates thấy mệt mỏi phải thỏa thuận với mấy kẻ ngu ngốc.

“Chỉ làm điều tôi nói,” gã cắt ngang rồi bước đi. Tia nhìn sắc lạnh của Dutra bám theo lưng gã, đôi môi dày của hắn xoắn lại thành nụ cười hoang dại.

“Chuyện đó là gì thế?” Jillian bình tĩnh hỏi Ben.

“Chúng tôi có một vài thứ phải giải quyết.”

“Như là gì?”

“Như là, ai là người dẫn dắt mọi chuyện.”

“Đó là lý do anh phải đấm Rick? Anh ấy đã nói gì?”

Ben nhìn cô và bị cuốn lấy bởi đôi mắt phẳng lặng, thông minh. Anh có thể nói dối cô nhưng anh biết không nên.

“Anh ta định hỏi em có thật là chúng ta...uh, làm tình.”

Từ cái miệng cô cong lên, anh biết cô chú ý tới cách sửa đổi câu nói ở giây cuối cùng.

“Điều gì đưa lại cho anh ấy ý tưởng đấy?”

“Tôi nói với họ chúng ta ở cùng nhau,” anh ngẫu nhiên nói.

Thay vì nổi khùng lên như anh mong chờ, cô quay lại quan sát đám đàn ông đang làm việc.

“Có lý do cho điều đó, hay chỉ là sự khoe khoang bình thường của đàn ông?”

“Họ đang nghĩ tới việc bỏ tôi lại phía sau. Tôi nói với họ em sẽ không đi mà thiếu tôi.”

“Thông minh. Nhưng nó không mang anh lại lều của tôi đâu.”

“Sẽ phải thế, ít nhất là thỉnh thoảng. Điều tôi làm ở đó cũng là công việc của tôi.”

Một lần nữa, cô trao anh cái nhìn có thể ghim anh lên tường.

“Anh nghĩ có thể qua mặt được tôi, phải không? Tôi luôn có thể dàn cảnh một cuộc tranh luận như cái cớ để đá anh ra.”

Anh đặt tay lên tim mình. “Em sẽ liều mạng với tôi như thế sao?”

“Anh là một cậu bé to đầu, từ những gì tôi nhìn thấy, anh có thể giữ được bản thân.”

“Chỉ nhớ rằng,” anh nói với điệu cười toe toét, “em phải chọn giữa tôi và Dutra.”

“Đừng để nó đi vào đầu anh,” cô khuyến cáo. “Tôi chọn một kẻ lười biếng hơn là Dutra.”

Đám đàn ông đã kết thúc việc phát quang một khoảng rộng đủ để họ có thể ngồi thoải mái và tận hưởng sự an toàn. Chưa đầy một tháng sau khi họi rời khỏi nơi này, cây bụi sẽ mọc trở lại và xóa mọi dấu vết của việc họ từng ở đây, nhưng lúc này thảm thực vật đã được dọn đi một góc. Pepe nhảy lên thuyền và bắt đầu tháo dỡ bếp cồn, đèn lồng và mọi thứ cần thiết cho bữa tối.

Jillian di chuyển tới giúp anh ta, giật mình người da đỏ bé nhỏ, gân guốc cúi đầu, bẽn lẽn thì thầm lời cảm ơn bằng tiếng Bồ Đào Nha, những lời đầu tiên bằng ngôn ngữ cô muốn nghe anh ta nói.

Ben khá hài lòng về ngày hôm đấy. Anh đã khiến Dutra thoái lui và dành được quyền kiểm soát tình huống, ít nhất cho tới lúc họ tìm thấy thành phố mất tích - nếu họ tìm thấy nó. Kates là một gã thông minh; gã sẽ giữ tên đồ tể mà mình thuê bằng sợi xích miễn là gã vẫn cần Ben và Jillian.

Nhưng hơn tất cả, anh nhận được câu trả lời từ Jillian. Cô hờ hững, ổn thôi, nhưng có sự thay đổi, một người phụ nữ không bị ảnh hưởng bởi một người đàn ông sẽ không sẵn sàng rút vũ khí và băn vào bất cứ ai đe dọa an toàn của anh ta. Một người phụ nữ lạnh nhạt, thiếu đam mê sẽ không có can đảm hay nhiệt tình. Cô đang giả bộ, che giấu tất cả hơi nóng của mình đằng sau hành động lạnh lùng, nhưng anh đã bắt được cô lúc này. Anh biết thế kể từ lúc cô quăng ví vào anh, hay ít nhất cơ thể anh đã có, ngoại trừ anh để đầu óc mình rơi khỏi câu đố. Khỉ thật, cơ thể anh nhận biết ngay lần đầu tiên anh gặp cô. Một phản ứng hóa học cũ, chính đáng là một điều hết sức buồn cười. Bất cứ ai sẽ đều nghĩ rằng anh có tiêu chuẩn mới, một người phụ nữ mảnh mai, bướng bỉnh? Một người phụ nữ có vẻ được xem là ngay thẳng mặc những giới hạn tốt nhất của anh?

Cô đã sẵn sàng bắn Dutra để bảo vệ anh. Điều gì đó như kiểu làm xanh xao trái tim một người đàn ông.

Bữa ăn trên bờ diễn ra suôn sẻ, một phần vì mọi người đều vui mừng do thoát khỏi con thuyền, một phần vì bất cứ điều gì Kates đã nói với Dutra, hắn rõ ràng đã làm việc. Sau khi bữa ăn kết thúc họ nấn ná, không muốn xuống thuyền lần nữa. Jillian đưa ra vài cỗ bài và được đám đàn ông đánh giá cao. Cô từ chối tham gia bất kỳ trò chơi nào, ngồi xuống cách xa họ một chút, bằng lòng ngắm ngọn lửa. Ben quyết định không chơi, di chuyển qua đến bên cạnh cô.

“Ý tưởng tốt. Tôi không biết em có bộ bài. Tại sao em không mang ra cho họ từ trước?”

“Nếu tôi làm thế, mọi người hẳn đã mệt mỏi vì chơi rồi. Bây giờ, nó sẽ giữ họ bận rộn vài ngày.”

“Vậy em còn là một nhà tâm lý học nữa.”

“Chỉ cần phán đoán chung chung. Tôi đã tham gia nhiều cuộc khai quật trước đây, nên tôi biết công việc buồn chán thế nào.”

“Em không buồn chán sao?”

Ánh lửa bập bùng trên khuôn mặt cô, tiết lộ một nụ cười nhỏ mà gần như không làm môi cô mấp máy.

“Một chút, nhưng không nhiều như họ. Tôi yêu thích cuộc sống kiểu này. Suy cho cùng, tôi phải có vài cuốn sách, nhưng tôi không cần truyền hình, điện thoại, hay những thứ đại loại thế.”

“Sao em không mang theo một vài cuốn sách?”

Cô có vẻ hoài nghi.

“Cho tôi giải lao với chứ. Tôi mang đủ trọng lượng trên lưng có thể rồi. Tôi có hai máy ảnh, một lượng phim dự trữ, một cái cát sét ghi âm, lượng lớn pin, một quyển sổ, và bút mực không thấm nước.”

“Đừng quên một mục nhỏ nữa,” anh nói ngọt ngào, nghĩa là khẩu súng lục.

“Tôi sẽ không, đừng lo.”

“Tại sao lại tới hai máy ảnh?”

“Trong trường hợp chuyện gì đó xảy ra với một cái. Theo kinh nghiệm của tôi, nhiều thứ thường xảy đến.”

“Còn những thứ khác trong đồ đạc cá nhân của em là gì?”

Thời điểm này, nụ cười của cô rộng mở. “Một cây chổi quét bụi và một cái bay.”

“Một cái gì?”

“Anh nghe thấy mà.”

“Em cần cái chổi để làm quái gì chứ?”

“Đó là những dụng cụ tiêu chuẩn cho một nhà khảo cổ. Thế anh nghĩ chúng tôi dùng gì, xẻng chắc?”

“Well, khi nghĩ tới việc ‘đào đất’, tôi chắc chắn không tự động nghĩ tới một cái chổi quét bụi. Tôi đoán phải mất một lúc lâu để làm lộ ra bất cứ thứ gì ở đó.”

“Có thể,” cô đồng tình. “Nhưng với cách đó, chúng tôi làm ảnh hưởng ít nhất có thể đến kết quả tìm kiếm. Khi mọi thứ bị mất mà không thể thay thế, bạn phải học cách thận trọng. Dù vậy, chúng ta sẽ không có cuộc đào bới thực sự nào đâu. Tôi chỉ muốn tìm ra địa điểm.”

Đôi mắt cô sáng lên lòng nhiệt tâm dành cho công việc của mình, dù anh không biết làm thế nào cô có thể bị kích thích với những mẩu xương cổ và tòa nhà đổ nát. Vàng và đá quý, giờ thứ đó đã khác.”

“Có một cuộc tìm kiếm lớn, mới ở miền Đông Phi,” cô nói. “Ở Ouosalla. Có vẻ như là toàn bộ một ngôi làng, hàng nghìn năm tuổi. Tôi đã làm mọi thứ để được là thành viên của nhóm đó, nhưng tôi bị từ chối. Thậm chí không được lưu tâm, thực sự thế. Bấy nhiêu sẽ là cách học để mọi người sống và quay trở về, không có gì giống như ghép các mảnh ghép với nhau.’

“Tại sao em không được lưu tâm đến?” anh hỏi. “Vì cha em à?”

“Vâng.”

Đôi mắt cô mất đi vẻ lấp lánh, cô dán mắt vào ngọn lửa một quãng ngắn. Anh gần như hối tiếc đã đưa ra chủ đề này, vì anh đã nhắc cô tại sao họ ở đó. Vài phút sau, cô xin phép quay lại thuyền.

Chương 8

Lần đầu tiên kể từ lúc họ khởi hành, trời mưa vào ban đêm. Ben đã chờ đợi nó, vì những cơn bão đêm không phải là hiếm gặp. Điều bất thường của mưa bão là thời gian và vị trí của chúng, nó đã bỏ qua họ chừng ấy đêm, cho phép họ ngủ trên boong thuyền.

Ben chui ra khỏi võng khi cơn gió mát đầu tiên quét tới, và bên trái anh, Pepe cũng đứng dậy. Ben lắc Jillian dậy.

"Trời sẽ mưa đấy," anh nói. "Tới bên dưới mái che đi."

Cánh đàn ông mở cuộn vải bạt, cột chúng lại, rồi chuyển một cái đèn lồng vào xua tan bớt bóng tối. Trong trạng thái ngái ngủ, mỗi người tìm cho mình chỗ thoải mái nhất có thể trên những hộp hàng hóa; Jorge và Vicente gần như ngay lập tức ngủ gà ngủ gật, ngáy vô tư lự mặc cho thời tiết bên ngoài. Floriano ngáp và ngủ gật, giật mình thức giấc khi một tiếng sấm rền vang, rồi tiếp tục gà gật.

Mưa bắt đầu gõ trống ầm ĩ trên tấm mái bằng kim loại. Jillian ôm chặt mình thành một cái nút thắt giữ lại hơi ấm của cơ thể, cố gắng cuộn tròn trên mấy cái hộp. Một cái gờ sắc cào vào sườn cô, làm cô không ngủ được. Bực bội, cô ngồi dậy, đẩy mấy cái hộp các tông xung quanh, sắp xếp một cái tổ tốt hơn.

"Đây." Ben di chuyển qua bên cạnh cô và kéo cô về phía mình, đặt đầu cô vừa vặn vào cái hõm ở vai mình. "Tốt hơn chưa?"

"Mmm." Hơi ấm cơ thể anh thật tuyệt vời, giống như phủ một tấm chăn quanh người cô vậy. Cô nhắm mắt và bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

"Như này thấy thế nào?" anh thì thầm, cô nghe thấy được sự tự mãn trong giọng nói của anh. Nó khiến cô mở mắt. "Tôi biết em sẽ ngủ cùng tôi sớm hay muộn mà."

Không nói một lời, cô dời đi, kéo hai cái áo sơ mi rộng ra khỏi túi đồ của mình. Một cái cô cuộn thành một quả bóng dùng làm gối, cái khác cô phủ lên cánh tay trần. Trước khi ngủ, cô hối hận nghĩ rằng, giá mà anh ngậm miệng lại, bởi vì anh ấm hơn nhiều cái áo mỏng của cô.

Ben nhìn cô co quắp, quay lưng về phía mình, anh ước mình có đủ nhận thức để im miệng. Cô đã ngủ yên giấc trong vòng tay anh nếu anh làm thế. Anh có thể không ngủ, nhưng anh có cái để thưởng thức khi còn thức. Giờ, anh vẫn còn thức, nhưng chẳng còn gì để tận hưởng nữa.

Pepe tắt đèn. Cơn mưa vẫn tiếp tục, bóng tối chỉ được thắp sáng bởi những tia chớp khi cơn bão di chuyển, tiếng sấm rền dần dần trở nên mờ nhạt hơn. Vài phút sau, Ben chú ý thấy tiếng sấm trở nên lớn hơn lần nữa, có vẻ một cơn báo khác đang nổi lên. Chỉ có không khí đêm là yên tĩnh.

"Pepe," anh nói êm ru.

"Tôi nghe," người da đỏ trả lời.

"Đánh thức mọi người."

Pepe di chuyển lặng lẽ trong bóng tối, lay mấy người Brazil dậy. Ben làm như thế với Jillian. Anh đặt miệng mình gần tai cô.

"Chúng ta có vài vị khách không mời mà đến. Cố gắng đừng gây tiếng động. Chỉ ngồi xuống sàn và ở

yên đấy."

"Bọn buôn lậu à?" cô thì thầm.

"Có thể."

Anh chắc chắn cô có một chỗ ở nơi trú ẩn rồi theo xúc giác, lần tìm khẩu súng săn của mình. Bóng tối bao trùm xung quanh, anh có thể nghe thấy tiếng lách cách mờ nhạt khi những người khác đã tìm thấy vũ khí của mình và chuẩn bị sẵn sàng. Anh không dám dùng điện đàm để cảnh báo cho thuyền thứ hai vì tiếng động có thể khiến họ phải trả giá cho sự mất lợi thế bất ngờ. Anh chỉ hy vọng rằng Eulogio, người bộ lạc Tukano, lái con thuyền kia đã nghe thấy tiếng động cơ và đánh thức mấy gã đàn ông dậy.

Cọn thuyền đang tới gần có thể không phải của bọn buôn lậu. Có thể là những tên cướp biển. Cũng có thể là mấy người vô tội, không may bị trễ trên sông, đang tìm nơi an toàn để neo đậu nghỉ qua đêm. Anh không nghĩ kịch bản cuối là có khả năng, chỉ để sẵn sàng đối phó, anh thì thầm nhắc mọi người cầm súng cho tới khi họ biết đích xác có chuyện gì.

Động cơ ngừng lại, im lặng đổ xuống. Ben cảm thấy các cơ bắp siết chặt lại khi anh mường tượng con thuyền vô danh đang trôi ngày càng gần hơn. Anh thì thầm một mệnh lệch khác, tay trái bám lấy mép vải bạt, còn khẩu súng săn vững vàng trong tay phải. Anh không muốn đám người mới đến tới quá gần, nhưng cũng muốn họ nằm trong tầm đạn chết người của khẩu súng. Bình tĩnh, bình tĩnh...

"Giờ!" anh hét lên, và năm người bọn họ cùng đồng thời hất tấm bạt lên, rồi một cách bài bản, chĩa vũ khí vào con thuyền màu đen chở hàng cồng kềnh đang lặng lẽ tiếp cận. Đôi mắt anh điều chỉnh cho phù hợp với bóng tối, Ben có thể nhìn rõ những bóng đen đứng thăng bằng trên boong, cứ như là sẵn sàng nhảy ngay lập tức sang chọc thủng vỏ thuyền. Một tiếng thét giật mình đến từ con thuyền lớn vô danh khi những bóng đen tranh nhau hành động.

Ngay lập tức sau đó, một ánh đèn pin nhấp nháy từ đằng sau, sang bên trái của Ben, ghim những người lạ đang bận bịu vào một chùm ánh sáng và rõ ràng tiết lộ vũ khí trong tay họ.

Đưa khẩu súng trường lên vai, anh bắn từng phát theo hướng chùm sáng.

"Cúi xuống, mẹ kiếp!"

Ben gầm lên với cô như đêm tối bùng nổ trong tiếng súng. Thuyền của bọn cướp chỉ cách hai mươi feet *(6m)*. Anh kéo cò khẩu súng săn, bắn vào mấy tay súng và giật ngửa ra sau. Ben đút viên đạn khác vào ổ đạn rồi nổ súng tiếp, lần này cạnh trên của vỏ tàu vỡ vụn, những mẩu gỗ dài bị thổi bay.

Chùm ánh sáng vẫn không dao động.

Trận đấu gần như chỉ là thí nghiệm vật lý, không có chỗ cho nhiều suy nghĩ hay lý do như bản năng hay kỹ thuật bác học tham gia vào. Anh cảm thấy khẩu súng săn giật lên trong tay mình, sức nóng của nó giống như vật thể sống. Anh cảm thấy sức mạnh của thuốc súng phát nổ, ngửi thấy mùi hăng hắc của nó treo trong không khí ban đêm, nghe thấy tiếng ầm sầm sét của nó. Anh cũng nghe thấy tiếng la thét và nguyền rủa, tiếng rên rỉ đau đớn. Tất cả giác quan của anh nhanh nhạy đến bối rối, thời gian trôi đi và kéo dài ra đến nỗi từng giây tưởng chừng như từng phút, mọi thứ xảy ra trong chuyển động chậm chạp. Anh nhìn thấy, cảm nhận và nghe thấy mọi thứ, nhận biết được mọi thứ. Anh biết nhóm đàn ông trên thuyền thứ hai cũng đã nổ súng, cuộc tấn công của họ chia tách nỗ lực phòng ngự của bọn cướp. Anh cảm thấy hơi nóng ập đến do một viên đạn bay gần đầu mình, theo bản năng anh nổ súng lần nữa ngay cả khi anh tránh sang một bên, vì họ không thể tiếp tục tấn công vào tia lửa lóe lên ở đầu họng súng của anh.

Rồi, xuyên qua mọi âm thanh ồn ào, anh nghe thấy tiếng ầm sâu khi bọn cướp khởi động động cơ và lái

nó quay ngược trở lại, từ từ lùi con thuyền lớn ra khỏi bờ sông. Ben nổ súng thêm vài phát nữa, thúc họ tăng tốc trên đường tẩu thoát. Khi bọn cướp có đủ không gian, chúng ngoặt thuyền và hướng ra với tốc độ nhanh nhất có thể. Vệt sóng vỗ vào hai bên mạn thuyền, khiến họ bập bềnh trên mặt nước.

Ben hét lên với Pepe kiểm tra xem có bất kỳ vết thương nào không. Rồi anh điên cuồng quay lại Jillian, giật lấy cái đèn pin khỉ gió đó, nhưng anh hoảng hốt khi không thấy bàn tay nào giữ nó cả.

"Jillian!" giọng anh khàn khàn.

"Ở đây."

Giọng cô bình tĩnh đến ngạc nhiên, phát ra từ đuôi thuyền. Anh quay đèn pin xung quanh để chùm sáng chiếu đầy đủ lên khuôn mặt cô, khiến cô chớp chớp mắt khi bò ra từ phía sau nơi trú ẩn của mình.

Bối rối, anh nhìn xuống cái đèn pin trong tay mình. Nếu cô không cầm nó, thì là ai chứ?

"Em ổn không?" cuối cùng anh hỏi.

"Không bị trầy xước. Anh thế nào?"

"Tôi ổn."

Chết tiệt, họ nghe như vẻ họ sắp ngồi xuống uống trà.

Cô đưa tay mình ra.

"Tôi có thể lấy lại đèn pin không?"

Anh không thả ra, thay vào đó giữ nó chiếu sáng khuôn mặt cô. Anh bắt đầu làm vài động tác lười biếng.

"Đây là đèn pin của em?"

"Vâng, và anh đang lãng phí pin đấy."

Anh tắt công tắc.

"Tôi bảo em ngồi xuống," anh nói với giọng rất thấp. "Thay vào đó, em đứng dậy, chiếu đèn vào ngay mặt chúng. Quỷ tha ma bắt, em đã thực hiện được cái mục tiêu hoàn hảo của mình đấy."

"Tôi đâu có," cô bắn lại. "Tôi đã móc đèn pin trên mấy cái hộp, rồi nhặt lên và bật nó. Hầu hết thời gian tôi ở phía sau tấm bạt phủ."

Anh nghĩ tới việc bao phủ cô bằng cánh tay của mình để rồi cô sẽ nhận được vài ý tưởng rằng anh đáng sợ thế nào. Cô dường như không ít nhất là xúc động, như thể cô bị tấn công bởi bọn cướp mỗi ngày trong tuần ấy.

"Em không từng—" anh bắt đầu, giọng anh thấp và nghiến chặt lại, nhưng cô lạnh lùng cắt ngang.

"Ánh đèn làm tốt công việc của nó là đánh lừa đối thủ cũng như giúp anh nhìn thấy mình đang bắn vào đâu. Tôi từng dùng nó trong các vụ cướp mộ trước đây."

Anh dừng lại. "Cướp mộ á?"

“Chắc chắn. Mỗi địa điểm khai quật mới đều là mục tiêu của bọn cướp mộ. Con người có xu thế chôn theo những vật có giá trị bên mình.”

Anh có một hình ảnh tưởng tượng về cô đang cúi trong một ngôi mộ vừa mở ra, đèn pin trong một tay và súng lục trong tay kia. Anh chà sát khuôn mặt mình và đầu hàng.

“Chó chết.”

Pepe lại gần với vài lời thông báo. Floriano bị bắn trúng cánh tay nhưng vết thương không nghiêm trọng. Mọi người khác đều ổn. Bọn cướp đã bị bắn dữ dội, kế hoạch tấn công của chúng hoàn toàn bị rối loạn, khi họ là người tấn công trước và dành được lợi thế. Cả hai thuyền đều nhận vài viên đạn, nhưng thiệt hại không đáng kể. Nói chung, bọn chúng trốn thoát rất nhẹ nhàng.

Sự kích thích làm đám đàn ông thay đổi thất thường, họ dần dần ngồi xuống, cuộc trò chuyện hào hứng diễn ra giữa hai thuyền, các sự kiện được xào xáo lặp đi lặp lại nhiều lần.

Eulogio, đúng như Ben hy vọng, cũng nghe thấy bọn cướp tới gần nên mọi người ở trên thuyền kia được chuẩn bị sẵn sàng. Sau một lúc, bọn cướp rõ ràng không quay lại, không khí bắt đầu lắng xuống. Như một biện pháp phòng ngừa an toàn, Ben thiết lập một sự bảo vệ, anh lên kế hoạch thay đổi cho từng giờ để mỗi người đều có cơ hội được ngủ. Thời gian canh gác tuy ngắn cũng đảm bảo cho người túc trực được cảnh báo, phòng trường hợp bọn cướp đủ ngu ngốc quay lại với gấp đôi lực lượng tấn công họ lần hai.

Một trong những cái đèn lồng tắt, mọi người đều im lặng, tiếng ngáy bắt đầu nhanh chóng đến ngạc nhiên. Ben tự hỏi liệu có chuyện gì nếu họ không may mắn bị tiếng sấm trong cơn bão đánh thức. Có lẽ, vì cả anh và Pepe đều ngủ như mèo, luôn bị đánh thức bởi tiếng động bất thường dù là nhỏ. Nhưng nếu bọn cướp thông minh hơn, nếu chúng tắt động cơ sớm hơn và chèo thuyền tiến vào, mọi thứ có thể có nhiều khó chịu. Thời điểm này, cơ hội đã thuộc về chúng.

Jillian nằm xuống đúng chỗ lúc trước của mình, trên mấy cái hộp, và gục xuống dễ dàng như mọi người khác. Khi nghĩ cô chắc chắn đã ngủ, Ben di chuyển lại gần cô, thả lỏng cơ thể bên cạnh cô, duỗi đôi chân dài của mình. Anh không thực sự chạm vào cô - không một chút- nhưng anh gần cô đủ để nghe thấy tiếng cô thở, để những dây thần kinh căng thẳng của mình cuối cùng được thư giãn.

Mấy cái hộp chết tiệt khá thoải mái, anh cảm thấy buồn ngủ. Hay có lẽ anh đã ngủ nhiều hơn anh nghĩ. Anh gà gật, rồi thức dậy nửa giờ sau đó, nghe ngóng cẩn thận. Mọi thứ đều yên ắng, các cư dân ban đêm tiếp tục công việc của mình mà không bị xáo trộn. Jillian thật mềm mại và ấm áp bên cạnh anh. Theo bản năng, anh xoay người, vòng cánh tay quanh eo cô, ôm cô lại gần mình. Cô phát ra vài âm thanh rời rạc phản đối vì bị quấy rầy nhưng không tỉnh dậy. Thay vào đó, cô thay đổi tư thế dựa vào hơi ấm của anh, nhịp thở sâu, đều của giấc ngủ lại tiếp tục.

Jillian tỉnh giấc ngay trước bình minh, chỉ vài phút trước khi lũ khỉ hú bắt đầu thói quen thường ngày của chúng. Chúng đúng là cái đồng hồ báo thức hiệu quả đến nỗi, sau buổi sáng đầu tiên, cô đã tạo lập cho mình thức giấc trước khi tiếng ồn bắt đầu, hiển nhiên bản năng tự vệ làm cô giật bắn mình.

Suy nghĩ lý trí đầu tiên của cô là người cô căng cứng, tù túng do phải ngủ trên mấy cái hộp; suy nghĩ thứ hai, bất kể là gì, cô không hề muốn di chuyển. Có cái gì đó quá thoải mái về việc thức giấc trong vòng tay của một người đàn ông - Whoa!

Đúng là kẻ phản bội quỷ quyệt. Trong một phút, cô không nghi ngờ rằng anh đã đợi cho đến lúc cô ngủ rồi trượt lại gần cô, để có thể tăng thêm sự thuyết phục cho lời nói dối của mình về việc họ đang ngủ cùng nhau. Nó cũng là một hành vi lén lút bị bắt gặp nếu anh nằm nghiêng như thế, mà không gì cô nhìn thấy về anh khiến cô tin rằng anh không nằm nghiêng. Người đàn ông này đầy kích thích tố nam.

Cánh tay anh nằm vắt nặng nề qua lồng ngực cô, cổ tay anh co vào giữa bầu ngực cô, còn bàn tay anh đút vào cái túi nhỏ giữa cổ và vai cô, vì anh hoàn toàn nằm yên nên cô nghĩ rằng anh hẳn còn đang ngủ. Mỗi chuyển động của lồng ngực khi anh thở đều rất nhẹ nhàng nhưng ở anh vẫn toát ra sức mạnh. Sau khi cân nhắc mọi thứ, cô có một chút miễn cưỡng phải cử động. Cô phải làm thôi, đến lúc dậy rồi.

Rồi cô cảm thấy một chuyển động hoàn toàn không dễ chịu, cô nhận ra mình không phải người duy nhất đã thức dậy. Ben rõ ràng là tỉnh táo. Anh đẩy mạnh hông mình kiên quyết dựa vào mông cô, siết chặt cánh tay giữ cô nằm yên.

Cô không lãng phí thời gian giật cánh tay anh ra, vì anh giữ quá chặt để có thể làm được việc đó. Thay vì thế, cô quay lại giơ tay ra, khép những ngón tay vào mái tóc dày, bù xù của anh, kéo với tất cả sức mạnh của mình.

“Ouch! Hey!” anh sủa lên. “Hey!”

Anh nhổm dậy trên đầu gối, cố gắng giảm áp lực trên da đầu.

Jillian thoát khỏi anh và lăn ra, đứng dậy với dáng điệu uyển chuyển. Cô trao anh một nụ cười dễ thương.

“Chào buổi sáng. Anh ngủ ngon không?”

Anh xoa đầu mình và cau mày nhìn cô.

“Ngủ thì ngon còn thức dậy thì như địa ngục.”

“Để anh biết mà học cách cư xử.”

“Đó là thứ tôi không thể kiểm soát, chết tiệt. Mỗi người đàn ông tôi biết đều thức dậy với cái vật cương cứng.”

“Có thể thế, nhưng họ không - lặp lại, không - cọ vào tôi.”

“Mỗi người đàn ông tôi biết không cọ nó vào em! Chỉ mình tôi thôi!”

“Và tôi chỉ kéo tóc anh thôi, đúng không?” Cô trả lời ngọt ngào.

Anh gầm lên cái gì đó bên dưới hơi thở của mình, rồi quay đi. Hài lòng về cuộc trao đổi, Jillian quay lại, nhìn thấy bốn cặp mắt đổ dồn về mình với biểu hiện khác nhau từ hoàn toàn bối rối đến sốc, rồi thích thú. Pepe là người bối rối, trong khi Jorge trông như thể phải phá lên cười. Không biết làm gì khác, cô nhún vai trong điệu bộ dò hỏi như thể tất cả là lỗi của Ben, và cô cũng không biết bất cứ điều gì nhiều hơn họ, cô theo lối của mình tới phía sau con thuyền nơi có một cái buồng riêng dùng làm nhà vệ sinh.

Lũ khỉ bắt đầu khúc nhạc tán tỉnh của chúng, và có vẻ như trên cái nền điệu đấy mọi người đưa mình vào hoạt động của ngày mới. Trong lúc bữa sáng đang được nấu, Kates bước sang con thuyền dẫn đầu với Rick theo ngay sát bên mình.

“Đêm qua như cái lò lửa,” Rick nói hào hứng, vẫn bị cuốn vào việc hâm nóng lại sự kiện cũ.

Ben thở dài. Anh có xu hướng cá nhân hóa mỗi khi bị ai đó bắn, nhưng Rick thực sự đẩy trận giao tranh lên cho tới khi nó trên cùng mức độ với trận chiến Bulge.

(“Trận đánh khối u sưng”. Trận Ardernnes - một trận chiến quan trọng trong phần cuối của chiến

tranh TG thứ hai. Nhìn trên bản đồ quân sự, quân Đức chọc thủng được một lỗ hổng lớn và tràn sang khu quân sự của quân Đồng Minh tạo nên một mũi dùi tương tự như một khối u sưng.)

Ben không còn tâm trạng lắng nghe nó lần nữa. Đầu anh vẫn còn đau nơi Jillian kéo tóc, và thẳng thắn anh rất tức giận.

"Chuyện không quan trọng," anh gầm gừ. "Ngoại trừ tên khốn tôi bắn. Với vết thương như thế trong thời tiết này, hắn ta có lẽ không kịp về Manaus để gặp bác sĩ, kể cả có một ai đó sẵn sàng điều trị cho tên cặn bã như hắn."

"Anh sẽ gặp vài rắc rối khi chúng ta quay trở về chứ?" Kates hỏi với một mối lo ngại khiến Ben không tin trong một lúc.

Anh nhìn gã nghi ngờ.

"Vì việc bắn một tên cướp trên sông ư? Đây không phải lần đầu tiên chuyện này xảy ra và sẽ không phải lần cuối cùng."

Bị kích thích, anh quay đi.

"Bữa sáng đã sẵn sàng. Đi ăn thôi."

Kates cười giả dối khi cùng Rick quay lại thuyền thứ hai.

"Tên khốn đang lo lắng," gã nửa thì thầm, "và cố gắng không để chúng ta nhìn thấy. Đó là lý do hắn quá nhạy cảm sáng nay. Hắn có lẽ giết tên cướp sông đó hoặc không phải."

Rick dừng lại, nhìn sang Lewis đang đứng trên mũi thuyền xem xét dòng sông.

"Tôi không nghĩ thế. Joaquim đã kể tôi qua rằng, Lewis là người nổi tiếng trên sông giải quyết những chuyện như này, rằng nhà cầm quyền thường chỉ cho những khách hàng của mình tới gặp hắn ta vì hắn sẽ chăm sóc họ. Nên nghe không giống hắn sẽ gặp rắc rối vì nó đâu."

Ánh mắt lạnh lùng của Kates quất nhẹ vào anh ta.

"Anh tốn quá nhiều thời gian với bọn đốt lò đấy," gã nói. "chúng đang lấp đầy anh bằng không khí nóng."

Gã bước lên thuyền, mái tóc màu vàng bạch kim sáng lên trong ánh nắng buổi sáng dìu dịu. Gã không thể khoan dung khi tên ngốc như Sherwood gây mâu thuẫn với gã.

Chẳng mấy chốc họ tiếp tục đi lên thượng nguồn. Ben hoàn toàn gắt gỏng, Jillian biết anh vẫn còn nhức nhối. Đáng đời anh. Nếu cô không kéo tóc anh, có lẽ anh đã làm vài thứ vô cùng lúng túng nữa.

Anh ở trong cơn tức giận như thế vì cô đã không đánh giá đúng cử chỉ ngưỡng mộ của anh, anh khó có thể nói chuyện trong vài ngày tới. Ben, cô quyết định, là một người hay hờn dỗi. Anh sẽ ngay lập tức trở lại vui vẻ nếu cô lại gần anh, âu yếm thể hiện rằng cô thấy anh quyến rũ thế nào, nhưng anh đang hành xử như thể anh tặng cô thứ đồ chơi ưa thích nhất của anh - đến và nghĩ về nó đi, anh như thế - còn cô thì hắt hủi nó. Cô phải cắn môi để ngăn tiếng cười thầm nhiều lần đến nỗi nó trở thành đau.

Mặc dù đang hờn dỗi, anh vẫn bảo vệ cô. Cô cho rằng một trong số đó là cách bày tỏ cho Kates biết. Không phải lúc nào anh cũng ở xung quanh cô, nhưng cánh đàn ông nói chuyện với nhau bất cứ khi nào hai người dừng lại, vì vậy đoán chừng những người trên thuyền thứ hai biết rằng Ben vẫn cứ tiếp tục giữ đôi mắt tinh tường quanh cô. Anh luôn luôn nhắc nhở cô cẩn thận tránh xa lan can trước khi họ va

vào vài điểm hơi gồ ghề dưới nước, anh ngủ giữa cô và người khác vào ban đêm, anh chắc chắn không ai trong số họ làm phiền khi cô đang tắm hay can thiệp vào các chức năng khác của cái buồng nhỏ kích cỡ như cái tủ vệ sinh.

Cô biết giải thích cho những người khác sẽ nâng cao hành vi của anh, nhưng quan điểm của cô là hơn hoài nghi. Cô là người duy nhất biết đường tới thành phố Đá, Ben sẽ chăm sóc tốt cho cô chỉ vì mình lý do đó.

Tới ngày thứ mười trên sông, Jillian bắt đầu tập trung chú ý vào cánh rừng đang trôi qua và nghiên cứu dòng chảy của con sông. Thỉnh thoảng cô tránh xa mọi người ngồi vào một góc, lôi tập giấy ra, làm việc với những ghi chú không thể đọc được của cô. Họ đã đến gần chỗ mà họ cần đặt chân lên bờ. Có thể cần hai đến bốn ngày nữa mới tới được nơi ấy, nhưng cô muốn chắc chắn họ không vượt qua nó chỉ bởi sự bất cẩn của cô.

“Cho tôi biết nếu em muốn chậm lại để có thể nghiên cứu một địa điểm cụ thể,” Ben nói, từ bỏ giận dỗi vì ủng hộ việc quan tâm, chăm sóc. Anh ngay lập tức chú ý đến sự thay đổi hành vi của cô, bây giờ thì họ còn ở rất xa thượng nguồn. Họ đã tới gần điểm mà họ sẽ rời thuyền, tiếp tục đi bộ. Đã hai ngày kể từ lần cuối cùng họ đi qua xóm nhỏ có người ở, và họ chỉ thấy duy nhất một chiếc bè trong cùng khoảng thời gian ấy. Khu rừng ép vào gần hơn khi dòng sông bị thu hẹp, không khí thậm chí còn nóng và ẩm ướt hơn nữa. Vào buổi trưa thì hầu như không thở được. Theo ước lượng của anh, họ đang chết dí trên đường xích đạo.

Họ cũng đang hướng về phía núi. Lưu vực rộng lớn của Amazon chủ yếu bằng phẳng, trừ sông Rio Negro chảy ra từ núi để rồi kéo dài qua cả Colombia và Venezuela. Những ngọn núi màu xanh bí ẩn phần lớn chưa được khám phá. Bộ tộc Yanomami được phát hiện trong những ngọn núi này cách đây ít năm, sau khi cuộc sống bị cô lập hàng thế kỷ trong điều kiện như thời kỳ đồ đá.

Jillian không rời mắt khỏi khu rừng rậm.

“Dòng sông chia nhánh lần nữa không quá xa đây, đúng không?”

Anh cười.

“Theo các bản đồ trên trời. Tội chưa bao giờ đi xa hơn nơi này, bánh ngọt. Chẳng có gì ở trên đó ngoại trừ những bộ tộc da đỏ sống cô lập, họ có thể đã hoặc có thể chưa từng gặp một người da trắng nào trước đây, và có thể có, hoặc có thể không phải những kẻ săn đầu người.”

Cô lờ đi bình luận cuối cùng. “ Hãy rẽ trái.”

“Vâng, ma’am. Rồi sao nữa?”

“Tôi sẽ nói với anh khi tôi nhìn thấy nó.”

Nghĩ về điều này, anh nhận ra cô không chính xác thành thật với anh khi cô chỉ ra trên bản đồ khu vực họ sẽ đi vào, thật là cô gái nhỏ hay ngờ vực. Nhưng cô thông minh, anh đã trao cho cô điều ấy mà. Với thông tin mà cô cho anh biết, anh đã có đủ sự cần thiết để dẫn họ tới nơi họ thực sự đang đi tới.

Một giờ sau họ gặp ngã ba sông, anh rẽ sang nhánh bên trái. Cứ mỗi dặm trôi qua, dòng sông lại nông hơn và hẹp hơn làm việc di chuyển càng phức tạp, anh phải giảm bớt động cơ cho tới khi họ gần như không thể tiếp tục đi. Jillian đứng trên mũi thuyền, rướn người trên lan can trong tâm trạng lo âu và háo hức lẫn lộn, tìm kiếm các dấu mốc. Ben đột ngột nói,

“Đừng rướn như thế. Nếu chúng ta va vào một gốc cây thò ra, em sẽ ngã xuống sông đấy.”

Ngoan ngoãn cô lùi lại, nhưng thật khó để kiềm chế bản thân. Cô sợ mình đã bỏ qua những dấu hiệu, sợ mình giải mã những ghi chú của giáo sư không chính xác, mặc dù cô lặp đi lặp lại cách làm vài lần để kiểm tra cho chắc.

Ben xuất hiện bên cạnh cô, cô ngoái nhìn thấy Pepe đang cầm lái. Ngay lập tức cô quay đầu lại. Nếu trong giây lát cô nhìn Pepe, cô bỏ lỡ cái gì thì sao?

"Nói cho tôi gì đó," Ben dài giọng. "Nếu Carvajal lên trên Amazon và tìm thấy Anzar thì tại sao chúng ta lại đi lên theo Rio Negro? Tôi nhận ra, cho đến giờ em vẫn không nói một chút sự thật nào với tôi, nhưng lúc này không có lý do nào để em không kể cho tôi, đúng không?"

"Tôi chỉ không đi vào chi tiết khi kể với anh về chuyến đi của Carvajal thôi. Orellane và người của ông trong cuộc thám hiểm có một cuộc đụng độ ngắn với bộ lạc Tapua, và những người phụ nữ da đỏ chiến đấu bên cạnh người đàn ông của họ. Carvajal gọi họ là Amazon."

Anh thở dài. "Vì thế, em quy tất cả lại là về Anzar?"

"Không. Có nhiều tài liệu khác về nó chứ không chỉ của Carvajal. Chính sự cố với Tapua khiến phần lớn mọi người cho rằng nguồn gốc cái tên từ đó. Nhưng vẫn có những nguồn khác, những câu chuyện khác, kể về một bộ lạc riêng biệt của các nữ chiến binh nằm sâu trong rừng thẳm. Anzar. Hai cái tên, Anzar và Amazon, có điểm tương đồng. Thật dễ dàng để biết những câu chuyện về Anzar được cắt giảm tình tiết thành huyền thoại về Amazon."

"Như thế vẫn khá dễ dàng liên hệ giữa chúng, chết tiệt thật," anh lẩm bẩm.

Cô mỉm cười, ánh mắt hướng về phía chân trời.

"Anh không thấy sao? Nó không quan trọng. Điều quan trọng là nếu thành phố Đá tồn tại, thì tôi chứng minh được Cha đúng. Không quan trọng nếu bộ lạc được hợp thành bởi những nữ chiến binh, hay là sự kết hợp bình thường giữa nam giới và nữ giới. Quan trọng là tôi đã tìm thấy bằng chứng về một thành phố mất tích, một nền văn minh đã biến mất."

"Vậy có một đội quân của kẻ cướp một mắt có thể đã sống ở đó mặc tất cả những điều em quan tâm?"

"Chính xác, như thế sẽ mang tâm trí ta đến với câu chuyện thần thoại cổ về Cyclopes.

(quái vật khổng lồ một mắt giữa trán, thường được biết đến là quái vật tốt bụng trong thần thoại Hy Lạp).

"Tôi cho rằng mình đã có tất cả những huyền thoại mà tôi có thể xử lý ở đây rồi. Chỉ quên mất về những tên cướp một mắt."

Cô đột ngột đứng thẳng dậy.

"Đây!" cô nói.

"Ở đây á?"

"Vâng, đây!" Cô xoay người về phía anh.

"Đây, chết tiệt!"

Anh đưa mắt nhìn nhanh đầy nghi hoặc vào đám thực vật rối rắm không dễ đoán được hai bên bờ và nói "Ý kiến của tôi đúng như thế," trước khi hét lên một mệnh lệnh với Pepe, người ngay lập tức quay

thuyền vào bờ.

Không có chỗ nào đủ tốt để bỏ lại hai con thuyền, nhưng Ben vẫn giấu chúng khéo nhất có thể, anh kéo chúng vào một cái vòm cây, chẹ chắn chúng bằng một dãy dài những thân cây cứng cáp. Anh phòng bị để không có khả năng con thuyền bị mất tích khi họ quay lại. Ngoài ra, anh lường trước một vấn đề, nên họ lôi hai cái bè bằng phao rộng vào sâu bên trong khoảng năm mươi yard nữa (45m) và giấu ở đó.

Thảm thực vật lộn xộn luôn luôn dày đặc trên bờ sông, nơi nhiều ánh nắng mặt trời không được chiếu tới; họ phải phát quang bớt để lấy lối cho con thuyền, nhưng một khi họ đã ở trong ánh sáng lờ mờ bên dưới ba tầng lá, họ dễ dàng tìm được đường di chuyển xung quanh. Cây cối không chần chừ chịu ở đáy rừng, mà luôn có xu thế vươn lên, hướng về phía ánh mặt trời, để tồn tại. Một thế giới khác bên dưới những tán cây, thế giới của những loài phong lan leo, một thế giới tĩnh mịch, ẩm ướt. Những rễ cây buông xuống như cái mỏ neo khổng lồ chắc chắn, những cành cây to lớn vươn lên rồi mất hút trong cái biển xanh rì. Buổi trưa sáng sủa thở thành tranh tối tranh sáng trong cái thế giới mờ ảo này, nơi thực vật ngự trị; đám dây leo chằng chịt thả xuống từ trên đầu, đôi lúc lắc lư theo những động tác vô hình của lũ khỉ ở đâu đó tít tận trên cao. Thỉnh thoảng một tia nắng lốm đốm trên vòm lá. Âm thanh như thể bị đập bẹp ra rồi tắt lụi; mặc dù họ có nghe thấy tiếng hót líu lo và tiếng lách cách của những cư dân rừng rậm, còn những tiếng động xa xa thì không tới được. Khu rừng ở trong tình trạng tĩnh lặng như một thánh đường.

Jillian cùng làm với cánh đàn ông dỡ bỏ hàng hóa khỏi thuyền. Mỗi người trong số họ sẽ mang một ba lô gồm cái lều dụ lịch của riêng họ, một tấm đệm ngủ, đồ đạc cá nhân và một số đồ nghề. Số đồ dùng còn lại được chất lên bốn cái cáng hai người khiêng, và được mang vác bởi tám người giúp việc. Ben cũng để lại một lượng đồ cần thiết trên hai cái bè đưa họ trở về Manaus.

Mất phần lớn thời gian còn lại khi trời còn sáng để tháo dỡ và phân chia đồ dùng, nên thay vì đi vào sâu hơn, Ben quyết định họ nghỉ đêm lại ở đó. Họ hạ trại tại vị trí đầu tiên kiếm được rồi đốt một đống lửa. Họ bỏ lại cái bếp lò bằng cồn đằng sau vì họ phải mang quá nhiều trọng lượng. Từ giờ trở đi, họ sẽ nấu ăn trên lửa trại.

Lúc chiều muộn, Kates rời trại đi theo tiếng gọi của tự nhiên. Chưa đầy hai phút sau, họ nghe thấy tiếng gào khàn đục của gã. Ben nắm lấy khẩu súng săn, lao theo hướng của tiếng thét cùng mọi người khác lũ lượt theo sau.

Cây cối quá dày đặc nên Kates không thể đi xa. Jillian nghe rõ Ben nói

“Nó không có độc đâu.”

“Mẹ kiếp, đừng nói với tôi nó không độc!”

Kates gào lên khi tất cả bọn họ kéo tới nơi. “Nó là một con rắn san hô!.”

“Giả san hô thôi,” Ben kiên nhẫn nói. “Nó là một con rắn nước. Trừ khi ông đủ nhỏ để nó nuốt, ông không bị nguy hại gì đâu. Bình tĩnh lại, và từ giờ hãy mang theo một cây gậy.”

Những người Brazil quay trở về khu trại, cố nén nụ cười. Jillian quay đầu làm giống họ, đụng ngay phải Dutra.

Ngay lập tức cô nhảy lùi lại, dạ dày cô cuộn lên vì ghê tởm khi chạm vào hắn. Cô không nhận ra hắn đứng gần ngay sau mình, mặc cho cái mùi của hắn bốc lên tận mũi cô, cô tự hỏi làm sao mình có thể quên mất hắn. Hắn không nói gì, chỉ cười toe toét với cô, phô diễn hàm răng dơ bẩn. Mấy cái răng cửa chìa ra làm xương sống cô ớn lạnh. Ánh mắt ác độc của gã dán vào ngực cô, cô có trực giác kinh tởm rằng gã đang nghĩ về việc muốn cắn chúng.

Cô vội vã quay về trại, rồi dừng lại. Mặc dù các lều chỉ cách họ hai mươi yard (19m), nhưng cây cối rậm rạp đã che khuất tầm nhìn. Với Dutra gần sát, không còn lựa chọn cho cô có lối đi của riêng mình ngoài vài bước này. Thay vì thế, cô cố tình bước lại gần bên Ben. Anh nhìn cô ngạc nhiên, khi mắt anh trượt tới Dutra, cô thấy ngay sự hiểu biết thay thế ngạc nhiên trong mắt anh.

Anh vòng tay quanh eo cô. Jillian nhăn nhó nghĩ rằng cô nên dự tính điều đó mới phải. Ben Lewis không phải là người bỏ lỡ bất kỳ một dịp tốt nào.

Bỏ lại Kates ở đó, họ quay trở về trại hoàn thành nốt những việc dang dở do gã nhìn thấy con rắn. Dutra khuất khỏi tầm nhìn, cô ngạc nhiên vì hắn có thể di chuyển yên lặng đến thế. Ben ép vào eo cô.

"Ổn chứ?" giọng anh trầm thấp.

"Chắc rồi," cô trả lời, gửi anh một nụ cười biết ơn. "Tôi chỉ đa nghi thôi."

"Cô nàng thông minh."

Anh dừng lại khi họ có thể nhìn thấy mấy cái lều qua kẽ lá, giữ cô đứng yên bên cạnh mình.

"Tôi sẽ hôn em," anh thì thầm, sẵn sàng cúi đầu. "Cùng vui đùa nào."

Thực sự cùng vui đùa. Bị bắt giữ trong vòng tay mạnh mẽ của anh trước khi cô kịp phản ứng, cô không có nhiều lựa chọn. Cô cố phản đối, nhưng môi anh đã đặt lên môi cô, và anh trượt lưỡi mình vào trong miệng cô trước khi cô có thể ngăn chặn lại.

Một cái rùng mình hoang dã của niềm vui sướng tra tấn cô, cô có những ý nghĩ rời rạc rằng cần phải có luật chống lại bất kỳ ai hôn theo cách của Ben Lewis. Cô biết nên đẩy anh ra, nhưng không thể cưỡng lại sự cám dỗ để cho mình tận hưởng giây phút này. Cô quấn tay mình quanh cái cổ rắn chắc của anh, chìm mình vào anh, say sưa với sự cứng cáp của thân hình cơ bắp của anh.

Anh phát ra một âm thanh ngạc nhiên thô ráp và hài lòng từ cổ họng, kéo cô lại gần hơn, điều chỉnh hông cô vừa vặn với của mình. Một bàn tay trượt xuống bóp vào mông cô.

Nhanh như chớp, Jillian trượt khỏi anh, trao cho anh cái nháy mắt qua vai khi cô bước vào khoảng trống của khu trại. Đằng sau cô, cô nghe thấy tiếng anh rên rỉ thất vọng. Anh chỉ xứng đáng có thế. Cô không trốn tránh Dutra để rồi đặt mình vào tay Ben, cho dù họ ở đâu; anh cần học cách không lợi dụng tình cảnh khó khăn của một cô gái.

Sau khi ăn xong, cô lui lại lều của mình sớm và quyết định ở đó. Ben vẫn còn hơi khó chịu, nên đó là cách tốt nhất để tránh anh. Bên trong, cô trải tấm đệm xốp ra, nó chỉ dày khoảng một inch nhưng thoải mái đến ngạc nhiên. Cái lều ny lông nhỏ thôi, chiều cao chỉ đủ để ngồi dậy bên trong, rộng bốn feet rưỡi (1.35m). Tấm đệm rộng ba mươi inch nên phải để hai bàn chân cạnh đống đồ cá nhân. Lối ra vào của lều được đóng lại bởi cái khóa nhựa hai mặt vững chắc. Để an toàn, cô lấy cuộn băng dính điện trong túi đồ của mình, cắt một đoạn dài ba inch, dán ngang qua cái khóa ngay dưới đầu. Bằng cách này, không ai có thể mở khóa từ bên ngoài, một phương cách an ninh hiệu quả mà lại rẻ. Với cái lều ny lông vững chắc ngăn giữa cô và rừng già, cái băng dính điện giữa cô và Ben, cô cảm thấy khá an toàn.

Cô cẩn thận vẽ các tọa độ để đưa cho Ben sáng hôm sau, rồi đóng gói mọi thứ và cởi đồ. Từ kinh nghiệm cô biết đủ để được thoải mái, có nghĩa là trút bỏ đồ lót của cô, bao gồm quần lót bằng cốt tông và cái áo sơ mi cốt tông rộng thùng thình. Cô không mặc nịt ngực trong suốt chuyến thám hiểm.

Cô tắt đèn pin, ánh sáng mờ nhạt của ngọn lửa lọc qua vải ny lông nên không hoàn toàn tối đen. Cô thò tay vào trong túi đồ, rút ra khẩu súng lục, đặt nó ngay gần đầu mình. Cô nghe thấy Ben lui về lều của

anh, anh bố trí nó ngay cạnh lều của cô, và tiếng rì rầm của những người còn ngồi lại quanh đống lửa. Nếu họ sáng suốt, họ nên cố gắng ngủ thật nhiều vì ngay mai sẽ rất vất vả. Cô duỗi dài cơ thể rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Rick bực bội nhìn vào hai cái lều đặt cạnh nhau.

“Con bé hẳn đã kể với hắn về kho báu,” anh ta lẩm bẩm với Kates. “Hắn sẽ cố gắng xen ngang chúng ta.”

Kates cũng có ý nghĩ tương tự, nhưng Lewis chẳng nói điều gì, và tỏ ra anh nghĩ chẳng có gì khác trong rừng già ngoài những đống đổ nát. Gã sẽ không lo lắng thế nếu Lewis không hóa ra hoàn toàn khác biệt với kẻ mà Kates nghĩ rằng gã đã thuê. Lewis - người nhận trách nhiệm về cuộc thám hiểm không còn là kẻ đê tiện nát rượu, bất cần mà anh ta dường như là lúc đầu.

“Chúng ta phải theo dõi hắn,” Kates cuối cùng lên tiếng. Đó là tất cả những gì họ có thể làm ngay lúc này. Sau khi họ tìm thấy kho báu, mặc dù... chuyện đó sẽ là một tình huống khó khăn.

“Tôi không bao giờ nghĩ Jillian sẽ chọn hắn,” Rick trầm ngâm với giọng cay đắng. “Chỉ tin rằng bất cứ điều gì con bé làm đều lừa dối tôi. Con bé đúng là của nợ kể từ cái ngày nó được sinh ra.”

Kates nhìn một lúc lâu vào người đàn ông và xem xét. Rick Sherwood không nổi lên nhờ sự thông minh. Kates mong chờ tới lúc Dutra bịt cái miệng đó lại mãi mãi.

“Tôi nghi ngờ cô ấy thèm ngó ngàng đến anh một khi cô ấy tham gia cùng Lewis,” gã trả lời. Không, nhiều khả năng hơn, đây chỉ là một trong những thủ đoạn của cô ta. Jillian không hề giống người anh cùng cha khác mẹ của mình, cô ta vừa sắc sảo vừa kín tiếng, và có vẻ cô ta còn biết Kates có chương trình riêng. Khéo léo lấy lòng Lewis có thể là một hình thức tự bảo vệ, tự sắp xếp một vệ sĩ, điều này đã chứng tỏ. Giống như Rick, gã không bao giờ ngờ vực chuyện này, dù tình trạng thù địch giữa họ ngay lần họ gặp mặt đầu tiên, nhưng cô không phải là người phụ nữ đầu tiên nắm lấy cơ hội khi cô nhìn thấy. Rõ ràng cô ta thông minh hơn hai người bọn gã, nhìn thấy tính cách thực sự của Lewis trước và lợi dụng nó.

Lewis sẽ là một vấn đề. Anh ta cứng cỏi, khôn ngoan và thực sự coi Dutra là một con diều hâu. Như Kates được biết, anh ta không bao giờ không mang theo vũ khí. Họ cần một ổ phục kích để hạ gục được anh ta.

Chẳng có gì ngoài trừ vài vấn đề từ lúc họ rời khỏi Manaus. Đúng hơn một chuyên gia dẫn đường như hắn khai, Dutra hóa ra là một tên côn đồ giết người, kẻ thỉnh thoảng lên thượng nguồn để trốn tránh pháp luật. Mặc dù vậy, con sông mà hắn từng lên không phải con sông họ đang đi. Kỹ năng đi rừng của hắn cũng tầm thường. Kates chỉ hy vọng Dutra đủ kinh nghiệm đưa họ quay về khi họ tìm thấy kho báu, vì chắc chắn Lewis sẽ không thực hiện chuyến đi trở về.

Chương 9

Mặc dù đã dự tính ngày sẽ như thế nào, Jillian không thể tin được chuyến đi lại gập ghềnh đến thế. Ba lô của cô quá nặng đến nỗi, vào lúc họ dừng lại nghỉ trưa, cô cảm giác không thể nhấc nổi chân nữa. Dây đeo siết vào vai cô, còn đùi cô như bị đốt cháy.

Đi bộ trong rừng rậm với một cái ba lô không hề dễ dàng, nó chẳng khác nào một sự tra tấn. Thậm chí cần cả một sự nỗ lực để hít vào trong cái bầu không khí ẩm ướt, nặng nề. Cô phải để phòng những cái rễ cây có thể vướng vào chân mình, hay tránh không bị đám dây leo châm chích, và phải mang theo một cái gậy lớn để ngăn ngừa bất kỳ sinh vật nào quấy rầy lối đi của họ.

Ben và hai người Tukanos, Pepe và Eulogio, dường như không biết mệt mỏi, mặc dù Ben ướt đẫm mồ hôi còn hai người da đỏ vẫn khô ráo. Jillian thấy mừng, ít nhất mình còn ở trong tình trạng tốt hơn những người khiếng vác, và tốt hơn cả Dutra. Rick và Kates, như cô nghĩ, có khoảng thời gian khó khăn nhất trong tất cả, vì họ hoàn toàn không trù liệu sức khỏe cho chuyện này. Ben chưa thiết lập một tốc độ quá nhanh trong ngày đầu tiên, ngay chỉ vậy, hai người đã phải hổn hển với từng hợi thở sâu, và hoàn toàn kiệt sức. Khi Ben hô dừng lại, họ ngồi ngay xuống tại chỗ mình đứng, không buồn tháo ba lô.

Jillian nhún vai khỏi ba lô, đặt nó xuống.

“Uống ít nước đi,” cô mời Rick đang có khuôn mặt tái mét. “Và dùng một viên muối nữa.”

Không ai trong số họ di chuyển.

“Uống ít nước đi,” cô khăng khăng nói.

Rick mở một mắt trừng trừng nhìn cô.

“Ai cho cô phụ trách?” anh ta càu nhàu thô tục. “Đồ chó cái phách lối.”

“Anh nên nghe theo cô ấy.” Giọng Ben cứng gay gắt.

“Quái quỷ là cô ấy biết việc mình đang làm nhiều hơn anh đấy. Nếu muốn cảm thấy tốt hơn, hãy làm như cô ấy bảo, vì tôi sẽ để lại anh ở đây nếu anh không sẵn sàng đi khi thời gian nghỉ của chúng ta hết.”

Kate không tranh luận, một phút sau gã với lấy chai nước của mình. Jillian cũng nhìn thấy gã uống một viên muối. Nhưng biểu hiện trên khuôn mặt gã khi nhìn Ben chẳng lấy gì làm vui vẻ, cô nhận ra gã có lẽ không thích ý tưởng bị bỏ lại phía sau, kể cả gã có là người tài trợ cho chuyến thám hiểm. Khi cân nhắc, cô thừa nhận rằng Ben gan góc hơn bất kỳ hai người thường nào đặt cạnh nhau.

Rick ủ rũ làm theo chỉ dẫn của Kates, chẳng mấy chốc cảm thấy tốt thơn, chỉ vừa đủ tốt, ở mức độ nào đó, anh ta cũng ăn một lượng nhỏ khi Pepe bày thức ăn ra.

Khi họ chuẩn bị bắt đầu đi tiếp, Rick bước tới ba lô của Jillian.

“Tôi nghĩ mình sẽ mang đồ của cô, để cô mang đồ của tôi,” anh ta lên tiếng, vẫn cái giọng khó chịu. “Tôi không cho rằng cô sẽ hoạt bát sau đó đâu. Tôi ngờ rằng cô có thể trải qua được một giờ đấy. Cô không thể theo kịp nếu chia sẻ công bằng trọng lượng với mọi người.”

Cô không nghĩ ra mình đã làm điều gì để kích động sự thù địch như thế, cô quay đầu đi cố giấu nỗi đau mà cô không thể che khỏi trong đôi mắt của mình. Đúng là ngu ngốc, vì cô biết Rick, biết tốt hơn là

không nên mong đợi một chút lưu tâm nào từ anh ta, nhưng anh ta vẫn là anh trai cô, nên cô không thể loại anh ta ra khỏi cuộc đời mình. Cô thấy ngạc nhiên vì bản thân dễ bị tổn thương trước sự tấn công của anh ta.

Cô không thích ý tưởng Rick mang ba lô của mình vì khẩu súng lục đút trong đó, nhưng cô không muốn đấu lại anh. Nó không quan trọng đến thế.

"Cấm chạm vào ba lô của cô ấy," Ben nói, bước lại ngay lập tức. Anh không quan tâm điều Rick Sherwood nói hay nghĩ.

"Anh đúng là tên khốn ngu ngốc, cô ấy mang cùng trọng lượng như anh, có thể còn hơn. Nếu còn nghi ngờ, anh có thể nhấc cả hai ba lô lên để so sánh trọng lượng, và hãy nhẹ nhàng đặt ba lô của cô ấy xuống, rồi giữ cái miệng chó chết của anh ngậm lại từ đây."

Rick đứng trên ba lô của cô, trừng trừng nhìn anh.

"Nhấc lên!" Ben quát.

Từ từ Rick cúi xuống, nâng cái ba lô lên. Một biểu hiện ngạc nhiên sượt qua mặt anh ta, anh ta phóng cái nhìn nhanh chóng tới Jillian. Rồi miệng anh ta xoắn lại thành một nụ cười mỉa mai, khi bắt đầu hạ ba lô xuống đất.

"Giữ lấy!" Ben văng ra từng từ. "Tôi nói nhẹ nhàng."

Anh đứng với đôi chân như được trồng thẳng đứng, đầu anh hơi cúi xuống. Bàn tay của anh thả lỏng hai bên sườn, trông anh như một người chuẩn bị hành động.

Sự giận dữ hiện rõ rệt trong mắt Rick, nhưng anh ta vẫn nhẹ nhàng đặt ba lô xuống như bị yêu cầu. Không nói một lời, anh ta di chuyển lại ba lô của mình.

"Tôi đồng ý với Lewis," Kates nói với giọng khó chịu khi gã túm lấy Rick, kéo bật sang một bên. "Giữ cái miệng chó chết của anh ngậm lại. Tôi không quan tâm nếu anh ghét sự can đảm của em gái anh. Nếu anh không duy trì được, cô ta sẽ bắt đầu nghĩ rằng cô ta không thể chịu đựng được chúng ta, rồi chẳng có lý do gì cô ta và Lewis không đi một mình. Bất cứ cái gì anh phải làm là đặt cô ta sang một bên, hiểu không."

Rick vừa ủ rũ vừa giận dữ, nhưng một khi bị nhắc nhở, anh ta ngậm miệng ngay.

Jillian nhặt ba lô của mình lên, lặng lẽ trượt cánh tay qua dây đeo, khóa cái khóa trước ngực lại cho chắc. Ben đến bên cô.

"Ổn chứ?" anh hỏi.

Cô không chắc anh hỏi có ý gì. Rằng cô đang buồn về Rick hay liệu cô có xử lý được tốc độ không? Không quan trọng, cô quyết định, vì câu trả lời là cùng một đáp án.

"Ổn mà."

Anh đi quanh, chắc chắn mọi người đã chất xong đồ, không thứ gì bị bỏ lại. Anh đã thay đổi kể từ lúc họ rời thuyền; anh thận trọng và đề phòng như một con thú hoang dã, đôi mắt nheo lại quét từ bên này qua bên kia của con đường mòn, không bỏ qua thứ gì. Giọng anh hoạt bát và chỉ huy, giờ đây không có trở ngại gì khiến cô không tin rằng anh là người dẫn đường tốt nhất vùng Amazon. Ngay cả dáng vẻ bên ngoài của anh cũng thay đổi: hai ống quần được nhét vào trong bốt, đôi bốt cao đến nửa bắp chân, còn áo sơ mi được cho gọn gàng trong cạp quần. Anh mang một khẩu súng lục đựng trong cái bao da

đeo bên hông gân guốc của mình, công khai cho cả thế giới biết, giống như một tay đấu súng miền Tây xưa. Một con dao rựa treo trong bao từ thắt lưng, anh còn mang khẩu súng săn trên vai trái của mình. Tất cả những vũ khí đó có thể làm nên vài điều khiến Rick phải lùi bước ngay.

"Mọi người sẵn sàng," Ben hô. "Được rồi, đi thôi."

Anh dẫn đầu, dùng con dao rựa mở đường khi cần thiết. Pepe và Eulogio theo sau với một cái cáng, Jillian đứng vào hàng sau họ. Ngay sau cô là Jorge và Floriano với một cái cáng khác. Vicente và Martim là một đội, còn Joaquim với Dutra. Rick và Kates đi sau cùng, đấu tranh với tốc độ.

Thời gian nghỉ trưa cho phép Jillian lấy lại sức, nhưng hai giờ trôi qua, cô cảm thấy căng thẳng hơn trong mỗi bước chân. Quai đeo ba lô thít vào cơ vai cô, sự khó chịu nhanh chóng trở thành cơn đau thực sự. Cô cố chuyển quai đeo sang bên cạnh, nhưng trọng lượng cũng chuyển đi theo làm cho việc mang vác càng khó khăn. Cô bắt đầu móc ngón cái vào bên dưới quai đeo để thay đổi điểm áp lực, bởi vì nếu không, cô không biết làm thế nào để chịu đựng thêm vài giờ nữa. Đến ngày mai, cô hứa với bản thân, cô sẽ làm vài miếng đệm để bảo vệ đôi vai mình.

Đôi chân cô, dù đau, vẫn vững vàng. Cô đã quen với việc chạy năm dặm mỗi ngày ở nhà, và cô thường xuyên nâng tạ, nhưng không phải mang vác một vật nặng. Mặt khác, những ngày ở trên thuyền không tập tành gì càng không thể giúp ích. Cô biết rằng đến ngày thứ ba mọi thứ sẽ tốt hơn, vấn đề là khoảng thời gian từ giờ tới lúc đó.

Phía sau cô, Jorge nói nhẹ nhàng.

"Dây đeo gây đau nhức phải không, senhora?"

Cô ngoái nhìn qua vai mỉm cười.

"Vâng, đúng thế. Tôi sẽ làm miếng đệm ngay ngày mai."

"Có lẽ cô nên đặt ba lô của mình lên cáng của chúng tôi. Chúng tôi thậm chí không chú ý tới trọng lượng đó đâu."

"Cảm ơn lời đề nghị," cô trả lời, chạm tới vẻ đắn đo của anh ta. "Nhưng nếu tôi không thể mang phần của mình, tôi không xứng đáng được đi theo."

"Nhưng cô là một phụ nữ, senhora. Cô không cần phải mang trọng lượng giống cánh đàn ông."

"Trong chuyến đi này, vâng, tôi nên chứ. Tôi thực sự rất khỏe; chẳng mấy chốc tôi sẽ không còn bận tâm tới khối lượng này đâu."

"Rất tốt. Nhưng nếu nó tồi tệ hơn, chúng tôi sẽ mang nó giúp cô."

Nghe thấy giọng họ, Ben nhìn qua vai mình. Anh nhanh chóng lướt nhìn Jillian với đội mắt thành thạo của mình, đo lường sức chịu đựng của cô. Cô không nghi ngờ anh đã nghe đủ để hiểu những ý chính của cuộc nói chuyện. Không nói gì, rõ ràng hài lòng, anh quay sự chú ý của mình vào con đường mòn.

Có lẽ là một sự đắn đo, hay có khả năng là sự thận trọng hoàn toàn, Ben hô dừng lại nghỉ chân cho ngày hôm đó, trong khi còn lại ít nhất hai giờ chiếu sáng nữa. Jillian tháo cái khóa dây đeo trước ngực, thận trọng nới lỏng ba lô khỏi vai mình, nhăn mặt với cuộc biểu tình của các cơ bắp. Cô sẵn lòng thả mình nằm dài trên đất, nhưng còn nhiều việc phải làm. Một phạm vi cần được dọn sạch lấy chỗ để dựng lều, cô lôi ra một đôi găng tay trước khi cầm dao rựa phát quang đám bụi rậm.

"Để mắt tới rắn đấy," Ben nhắc nhở

“Cám ơn lời cảnh báo,” cô thì thầm. “Tôi sẽ.”

“Loài rắn hổ lục thích nằm im trên mặt đất giữa đống lá rụng, chờ đợi con mồi lầm đường rơi vào.”

Chết tiệt anh. Cô dừng lại, xem xét kỹ càng mặt đất rồi tiếp tục phát quang. Cô có biết về loài rắn, đã tự động nhìn trước khi bắt đầu, nhưng anh làm cô lo ngại đủ để phải xem lại. Không phải đó là một điều xấu, cô buộc phải thừa nhận như thế. Cô thà chịu bứt rứt còn hơn bị răn cắn. Họ có mang theo thuốc chữa rắn cắn, nhưng một miếng cắn của con rắn hổ lục đồng nghĩa với một cái chết đau đớn, thậm chí với loài rắn độc Nam Mỹ tử vong còn nhanh hơn.

Khi có một khoảng đủ rộng, họ nhanh chóng dựng lều vòng tròn quanh một đống lửa trại. Rick và Kates mang ra cái ghế nhẹ rồi ngồi xuống, vẻ mặt và tư thế hai người tỏ ra hoàn toàn kiệt sức. Ben không giục họ giúp đỡ, vì những người còn lại có thể làm được.

Pepe bắt đầu nấu ăn, mọi người thì tụ tập xung quanh. Cuộc trò chuyện chỉ sơ sài vì ai cũng mệt mỏi trong ngày đầu tiên. Ngay khi họ ăn xong, Jillian một lần nữa lui về lều của mình. Cô chỉ cho Ben trên bản đồ vị trí của điểm mốc tiếp theo, anh nói rằng cần ít nhất ba ngày nữa mới tới được. Cho tới lúc đó, cô không có tính toán nào để làm hay kiểm tra lại. Tất cả cô phải làm là nghỉ ngơi, đó chính xác là ý định của cô.

Sau khi bảo vệ cái khóa kéo bằng băng dính điện, cô cởi đồ, dùng một cái khăn ẩm lau mình, đặc biệt chú ý tới đôi chân. Một vết rộp hay nhiễm trùng nấm có thể khiến cuộc sống khốn đốn. Cô phủi bụi đôi chân và bốt của mình mỗi buổi sáng, nhưng một vết sưng tấy nhỏ cần được điều trị ngay lập tức trước khi nó trở thành một vấn đề lớn. Tất sạch cần thiết như thức ăn. Cảm ơn Chúa, đôi bốt của cô đã cũ và không gây xước xát bên trong.

Cảm thấy đỡ hơn, cô mặc vào quần lót, rồi thở dài, duỗi người trên tấm đệm ngủ.

“Jillian.”

Là Ben. Cô thở dài lần nữa, nhưng lần này không còn nhẹ nhõm. “Gì thế?”

“Em cần được mát xa.” Cô nghe thấy anh kéo mạnh dây khóa. “Cái khóa khỉ gió này mắc kẹt rồi.”

“Không phải thế. Tôi chặn nó lại từ trong này.”

“Tốt, tháo nó ra đi.”

“Tôi ổn mà. Quên chuyện mát xa đi.”

“Mở khóa ra.” Giọng anh bình tĩnh nhưng không thể nhầm lẫn với một mệnh lệnh.

Cô quắc mắt về phía anh, mặc dù biết anh không thể nhìn thấy.

“Tôi thà chịu đau vào ngày mai còn hơn thỏa hiệp với cái mà anh gọi là mát - xa,” cô thẳng thừng nói. “Tôi sẽ là một con ngốc nếu để anh vào trong này.”

Ben thở dài. “Không đùa đâu, tôi hứa. Không động tay đến.”

“Tại sao tôi phải tin anh?”

“Vì tôi chỉ nói với em thôi.”

Đó không phải quá nhiều lý do, cô thấy mình lưỡng lự. Mát xa đúng là thiên đường, bây giờ cô quá nhức mỏi đến nỗi từng cử động đều gây đau đớn. Ngày mai sẽ là một trận tra tấn nếu cô không làm gì đó để giảm sự căng cơ. Tại sao cô phải chịu đau khi không cần thiết? Cảm nhận chung đôi khi là khó chịu. Nếu từ chối mát xa cô có thể cảm thấy đức hạnh và đau đớn lâu hơn, nhưng 'đau đớn' cũng chỉ là khái niệm. Là hoàn toàn thiết thực, cô không tìm thấy lý lẽ nào để bác bỏ.

"Thôi được," cô lẩm bẩm. "Nhưng nếu anh có hành động nào sai trái, tôi sẽ đánh vỡ đầu anh."

Nhăn nhó khi di chuyển, cô ngồi dậy, bóc băng dính rồi kéo khóa xuống.

"Em có ý này khi mang theo túi xách?" Ben bò vào trong lều, làm cho nó bỗng dưng bé hẳn đi. Anh mang theo một cái đèn lồng và một chai dầu xoa bóp. Một bên lông mày nhướn lên khi anh nghiên cứu dải băng dính rồi cười toe toét.

"Nó có tác dụng." cô chỉ ra.

"Đúng thế. Nằm sấp xuống."

Cô vâng lời, mặc dù còn cứng đầu. "Tôi ổn mà. Tôi dự kiến là sẽ đau."

"Không hay ho gì chịu đau đớn, tôi có thể ít nhất giúp giảm đi một phần. Nhân tiện, tôi thích bộ trang phục đấy."

Cô đã không đỏ mặt trong nhiều năm, bỗng dưng cô thấy mặt mình nóng lên. Nhiều hơn sự che phủ bằng bộ đồ tắm, thực tế là, quần lót và áo sơ mi của cô làm cho khoảnh khắc này thận mật hơn nhiều. Tin chắc Ben đang đề cập đến chuyện này. Tin rằng anh không có khả năng kiềm chế những nhận xét. Cô áp mặt xuống tấm đệm, nghĩ rằng nếu cô đủ nhanh, cô có thể quất anh bằng cái thắt lưng của mình.

Mùi hăng hắc của dầu xoa xộc vào mũi cô khi anh mở nắp chai. Anh rót một lượng lớn vào lòng bàn tay, bắt đầu xoa bóp đôi chân cô. Anh bắt đầu từ mắt cá chân của cô rồi đi lên trên, cuộn lại rồi đấm vào từng múi cơ căng cứng. Cô rên rỉ vui sướng khi anh nhào nặn bắp chân mình, sau đó hít một hơi khó khăn khi anh chuyển lên đùi cô.

"Quá dễ chịu phải không," anh thì thầm dịu dàng. "Thư giãn và để tôi loại bỏ cơn đau nhức."

Cái chạm của anh chậm rãi, kéo dài với tất cả sức mạnh của từng ngón tay.

Cô đã cảnh giác, chờ đợi đôi bàn tay của anh lang thang tới nơi mà nó không nên đến, nhưng không, sau một hồi, sự khoan khoái do việc mát xa mang lại quá lớn, đến nỗi cô không thể cưỡng lại sự đê mê của nó một chút nào. Dần dần, sự căng thẳng thoát khỏi cô theo từng cái vuốt ve kéo dài của bàn tay anh. Cô nghe thấy mình phát ra một âm thanh nhỏ trong cổ họng, và cố ngăn nó lại, vì nó nghe có vẻ dâm dục.

"Lăn lại," anh nói, và cô làm theo.

Anh mát xa mặt trước đùi cô, cọ xát dầu xoa, giảm bớt đau nhức.

"Tôi biết em có thể chất tốt," anh nhận xét. "Đội chân khỏe khoắn và thật đẹp. Tôi bắt đầu nghĩ anh trai em và đội quân của anh ta không biết làm thế này đâu. Họ bò vào lều của mình ngay sau em. Thậm chí không thèm cởi giầy nếu tôi không nhắc họ."

"Họ không biết tí gì về điều họ đang làm," cô nói và thấy buồn ngủ.

"Đó là một cách hiểu. Được rồi, một lần nữa trên bụng em rồi tôi chuyển sang lưng. Kéo áo em lên."

Cô buồn ngủ nhưng chưa ngủ hẳn. Cô mở mắt nhìn anh trừng trừng.

“Tôi không thể xoa dầu nếu em không kéo áo,” anh chỉ ra. “Nhìn đây, tôi sẽ không nhảy qua xương em tối nay. Tôi thích người phụ nữ của mình sống động hơn là em lúc này. Vai và lưng em đang đau nhức, nếu tôi không xoa bóp chúng tối nay, chúng còn tồi tệ hơn vào ngày mai. Em biết vậy, nên đừng tranh cãi nữa.”

Cô không tin anh dù một inch, nhưng đến lúc này anh cư xử vẫn khá tốt, và mát xa thì tuyệt như thiên đường. Sau khi trao cho anh cái nhìn cảnh báo, cô quay bụng mình lại, vặn vẹo kéo cái áo rộng thùng thình lên.

Cô nghe thấy anh cười thầm, nhưng anh giữ lại mọi lời nhận xét. Anh đổ một ít dầu ra lưng cô, rồi đưa mình vào vị trí vắt ngang mông cô. Cô nhắm mắt, nhiếc móc bản thân. Cô nên biết chuyện này.

Nhưng tất cả những gì anh làm là vươn người ra phía trước, bắt đầu mát xa mạnh hơn, gần như đẩy cô khỏi tấm đệm, đặc biệt lúc những ngón tay anh bấu vào bả vai ê ẩm của cô. Cô rên rỉ vì đau dữ dội.

Anh làm việc với từng cơ bắp, buộc chúng phải giãn ra. Cô cảm thấy mình mềm nhũn mà bất lực để ngăn nó lại. Cùng với cơn đau nhức, anh lấy đi từng chút sức lực. Anh thúc giục cho đến khi tìm thấy từng điểm đau đớn, rồi nán lại ở đó cho đến khi vết tích cuối cùng của sự căng cứng biến mất. Anh làm việc này thật giỏi. Ồ, anh thật tuyệt. Anh không ngần ngại dùng sức mạnh cần thiết, tận tâm dành cho công việc.

Cô gần như tin rằng sự đồng cảm và mong muốn giúp đỡ là động cơ duy nhất của anh, nếu không phải cái vật rắn chắc sưng phồng cô có thể cảm nhận được đang chọc vào mông cô. Mỗi lần anh cúi người về phía trước, vật cương cứng lại ép vào cô. Nhưng anh không làm gì khác mà cô phải phản đối, anh chỉ làm công việc giúp cô thư giãn tốt đến nỗi cô không có khả năng đáp lại, chỉ hoặc chào đón hoặc chối từ. Tất cả cô có thể làm là nằm đấy, bị cuốn vào rồi ra khỏi giấc ngủ mơ màng, ước rằng đôi bàn tay mạnh mẽ đó có thể ở lại làm tiếp công việc trong một giờ hoặc lâu hơn nữa. Nó hoàn toàn như chốn thiên đường...

Ben nhìn xuống, đôi môi anh chuyển động thành một nụ cười căng thẳng, rầu rĩ. Cô đã ngủ. Anh đang cưỡi lên cặp mông rắn chắc, tròn lẳn và hầu như không được che phủ của cô; anh đã cọ xát vật đàn ông của mình vào cặp mông ấy trong nửa giờ qua, anh quá cứng đến nỗi anh đang run rẩy với sự cần thiết phải quan hệ tình dục, còn cô lại đang ngủ. Một giấc ngủ sung sướng, thanh thản.

Sẽ là may mắn nếu anh ngủ được cả đêm nay. Anh bắt được cái nhìn thoáng qua về bộ ngực của cô khi cô cởi áo sơ mi, và hình ảnh đó đang hành hạ anh. Bộ ngực nặng nề, tươi tốt luôn là sở thích của anh, còn ngực cô nhỏ nhắn, dựng lên kiên quyết không hề khêu gợi vẫn luôn luôn chống lại anh, vì thế anh lúng túng bởi niềm đam mê gần như đau đớn này. Anh muốn nhìn thấy núm vú của cô, cuộn chúng giữa những đầu ngón tay, có thể mút vào chúng một chút. Anh luôn yêu thích cảm giác ngậm núm vú phụ nữ trong miệng. Cô nằm đó gần như khỏa thân và ngủ ngon lành. Tất cả những gì anh phải làm là cuộn cô lại rồi tự thưởng lãm. Thậm chí không chạm vào cô.

Anh bắt đầu lẩm bẩm lời nguyền rủa giữa hai hàm răng nghiến chặt khi rời khỏi vị trí ngồi vắt ngang mông cô, đậy nắp chai dầu lại. Anh giữ lời với cô. Có gì đó sai lầm với anh ư. Anh không thể tin rằng mình thực sự hứa là không chạm vào cô; bản thân nó là bằng chứng có gì đó nghiêm trọng đang trở nên rối rắm trong não anh. Thậm chí còn tức cười hơn khi anh thương cảm cho cô mà không thể quay cô lại để ngắm bộ ngực cô.

Anh nhìn xuống cô, vào lằn cắt của mái tóc nâu bóng dày dặn đang phủ ngang bờ vai trần của cô, vào hàng mi đen đang nghỉ ngơi trên má, vào khuôn miệng khi anh xoa bóp những múi cơ căng cứng giống như thể những âm thanh phát ra giữa cuộc làm tình nồng nhiệt, đến nỗi anh không thể ngừng suy nghĩ

đến cảnh mình chìm sâu vào trong cô, cuối cùng, những tiếng rên rỉ khàn, thấp đó được nghe thấy ngay trong tai anh. Thân hình khỏe mạnh, với những cơ bắp rắn chắc, đẹp đẽ này tưởng chừng không phản ứng, thực ra cũng bị kích thích với sự đánh thức ngay bên dưới anh, hông cô uốn cong và nâng lên đón lấy những cú đâm của anh. Cô kẹp chặt xung quanh anh, để rồi tất cả những gì anh có thể làm là di chuyển vào và ra khỏi cô, rồi khi cô lên... Chúa toàn năng, khi cô lên...

Anh rùng mình, buộc sự tưởng tượng ra khỏi tâm trí. Anh chỉ đang tra tấn bản thân, và chết tiệt nếu anh biết tại sao. Anh chưa bao giờ bị ám ảnh bởi phụ nữ trước đây. Bị ám ảnh. Anh không thích từ này, cũng như ý nghĩa ẩn sau nó. Thật là ngu ngốc để bị ám ảnh về bất kể người phụ nữ nào khi có hàng trăm triệu người như thế trên thế giới, và anh đánh giá cao tư tưởng vĩ đại của họ. Bị ám ảnh bởi một người đồng nghĩa với việc những người khác mất khả năng thu hút anh, mà anh không thấy điều đó từng xảy ra. Quái quỷ, gã đàn ông ngày trong tâm trí anh có muốn nó xảy ra?

Có lẽ đó là vấn đề. Anh không ở trong tâm trí của mình. Nếu anh có thế, anh sẽ không bao giờ hứa cái lời hứa ngu ngốc đó.

Nhưng anh thật kỳ quặc khi bằng lòng chỉ ngồi trong cái không gian chật hẹp này, ngắm nhìn cô ngủ, và tận hưởng sự gần gũi đến phát điên của cơ thể gần như trần truồng của cô.

Chết tiệt cô. Cô nghĩ anh là gì chứ, một con ngựa thiến ư? Sao cô có thể ngủ như thế, như thể không phải cô chỉ đang mặc mỗi cái quần lót thôi, và không phải anh đang ngồi cưỡi lên cặp mông nhỏ rắn chắc của cô với cái vật đàn ông đang rung động? Cô nên tỉnh dậy, cảnh giác chống lại khả năng anh có thể quăng mình lên lưng cô, nghiêm túc cố gắng thuyết phục cô trượt bỏ đồ lót. Phải chăng cô hạ thấp sự nam tính của anh tới điểm cô chẳng hề lo lắng về việc mình bị dụ dỗ?

Anh nên cho cô thấy cô đã sai thế nào khi nghĩ thế. Anh tin rằng cô gần như sẵn sàng lên đỉnh trước khi cô tỉnh dậy; cô sẽ vặn xoắn trong vòng tay anh, cầu xin anh đi vào trong cô và kết thúc sự tra tấn thú vị này. Anh có thể qua đêm ở đây hơn là trong cái lều của mình.

Nhưng còn lời hứa chết tiệt kia.

Thở dài, anh nhặt cái áo lót nhỏ mỏng manh của cô lên, che ngang lưng cô, nên anh không còn nhìn thấy phần nhô lên của bầu ngực bên dưới cánh tay của cô. Không có điểm nào làm cho việc này khó khăn thế với anh như nó đã từng, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Sau đó, anh đặt tay mình lên vai cô, dừng lại một lát để cảm nhận đường cong mềm mại, ngọt ngào trước khi lay cô nhẹ nhàng.

“Tỉnh lại, bánh ngọt.” Giọng anh nghe lạ lẫm với ngay bản thân anh, một tông giọng khàn khàn kỳ quặc. Anh đành hắng giọng.

“Hmmm?” cô lẩm bẩm.

“Tôi đi bây giờ đây. Tỉnh dậy để còn dán băng dính ngang khóa kéo chứ.”

Mí mắt nặng trĩu hấp háy mở ra, rồi đôi mắt màu lục ngái ngủ nhìn lên anh. Đầu tiên, biểu hiện trong chúng là mượt mà và thân thiện, rồi chúng nheo lại trở nên tinh tường hơn. Ngay lập tức cô với lấy áo sơ mi, và sự nhầm lẫn tạm thời vụt qua mặt cô khi cô thấy nó đang quấn ngang thân mình. Không phải là quá nhiều cho một lá chắn, vừa quá nhỏ, vừa quá mỏng manh, nhưng đủ để an ủi.

“Đừng lo,” anh dài giọng. “Không có gì xảy ra cả. Khi tôi quan hệ với em, bánh ngọt, em có thể đánh cược rằng em không thể ngủ được vì nó đâu.”

Cô lóng ngóng với cái áo sơ mi, cuối cùng cùng cũng định được vị trí của nó, giữ nó ngang ngực khi cô ngồi dậy. Má cô ửng hồng trước ý kiến thô lỗ của anh, nhưng cô thỏa mãn với bản thân nên chỉ lườm anh.

“Cảm ơn về màn xoa bóp,” cô nói cứng nhắc. “Nó giúp ích rất nhiều.”

Anh rướn lông mày. “Nó là niềm vui của tôi.”

“Có lẽ, dù sao cũng cảm ơn anh.”

“Sự phục vụ của tôi sẵn sàng cho tối mai, nếu em thích đặt trước một cuộc hẹn.”

Cô định nói với anh rằng mình ổn rồi, cảm ơn anh, nhưng sự thận trọng khiến cô dừng lại. Cô hy vọng phần lớn cơn nhức mỏi sẽ được loại trừ sau khoảng thời gian vừa rồi, nhưng nếu không thế, một màn xoa bóp mới sẽ là hơn cả sự chào đón.

“Tôi sẽ chờ đợi để xem tối mai,” cô nói nhẹ nhàng. “Nếu anh đã xếp lịch, tôi chỉ cần chờ đợi.”

Anh nghiêng người về phía trước và hôn cô.

“Thấy không, quý cô, không dùng tay,” anh thì thầm trên môi cô, mặc dù cô đang cười khúc khích. Không thương xót, anh tận dụng lợi thế ấy, gia tăng áp lực và đẩy lưỡi mình qua hàng rào của môi và răng, chết tiệt, nó vẫn tuyệt như trước đây. Cô rùng mình, bất lực đáp trả lại nụ hôn, đắm mình trong cảm giác và mùi vị của anh. Bầu ngực cô thít chặt lại trong sự chuẩn bị của bản năng, sẵn sàng nhận lấy sự chú ý từ phía anh. Cảm giác sẽ thế nào nếu anh di chuyển miệng mình xuống núm vú của cô? Nếu anh làm chuyện đó khéo léo như anh hôn cô, cô sẽ không chịu được mất. Nếu anh làm tình với cùng cảm giác nhục dục chậm rãi, cô sẽ phát điên trong niềm vui sướng.

Cô không nên để anh hôn cô mới phải, bởi vì kẻ thù lớn nhất của cô là sự cám dỗ, và ồ, cô bị cám dỗ rồi. Cô là một phụ nữ, không phải một bức tượng, còn Ben Lewis là tất cả những người đàn ông. Cô muốn anh.

Vậy nên cô cũng hôn anh, miệng cô ngọt ngào, ấm áp với niềm mong muốn, lưỡi cô quện vào lưỡi anh. Cô thấy anh rùng mình và hài lòng mãnh liệt bởi cô có thể khiến anh quằn quại bên dưới với cùng trận đòn ham muốn.

Rồi anh dứt ra, ánh mắt lấp lánh, khuôn mặt khắc nghiệt. Miệng anh ướt đầy gợi cảm, như thể nó vẫn còn đúc khuôn lấy miệng cô bằng niềm đam mê của anh.

“Quỷ tha ma bắt,” anh nói thô bạo, vồ lấy cái đèn lồng và chai dầu xoa. Anh giật dây khóa xuống, bắt đầu bò ra ngoài, rồi quay lại nhìn cô chằm chằm.

“Tôi sẽ không bao giờ hứa lời hứa ngu ngốc chết tiệt như thế lần nữa,” anh sủa ra. “Và hãy dán băng dính lại sau gã con hoang này.”

“Tôi sẽ làm,” cô nói yếu ớt khi anh rời khỏi lều. Cô lóng ngóng trong bóng tối lần tìm dải băng dính còn gắn lên một vạt lều, vuốt nó lại vị trí trên dây khóa. Cô nằm dài trên tấm đệm, cố gắng ngủ, nhưng trái tim cô đập thình thịch quá khó nhọc. Ngực cô nhức nhối; núm vú cô căng lên rộn ràng. Cô tìm thấy cái áo lót nhăn nhúm, cuối cùng xoay sở kéo nó lên, hy vọng rằng ánh sáng bao phủ sẽ làm dịu bớt cơn đau.

Không quan trọng cô đau thế nào, cô không thể cho phép anh xoa bóp cho cô lần nữa. Cô biết chính xác điều gì sẽ xảy ra. Cô hiểu quá rõ thể chất của anh để chống lại sự gần gũi, và anh sẽ không cố gắng chống lại một chút nào. Thay vào đó anh sẽ sử dụng mọi cơ hội để làm suy yếu lớp phòng thủ của cô - không rằng cả hai bọn họ đều khỏe mạnh. Ngay bây giờ chúng chắc chắn đã bị lung lay.

Chương 10

Vào ngày thứ ba, địa hình bắt đầu trở nên gồ ghề hơn khi lưu vực bằng phẳng nhường chỗ cho núi non. Jillian chuyển lên trên đi ngay sau Ben, đôi mắt cô lo lắng tìm kiếm.

"Em đang tìm gì thế?"

Anh cằn nhằn. Anh biết cái cô đang tìm: sự nguy hiểm. Nó có thể nằm chờ ở trên không hay dưới mặt đất ngay trước mặt anh. Nó có thể đột kích họ từ những bụi cây thấp. Nó có thể đến trong hình dạng một mũi tên, vì những bộ lạc bị cô lập đã lâu rõ ràng khó chịu khi bất cứ ai xâm phạm lãnh thổ của họ, hoặc nguy hiểm có thể đơn giản là một bầy ong nhung nhúc. Công việc của anh là lưu ý đến từng chi tiết, chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ. Trước đó anh bắt gặp một thứ mùi cay xè nồng nặc của con lợn lòi, nên họ phải đi theo đường vòng cách xa để tránh con vật nguy hiểm và nóng tính này. Lũ lợn lòi đến từ địa ngục, đấy đúng là nơi của chúng. Con đường vòng khiến Jillian hoảng sợ, mặc dù anh đảm bảo với cô rằng họ sẽ trở lại hành trình ban đầu.

"Tôi đang tìm một ngọn núi có đỉnh bằng phẳng," cô trả lời.

"Em cho là chúng ta gần nó bao nhiêu?"

"Tôi không biết. Dù sao, cũng không quan trọng vì chúng ta không thực sự đi tới đó. Nó chỉ có nghĩa để xác định vị trí của chúng ta. Cần nhìn thấy nó trong vòng một ngày đi bộ khi địa hình bắt đầu cao lên."

"Kỳ lạ chưa," anh nói mỉa mai, "tôi không nhận ra hướng dẫn là đúng thế."

Cô nheo mắt nhìn vào tấm lưng anh, nghĩ về việc mình sẽ thích thú thế nào được đánh vào anh bằng một tảng đá, ngay giữa phần mở rộng đầm mồ hôi ấy, mặc dù tảng đá có thể bị bật ra, để xem xét người đàn ông này cứng rắn đến mức nào. Ngày hôm trước, anh trở nên bực mình với hai ống tay áo, chúng gây hạn chế chuyển động của anh khi anh vung dao rựa chặt đám dây leo cản trở, nên đơn giản anh xé bỏ chúng đi. Cánh tay trần của anh cuộn đầy cơ bắp - những cơ bắp nổi sóng và căng phồng theo từng cử động, những cơ bắp ấy làm bụng cô phản ứng thít chặt lại.

"Tôi cho rằng," anh tiếp tục, "nếu em không nhìn thấy ngọn núi đỉnh tù này trong vòng một ngày đi bộ, chúng ta sẽ quay đầu, diễu qua diễu lại cho tới khi em tìm ra nó."

Có lẽ cộ nên nhắm vào đầu anh, cô nghĩ với niềm vui sướng. Cứ giả dụ, đầu anh là phần cứng nhất, nhưng nếu tảng đá đủ lớn nó sẽ tạo ra một vết lõm thu hút được sự chú ý của anh.

Cô nói với giọng điệu ngọt ngào thấy rõ.

"Ý tưởng hay đấy! Lần đầu tiên, tôi sẽ không lo lắng quá nhiều về việc tìm kiếm nó."

Anh học được rằng những giai điệu ngọt như đường trong giọng cô có nghĩa là cô đã nghĩ ra cái gì đó đặc biệt khó chịu để nói hoặc làm với anh, nên anh ném cái nhìn đề phòng qua vai. Biểu hiện của cô chắc chắn không tử tế gì. Cô có vẻ đang suy ngẫm về việc cắt xẻ anh và đang tiêu khiển với dự đoán ấy. Chết tiệt, anh chưa bao giờ gặp một phụ nữ như cô trước đây. Cô mạnh mẽ, tự tin và điềm đạm, và chắc chắn đấy không phải là phẩm chất mà anh từng đặc biệt bị thu hút; anh luôn đề cao tính hài hước, sự thiếu kiềm chế và những người la hét phản đối. Jillian không đủ điều kiện cho hai tính cách cuối, mặc dù cô có sự biến đổi tinh tế của sự hài hước, điều đó đủ để cảnh báo anh. Anh không thể đe dọa cô, không thể gây bối rối cho cô hay quyến rũ cô. Anh bắt đầu tự hỏi có điều gì anh có thể làm với cô đây.

Trong hơn hai tuần lễ, anh hiếm khi cho phép cô rời xa anh hơn mười feet, cô chỉ ra ngoài tầm nhìn của anh mỗi lần tiếng gọi của tự nhiên đến và khi cô nhốt mình trong lều ba đêm qua. Thậm chí trong lúc cô làm theo tiếng gọi của tự nhiên, anh cũng nấn ná ở gần, trông chừng Dutra. Thực thi sự tiếp xúc gần gũi với bất kể người phụ nữ nào cho tới lúc này sẽ lái anh vào cơn điên khùng bởi sự nhàm chán, Jillian cũng khiến anh phát điên, dù vậy, nhưng không hề nhàm chán.

Sự thật là, anh cảm thấy lo lắng và khó chịu vì cô không ở ngay bên cạnh anh trong những đêm đó để anh có thể trông chừng cho cô. Nếu Dutra cố đột nhập vào lều cô thì sao? Hiển nhiên, Kates đã làm thông cái đầu của tên khốn đó vì hắn có hành vi tốt nhất trong chuyến đi vào trong núi, nhưng không có nghĩa là Ben tin tưởng hắn dù một phút. Jillian có cái mẹo nhỏ với miếng băng dính dán lên khóa kéo ở cửa lều, cô có một khẩu súng lục, nhưng nếu Dutra cắt nó rồi nhảy vào thì sao? Jillian sẽ nghe thấy hắn kịp lúc chứ? Cô đã thể hiện mình có nhiều khả năng hơn; thực tế, cô thường đi trước anh một bước hầu hết thời gian, và điều đó khiến sự việc tồi tệ như địa ngục. Anh vẫn cứ lo lắng và băn khoăn, nếu anh không có được cô thì chẳng bao lâu anh sẽ hoặc nổ tung hoặc trở thành một tên ngốc bập bẹ.

Khi anh đưa cô an toàn trở về Manaus, anh sẽ khóa mình trong phòng khách sạn cùng với cô, không ra ngoài cho tới khi nhận công việc dẫn đường tiếp theo, nó có thể là một tháng hoặc lâu hơn. Một tháng hoàn toàn để làm tình...Trong một thoáng, anh mê mẩn với những tưởng tượng sinh động; rồi mắt anh nheo lại khi anh nhận ra một công việc khác đồng nghĩa với việc để lại cô phía sau, cô có lẽ không còn ở đó khi anh quay lại. Không, quý cô Shewood độc lập sẽ nhảy lên một chuyến bay quay về Mỹ, hoặc cô sẽ lao đi đào bới vài bộ hài cốt ở đâu đó.

Anh dừng dòng suy nghĩ, quay lại nhìn chằm chằm vào cô. Phía sau cô, toàn bộ đội hình hàng dọc lảo đảo dừng lại, nhưng anh không thèm liếc nhìn một cái.

"Em sẽ ở đúng cái nơi chết tiệt tôi bảo em," anh cáu kỉnh, rồi quay trở lại hằn học chặt một cành dây leo.

"Anh nhầm rồi, Lewis," cô thì thầm khi bắt đầu theo sau anh. "Nóng bức đã dồn anh vào thế bí."

"Không phải vì nóng," anh cằn nhằn. "Đó là sự tích tụ bí bức của tinh trùng."

Cô phải cắn môi để khỏi cười lớn. "Ồ, tôi biết. Não anh hẳn đã bị bịt lại."

"Cái gì đó bị bịt lại, được thôi, nhưng không phải não tôi."

Anh nghe cáu kỉnh đến nỗi cô muốn gõ vào đầu anh và nói, "đây, đây," nhưng cô không nghĩ anh sẽ đánh giá cao cử chỉ ấy. Thay vào đó cô hỏi,

"Nếu cảnh độc thân khó khăn đến vậy, làm sao anh có thể xoay sở trong những chuyến thám hiểm khác của anh?"

Anh liếc nhìn cô lần nữa qua vai, đôi mắt màu xanh mãnh liệt ánh lên tia buồn bã mờ ảo. "Thường thì không thế."

"Không phải cái gì?"

"Khác nhau."

"Vậy có gì khác ở chuyến đi này?"

"Em"

“Giữ anh nhớ lại, huh?”

“Đại loại thế.” Anh lại thì thầm.

Cô rơi vào im lặng, mặc dù đang mỉm cười. Có phải anh đang thất vọng không nhỉ? Tốt. Nó không ít hơn điều anh xứng đáng nhận.

Anh dừng lại, đột nhiên bất động, cô phải phanh lại để khỏi chạm vào anh. Sau cô, mọi người khác cũng dừng lại, cái gì đó trong sự tĩnh lặng báo động của anh làm họ bất ngờ đề phòng. Từ từ Ben tháo dây đeo khẩu súng săn.

Anh thì thầm gì đó với Pepe bằng ngôn ngữ Tukano, và người da đỏ nhỏ thó dẻo dai thì thầm trả lời lại.

“Lùi lại,” Ben lẩm bẩm với cô. “Thật cẩn thận. Đừng gây ra tiếng động.”

Nói dễ hơn làm, nhưng dưới sự thúc giục âm thầm của Pepe và Eulogio họ từng bước lần lại lối cũ, cẩn thận đặt chân tránh những cành cây con, dùng bàn tay giữ những cành cây to khỏi kêu xột xoạt, nhích ngược lại với sự thận trọng nhiều hơn họ dùng để tiến lên.

Ben dừng lại lần nữa. Jillian cố nhìn qua anh, nhưng tấm lưng của anh đã phong tỏa phần lớn tầm nhìn. Anh thực hiện một cử động nhẹ bằng bàn tay để nói cô yên lặng.

Rồi cô nhìn thấy nó, đôi mắt cô bỗng nhiên phân biệt được những chi tiết từ khu rừng bao quanh. Đôi mắt vàng, sôi sục như ăn tươi nuốt sống đã khóa vào Ben người đứng đầu hàng. Một chiếc áo khoác màu vàng tuyệt đẹp, điểm xuyết với những bông hồng màu đen và pha trộn một cách hoàn hảo với những tán lá lốm đốm. Một cái đuôi dày với đầu cái đuôi giật giật như thể bản thân nó có sự sống riêng.

Con báo đốm Nam Mỹ đang núp mình chờ đợi, cơ bắp mạnh mẽ co lại. Cơ bắp Jillian thít chặt lại đến nỗi cô hầu như không thể thở. Cô muốn rời mắt khỏi con mèo lớn, cảm giác giống như nó đang mê hoặc cô, nhưng cô không dám phá vỡ mối liên hệ bằng bắt trong trường hợp nó bất ngờ tấn công.

Độ ẩm như tăng lên khi mà họ không di chuyển, mùi vị dữ dội của rừng già chồng chất lên họ, thêm vào đó là một thứ mùi khác: mùi hăng hắc của một con mèo lớn. Mồ hôi chảy xuống thái dương cô, làm mắt cô cay xè. Họ đứng bất động một hồi lâu, những con chim gần đấy từng báo động lúc trước, giờ bắt đầu hót trở lại. Những con chim ruồi rực rỡ bé xíu lao lại gần, một con bướm khổng lồ với đôi cánh rộng sáu inch màu xanh óng ánh vỗ cánh trên nòng khẩu súng, thậm chí còn đậu xuống một lúc trước khi tiếp tục chuyến bay nhàn nhã qua khu rừng mưa. Bầy khỉ trên cao đang hú gọi nhau như chúng thường làm. Những con thằn lằn lo công việc bắt kiến và mối, cái lưỡi búng ra ngoài đều đặn đến thôi miên.

Họ đứng đó, ghim vào ánh mắt chằm chằm không chớp màu vàng của con mèo lớn.

Nếu con báo tấn công, Ben sẽ phải giết nó. Nếu ai đó phía sau cô gây ra một chuyển động thiếu thận trọng, sẽ có một cuộc tấn công nổ ra. Cô bắt đầu cầu nguyện, chỉ một lần, Rick sẽ kiểm soát được sự thiếu kiên nhẫn.

Rồi đột nhiên, bầy khỉ bắt đầu la hét báo động, khiến cô đưa mắt nhìn lên, có một cuộc tranh giành tuyệt vời ở trên đó, những cành cây vô hình phía trên bắt đầu lắc lư theo sự hỗn loạn, làm cho đám dây leo nhảy nhót và rung rinh theo. Ben vẫn không di chuyển. Cô nghe thấy một tiếng ho trầm sâu, thô ráp, và những sợi tóc sau gáy cô dựng lên trong cảnh báo nguyên thủy. Khi cô nhìn lại, con báo Nam Mỹ đã biến mất.

Họ đứng đó tưởng chừng cả một giờ. Ở sau cô, hoặc Rick hoặc Kates tạo ra một âm thanh thiếu kiên nhẫn rồi nhanh chóng im lặng bởi cử chỉ nhắc nhở từ Eulogio. Cuối cùng Ben ra hiệu cho Pepe di chuyển đến cạnh mình; cái cáng được cẩn thận đặt xuống, Pepe lách quanh Jillian. Anh ta và Ben trượt lên phía trước và quay lại mười phút sau đó, đi lại bình thường, mặc dù đôi mắt họ vẫn thận trọng tìm kiếm mỗi bụi cây, mỗi thân cây.

"Ồ, địa ngục."

Là Rick, sự phẳng lặng, thù ghét trong giọng anh ta.

"Ý anh là chúng ta đứng đây cả giờ chỉ vì anh nhìn thấy một con mèo quái quỷ? Tại sao không chỉ bắn quách nó đi?"

"Tôi sẽ làm thế nếu nó tấn công. Nó không thế. Không phải lúc giết nó."

Chưa có luật nghiêm khắc chống lại kẻ giết những động vật săn mồi lớn. Anh không thấy còn vấn đề gì ở Sherwood nên anh tiếp tục,

"Tôi không muốn nổ bất cứ viên đạn nào nếu chúng ta không phải; không chỉ có nhiều bộ lạc ở đây có tục thờ phụng loài báo đốm, nên sẽ không tử tế cho chúng ta nếu giết một trong số chúng, ngoài ra tôi không muốn chỉ vị trí của chúng ta cho bất kỳ ai."

Hai lý do rõ ràng có ý nghĩa với Rick, anh ta đành thả rơi chủ đề. Không còn gì gây phiền phức, họ bắt đầu đi tiếp, nhưng quãng đường vài dặm tiếp theo mọi người đều hoảng hốt, bồn chồn, chăm chăm nhìn qua kẽ lá, căng mình lên để nhìn nếu nó ẩn giấu một con mèo đốm lớn.

Jillian không nhìn thấy ngọn núi đỉnh tù. Cô tự nhủ với bản thân rằng họ không có đủ một ngày đi bộ từ lúc địa hình bắt đầu lên cao. Có lẽ cô sẽ không tìm thấy ngọn núi cho đến ngày mai. Nhưng không hề có sự đứt đoạn nào trong ba tầng lá, cô không thể nhìn xa hơn vài feet theo mọi hướng. Cô bắt đầu băn khoăn, nếu họ chỉ chệch khỏi lộ trình một chút, ngọn núi có thể bị chặn khỏi tầm nhìn. Hơn nữa, mặt đất mấp mô hơn nên cô phải dành nhiều thời gian hơn để xem chừng bàn chân mình. Nếu họ phải thực hiện kiểu đi bộ này trong ngày đầu tiên, cô sẽ không phải lo lắng thế. Lúc này, tất cả bọn họ đã quen hơn với sự gắng sức, mặc dù chỉ mới là ngày thứ ba, nhưng cô có thể cảm thấy hơi thở của mình ngày càng xơ xác, còn đôi chân thì đau nhức.

Có lẽ anh nghe thấy hơi thở của cô, vì thế Ben giảm tốc độ. Giờ thì cô đã biết làm thế nào anh phát triển một thân hình rắn như đá. Nếu có bất cứ ounce mỡ thừa nào trên thân thể anh, anh đã đốt nó ngay giờ đầu tiên. Con dao rựa không bao giờ nằm yên, không hề mệt mỏi khi phát quang tạo ra một lối đi rõ ràng cho những người theo sau anh. Sải chân anh không bao giờ chùn lại, sự tỉnh táo của anh không bao giờ giảm bớt.

Ben và hai người Tukano không hề giảm cân kể từ lúc họ bắt đầu đi bộ, cơ bắp hoàn toàn sung sức, trừ phần còn lại trong số họ. Jillian ngờ rằng cô đã giảm ít nhất năm pound (2.5kg); quần cô giờ lỏng lẻo quanh eo và hông cô. Có lẽ cô không giảm cân nhiều hơn, vì trọng lượng cơ bắp của cô sẽ tăng lên từ việc tập thể dục và tạo nên sự khác biệt, nhưng cô sẽ giảm thậm chí hơn vài inch, cô bắt đầu tự hỏi làm thế nào cô có thể giữ quần mình khỏi tụt. Thắt lưng cô đã dùng đến lỗ cuối cùng, cô sẽ phải dùng dây leo bện lại để buộc quanh eo cô vào lúc nghỉ ngơi.

Sấm bắt đầu ầm ầm trên đầu, họ có thể nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp đầu tiên trên tầng lá. Chiếc ô tạo bởi cây rừng quá dày đến nỗi cơn mưa nhỏ không thực sự rơi trực tiếp xuống đất, nó nhỏ giọt từ những chiếc lá và chảy xuống từng dòng theo thân cây và đám dây leo. Không có cách nào tránh khỏi bị ướt mà không mất vài giờ chờ cho khu rừng ngừng nhỏ giọt, họ đành dừng lại giữa lúc tồi tệ nhất, tạo nên một chỗ trú ẩn bằng vải bạt họ mang theo. Cô sợ cái giờ phút đầu tiên sau cơn mưa, đó là lúc độ ẩm đạt ngưỡng tuyệt đối, khu rừng đúng là ngập trong hơi nước bên dưới mặt trời chói chang vùng

xích đạo.

Cơn bão không kéo dài ngày hôm đó, và họ tiếp tục lên đường sau nửa giờ, vật lộn để thở trong bầu không khí nặng nề. Độ ẩm quá khó chịu khiến cho cuộc trò chuyện chỉ giữ ở mức tối thiểu trong suốt phần còn lại của ngày, thêm vào đó là phải vượt qua mặt đất lồi lõm khiến chuyến đi tồi tệ thêm.

Cô không nhận ra họ đã leo cao tới đâu cho tới khi đột nhiên thảm thực vật mỏng đi và mặt trời lấp ló, gần như làm lóa mắt cô với sự sáng chói của nó. Họ đang ở bên một khe suối, với một dòng suối lấp lánh không sâu dưới đáy của nó. Dãy núi lờ mờ hiện ra trên đầu, tĩnh lặng, nguyên sơ, và không bị xáo trộn kể từ lúc được kiến tạo hàng triệu năm trước đó. Và ngay trước mặt cô, nhỏ hơn các ngọn khác, là một ngọn núi có đỉnh bằng phẳng, rộng rãi, nói cách khác, một vùng đất của sự cao ráo. Một ngọn núi khá tầm thường, mờ ảo và yên bình, không hề thách thức một chút nào trong sự tồn tại của nó.

"Ben," cô lên tiếng. "Nó kia rồi."

Anh dừng lại và nhìn theo, đôi mắt anh tự động hướng tới độ cao cao nhất, nơi gợn sóng không đều nhau. Rồi anh trượt mắt xuống và tập trung vào ngọn núi như cái bàn phía trước anh.

"Được rồi," anh nói. "Chúng ta sẽ đi xa hơn một chút rồi cắm trại nghỉ đêm nay trong khi em định ra tọa độ cho chặng đường tiếp theo. Trừ khi tai tôi kém đi, có thể một cái thác nhỏ ở phía trước đấy. Nếu Pepe nói nó ổn, chúng ta có thể tắm tối nay."

Có một cái thác, không quá lớn, không quá thuyết phục, dòng nước chỉ cao mười foot (3m) đổ xuống một mỏm đá nhô ra đã bị khoét rỗng qua hàng thế kỷ liên tục bị va đập, trước khi dòng chảy theo đường của mình hòa cùng Rio Negro, rồi đến Amazon. Pepe và Eulogio tuyên bố dòng nước an toàn. Chỉ có Dutra hờ hững với ý tưởng về việc tắm rửa, nhưng hắn vẫn ủ rũ đi theo. Jillian nán lại khu trại, bằng lòng chờ đến lượt mình, Ben cũng ở lại cùng cô. Cô bắn cho anh một cái nhìn mát mẻ.

"Nếu anh đang nghĩ về việc tắm cùng tôi, hãy quên nó đi."

"Có phải em muốn cởi trần truồng và tắm mà không cần người canh gác?" anh bình tĩnh trở lại. "Tôi sẽ đứng canh trong lúc em tắm, rồi em có thể làm thế cho tôi. Tôi có thể đi cùng với họ, nhưng tôi không thích ý tưởng để em lại một mình. Đương nhiên, nếu em không ngại Dutra dòm ngó..."

"Anh đã chỉ ra điểm lý thú."

Cô không thích kế hoạch của anh, nhưng chấp nhận sự cần thiết của nó. Cô không quá khiêm tốn về mặt riêng tư; nó có thể không thoải mái khi trần truồng trước mặt Ben, nhưng lại an toàn, sự lựa chọn hoặc là chấp nhận bẩn thỉu, hoặc là đứng ở đó, cho dù việc này khá khó để thực hiện. Cô sẽ quay lưng lại với anh, tắm nhanh nhất có thể. Anh nghiêm túc về việc canh chừng cho cô, sẽ không từ bỏ nhiệm vụ rồi ráng sức quyến rũ cô. Với nỗ lực quyến rũ cô, có lẽ anh phải đợi đến lúc cô tắm xong.

Trong khi đợi mọi người khác quay về, cô gói ghém xà phòng, dầu gội, và quần áo sạch vào một cái khăn, Ben huýt sáo khi cũng làm như vậy.

"Em sẽ để ba lô của em lại đây? Em biết Kates sẽ lục lọi nó."

Cô nhìn anh trầm tư, rồi rút khẩu súng lục khỏi ba lô, trượt nó vào gói đồ của mình.

"Còn về bản đồ?"

"Gã không thể đọc được nó đâu." Cô cười toe toét. "Muốn xem nó không?"

"Tôi là thằng ngốc nếu nói không."

Cô lấy ra cuốn sổ của mình, mở tập giấy dày. Có vài hình vẽ sơ sài trên đó, nhưng chẳng có gì có thể xác định vị trí. Những hướng dẫn đó là một đám hết sức vô nghĩa anh từng nhìn thấy.

"Em có thể đọc được thứ này ư?" anh hỏi ngờ vực.

"Không. Dù vậy, tôi có thể giải mã nó."

Anh cười khúc khích. "Giờ chúng ta đang ở chỗ nào?"

Cô chỉ tới một câu khoảng nửa đường trang cuối. "Ngay đây."

"Tuyệt. Nó nói với tôi rất nhiều đấy. Em không ghi mật mã ở chỗ nào đó à?"

Cô khụt khịt. "Trông tôi có giống con ngốc không?"

"Em không ghi lại khi em giải mã mớ hỗn độn này á?"

"Phải ghi nhớ, tôi đã giải mã và nhớ toàn bộ mọi thứ trước khi tội đến Brazil; đây chỉ là để tôi kiểm tra lại. Dẫu sao, mật mã này thay đổi theo từng từ. Trừ khi anh biết chìa khóa, thứ mà tôi đã học thuộc lòng, không gì trong đó có ý nghĩa hết."

"Chuyện này thực sự sẽ chọc tức Kates," Ben nói với sự hài lòng. "Gã có lẽ co rúm lại với dự đoán rằng cả hai chúng ta sẽ đi khỏi trại trong ít nhất nửa giờ."

"Lâu hơn thế," Jillian chữa lại. "Tôi sẽ giặt quần áo của mình khi tôi có cơ hội."

"Ý hay đấy. Em có thể giặt cho cả tôi trong lúc chúng ta ở đấy."

"Anh có thể tự giặt đồ của mình mà."

Đeo một vẻ mặt đau khổ, anh đặt một bàn tay lên tim mình. "Em là một phụ nữ không bình thường. Em không biết muốn làm gì cho người đàn ông của em ư?"

"Tôi không nhớ từng tuyên bố anh là của tôi, nên vấn đề không phát sinh. Tôi không nghĩ nổi một lý do bất cứ người phụ nữ nào lại muốn một gã đàn ông quá lười trong việc giặt giũ đồ của chính anh ta."

Nét mặt anh trở nên thê thảm. "Chả trách em chưa kết hôn."

"Tôi không bao giờ muốn."

"Tôi cũng thế."

Anh nhìn cô một lúc, đôi mắt lấp lánh hài lòng với cuộc trao đổi. Rồi anh nhẹ nhàng búng chóp mũi cô.

"Đã từng đính ước? Hay có một mối quan hệ nghiêm túc chưa?"

Cô suy nghĩ về nó rồi nhún vai.

"Chưa. Một lần có một anh chàng hỏi cưới tôi khi tôi còn học đại học, nhưng tôi không hứng thú."

"Không lần nào kể từ đó?"

“Tôi có hẹn hò,” cô nói. “Nhưng không nghiêm túc với bất kỳ anh chàng nào.”

“Vậy em làm gì để giải trí?”

“Làm việc.”

Cô cười vào ánh nhìn nghi hoặc của anh.

“Làm việc vui hơn hẹn hò,” cô nói. “Tôi không hứng thú với chuyện kết hôn, nên tôi không thấy điểm gì thú vị khi hẹn hò lắm. Nếu tôi thích việc của ai đó, thế là ổn, nhưng tôi sẽ là đồ khùng nếu ràng buộc quá nhiều thời gian trong một mối quan hệ mà sẽ không dẫn tới đâu.”

Anh đứng lên nhìn chằm chằm xuống cô.

“Vậy em quan hệ trên ban công với vài gã mà em hầu như không biết ư?” anh hỏi đầy phẫn nộ.

Cô cảm thấy hoàn toàn như ở giữa biển khơi, không có một chút liên hệ nào với điều anh đang nói đến. Rồi cô nhớ ra cái võng và cười phá lên.

“Tôi chưa bao giờ quan hệ trên ban công với một người lạ.” Hoặc với bất cứ ai khác, nếu đó là vấn đề.

Cô lại có vẻ ngọt lịm trong tông giọng của mình, Ben chú ý thấy. Anh muốn lắc cô thật mạnh.

“Tuyệt. Ít nhất em đã giới thiệu.”

“Anh đang châm biếm điều gì thế? Anh chưa từng trải qua tình một đêm à?”

“Rất nhiều, quay lại lúc tôi còn trẻ và dại dột, nhưng giờ tôi cẩn thận hơn nhiều rồi.”

Cô nhún vai, như thể không hiểu được vấn đề của anh. “Tôi cũng thế.”

Anh bước đi, lẩm bẩm với chính mình. Một phút sau, anh sải bước trở lại, dừng lại gần tới mức đôi bốt của anh chạm vào cô.

“Vậy sao em không quan hệ với tôi?” anh đòi hỏi, hàm anh se lại.

Cô nhìn thấy anh đang trong cơn giận dữ tuyệt đối. Sự thôi thúc cười lần nữa gần như không kiểm soát được, nên cô cắn bên trong má để giữ nó lại.

“Tôi không muốn có em bé ngay lúc này,” cô nói với vẻ bối rối hoàn toàn giả tạo, “vậy những điểm đó là về vấn đề quan hệ tình dục thôi sao?”

Hàm anh rơi xuống, anh nhìn chằm chằm vào cô không tin.

“Ôi thánh thần ơi,” cuối cùng anh nói, như với chính mình. Một ánh nhìn lạ lẫm trong mắt anh. “Em chưa bao giờ đạt cực khoái đúng không?”

Quá muộn, Jillian nhận ra điều gì cô đã làm. Kinh hoàng, cô nhảy dựng lên.

“Anh hãy tránh xa khỏi tôi,” cô cảnh báo, lùi lại. Với Ben, ý nghĩ rằng không gã đàn ông nào mang lại niềm vui sướng cho cô sẽ là một thách thức khó cưỡng lại được. Anh quá chắc chắn về khả năng tình dục của mình, nên giờ đây anh quyết tâm gấp đôi để có được cô, để cho cô biết về niềm vui đó. Cô chỉ có ý châm chọc anh, thay vào đó, cô lại đưa ra một thách thức trực tiếp cho cái tôi của anh.

Vừa đủ, anh di chuyển lại gần, vô tình theo dõi cô.

“Vậy đó là vấn đề,” anh lẩm bẩm. “Bánh ngọt, em không biết tôi sẽ chăm sóc em à? Tôi không phải một trong những kẻ chỉ biết leo lên rồi leo xuống năm phút sau đó. Tôi thích nắm giữ thời gian của mình, kéo dài nó ra một giờ hoặc lâu hơn.”

Một giờ. Ôi lạy Chúa. Cô bắt đầu run rẩy khi nghĩ đến nó. Anh không chỉ gợi tình, anh còn rất chậm.

“Tôi không muốn anh chăm lo cho tội,” cô khóc, giữ bàn tay để ngăn anh lại. “Tôi chỉ muốn được ở một mình, Ben Lewis, đừng có tiến gần một bước nào khác!”

Anh làm vậy, lén quan sát cô chắc chắn như bất kỳ con báo đốm nào.

Anh dừng lại. “Nói dối về chuyện gì?”

“Tôi chỉ đang trêu chọc anh.”

“Trêu chọc tôi.” Nó không phải một câu hỏi. “Em chắc như quỷ cái điều em đang làm.”

“Không, không giống thế.”

“Đó là điều em đang nghĩ.”

“Ummm.” Cô gắng gượng thu thập suy nghĩ. “Chỉ là...quan điểm của anh tác động thần kinh của tôi.”

“Quan điểm của tôi.”

“Đừng lúng túng như thế. Quan điểm của anh. Anh biết đấy, quan điểm rằng anh là món quà của Chúa dành cho phụ nữ, hay anh có thể có người mà anh muốn, bất cứ khi nào anh muốn.”

Anh khoanh tay. “Tôi có khá nhiều.”

Cô khoanh tay mình. “Trừ tôi.”

“Vậy ra thế,” anh nói từ tốn. “Em đang làm chuyện đó chỉ vì không bằng lòng.”

“Điều đó có tồi tệ hơn chút nào thứ anh đang làm không? Anh đang cố quyến rũ tôi chỉ để nâng cao điểm cho mình.”

“Tôi không phải.”

“Ồ?”

“Đúng, ồ.”

“Nói đi.” Cô kiên nhẫn chờ đợi.

Anh nghiêng lại gần cô tới mức cô có thể nhìn thấy những sọc lóe sáng trong đôi mắt xanh quỷ quyệt.

“Tôi đang cố gắng,” anh nói, nhấn mạnh từ ngữ theo cách của cô. “Bởi vì em làm tôi quay vòng vòng quá nhiều, vật đàn ông của tôi cứng lên từ ngày chúng ta gặp nhau.”

Cô không muốn nghe điều đó. Nó hầu như không thể giữ cô không nhìn xuống. Nếu anh làm thế thì sao?

Cô trốn tránh trong sự mỉa mai.

“Anh sẽ cứng lên với bất cứ cô nàng nào khác trong hoàn cảnh này, nên tôi cho rằng tôi đang được đề cao chăng?”

“Bây giờ, em đang sai đấy. Tôi không gây rối xung quanh với phụ nữ đã lập gia đình.”

“Tốt, tôi không muốn bị quấy rối xung quanh thời gian này.”

“Chắc em thế,” anh nói, một nụ cười vui vẻ nở ra trên khuôn mặt. “Em chỉ muốn nói về nó để em có cảm giác được đánh giá cao hơn.”

Những giọng nói chứng tỏ cánh đàn ông đang quay về khi tắm xong, là tất cả để giữ cô không đấm vào đầu anh. Cô quay đi, vồ lấy gói đồ của mình, anh cũng làm như thế. Họ không nói lời nào khi đám người lấp đầy khu trại. Ben đeo khẩu súng săn lên vai mình.

“Bất cứ ai cố nhìn lén sẽ bị thổi bay đầu,” anh nói tỉnh cờ.

Thật dễ dàng cho Jillian theo lối những người đàn ông đã tạo ra. Nó nghiêng xuống khe núi có lẽ khoảng một trăm yard *(95m)*, nhưng khu rừng rậm rạp này khiến nó khuất khỏi tầm nhìn. Lối mòn kết thúc ngay bên cạnh cái thác nhỏ.

Ben nghiên cứu vị trí.

“Chúng ta sẽ băng qua phía bên kia,” anh nói. “Bằng cách đấy tôi có thể nhìn thấy lối mòn tốt hơn. Có chỗ phía sau cái thác để đi qua.”

Đúng thế, và họ bước qua những hòn đá để sang phía bên kia. Ben tháo khẩu súng khỏi vai, đưa nó cho cô.

“Tôi tắm trước.”

Cô không phản đối, vì cô thực sự nhẹ nhõm. Cô đặc biệt lo lắng về việc cởi đồ trước mặt anh sau cuộc đụng độ vừa rồi. Bằng cách nào đó, nếu anh tắm trước, sẽ không quá khó khăn khi tới lượt cô, cô biết ơn vì anh đề nghị thế. Thỉnh thoảng, như lúc anh xoa bóp cái lưng đau của cô, anh thực sự tử tế.

Chương 11

Cẩn thận, đội chận của tôi, Jillian nghĩ sau đó năm phút. Thật quỷ quái. Cô không thể rời mắt khỏi anh và anh biết thế.

Anh lột bỏ tất cả quần áo, tình trạng không mảnh vải che thân của anh nói với cô rằng anh đã quen với việc khỏa thân trước một người phụ nữ. Dù thế nào, tại sao người phụ nữ ngay trong tâm trí cô muốn anh mặc quần áo vào? Anh cao, gầy và có cơ bắp tuyệt vời, cặp mông của anh quá tròn và căng đến nỗi bàn tay cô theo bản năng cuộn lại thành nắm đấm, nỗ lực chống lại việc vỗ lên chúng. Anh có bờ vai của một người bốc vác hàng hóa, cặp chân của một vận động viên, dài và mạnh mẽ. Cô chưa bao giờ thích thú ngắm nhìn một người đàn ông hơn thế.

Anh bước vào bên dưới thác nước, để dòng nước bắn tung tóe lên mình trong khi anh nghiêng đầu ra sau, lắc lắc mái tóc. Ánh mặt trời lốm đốm trên những cơ bắp uốn cong của thân hình cường tráng kỳ diệu, và những giọt nước bắn vào không khí lấp lánh như kim cương. Vật đàn ông của anh treo nặng nề giữa hai đùi, anh quá hoàn hảo, hoàn toàn nam tính đến nỗi ngực cô thít lại, làm cho việc hít thở quá đỗi khó khăn.

Rồi anh nhìn thẳng vào cô, màu xanh trong đôi mắt anh thật mãnh liệt, cô có thể nhìn thấy nó thậm chí cách xa bốn mươi feet *(12m)*. Anh bước về phía trước một chút, để cho dòng nước chính đập vào lưng mình; anh đứng ngay mép của dải đá làm thành đường bao của hồ nước. Anh hoàn toàn phơi bày thân mình ra trước cô, trừ dòng chảy làm mờ đi những đường nét mạnh mẽ của cơ thể anh. Khi anh nhìn chăm chú vào cô, ngọn giáo của anh bắt đầu khuấy động, trở nên dày và dài hơn, dựng đứng kiên quyết về phía bụng anh.

Chết tiệt anh, cô luống cuống. Một cuộc biểu tình tạo hình của sự ham muốn là không thể được. Không gì quyến rũ bằng việc biết rằng cô muốn và anh lại biết điều đó. Phản ứng uy lực của một bộ phận cơ thể anh đơn giản chiếu đến cô, đe dọa sức chống cự của cô hơn mười lần bất kỳ lời tán tỉnh tục tĩu, vui vẻ, dễ thương nào của anh, hay thậm chí cả những nụ hôn tan chảy thịt xương.

Cô không thể cưỡng lại nhìn đăm đăm vào vật cương cứng của anh, cô cảm giác mình đang trở nên yếu ớt. Miệng cô bắt đầu chảy nước, cô nuốt vào giật cục. Vật đó quá ấn tượng, phần thân ngọn giáo dày hơn phần đầu củ hành. Cô gần như rên rỉ thành tiếng.

Cô lê ánh nhìn trở lại và bắt gặp vẻ mặt anh, rạng ngời và trông đợi. Ồ, vâng, anh biết chính xác điều anh đang làm với cô. Người đàn ông quá quỷ quyệt, khiến cô khó cưỡng lại thôi thúc ném đá vào anh ta.

Humming, anh tắm xong, thậm chí còn vò giặt quần áo, dành thời gian cho việc đó. Hai bàn tay Jillian siết chặt khẩu súng săn đang đặt trong lòng cô, cô buộc bản thân quét tới lối mòn dẫn về khu trại, tìm xem nếu có bất kỳ kẻ xâm phạm nào dám thử nghiệm sức mạnh bị đe dọa bất ngờ của Ben. Những chú chim hót và truyền từ cây này sang cây khác không hề lo lắng, sắc lông rực rỡ của nó lấp lánh mỗi khi chúng đập cánh bay qua một tia nắng. Quả là yên bình và vô cùng xinh đẹp, còn người đàn ông đang khỏa thân đứng dưới dòng thác kia thân thuộc với nơi đây như một sinh vật của chính khu rừng.

Cô tự hỏi sẽ ra sao nếu sống ngoài này với anh, chỉ hai người bọn họ, không ai khác trong hàng trăm dặm vuông xung quanh đây?

Chẳng bao lâu sau khi ý nghĩ được hình thành, cô từ chế giễu bản thân vì sự lố bịch của nó. Đây đâu phải thiên đường, và anh không phải Adam. Đây là Ben Lewis, một kẻ du côn ưa phưu lưu mạo hiểm. Một người phụ nữ hẳn là mất trí dù chỉ mơ ước một kiểu quan hệ lâu dài với anh. Tất cả anh muốn là một phụ nữ ngay lúc này, ai đó thỏa mãn ham muốn của anh ngay lập tức. Bất kể người phụ nữ sẽ làm

gì. Rồi sau đấy anh sẽ biến mất một trong những cuộc hành trình mới của mình. Cô cho rằng, thỉnh thoảng anh lại xuất hiện, trông chờ được cho ăn và được cho vào giường, và anh sẽ hiếm khi gặp bất kỳ rắc rối nào trong việc tìm ra một phụ nữ sẵn sàng làm việc đó cho anh. Nhưng người phụ nữ đó sẽ không phải là Jillian.

Việc tìm thấy thành phố Anzar sẽ tạo nên sự nghiệp cho cô. Cô có thể tự chọn vị thế cho cô, mặc dù cô vẫn chưa quyết định đường hướng cho mình. Cô không còn mối quan hệ với tổ chức, không - sau cách họ đối xử với cô liên quan tới cả Ouosalla và Anzar. Cô đã xin một kỳ nghỉ phép dài ngày để thực hiện chuyến đi này, cô không chắc mình muốn quay trở lại. Cô chắc chắn không quay trở về đúng vị trí lúc trước.

Cô đã quyết định thực hiện chuyến đi, quyết định rằng không can hệ tới Ben Lewis, không quan trọng anh trông tuyệt vời thế nào bên dưới dòng thác.

Anh kết thúc việc tắm giặt, rời khỏi dòng nước bước lên bờ trong khi lau khô người. Anh chẳng thèm quay lưng lại, vì thế cô cũng không cố gắng nhìn đi chỗ khác. Thay vào đó, cô chấp nhận lời mời chào không lời và sự đánh giá thô bỉ của anh.

“Em không phải người canh gác tốt,” anh buộc tội, một nụ cười ẩn quanh khuôn miệng anh. “Thời gian em ngắm nhìn tôi nhiều hơn quan sát xung quanh.”

“Ồ, anh đang làm mọi thứ rất tốt, trừ việc vẫy cờ dụ dỗ sự chú ý của tôi,” cô trả lời. “Tôi đâu muốn làm anh thất vọng.”

“Một lá cờ không phải thứ tôi đang vẫy,” anh chỉ ra. “Giờ, nếu em có ý nói một cột cờ thì tôi phải đồng ý, nhưng---”

Cô chộp lấy một viên đá và ném vào anh trước khi anh có thể kết thúc câu. Cô từng chơi trong đội bóng mềm ở trường trung học và đại học, nên cô có một cánh tay và cú ném chuẩn xác. Viên đá phóng ra trúng vào đùi anh, gây xáo trộn ngay gần cột cờ.

“Ouch!” Anh bắn sang cô cái nhìn kinh hãi. “Tốt, Chúa toàn năng!” anh tru tréo. “Xem em đang làm cái quái quỷ gì này.”

“Tôi đang quan sát đây. Tôi có cú đánh rất tốt tới mục tiêu mà tôi chọn.” Cô nhặt lên một viên đá khác. “Muốn tôi biểu diễn cho anh xem không?”

Vội vàng anh quay lưng đi, không muốn nhận lấy bất kỳ sự may rủi của một cú ném điên cuồng nào nữa, một lần chạm tới gần nơi nguy hiểm là đủ rồi. Một lần nữa giọng cô trở lại tông điệu ngọt ngào nguy hiểm trước đây, anh không tin cô dù một phút New York nào hết. Anh kéo quần lên trước khi cô nghĩ ra cái gì khác, và nhanh chóng thấy mình mỉm cười trở lại. Nói chung, anh rất hài lòng. Anh đã trông thấy phản ứng của cô về tình trạng khỏa thân của anh, về sự đánh thức của thân thể anh. Được rồi, cô muốn anh. Cô không có lấy một lời cầu nguyện giữ anh cách xa lâu hơn nữa. Anh không tin lý do cô giữ anh tránh xa lâu nay chỉ để thể hiện cho anh thấy rằng anh không thể có được cô. Thế quái nào cô lại thực hiện điều đó chứ, ngoại trừ gây ra cho cả hai người sự thất vọng?

Nhưng anh phải thừa nhận nó thú vị. Jillian có thể đẩy anh tới phát điên nhưng anh không bao giờ nhàm chán khi ở quanh cô. Anh phải giữ sự hóm hỉnh của mình mỗi khi anh đối phó với cô trong bất kỳ khả năng nào; anh thường có thể quyến rũ phụ nữ theo ý thích của anh, dễ dàng say mê họ, nhưng Jillian từ chối bị quyến rũ cũng như bị say mê.

Anh mặc xong quần áo, bước lại gần cô, nâng khẩu súng săn từ bàn tay đang giữ chặt của cô. Anh quan sát kỹ lưỡng một lượt khu vực trước khi cúi xuống hôn cô.

“Được rồi, đến lượt em.”

Miệng cô rung lên từ cái chạm rất nhẹ nhàng.

“Anh có thể rằng anh sẽ đứng ở đây và tiếp tục canh gác?”

Đôi mắt xanh của anh trở lại bình tĩnh.

“Đây là điều tôi nghiêm túc thực hiện, bánh ngọt.”

“Anh đúng rồi. Tôi xin lỗi,” cô nói đầy hối hận. Anh đã bảo vệ cô từ thời điểm chuyến đi bắt đầu, với sự cống hiến và quyết tâm. Anh sẽ không lơ là cảnh giác của mình hay di chuyển khỏi vị trí trong khi cô tắm. Sau đây, anh có lẽ nhảy lên cô, nhưng anh sẽ làm cái điều chết tiệt mà chắc chắn không ai khác làm. Cô hẳn đánh mất các giác quan của mình, bởi vì nhận thức khiến cô cảm thấy an toàn kỳ lạ.

Ben ngồi lại, thấy thoải mái, sẵn sàng thưởng thức màn trình diễn, anh đã cẩn thận dò xét lại khu vực một lần nữa trước khi quay chú ý trở lại với Jillian. Trái tim anh bắt đầu đập mạnh bởi viễn cảnh về việc nhìn ngắm cô khỏa thân.

Jillian bước xuống mép của dòng nước, hít lấy một hơi thở sâu. Không có gì phải che giấu hết: cô phải cởi quần áo để tắm và cô sẽ không từ chối để bản thân được tắm đâu. Nhưng nếu Ben Lewis nghĩ cô sẽ mang hết khả năng trình diễn cho anh xem thì anh sẽ thất vọng đấy.

Cô ngồi xuống cởi bốt, tất, rồi quay lưng lại anh khi cô cởi phần còn lại của quần áo. Cô chấp nhận rằng chỉ có một chút e lệ mà cô có thể giữ lại, nên cô làm cái điều tốt nhất có thể. Trước khi tháo bỏ áo sơ mi, cô lấy cái khăn tắm quấn quanh hông mình. Rồi cô trượt khỏi cái áo sợ mi và áo lót, và điều chỉnh vị trí của khăn để nó có thể che phủ bộ ngực mình. Cô không dám liếc mắt lên nhìn anh; cô biết vẻ cau có trên khuôn mặt anh tối tăm như một cơn giông bão.

Sau đó, cô trượt ra sau dòng thác, cởi bỏ cái khăn, vắt nó lên một tảng đá khô tránh cho nó khỏi bị ướt. Trần truồng, cô bước vào dưới dòng thác và phải giữ lại một tiếng kêu giật mình vì sức mạnh của nó. Nó mát hơn là cô tưởng, nó đập xuống lện cả đầu và vai cộ. Lúc đầu, nó gần như đau đớn, rồi cơ bắp căng cứng của cô phản ứng lại và bắt đầu thư giãn với niềm vui thích. Cẩn thận đứng ở gần phía sau dòng thác, giữ lưng mình quay lại, cô nắm lấy miếng xà phòng, bắt đầu vui vẻ chà xát.

Ben ngắm nhìn hình dáng cơ thể cô mờ mờ ảo ảo trong nỗi thống khổ của sự mong chờ. Nghiêng người, không ngừng suy nghĩ, như thể anh có thể uốn cong thân hình cô theo ý muốn của mình. Nghiêng người. Anh muốn nhìn thấy cô, anh cần nhìn thấy cô. Không phải anh không muốn ngắm cặp mông cô, phần anh có thể nhìn qua dòng nước, mà anh muốn nhiều hơn. Anh muốn nhìn thấy bộ ngực cô, để có một hình ảnh chân thực sống động thay thế cho trí tưởng tượng nóng hổi của mình. Anh muốn biết chính xác độ phẳng của phần bụng cô cong xuống đến phần gò của cô như thế nào, rằng lông của cô thẳng hay xoăn, dày và tươi tốt hay chỉ là che phủ một phần nhỏ gọn xinh xắn.

Bàn tay anh đổ mồ hôi, anh bèn lau nó lên quần mình. Ngực anh phập phồng với hơi thở khó nhọc. Chết tiệt cô phù thủy bé nhỏ, ngoan cố, cô không phô bày cho anh một chút gì. Cô không biết rằng anh rất cần nhìn thấy cô sao?

Một chuyển động khe khẽ trong phạm vi tầm nhìn của anh, anh nhảy dựng lên, khẩu súng săn sẵn sàng khi anh nheo mắt lục soát bờ suối phía xa. Chuyển động tiếp tục, rồi anh thở phào nhẹ nhõm khi tìm ra manh mối là một con paca với bộ lông lốm đốm và sọc xen lẫn, một loài gặm nhấm lớn hơn con thỏ một chút. Người da đỏ săn bắn chúng làm thức ăn. Ben đã ăn chúng hơn một lần, và thích cái vị như thịt lợn của chúng. Paca thích làm nhà trên bờ sông nên không có gì là bất thường khi nhìn thấy nó ở đây. Anh sẽ khó có thể nhìn thấy nó nếu nó không hề di chuyển. Thịt có thể tạo nên một sự thay đổi đáng kể trong khẩu phần ăn của họ, nhưng anh không bắn. Họ vẫn còn thức ăn; anh sẽ bắn chỉ khi nó

hết.

Chỉ cần chắc chắn, anh dành thời gian xem qua khu vực một lần nữa, để những con chim đang bay về tổ không bị làm xáo trộn, anh quay sự chú ý của mình trở lại với Jillian.

Cô nghiêng đầu ra sau gội đầu. Anh dõi theo từng chuyển động cô tạo ra, chăm chú tập trung vào những đường cong nơi cơ thể cô, nét duyên dáng trong những cử động của cô. Vài phút sau, đôi mắt anh bắt đầu mỏi do nỗ lực cố gắng nhìn xuyên qua tấm màn che mờ nước nhưng anh vẫn không rời mắt. Anh chưa bao giờ cảm thấy đói khát một cách chết tiệt như thế trong đời, thất vọng vì tầm nhìn quá hạn hẹp về cô, cái cách một người đàn ông bị bỏ đói vì một mẩu thức ăn bé tí teo. Anh không thể phẫn nộ bởi vì không người phụ nữ nào từng có được quyền lực lớn như thế lên anh trước đây. Nếu ai đó gạt bỏ anh, luôn luôn có nhiều người khác sẵn sàng. Nhưng giờ đây không có những người khác, và anh đã ngập sâu trong thứ cảm giác mà nó sẽ không giúp anh khá hơn chút nào kể cả ở đây có họ đi nữa. Anh muốn Jillian, và không phải một người nào khác. Anh thậm chí không quay về cái giường của Theresa cái đêm anh gặp Jillian lần đầu tiên; sau đấy anh không nghĩ nhiều về nó, bởi vì anh vừa trải qua một buổi chiều quan hệ, nhưng nhìn lại, anh quyết định đó là một dấu hiệu xấu. Bình thường anh sẽ quay trở lại căn hộ của Theresa và leo lên cô một lần nữa. Thay vào đó, anh đi đến nơi ở của chính mình, nghiền ngẫm về các khả năng của những gì anh vừa đẩy bản thân vướng vào. Cho đến bây giờ, anh đã được thưởng thức các trò chơi, rốt cuộc anh hoàn toàn chắc chắn rằng anh muốn có cô. Cuộc đuổi bắt là một phần của niềm vui, và Jillian rất khó nắm bắt, cô thử thách từng bản năng đàn ông trong anh. Lúc này, anh không còn cảm thấy vui vẻ như thế. Quyết tâm của anh có những khía cạnh không thể nắm bắt được, và anh không muốn điều đó. Nếu vì một số lý do - ôi Chúa ơi, thậm chí ý tưởng là điều không tưởng - nếu cuối cùng anh không có được cô khỏa thân bên dưới mình, anh sẽ cảm thấy bị tước đoạt nghiêm trọng. Sự tước đoạt đó sẽ làm thay đổi anh theo cách nào đó, khiến cuộc sống của anh không được hoàn thiện. Lần đầu tiên, anh cảm thấy không có người phụ nữ nào khác có thể bù đắp cho sự mất mát này.

Không, anh không thích khả năng chó chết đó. Suy nghĩ về nó khiến anh thấy yếu đuối, cái gì đó mà anh không quen thuộc nên anh cố gắng đẩy nó đi.

Cô tắm xong và ló ra từ sau thác nước với cái khăn tắm chết dẫm quấn quanh thân mình một lần nữa, mái tóc dày sẫm màu vuốt ngược ra sau trông như bộ lông của con rái cá, đôi vai trần lấp lánh ướt trong ánh đỏ của hoàng hôn. Cô thậm chí chẳng thèm nhìn anh khi cô nhặt quần áo bẩn rồi lại biến mất phía sau thác nước.

Cô muốn anh cũng nhiều như anh muốn cô. Anh biết thế, anh nhìn thấy điều đó trong đôi mắt cô khi cô quan sát anh tắm. Vậy sao cô có thể chỉ nhún vai rũ bỏ ham muốn của mình đi như thế? Cô còn chẳng thèm liếc xem phản ứng của anh trước màn trình diễn điên khùng của cô. Cô là một khách hàng lạnh lùng, quá lạnh lùng đến nỗi anh chỉ gặp trong trận đấu của mình. Ý nghĩ cho anh cảm giác hoảng sợ, bởi vì nó có nghĩa rằng cơ hội anh có được cô là năm mươi - năm mươi, anh chẳng thấy thoải mái về điều đó. Chín mươi- mười sẽ tốt hơn, không, địa ngục, tại sao không cho anh chút cơ hội nào? Anh muốn một trăm phần trăm chắc chắn cô là của anh. Bất kể tỷ lệ nào thấp hơn đều không thể chấp nhận được.

Giặt xong, Jillian ló ra lần nữa sau thác nước, đi tới chồng quần áo sạch. Anh tự hỏi liệu cô có thể xoay sở mặc đồ theo cùng cái kỹ thuật bây giờ- bạn-nhìn-thấy, bây giờ-bạn-không thấy mà cô dùng lúc cởi đồ ra. Quan sát cô, anh khám phá ra rằng cô có thể. Làm thế nào phụ nữ học được cách làm điều đó chứ? Chắc chắn tình tiết này làm xấu hơn vấn đề.

Cảm thấy hài lòng với bản thân, Jillian ngồi xuống xỏ bốt vào, chỉ lúc đó cô mới nhìn anh qua vai mình.

“Tôi xong rồi. Anh sẵn sàng đi chưa?”

Anh chưa, nhưng ánh sáng đang nhạt dần đi nhanh chóng và họ còn phải quay về trại. Anh uyển chuyển đi xuống bờ suối, bước qua vài hòn đá cho tới khi đến bên cạnh cô.

"Em là một con lừa bé nhỏ, thông minh, em biết thế không?"

"Ồ?" Đôi mắt xanh của cô mở to, vô tội. "Tại sao lại thế?"

"Đừng nhìn tôi bằng cặp mắt to vô tội đấy." Đôi mắt của chính anh tò mò dữ dội khi anh đặt bàn tay lên cái lưng nhỏ của cô. "Đi thôi, chúng ta phải quay lại; trời gần tối rồi. Tôi hy vọng Pepe giành cho chúng ta chút gì đó để ăn."

Họ thu thập quần áo ướt và bó lại, Jillian chắc chắn rằng khẩu súng lục của mình bị thò ra. Cô thoáng chút bối rối. Có gì đó về Ben đã thay đổi, nhưng cô không thể chạm ngón tay lên nó. Anh chỉ dường như... khác đi.

Họ leo ra khỏi khe núi, theo lối mòn trở về trại. Khi họ bước vào vòng tròn ánh sáng, Jillian bị ấn tượng bởi sự lãnh đạm khá phóng đại của Kates và Rick, trong khi Dutra ủ rũ hơn thường lệ. Có lẽ Dutra muốn theo dõi cô nhưng Kates không cho phép, không muốn đưa Ben đến chỗ họ trong lúc họ đang cố gắng đọc những thông tin được mã hóa. Không ai trong số còn lại có điểm gì đáng chú ý, nhưng Kates đủ nhanh nhẹn để lấy bản đồ mà không gây sự chú ý gì.

Từ cái liếc nhìn cô và Ben kín đáo của từng người, cô biết cái điều họ nghĩ nhưng cô chẳng thể làm gì. Ben đã bộc lộ tình cảm của mình theo cách làm tất cả mọi người nhất định tin rằng họ có một mối tình; thật là lãng phí thời gian để từ chối nó, cô cũng đã nghiêng về ý đó. Cô không phải quá ngớ ngẩn đến nỗi vứt bỏ từng chút sự bảo vệ mà anh trao cho cô.

Cô lui về lều của mình ngay sau khi ăn, như thói quen cô thường làm. Khi cô mở túi đồ, cô nhận thấy tấm bản đồ vẫn ở cùng ngăn nhưng vị trí thì không còn như trước. Vậy ra họ đã tìm nó, với tất cả điều tốt đẹp họ đã làm. Cô kiểm tra lại các phần mật mã tiếp theo để chắc chắn mình giải mã đúng ngay lần đầu tiên. Rồi hài lòng thấy mọi thứ vẫn ổn, cô cởi đồ, kéo dãn người rồi đi ngủ. Cô thấy kiệt sức hơn bình thường; đối phó với Ben Lewis lấy mất rất nhiều năng lượng của một phụ nữ.

Các chỉ dẫn tiếp theo đưa họ vào sâu trong núi, lối đi ngày càng trở nên khó khăn. Họ phải bò lên rồi xuống các khe núi, chỗ để chân lại rất trơn trượt đến nỗi Ben phải kết nối họ lại với nhau bằng dây thừng giống như những người leo núi. Lượng đất mà họ có thể phủ lên trong một ngày giảm xuống ít nhất một nửa. Phần đáng lo ngại nhất, họ phải đi theo rất nhiều đường vòng mà Jillian liên tục sợ rằng cô sẽ bỏ lỡ dấu mốc tiếp theo. Tuy vậy, cô không nhìn ra cách nào khác họ có thể đi. Cần nhiều vận động viên leo núi chuyên nghiệp với các thiết bị quấn quanh người mới có thể mở rộng mấy vách đá này. Họ sẽ đi theo lối đã được mở rộng cho họ; chẳng có lựa chọn nào khác được.

Sang ngày thứ năm leo trèo như vậy, họ bắt gặp một đường mòn nhỏ hẹp, quanh co trên sườn núi khi một cơn bão nổi lên dữ dằn và nhanh chóng. Chẳng có cách nào họ có thể kiếm được một nơi trú ẩn, và cũng chẳng có bất cứ chỗ nào trên đường mòn để họ có thể dựng một trong những tấm bạt lên. Đường mòn nhỏ hơn một mỏm đá tự nhiên, được tạc vào sườn núi, với những bức tường thẳng đứng bên trên và phía dưới. Họ hoàn toàn phơi bày trước gió và mưa đổ xuống ào ào, với những tia chớp đâm toạc xung quanh còn sấm sét bùng nổ ngay trên đầu.

"Hãy dựa sát vào tường đá nhất có thể và cúi xuống!"

Ben gào lên, hướng xuống để tất cả có thể nghe thấy lời anh. Rồi anh về nơi Jillian ngồi với lưng tựa vào đá lạnh, đầu và vai cô hơi khom lại chống mưa. Anh cúi xuống cạnh cô, vòng cánh tay quanh cô che chắn cho cô tốt nhất anh có thể khỏi áp lực đang châm chích của trận mưa.Một trận mưa nhiệt đới không phải thứ gì hiền lành; nó gầm lên và đánh đập, áp lực to lớn của nó xé nát vòm lá cây, chạm tới cả những sinh vật đang được che phủ bên dưới.

Cô co quắp trong vòng tay anh, kiện nhẫn chờ đợi cơn bão qua đi. Hắn là chết mất nếu cố gắng thỏa hiệp với mỏm đá trong thời tiết khắc nghiệt thế này, chưa kể đến sự vô ích, vì cơn bão chắc chắn kết thúc trước khi họ tìm thấy một nơi trú ẩn.

Từng phút kéo dài ra trong khi trận mưa trút xuống họ. Lạch nước phía trên cao bắt đầu hình thành theo cả bề rộng và lực chảy, xối xả đổ xuống, xoáy nước bùn về phía chân họ. Cơn bão tưởng chừng như vô tận khi họ co cụm ở đó, rúm ró tránh khỏi tia sét và những âm thanh đì đùng. Rồi bỗng nhiên nó trôi đi, di chuyển qua những đỉnh núi với những tiếng vang vọng như kim loại của sấm sét. Mưa dứt hẳn và mặt trời ló rạng, xua tan mây mù bằng thứ ánh sáng chói lòa của nó.

Thận trọng họ đứng dậy, duỗi chân và lưng trong không gian chật hẹp. Cũng như thế, Martim lấy một điếu thuốc khỏi túi chống thấm nước và với tới chiếc bật lửa. Vật kim loại ẩm ướt trượt khỏi ngón tay anh ta và rơi băng qua lối đi. Theo một phản xạ, không suy nghĩ, anh ta bước về phía trước để nhặt nó.

Tất cả mọi thứ diễn ra trong chớp mắt.

“Đừng lại gần thế,” Ben thình lình gọi.

Có một âm thanh rít lên, ậc nước, rồi Martin chỉ có thời gian cho một tiếng kêu tắc nghẹn của nỗi kinh hãi khi mặt đất sụp đổ bên dưới chân anh ta và anh ta biến mất khỏi tầm nhìn. Như thể họ nghe thấy tiếng hét của anh ta một quãng dài trước khi nó đột ngột kết thúc.

“Khỉ thật!”

Ben bùng nổ thành hành động, tháo bỏ một đầu dây thừng anh đang đeo trên vai.

“Lùi lại!” anh gầm lên. “Mọi người hãy tránh xa mép đường. Mưa làm đất yếu đi.”

Nghe lời, họ di chuyển tới đống lộn xộn một lần nữa, dựa vào núi, vẻ mặt của họ trống rỗng vì sốc.

Chẳng có gì trên đó để neo sợi dây, nên anh buộc nó dưới cánh tay mình và ném một đầu dây cho Pepe.

“Đừng để tôi đi quá,” anh nói, kéo hết chiều dài sợi dây và trượt ra mép đường.’

Jillian bắt đầu bước về phía trước, trái tim cô nghẹn lại trong cổ họng, nhưng cô buộc mình phải dừng lại. Trọng lượng gia tăng của cô chỉ làm tăng thêm nguy hiểm cho anh. Thay vào đó, cô giữ bản thân cân bằng, sẵn sàng nhảy vào hỗ trợ thêm sức mạnh cho Pepe nếu mặt đất bên dưới Ben bị sụt lở.

Ben thận trọng nhìn qua mép đường. “Martim!”

Không có câu trả lời, anh gọi thêm hai lần nữa. Anh xoắn đầu quay lại.

“Ống nhòm.”

Nhanh chóng Jorge tìm thấy nó, trượt nó trên mặt đất ẩm ướt tới bàn tay đang dang ra của Ben, cẩn thận không tới gần.

Ben đưa ống nhòm lên mắt, tập trung tìm kiếm. Anh im lặng một phút dài, rồi ném nó trả lại Jorge, bắt đầu trườn khỏi mép đường.

“Sherwood, thay chỗ Martim với cái cáng,” anh nói cộc lốc, Rick quá sốc vì sự việc diễn ra nên vâng lời mà không phàn nàn.

Mặt Jillian trắng bệch và căng thẳng. Tình cờ, cô đã nhìn thẳng vào Martim khi anh rơi xuống, cô đã nhìn thấy biểu hiện hoàn toàn kinh hãi và bất lực trong đôi mắt anh ta khi đất sụt lở bên dưới. Nhận thức về cái chết của chính anh ta đã hiển hiện ở đó, mà anh ta chẳng thể làm gì. Cha cô cũng qua đời khi bị ngã từ những ngọn núi như này. Phải chăng cũng từ mép núi như thế? Cũng có biểu hiện bất lực trong đôi mắt ông như thế?

“Chúng ta sẽ làm gì?” cô hỏi với một tông giọng gần như yếu đuối.

Ben nhìn cô sắc nhọn. “Chúng ta đi lên. Chúng ta phải rời khỏi mỏm đá này.”

“Nhưng... chúng ta phải đi xuống. Anh ta có thể chưa chết đâu.”

Cô cảm thấy họ ít nhất phải có một nỗ lực, mặc dù, theo logic, cô biết cần một phép lạ để Martim sống sót.

“Và nếu...nếu anh ta chết, chúng ta phải chôn cất anh ta.”

“Chúng ta không thể tìm anh ấy,” Ben trả lời, dịch lại gần cô. Anh không thích trông thấy cô thế này, như thể cô đang quá sốc.

“Nhưng chúng ta phải làm. Có lẽ anh ta chỉ bị đau—”

“Không. Anh ấy chết rồi.”

“Anh không thể nói thế nếu anh ta còn thở, thậm chí không với cái ống---”

“Jillian.”

Anh vòng tay quanh cô, kéo cô lại gần cơ thể đầy bùn đất của mình, vuốt bàn tay lên mái tóc ướt của cô.

“Anh ấy chết rồi. Em có lời hứa của tôi.”

Hộp sọ của Martim đã vỡ nát giống như những quả dưa chín trên những tảng đá bên dưới. Chẳng có gì họ có thể làm cho anh ta, và anh không muốn Jillian nhìn thấy thi thể.

“Vậy chúng ta phải có thi thể anh ta chứ.”

“Chúng ta không thể. Mép đá không thể giữ nổi thậm chí nếu chúng ta có những thiết bị cần thiết. Cần một đội chuyên gia để đưa anh ấy lên.”

Cô im lặng một phút, rồi anh cảm thấy cơ thể cô run rẩy, anh giữ cô chặt hơn.

“Chúng ta sẽ tìm thi thể anh ta khi chúng ta quay về chứ?” cuối cùng cô hỏi.

Trong trường hợp này, anh phải nói với cô sự thật.

“Sẽ chẳng còn gì ở đó khi chúng ta quay lại đâu.”

Rừng rậm sẽ phá hủy mọi dấu vết về thi thể của Martim thời điểm họ có thể quay lại.

“Tôi hiểu.”

Cô vươn vai và đẩy xa khỏi anh. Cô không hiểu. Nếu cô không quá sốc và buồn bã, cô đã không hỏi một câu ngu ngốc như thế. Chẳng có gì họ có thể làm cho Martim. Tất cả họ có thể làm cho chính họ là tiếp tục cuộc hành trình.

Chương 12

Đoàn người nén lại cảm xúc, tiếp tục di chuyển lên cao. Ben trông chừng Jillian nhiều hơn, lo lắng bởi sự căng thẳng trên khuôn mặt cô. Không chỉ là cái chết của Martim khiến cô buồn bã, mặc dù thế đã đủ tồi tệ, vẫn có cái gì đó, cái gì đó sâu xa hơn.

Anh cũng bắt đầu lo lắng họ vì không thể ra khỏi cái mỏm đá quái quỷ này trước khi trời tối, buộc họ phải ngủ lại đó qua đêm. Nơi mà không có bất kỳ chỗ nào đủ cho những cái lều, nên họ phải đối mặt với những đàn muỗi bắt đầu gây rắc rối cho họ từ lúc họ rời khỏi dòng sông, cũng như những mối đe dọa khác.

Ben kêu mọi người nghỉ giải lao trong khi phái Pepe đi thám thính phía trước, cảnh giác với tình huống của họ. Anh cúi xuống, nhìn chằm chằm vào những ngọn núi xa xa xung quanh họ. Anh cảm giác chẳng khác nào đang ở trong một cái hố, với chỉ một vòng tròn bầu trời ngay trên đầu. Tình trạng này không phải tồi tệ, nhưng nó chỉ là cách anh cảm nhận. Họ không thể ra khỏi mỏm đá sớm như anh muốn.

Jillian cũng nhìn chằm chằm yên lặng vào những ngọn núi. Ben đi về phía cô, cẩn thận không tới quá gần mép đá không ổn định.

“Chuyện gì thế?” anh hỏi khẽ, ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

Cô hái một cái lá, vô tình xé rách nó. Cô không nhìn anh, mà vẫn giữ ánh nhìn vào dãy núi.

“Cha tôi chết trong một lần ngã núi,” cuối cùng cô trả lời. “Trên những đỉnh núi, họ nói thế. Chắc hẳn giống như những ngọn núi này, đâu đó dọc theo đường mòn chúng ta đang đi theo đây. Có lẽ ngay tại mỏm núi này. Có Chúa biết, nó đủ nguy hiểm.”

Anh muốn an ủi cô, chỉ muốn giữ cô thật chặt cho đến khi nỗi đau dịu đi, nhưng chẳng có gì để anh làm. Sự thôi thúc là một điều mới mẻ với anh, anh chưa từng muốn chăm sóc ai trước đây. Nó là một chút ngạc nhiên.

“Không có cách nào để biết chắc chắn,” anh nói. “Đừng để bản thân nghĩ về nó.”

“Nó không phải thứ gì đó tôi có thể tắt đi như một vòi nước. Tôi yêu ông ấy, anh biết mà.”

“Tôi biết.”

Tình yêu cô dành cho cha mình phải rất mạnh mẽ, đủ để cô dùng nhiều thời gian và năng lượng để dấn thân vào nơi nguy hiểm này, nỗ lực phục hồi danh tiếng cho ông. Phần lớn mọi người sẽ không tham gia một cuộc thám hiểm nguy hiểm, gian khổ thế này, nhưng cô đang làm chuyện đó cho một người đã mất. Một nỗi day dứt rõ nét đánh vào anh khi anh nhận ra rằng, khi Jillian yêu, cô yêu mãi mãi.

“Hey, Lewis.” Là Rick, đang lại gần họ. “Tại sao chúng ta phải mang tất cả đồ cá nhân của Martim? Nó làm cho cái cáng nặng như quỷ theo cái kiểu đi bộ này.”

“Chúng ta có thể cần đến chúng,” Ben kiên nhẫn giải thích. “Chúng ta không biết điều gì ở phía trước. Bất cứ thứ gì đều có thể xảy ra.”

“Ít nhất chúng ta có thể bỏ lại cái lều của anh ta. Chúng ta cần thêm một cái lều cho thứ gì chứ?”

“Trong trường hợp có chuyện với một trong những cái của chúng ta.”

“Nhưng chúng ta đâu có thêm bất cứ cái nào trước đây; mọi người ai cũng tự mang cái của chính mình.”

“Cái lều không nặng đến thế,” Ben nói gay gắt, nhanh chóng mất đi kiên nhẫn. “Anh đang phàn nàn về gì?”

“Với sự ra đi của Martin, chúng ta không cần mang nhiều đồ ăn như thế đúng không?”

Cả Ben và Jillian nhìn chằm chằm vào anh ta trong sự nghi ngờ, cuối cùng Ben lắc đầu trước sự ngu ngốc của gã đàn ông.

“Chúng ta không bỏ lại thức ăn. Không bao giờ.”

Vẻ mặt Rick đầy hờn rỗi.

“Tôi chỉ hỏi thôi mà.”

“Và tôi chỉ trả lời.”

Rick quay lại, rời đi. Jillian quan sát anh ta, nhìn thấy cách anh ta đột nhiên lảo đảo sang một bên, nghe thấy tiếng đất ẩm ướt tách ra lần nữa. Cô không nghĩ, không dừng lại, đơn giản đưa mình về phía trước cùng lúc mặt đất bên dưới anh trai cô nứt ra. Bàn tay quờ quạng của cô bắt được áo sơ mi của anh ta khi anh ta lao xuống, miếng vải xé toạc và anh ta trượt lên nắm lấy cô, chỉ bắt một lần nữa khi bàn tay anh khóa chặt trên cẳng tay cô.

Cô nghe thấy tiếng la hét, tiếng khóc, tiếng chửi rủa nhưng không thể nói chúng đến từ đâu. Rick đang la hét, chắc chắn; cô có thể nhìn thấy cái miệng mở ra của anh ta khi cô bị kéo lôi qua bùn về phía mép đá bởi trọng lượng của anh. Có lẽ cô đang gào thét với bản thân mình; cô đơn giản là không biết. Có một mộng tưởng kỳ lạ xảy đến khi anh ta kéo cô ngày càng xa hơn trên vách đá, thời gian trôi chậm lại, âm thanh xa dần và bị bóp méo.

Rồi một cái ngàm kẹp quanh mắt cá chân cô dừng cô lại khỏi quá trình trượt xuống trên vách đá dựng thẳng đứng. Vai cô như bị thiêu đốt vì đau đớn từ sự kéo căng. Bàn tay Rick bắt đầu trượt lên cánh tay cô, tuyệt vọng, cô nắm chặt tay mình.

Những lời chửi rủa vẫn vang lên ở phía trên và đằng sau cô, khủng khiếp, những lời nguyền sáng tạo bao gồm mọi lời chửi thề mà cô từng nghe, một trong số đó bằng tiếng Bồ Đào Nha mà cô chưa từng biết. Cô nhắm mắt lại khi cơn đau từ bả vai và cánh tay trở nên tồi tệ hơn, thở hổn hển không vừa lòng.

Đất bên dưới họ sụt xuống thêm, họ rơi xuống xa hơn. Trọng lượng của Rick giật lên đôi vai cô làm cô hét lên đau đớn.

“Đừng để tôi đi, làm ơn, Jill, đừng để tôi đi,” anh ta lắp bắp, khuôn mặt trắng bệch, xoắn lại trong hoảng loạn.

“Tôi sẽ không,” cô thì thầm.

Anh ta trượt xuống thêm chút nữa, cho tới khi bàn tay của họ khóa vào cổ tay nhau. Cái nắm của anh ta quá chặt đến nỗi cô không thể cảm nhận được xương cổ tay mình đang bị nghiền chặt nữa.

“Kéo cô ấy trở lại!” Ben gầm lên. “Tôi sẽ giết từng tên khốn các anh nếu các anh để cô ấy rơi!”

Anh đào sâu gót chân vào bùn, kéo căng từng ounce sức mạnh trong cơ thể, giữ lấy mắt cá chân cô trong cái nắm chết người. Lời đe dọa của anh là vô nghĩa, bởi vì nếu cô rơi xuống, anh sẽ đi cùng cô;

chắc như địa ngục là anh sẽ không buông tay cô.

Jorge quỳ trên đầu gối, vươn người về phía trước, móc những ngón tay vào cạp quần Jillian, bổ sung sức mạnh đáng kể vào nỗ lực giải cứu.

“Cố gắng vòng dây quanh chân Rick,” Ben yêu cầu, anh nghiến chặt răng. Tĩnh mạnh tróc ra trên trán và mồ hôi chảy trong mắt anh. “Chúng ta sẽ kéo anh ta lộn ngược lại nếu chúng ta phải làm thế.”

Ngay lập tức không ai di chuyển, rồi Floriano nắm lấy sợi dây. Đầu tiên, Kates đứng đằng sau, lo sợ cho cái cổ của chính mình, không có Jillian chuyển đi này thành vô giá trị; giờ gã ta rõ ràng đã quyết định, tình huống sẽ xấu đi, nên cũng ném mình xuống bên cạnh họ, cũng nắm lấy chân cô.

Floriano không đủ kỹ năng đưa vòng dây vào quanh cổ chân người đang hoảng loạn đá lung tung. Anh cũng bị cản trở bởi không thể tới gần. Anh ta di chuyển tới gần nhất mà anh ta dám, nhưng vẫn không thể nhìn thấy chân Rick. Anh ta treo lơ lửng vòng dây một cách mù quáng, không có kết quả.

“Nắm lấy mắt cá chân cô ấy,” Ben ra lệnh, giọng anh siết chặt lại với sự ráng sức, và Joaquim vội vã làm theo. Ben loạng choạng đầu gối, văng ra một lời yêu cầu đầu dây; Floriano vui mừng luồn lách về phía sau, thoát khỏi nguy hiểm, đẩy sợi dây vào tay Ben.

Ben nằm dài trên bụng.

“Giữ lấy chân tôi”.

Vincente và Floriano ngay lập tức tuân lệnh, nắm chặt bàn tay quanh đôi bốt của anh.

Anh nghiêng người ra xa nhất có thể, mặt đất yếu bên dưới anh bắt đầu sụp lở. Anh có thể nhìn thấy khuôn mặt của Jillian, hoàn toàn thất sắc ngoài trừ bùn đóng bánh trên nó, cùng với nỗi đau. Cô không hề phát ra một tiếng kêu. Trong khi Rick vẫn gào thét, đá lung tung, van xin họ đừng để anh ta rơi.

“Quỷ tha ma bắt, giữ yên đi!”

Rick hoặc không nghe thấy hoặc không hiểu, không nhận ra bất cứ thứ gì ngoại trừ sự hoảng loạn và trống rỗng bên dưới anh ta.

Ben vung cái vòng dây nặng mạnh nhất khả năng, đánh vào đầu Rick.

“Im mồm! Im mồm và lắng nghe tôi!”

Sự giận dữ trong giọng nói của anh hẳn phải được cảm nhận, vì Rick đột ngột ngừng la hét. Sự im lặng đột ngột cũng làm thần kinh căng thẳng như khi tiếng la hét vang lên.

“Giữ yên,” Ben ra lệnh, giọng anh nghiến chặt.

“Tôi đang cố gắng đưa vòng dây vào chân anh. Để chúng tôi có thể kéo anh lên. Được chứ?”

Ánh mắt của Rick trống rỗng với nỗi kinh hãi, rồi bằng cách nào đó, anh ta tập trung vào Ben.

“Okay,” anh ta nói, từ ngữ chỉ vừa đủ nghe.

Jillian quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt cô cầu xin và gần như bị mù vì đau. Ben phải nghiến chặt răng ngăn lại những lời chửi rủa khi anh nhận ra trọng lượng của Rick đang tác động lên các khớp xương mong manh của cô. Cô nên gào thét, nhưng tất nhiên cô sẽ cắn giữ nó ở lại, tự kiểm soát bản thân ngay cả lúc này.

Ben cuộn lại sợi dây, di chuyển nhanh chóng, hiểu rằng mỗi giây dài như vô tận với cả Jillian và Rick. Anh không quá hạnh phúc khi bị treo thế này trên vách đá, cảm nhận thấy rõ bùn đất đang sụp đổ bên dưới mình. Anh lắc ra một vòng tròn, xoay nó sang một bên, hướng về bàn chân đang lắc lư của Rick. Bắt được cả hai chân sẽ là một phép lạ, Ben không mong đợi thế. Tất cả anh muốn là đưa vòng dây quanh một bàn chân; thế là đủ. Anh đã buộc dây nhiều lần vào lũ bò và bê hàng ngày khi lớn lên trong trang trại ở Alabama, điều này không khác nhau nhiều, ngoại trừ anh đang bị treo ngược.

Cái vòng dây đu đưa bên dưới bàn chân phải lắc lư của Rick, Ben thành thạo kéo nó lên; sợi dây trúng lấy chân anh ta và Ben giật mạnh để thắt chặt thòng lọng. Đó là một cú bắt tốt, ngay dưới mắt cá chân.

"Kéo tôi lên," anh hét lên, rồi những bàn tay bám vào chân anh bắt đầu kéo anh trở lại.

Một khi anh ổn định trên mặt đất, anh lảo đảo đứng dậy, đẩy sợi dây vào tay Floriano.

"Anh và Vicente giữ anh ta. Giữ chặt vào, mẹ kiếp, bởi vì nó sẽ bị kéo căng khi tất cả trọng lượng của anh ta kéo lên anh."

Đôi mắt đen của Floriano vững vàng. "Chúng tôi hiểu."

Eulogio đang đứng lùi lại phía sau, ngoài lối đi, giờ cũng di chuyển lại gần nắm lấy sợi dây. Sợi dây của người da đỏ tuy nhỏ nhưng khá chắc, Ben ước tính Rick đủ an toàn. Vấn đề bây giờ là kéo Jillian trở lại an toàn.

Thận trọng, anh trườn lại gần mép đá nhất có thể.

"Rick, nghe tôi này. Tôi có sợi dây đang buộc quanh chân anh. Chúng tôi có ba người đang giữ nó trên đây, nên anh không thể rơi được. Chúng tôi có được anh. Anh hiểu không?"

"Vâng," Rick thở hổn hển.

"Anh phải thả tay khỏi Jillian. Anh sẽ rơi, nhưng chỉ vài feet thôi."

Ý tưởng rời bỏ nắm tay của Jillian là không thể; đôi mắt hoảng loạn của Rick trợn ngược. Jillian là một kết nối an toàn, vững chắc mà anh ta có thể cảm nhận; chuyện gì xảy ra nếu họ không thực sự có vòng dây quanh cổ chân anh ta? Anh ta không thể nói gì nếu họ làm thế, không thể sắp xếp những suy nghĩ hoảng loạn của mình thành một quyết định bình tĩnh, thậm chí không nhìn xuống để hay rằng có một sợi dây ở đó. Khuôn mặt của Jillian lấp đầy tầm nhìn của anh ta, trắng bệch và căng thẳng, sự tuyệt vọng của chính anh ta phản chiếu trong đôi mắt cô.

"Không, tôi không thể." Anh ta rên rỉ.

"Anh phải làm. Chúng tôi không thể kéo anh lên trừ khi anh làm thế."

"Tôi không thể."

Cơn giận dữ đốt cháy Ben như dòng nhung nham tuôn chảy. Jillian đang đau đớn, mà anh không thể làm gì để giúp cô trừ khi Rick buông cổ tay cô ra.

"Buông tay ra, đồ khốn," giọng anh phát ra từ yết hầu. "Tôi sẽ đập vào đầu anh bằng một tảng đá nếu cần phải làm thế đấy."

"Rick."

Đó là giọng Jillian, lời thì thầm chỉ vừa đủ nghe.

“Không sao đâu, buông tay ra đi. Tôi có thể nhìn thấy sợi dây quanh chân anh. Họ có được anh. Không sao đâu.”

Rick nhìn chằm chằm lên cô trong một giây dài đau khổ, rồi buông tay.

Sự giải phóng đột ngột trọng lượng của anh ta khiến người đàn ông đang giữ Jillian ngã nhào ra sau, nhưng cảm ơn Chúa, Jorge giữ nguyên nắm tay của mình trên cạp quần cô và anh ta lấy đà kéo cô trở lại. Ba người đàn ông đang giữ sợi dây đào sâu gót giầy, chuẩn bị tinh thần đối phó với toàn bộ trọng lượng cơ thể Rick đang đung đưa qua lại. Rick gào lên lần nữa, giọng anh ta khàn khàn kinh hãi.

“Kéo anh ta lên!”

Ben hét lên, nhưng sự chú ý của anh đặt hết vào việc kéo Jillian lên nốt phần còn lại của mép đá, rồi kéo cô lại chỗ an toàn dựa vào vách đá.

Nhẹ nhàng nhất có thể, anh quay cô nằm dựa trên lưng. Gương mặt cô tái mét, ngay cả đôi môi cô. Cô không la hét, nhưng mỗi lần hít thở đều kết thúc trong khó khăn, tiếng rên rỉ gần như không thành tiếng.

“Em có thể nói cho tôi biết chỗ nào đau nhất, em yêu?”

Ben cảm nhận từng khớp của cô, bắt đầu từ bàn tay phải và lần ngược trở lên. Có một sự dịu dàng sâu sắc trong giọng nói của anh.

“Bên...vai trái,” cô hổn hển. Cô toát mồ hôi lạnh, “Tôi nghĩ nó...bị trật khớp.”

Không có gì lạ, trọng lượng toàn bộ cơ thể Rick đã kéo căng cô đến từng hốc mắt đã gây ra chuyện này. Anh cẩn thận trong sự thăm khám của mình, nhưng ngay cả thế cô vẫn kêu lên mỗi lần anh chạm vào cô. Sự chú ý của anh đặt cả lên cô nên anh gần như không nhận thức được lúc đám người đàn ông rên rỉ, phập phồng kéo Rick trở lên mép đá, mặc dù họ chỉ cách có vài bước chân.

“Tôi phải nắn cái khớp trở lại vị trí,” anh thì thầm. “Chuyện này sẽ đau như quỷ ấy, nhưng nó phải được làm.”

Cơ thể của cô đã cam kết từng điểm nhỏ từ nỗi đau đớn.

“Em nghĩ sao... cảm giác thế nào... bây giờ? Lên trước... làm nó.”

Chết tiệt, anh ghét chuyện này, biết rằng nó sẽ làm tổn thương cô nhiều thế nào, nhưng cô đúng; không gì có thể đạt được bằng cách chờ đợi. Sẽ không phải thế nếu họ có thể đưa cô đến bệnh viện trong vòng một giờ, nhưng cần đến một tháng để làm điều đó, đấy là nếu may mắn đứng về phía họ. Khớp vai cô cần được nắn trở lại vị trí lúc này. Anh biết làm thế nào, đã từng làm nó trước đây, và bản thân cũng đã một lần nhận được sự giúp đỡ như này. Nó không một chút vui vẻ. Trước khi anh cho phép bản thân nghĩ về nó quá nhiều, anh nâng cánh tay Jillian lên, giữ nó thẳng, và đặt bàn tay còn lại lên vai cô.

Cô gào lên khi anh giật thình lình cái khớp vào vị trí, cơ thể mảnh mai của cô uốn cong một cách cứng nhắc. Tiếng la hét khàn khàn vang vọng quanh họ. Anh hy vọng cô ngất đi, nhưng không. Thay vào đó cô lăn sang một bên và bắt đầu nôn khan. Mặt cô nhợt nhạt trước đó, nhưng bây giờ nó như phấn trắng.

“Chuyện gì với cô ấy thế?”

Rick bò lại phía họ, khuôn mặt thất sắc và đôi mắt vẫn mở to.

“Trọng lượng của anh đã làm khớp vai cô ấy bị trật khi cô ấy bắt lấy anh,” Ben trả lời, tông giọng sít lại. Anh ngạc nhiên bởi thôi thúc đầy bạo lực là phải đá bay cái tên Sherwood này ra khỏi mép đã sau tất cả, vì sự ngu ngốc chết tiệt và làm tổn thương Jillian, đấy là chưa kể gần như giết chết cô trong quá trình này.

Đột ngột Rick dừng lại như sức mạnh rời bỏ anh ta. Anh ta phịch xuống trên bụng mình, nằm đó run rẩy như một chiếc lá dương.

“Chúa ơi,” anh ta thì thầm. “Cô ấy sẽ ổn chứ?”

Ben ước gì anh có vài miếng băng đặt lên vai cô để giảm bớt cơn đau và sưng tấy cho cô, nhưng anh biết ước thế khác nào ước mặt trăng.

“Cô ấy sẽ không cảm thấy nóng trong vài này. Cái khớp đó sẽ đau như quỷ.”

Anh với tới bi đông nước làm ướt cái khăn tay của mình, rồi dùng nó lau mặt và cổ cho cô.

“Cô ấy hơi choáng. Dựng bàn chân cô ấy lên chân anh,” anh chỉ đạo, và Rick nghe lời.

Dần dần, Jillian cảm thấy tốt hơn; mặc dù vai cô vẫn đau dai dẳng nhưng không quằn quại như trước. Cơn buồn nôn đã giảm, cô nằm yên nghỉ ngơi.

“Giờ cảm thấy tốt hơn chưa?” Ben hỏi sau vài phút.

“Như treo trên đầu ngọn cây,” cô thì thầm.

“Cô gái. Nếu em thấy ngồi dậy được, tôi sẽ quấn băng quanh vai em. Một khi nó được cố định, cơn đau dai dẳng sẽ giảm bớt.”

Anh nói thế như thể đã trải qua kinh nghiệm bản thân. Tò mò khuấy đảo trong Jillian, nhưng nhanh chóng bị mờ đi; chỉ là cô không đủ năng lượng để theo đuổi đề tài này. Cẩn thận Ben đặt cô ngồi dễ chịu vào vị trí dựa vào đầu gối anh. Mọi người đứng xung quanh, xem xét cô với mức độ quan tâm khác nhau và vài lý do khác nhau. Ngoại trừ Dutra, cô chú ý thấy. Từ những gì cô có thể nói, hắn ta vẫn đứng nguyên tại chỗ từ khi Rick bị rơi. Khuôn mặt đần độn của gã được đặt trong một nụ cười mỉa mai.

Đồ sơ cứu gồm đống băng cứu thương với độ rộng khác nhau phòng trường hợp bong gân mắt cá chân hay trật khớp gối. Ben chọn cái có chiều rộng nhất buộc chặt quanh vai cô, rồi dùng một đoạn băng khác cố định cánh tay trái cô lại bên sườn. Nếu cảm thấy đỡ hơn cô hằn không nhìn chằm chằm vào anh như thế, vì dải băng buộc không làm vai cô khá hơn mà ngược lại, làm gia tăng cơn đau nhói.

Như thể đọc được tâm trí cô, anh lên tiếng, “Tôi biết nó đau. Chờ một phút. Rồi nó sẽ đỡ hơn thôi, tôi hứa mà.”

Rất may, cơn đau như búa bổ bắt đầu dịu bớt. Ben đưa cô hai viên aspirin, cô biết ơn khi nuốt vào. Pepe quay về trong khi cô vẫn đang ngồi dựa vào đầu gối Ben, phục hồi sức khỏe, cô nghe thấy Eulogio kể với anh ta chuyện đã xảy ra. Phía trên đầu cô, Ben bình tĩnh trao đổi với Pepe, và cô nửa nghe thấy lời đáp lại. Có vẻ họ sẽ nhanh chóng rời khỏi mỏm đá đáng nguyền rủa này với nửa giờ đi bộ nữa. Tuy nhiên, với nhiều thời gian đã đánh mất, họ có thể không thực hiện được chuyện đó trước khi trời tối.

“Vậy thì chúng ta sẽ đi kể cả trời tối,” Ben trả lời. “Chúng ta sẽ không nghỉ đêm trên mỏm đá này.” Đầu anh sụp xuống bên cô.

“Em yêu, em đi bộ được chứ?”

Cô do dự. “Tôi nghĩ được nếu anh đỡ tôi dậy.”

Cẩn thận, anh đỡ cô đứng lên, và nhanh chóng Rick chuyển tới phía bên kia của cô trợ giúp thêm. Cô lảo đảo một chút, hít hai hơi thở sâu và đứng vững. Thậm chí cô còn xoay sở được một nụ cười khẽ, rất khẽ, nhưng vẫn là một nụ cười.

“Tất cả hàng ngũ đi nào.”

Ben trượt cánh tay vào quai ba lô, rồi vác thêm cái của Jillian nữa.

“Chúng ta có thể phân chia đồ đạc của con bé,” Rick nói.

“ Tôi không muốn mất thời gian; chúng ta cần rời khỏi mỏm đá này trước khi trời tối. Tôi có thể mang trọng lượng này khoảng một giờ.”

“Thế tôi sẽ giúp Jillian.”

“Không.” Jillian hít một hơi sâu khác. “Sẽ an toàn hơn nếu chúng ta đi thành hàng đơn. Tôi có thể đi bộ trong một giờ. Không vấn đề gì đâu vì Ben đang mang ba lô của tôi rồi.”

Cái nhìn Ben trao cho cô nói với cô rằng anh biết chính xác mức độ của vấn đề là gì, nhưng không có sự lựa chọn nên anh không lên tiếng. Jillian vui mừng trước sự im lặng của anh. Tuy có hơi kỳ quặc, nó chính là thước đo sự tôn trọng của anh với sức khỏe và khả năng của cô.

Pepe dẫn đường, Ben khăng khăng Jillian đi thứ hai, trong khi anh đặt mình vào vị trí ngay sau cô. Cô biết anh muốn ở gần cô để ngay lập tức có mặt nếu cô bắt đầu sụp ngã, nhưng cô kiên quyết cất bước. Cơn đau không quá tệ, không khó chịu không phải không thể thở. Điều tồi tệ nhất là sự yếu ớt của đôi chân; cô có cảm giác như vừa phục hồi từ một trận cúm nghiêm trọng. Phản ứng với cú sốc của cơn đau có lẽ cũng như bị rơi xuống từ tình trạng adrenaline cao. Mọi thứ có vẻ hơi không thực tế, kể cả cái chết của Martim. Liệu có phải nó chỉ diễn ra trong một vài giờ?

Thật vô lý, cô bắt đầu cảm thấy đói. Không phải một phản ứng tinh tế, nhưng cô vốn không phải là người tinh tế. Cái đói làm yên lòng cô, là một sự kết nối với thực tại.

Trời chạng vạng sâu khi cuối cùng họ biến khỏi mỏm đá, và tối hoàn toàn khi họ một lần nữa lao vào ba tầng lá. Nơi hạ trại được tạo thành vội vàng, cánh đàn ông phát quang được một khoảng trống nhỏ hơn bình thường, chỉ đủ lớn để chứa các lều và một đống lửa. Ben dựng lều cho Jillian, anh tìm cho cô một chỗ ngồi thoải mái trong lúc Pepe chuẩn bị bữa ăn.

Jillian không gặp rắc rối trong việc tự ăn, mặc cho cánh tay trái bị cố định từ khuỷu tay trở lên, cô ăn ngấu nghiến món ăn đơn giản được nấu từ gạo và cá đóng hộp. Cô thường không uống cà phê ban tối, nhưng Ben đưa cho cô một cốc rất nhiều đường, cô uống mà không phản đối. Lúc bữa ăn kết thúc, cô cảm thấy khá hơn nhiều.

Rick đi tới và ngồi xuống bên cạnh cô. Anh ta có vẻ bối rối, không nhìn vào cô mà vào khoảng đất giữa hai chân mình.

“Uh - tôi muốn cảm ơn về những gì em làm cho tôi,” anh ta lầm bầm.

Nó là cử chỉ thân thiện duy nhất cô nhớ nhận được từ Rick trong toàn bộ cuộc đời mình nên cô từ chối tìm hiểu sâu về nó. Cô đơn giản là hài lòng với bản thân.

“Không có gì.”

Anh thay đổi trọng lượng không thoải mái.

“Giờ em cảm thấy ổn không?” anh ta hỏi sau một phút.

“Vai tôi còn nhức, nhưng cảm giác đỡ hơn lúc trước.”

“Tốt.”

Có vẻ chẳng còn gì để nói, sau một phút khó khăn, anh ta đứng dậy. Anh ta vẫn không nhìn vào khuôn mặt cô.

“Cảm ơn lần nữa,” anh nói khi quay về vị trí lúc trước của mình.

Ngay khi anh ta rời đi, Ben xuất hiện bên cạnh cô với cái đèn lồng và một cái chai quen thuộc.

“Đi nào,” anh nói. “Đến lúc xoa bóp rồi.”

Cô còn hơn cả sẵn sàng. Chai thuốc hăng hắc, kết hợp với sự xoa bóp mạnh mẽ của anh đã phát huy hiệu quả tuyệt diệu trên những cơ bắp đau nhức của cô trong lần đầu tiên. Vụng về cô bò vào lều với anh theo sau, chiếm phần lớn không gian với thân hình to lớn.

Cô cúi xuống quần áo bẩn của mình.

“Tôi cần làm sạch mình trước.”

“Tôi không biết có cái thác nước tiện lợi nào gần đây đâu.”

Quỳ bên cạnh cô, anh bắt đầu cởi dây buộc giầy của cô.

“Tôi có vài cái khăn ướt trong ba lô.”

Anh ngước lên và cười toét miệng, phô diễn hàm răng trắng bóng.

“Vậy đó là cách em đã làm. Tôi cứ tự hỏi làm thế nào em giữ cho mình được sạch sẽ thế. Trong khi phần chúng tôi đều trông và có mùi như lũ lang thang.”

“Phải chấp nhận...hoàn cảnh thôi... ” cô thì thầm.

“Tôi biết em cảm thấy tốt hơn,” anh nói hài lòng khi giúp cô cởi giầy và tất. “Hãy cởi quần của em trước khi tôi tháo băng trên vai em. Nó sẽ giảm khó chịu theo cách đấy.”

Cô ý định tự mình làm việc đó, rồi thở dài đối diện với thực tế. Ít nhất tối nay, cô cần giúp đỡ. Anh nhanh chóng cởi quần giúp cô, lướt chúng sang bên cạnh mà làm di chuyển cô rất ít. Sau đó, anh bắt đầu tháo băng vai của cô, vì anh đã quấn nó quanh cả áo sơ mi.

Cẩn thận cô giữ yên thân mình, sợ rằng bất kỳ chuyển động nào sẽ đưa bản thân trở lại cơn đau nhói. Ben tháo cúc áo sơ mi của cô và mở nó ra, làm việc với hai ống tay áo mà không làm phiền tới vai cô. Rồi anh nhìn vào áo lót trong giây lát trước khi ngước mắt lên với cô. Một vẻ xáo động của niềm vui tỏa sáng trong đôi mắt màu xanh ấy, nhưng anh chỉ nói,

“Tôi sẽ phải cắt áo lót của em. Em không thể nâng cánh tay mình để kéo áo qua đầu được đâu.”

Không phải ý nghĩ về việc cắt áo lót của cô làm anh vui thích đến thế, cô cáu kỉnh, nhưng cũng nhận thức được thời gian của cái áo đã đến lúc kết thúc. Họ nhìn chằm chằm vào nhau như những tay đấu súng trước khi Jillian nói,

"Nó là đồ co giãn. Giúp tôi giơ tay phải lên và chui đầu qua, rồi chúng ta có thể lựa tay trái của tôi."

Đôi tay anh vô cùng nhẹ nhàng khi anh giúp cô giải phóng cánh tay phải của mình khỏi cái áo, rồi kéo cái áo qua đầu cô, một lần nữa kéo nó khỏi tay trái mà không gây ra bất kỳ sự đau đớn quá mức nào. Ánh mắt anh nấn ná trên bầu ngực được phô ra của cô, mặc bản thân, cô cảm thấy chúng bắt đầu phản ứng thít chặt lại. Mạch máu nhảy loạn xạ nơi cuống họng cô.

Xem xét tình trạng của cô, anh biết không thể có bất kỳ cuộc làm tình nào, nhưng anh không thể giữ bàn tay mình tránh xa khỏi cô lâu hơn anh có thể ngừng thở. Anh trượt cánh tay trái quanh cô, nhẹ nhàng ôm cô dựa vào anh, trong khi bàn tay phải của anh khum mỗi bên vú một lượt, ngón tay cái thô ráp chải lên và xoa quanh núm vú xinh xắn đang xiết chặt. Anh bị mê hoặc bởi cách từng cái gò rắn chắc, đầy đặn ấy vừa vặn trong lòng bàn tay anh, chỉ vừa đủ làm đầy nó. Núm vú cô có màu nâu nhạt, phớt hồng tinh tế. Làn da cô thật nhạy cảm đem so với bàn tay rám nắng, to xù thô kệch của anh.

Cô giữ yên thân mình ngoại trừ nhịp thở nông và nhanh. Ben không thể ngăn mình cúi đầu xuống hôn cô. Vì anh đã kéo cô trở lại từ vách đá cheo leo, anh đang bị khuấy động ở bên trong từ tiếng gọi gần gũi, và nhu cầu cần ôm giữ cô đang chế ngự. Tuy vậy, anh phải giữ bản thân dưới sự kiểm soát. Cuối cùng, chuyện gì sẽ xảy ra khi cô gần như trần truồng trong vòng tay anh? Chuyện gì xảy đến khi vật đàn ông cương cứng của anh đang đe dọa xé toang khóa quần? Cô đang đau và anh phải chăm sóc cô, ham muốn đành phải chờ thôi. Nhưng không còn lâu nữa đâu, anh tuyệt vọng nghĩ. Anh không thể chịu đựng được lâu hơn nhiều nữa.

Cần đến từng ounce ý chí anh mới buộc bản thân thoát khỏi cô, di chuyển ra xa cô. Cô lặng lẽ nhìn anh, cặp mắt xanh lục của cô gần như nuốt chửng đồng tử đang giãn nở.

Mồ hôi lấp lánh trên khuôn mặt anh, rồi anh giật mình nhớ lại những thứ cần thiết.

"Khăn ướt ở đâu thế?" anh hỏi. Giọng anh căng thẳng và thô ráp, nên anh phải hắng giọng.

Cô cũng nuốt vào. "Trong ngăn có khóa đằng trước."

Anh tìm thấy chúng, nhưng Jillian giơ tay phải ra cầm lấy túi khăn ướt, âm thầm khẳng định quyền tự mình lau rửa. Cô lau sạch nhất có thể, bỏ qua tình trạng bán khỏa thân của mình với sự đứng đắn trong khả năng. Việc này thân mật hơn nhiều việc tắm trước mặt anh; việc tắm trước đây gần như một cuộc thi, xem cô có thể ngăn chặn anh đến đâu. Việc này khác hẳn; Ben tỏ ra tinh tế. Sự chăm sóc nhẹ nhàng của anh thật yếu đuối, mặc dù vẫn phù hợp với tính cách của anh vì anh nắm ngay cơ hội đầu tiên vuốt ve ngực cô.

Khi cô xong, anh nâng bàn tay phải của cô lên, ủ rũ kiểm tra những vết bầm tím bao trọn cổ tay. Chúng cũng lặp lại trên cổ tay trái, và nhiều vết bầm khác cũng lần theo cùng cách trên hai cánh tay cô.

"Em sẽ không thể làm gì nhiều trong vài ngày tới," anh lặng lẽ nói, giúp cô nằm sấp xuống. "Cơ lưng và cánh tay sẽ nhức mỏi giống như vai của em."

"Chai dầu xoa sẽ giúp ích," cô nói và nhắm mắt lại.

Anh im lặng khi thoa thứ dung dịch có mùi hăng hắc, tập trung vào công việc, biết rằng mỗi phút anh xoa bóp những cơ bắp bị ngược đãi của cô sẽ giảm bớt sự đau đớn, căng cứng mà cô phải đối phó trong ngày tiếp theo. Anh ngồi lên cô một lần nữa, xoa hai cánh tay; cả hai người đều vô cùng căng

thẳng. Vai trái cô sưng và bầm tím; anh băng chúng lại, cô thở dài nhẹ nhõm với sự giúp đỡ.

“Không mặc áo lót tối nay,” anh nói. “Em phải đi ngủ như thế này thôi. Em có muốn tôi ở lại đây cùng em không?”

Cô rất ngạc nhiên khi anh hỏi, thay vì thẳng thắn nói rằng anh sẽ ở lại, buộc cô phải chiến đấu với anh. Hơi bối rối nên trong khoảnh khắc, cô thực sự cân nhắc ý tưởng.

“Cám ơn, nhưng tôi thích ở một mình hơn,” cô trả lời. “Tôi không mong ngủ được nhiều tối nay.”

“Tôi cho rằng em sẽ ngạc nhiên đấy. Em quá kiệt sức. Em có thể dán miếng băng dính ngang khóa kéo, nhưng em làm thế nào để nằm xuống? Em cần trợ giúp để ngồi dậy hay nằm xuống.”

Cô nở một nụ cười. “Nằm xuống thì dễ thôi. Chỉ cần ngã xuống là xong. Nhưng tôi sẽ không dính băng dính tối nay đâu vì tôi không thích ý tưởng, sáng mai phải cố gắng tự ngồi dậy mở cho anh vào.”

Anh vuốt lọn tóc khỏi khuôn mặt cô, bàn tay anh lần lữa.

“Sao em lại làm thế?” anh tò mò hỏi. “Theo tôi thấy, em và Rick không chính xác có mối quan hệ ấm áp nhất.”

“Anh ấy là anh trai tôi,” cô trả lời đơn giản.

“Anh ta có làm điều tương tự cho em không?”

“Tôi không biết. Có lẽ không. Nhưng nó không quan trọng, tôi không phải là anh ấy.”

Nếu cô để Rick chết mà không một chút nỗ lực cứu giúp anh ta, cô không thể sống phần đời còn lại. Mối quan hệ căng thẳng, gần như người dưng của họ chẳng có gì để phải làm với nó.

Ben tìm kiếm trên khuôn mặt cô rồi gật đầu ngắn gọn như thể anh hiểu.

“Được rồi, hãy tự chăm sóc mình đêm nay. Tôi sẽ ngủ cảnh giác,” anh hứa. “Dutra sẽ không lảng vảng gần em đâu.”

Cô khụt khịt. Chấn thương làm đầu óc cô không thông thoáng.

“Không có chuyện Dutra lẻn vào lều tôi khiến tôi phải lo lắng.”

Khóe mắt anh nhăn lại khi anh cười toe toét.

“Đừng cố gắng đánh lừa tôi. Tôi đang thực hiện theo kế hoạch và tôi biết thế. Em đã mời tôi quay lại vào buổi sáng.”

“Để giúp tôi mặc đồ.”

“Nếu em nhất định thế.”

Anh cúi xuống và hôn cô lần nữa, miệng anh nấn ná.

“Đừng bận tâm mặc quần áo trước sự chú ý của tôi.” Anh vạch một ngón tay quanh núm vú của cô, thích thú cái cách nó nhăn nhúm. “Tôi không biết tại sao em lại giấu những thứ ngọt ngào này khỏi tôi. Tôi nên được làm thế này cách đây nhiều ngày rồi.”

“Anh sẽ không được làm thế này bây giờ,” cô chỉ ra, “nếu tôi sử dụng được cả hai tay.”

“Thượng đế làm việc theo những cách bí ẩn,” anh ngâm nga, ánh mắt nhảy múa. Rồi anh trở lại nghiêm chỉnh. “Gọi tôi nếu em cần tôi, em yêu.”

“Tôi sẽ mà.”

Anh hôn cô thêm một lần nữa, rồi giúp cô nằm xuống, phủ tấm chăn mỏng lên người cô. Việc đắp chặn trở nên cần thiết một khi họ đi sâu vào trong núi, vì đêm xuống trời lạnh hơn trước đây. Anh cầm lấy đèn lồng để Jillian nằm đấy trong bóng tối, mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, cảnh giác với sự thân mật mới mẻ giữa họ nhưng chấp nhận nó là cần thiết. Giữ anh ở lại sẽ còn khó khăn hơn sau chuyện này. Cô nhớ lại cái nhìn thèm muốn trên khuôn mặt anh khi anh khum lấy bầu ngực cô, và toàn bộ cơ thể cô thít chặt lại với khao khát được kéo dài. Đôi bàn tay anh cứng cáp, ấm áp như ngọn lửa khi chạm vào cô, thắp lên một niềm đam mê mới, khêu gợi niềm ham muốn dục vọng trong cô. Anh biết cách chạm vào cô thế nào, chết tiệt anh, với sự kết hợp chính xác của sự kiên quyết và dịu dàng khiến cô không thể cưỡng lại.

Khi cô trôi dạt vào giấc ngủ, những sự kiện trong ngày hiện ra trong tâm trí cô như những cảnh quay nhấp nháy trên màn ảnh. Một hình ảnh lộn xộn của trận mưa như trút đập vào họ, rồi khuôn mặt kinh hãi của Martim ngay trước khi anh ta biến mất khỏi tầm nhìn, giật cô trở lại tỉnh táo.

Cô gà gật lại, rồi tâm trí cô bắt được nơi sự việc xảy đến, sống lại khoảnh khắc kinh khủng, đường mật khi cô nhìn thấy Rick bắt đầu ngã xuống và cô ném mình vội vã tới, chụp lấy anh ta tìm kiếm cái nắm tay. Trong một phần giây hoàn toàn kinh hoàng ấy, cô nghĩ rằng cả hai người sẽ chết, rồi những cái ngàm thép xiết chặt quanh mắt cá chân cô, ngăn lại quá trình rơi xuống của họ. Ben. Anh đã ngay bên cạnh cô, người duy nhất có thể có mặt ở đó nhanh nhất.

Ben... cái gì đó thật sự khác biệt. Cô không biết nó là gì nữa. Và tại sao cô lại ngừng việc là “bánh ngọt” (*sweetcake)* trở thành “em yêu” *(sweetheart)* nhỉ?

Chương 13

Âm thanh khóa kéo trên mép lều đánh thức Jillian, cô cố ngồi dậy, chỉ ngay lập tức đông cứng lại khi vai cô phản đối.

"Đúng là ý tưởng tồi," cô lẩm bẩm.

Đầu Ben thò vào; rồi phần còn lại của cơ thể anh theo sau. Một cốc cà phê đang bốc khói trong tay anh; anh cẩn thận đặt nó xuống, kéo khóa cửa lều lại cho kín đáo, rồi quay lại với cô. Đôi mắt màu xanh sắc bén tìm kiếm trên gương mặt cô những dấu hiệu của đau đớn và mệt mỏi. Với giấc ngủ đã có, cô hình dung mình trông ngơ ngác, nhưng chắc chắn không mệt mỏi. Anh hẳn có ý nghĩ tương tự vì mặt anh thư giãn.

"Cảm thấy thế nào, em yêu?"

Cô ngáp. "Nếu không di chuyển thì tôi thấy ổn."

Anh ngập ngừng. "Tôi nghĩ chúng ta nên nghỉ lại đây cả ngày nay."

"Là quyết định của anh thôi: chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh bảo chúng tôi làm. Nhưng anh biết tôi hoàn toàn có khả năng đi bộ, ngay cả khi tôi không thể mang ba lô lúc này."

Cô nhìn vào cốc cà phê. "Là của anh hay anh mang nó cho tôi thế?"

"Cả hai."

Anh trượt một cánh tay ra sau lưng cô, đỡ cô ngồi dậy dễ dàng như thể cô là một đứa trẻ. Cô nắm lấy cái chăn mỏng nhét dưới cánh tay, che bầu ngực của mình, một nụ cười toe toét trêu chọc trên miệng anh.

"Em không hề lo lắng về chuyện đó tối qua," anh nói khi đặt chiếc cốc sắt vào tay phải cho cô.

Thận trọng, cô nhấp một ngụm nóng bốc hơi.

"Tất nhiên tôi có chứ. Chỉ là không có gì lúc đó tôi có thể làm thôi."

Anh xoa lưng trần của cô, những ngón tay anh bấm sâu vào kiểm tra cả độ cứng và sự nhức mỏi. Cô nhắm mắt trong ngây ngất, và một âm thanh khàn khàn yêu thương thoát ra khỏi cổ họng cô.

"Umm, ngay đó," cô thì thầm.

"Em tốt hơn là tôi tưởng," anh nhận xét. "Có lẽ, bình thường em có một thể trạng tốt."

Anh lấy cái cốc khỏi tay cô và uống, rồi trả nó lại cho cô. "Giờ xem cái vai thế nào."

Nó trông giống như nó đêm qua, sưng và bầm tím, nhưng cô có thể cử động cánh tay một chút trước khi cơn đau châm chích.

"Tôi nghĩ mình sẽ ổn với băng đeo," cô nói. "Dù vậy, cho tôi thêm vài viên aspirin chống viêm. Tôi không bao giờ nghĩ trật khớp vai sẽ mang lại nhiều rắc rối thế này; tôi tưởng anh chỉ cần vặn nó lại và thế là xong."

“Không hẳn,” anh nói khô khan.

“Vậy tôi đã khám phá ra rồi. Giúp tôi mặc đồ và chúng ta sẽ biết thêm về tình trạng này trên đường đi.”

“Tôi có trí nhớ rõ ràng rằng em nói là quyết định của tôi về việc chúng ta có hay không di chuyển ngày hôm nay.”

“Anh hẳn là bị ảo giác.”

“Hẳn rồi. Em chưa bao giờ bằng lòng.”

Khi nói, anh kiên quyết kéo tấm chăn khỏi người cô. Một nụ cười chiến thắng trên khuôn mặt anh khi anh nhìn xuống cô, nhưng nó từ từ nhạt dần rồi một biểu hiện say mê chiếm chỗ. Rất nhẹ nhàng anh bắt đầu vuốt ve ngực cô, nhận thấy chúng tươi mát thú vị trong không khí buổi sớm, nhưng chúng nhanh chóng ấm lên dưới cái chạm của anh.

“Anh không từng nghĩ về điều gì khác hay sao?” cô hỏi cáu kỉnh, che giấu phản ứng mà cô không thể ngăn chặn. Cô muốn ngã xuống và để đôi bàn tay ấm nóng này chạm vào khắp nơi trên mình cô.

“Chắn chắn.” Giọng anh lơ đãng, mắt anh dán vào bầu ngực cô. Từ từ anh hạ đầu xuống. “Tôi nghĩ về việc em có vị thế nào.”

“Ben!”

Tiếng kêu phản đối của cô yếu ớt, kéo dài rồi rơi vào im lặng. Cô rùng mình, tất cả sức mạnh trôi tuột khỏi cơ thể cô khi cái miệng ấm nóng của anh ngậm chặt trên một núm vú nhạy cảm, nhức nhối. Cô ngả người dựa vào cánh tay đang đỡ của anh, đôi mắt cô nhắm lại khi luồng điện lan tỏa từ núm vú ra khắp bầu ngực cô, rồi lao xuống miền nữ tính. Hơi nóng của anh bao bọc lấy cô; mùi xạ nam tính của anh dụ dỗ cô vùi mặt vào cổ anh, để anh cuộn sức mạnh của mình quanh cô. Lưỡi anh ép mạnh núm vú cô vào vòm miệng anh trong một chuyển động bú dữ dội, và cốc cà phê tuột khỏi tay cô. Cô bấm những ngón tay vào sâu lưng anh, rên rỉ với niềm vui sướng.

“Chết tiệt.” Anh nhấc đầu lên, đôi mắt đờ đẫn, miệng anh ẩm ướt và gợi cảm. “Tôi không có ý làm chuyện này.”

Nhưng rồi anh cúi xuống bên vú còn lại, khum lấy và nâng lên cái miệng đói khát của mình, không thể cưỡng lại cho nó cùng một cách đối xử.

Khi anh nhấc đầu lên lần nữa, có một biểu hiện bực dọc kịch liệt trong đôi mắt anh. Rất cẩn thận, anh duỗi dài chân phải và điều chỉnh lại tư thế.

Run rẩy, Jillian lùi lại.

“Đáng đời anh,” giọng cô yếu ớt.

“Tôi biết.” Anh hoàn toàn không kiểm soát được bản thân mình, hít vào một hơi thở sâu. “Như tôi đã nói, tôi không có ý để chuyện này xảy ra. Thật không công bằng cho cả hai ta.”

Cô biết anh đủ để nhận ra anh nghĩ rằng tất cả sự kháng cự đã là quá khứ, rằng cô là của anh, dành cho anh chiếm lấy ngay khi vai cô đủ lành để cho phép làm tình. Với Ben, theo ước tính của anh đó sẽ là đêm mai.

Sửng sốt cô nhìn chằm chằm vào cốc cà phê đã bị đổ, một vũng nước màu nâu trên sàn lều bằng ny

lông, và tự hỏi tại sao mình không chỉ tiến tới và nhượng bộ anh. Cô muốn thế; cô muốn anh, ôi chết tiệt. Nhưng cô không muốn tình dục đơn thuần, mà cô nghi ngờ Ben có thể đáp ứng điều gì khác nữa. Anh không phải kiểu người đàn ông mà một phụ nữ có thể lập kế hoạch cho tương lai; anh đề nghị quan hệ tình dục nóng bỏng, vào thời điểm tốt, nhưng sau đó anh đứng dậy, kéo quần lên và bỏ đi. Vì vậy, mặc bầu không khí tự tin của anh, cuộc chiến vẫn tiếp tục bị cấm. Cô không đủ khả năng để đầu hàng.

"Giúp tôi mặc áo lót vào," cô nói run rẩy.

"Em không cần mặc nó ngày hôm nay. Không ai biết đâu, và nó sẽ dễ dàng hơn để cởi đồ tối nay."

"Tôi ngủ trong bộ đồ lót của mình, nên nó không có vấn đề gì. Một khi tôi mặc áo lót, chỉ cần quấn vai tôi lại, rồi khoác áo sơ mi thường ngày ra ngoài băng cứu thương. Nếu anh cho rằng cánh tay tôi vẫn cần cố định, anh có thể buộc nó cạnh sườn tôi theo cách anh làm ngày hôm qua, bên ngoài áo sơ mi của tôi. Bằng cách đó, vai tôi sẽ không phải tháo băng tối nay mới cởi được đồ, và tôi có thể tự mặc đồ vào ngày mai."

Anh không di chuyển, nhưng vẻ mặt anh đột nhiên trở nên nguy hiểm khi anh nhận ra ngụ ý đằng sau lời cô nói. Cô có cảm giác của một con thú đực bên bờ vực của bạo lực, cứng nhắc giữ bản thân trong vòng kiểm soát, chỉ nhờ có nhận thức bản năng rằng Ben sẽ không gây tổn thương cho cô mới giữ cô khỏi co rúm trong sợ hãi.

"Em không thể giữ tôi cách xa lâu hơn nữa." Giọng anh thấp và đanh thép. "Chuyện giữa chúng ta không chỉ là trôi đi."

Cô đối mặt với anh, nhận thấy sự tác động mạnh mẽ trên khuôn mặt bị kích thích đang căng ra của anh.

"Tôi không phải giữ anh cách xa mãi mãi đâu," cô nói, một chút buồn bã. "Chỉ tới khi chúng ta quay trở về Manaus. Rồi tôi sẽ ra khỏi cuộc đời anh và nó sẽ không thành vấn đề nữa."

Anh phát ra một tiếng cười khô khan, ngắn ngủi, một âm thanh hoàn toàn không hài hước.

"Quay trở về Manaus sẽ không giữ em an toàn khỏi tôi, em yêu. Em là của tôi, rồi em sẽ chấp nhận một điều rằng không quan trọng nếu tôi theo em bao lâu."

"Đó là điều tôi đang tự nói với bản thân. Một khi chúng ta trở về, vài phụ nữ khác sẽ thu hút anh, ai đó sẽ không bận tâm, người mà dễ đến và cũng dễ đi."

"Chắc như địa ngục là chẳng có gì dễ dàng về em," anh lầm bầm. Anh trông như thể muốn nói gì thêm nữa, nhưng đột nhiên thay đổi tâm trí, anh lục tìm một cái áo lót sạch trong ba lô của cô và lôi ra. Bàn tay anh nhẹ nhàng như trước khi anh giúp cô mặc nó vào, rồi buộc chặt vai cô, kết thúc việc mặc đồ như thể cô là một đứa trẻ. Sau đấy, trước sự ngạc nhiên của cô, anh quỳ sau lưng cô, chải tóc cô rồi buộc túm thành đuôi ngựa thường ngày cô làm. Anh kết thúc với việc hôn vào gáy cô.

"Đấy. Em đã sẵn sàng cho bữa sáng chưa?"

Cô đã sẵn sàng, mặc dù anh đã hạ gục cô, khiến cô mất một chút cân bằng trước sự chăm sóc ngọt ngào của anh. Cô không muốn anh ngọt ngào; cô muốn anh là Ben Lewis cô từng biết đến: không biết hổ thẹn, thô tục, liều lĩnh. Và dũng cảm nữa, cô định thần thêm vào, công bằng mà nói với con quỷ trong anh. Đáng sợ. Nguy hiểm. Tàn nhẫn.

Lần đầu tiên cô tự hỏi, nếu cô có một lời cầu nguyện chống lại anh, nó sẽ phải là câu hỏi "khi nào" chứ không phải "nếu". Cô đang làm điều gì đó ngu ngốc đến nỗi cô hầu như không thể tin nổi bản thân. Cô đang yêu người đàn ông này.

Anh hô dừng lại thường xuyên trong ngày hôm đó, cho phép cô nghỉ ngơi, và cô làm tốt hơn nhiều cô mong đợi. Mặc dù cổ tay và vai còn nhức, cô không bị đau ở nơi chúng trừ khi cô đụng phải vết bầm tím. Dây băng bó vết thương buộc chặt ngăn chặn chuyển động của khớp vai, giúp cho dây chằng vốn bị kéo căng dần hồi phục. Vì cô không phải vác ba lô, thành thử chuyển đi dễ dàng hơn cả lúc trước khi cô bị thương.

Đêm đó, khi Ben tháo dải băng giữ cánh tay trái của cô bên sườn, cô thấy rằng mình có thể cử động mà không gặp nhiều khó chịu, nhờ dải băng trên vai vẫn đỡ cái khớp. Cô xoay sở tự cởi đồ cho mình, mặc dù có hơi chậm, và, sau khi uống hai viên aspirin cô ngủ ngon.

Ngày tiếp theo, cô cảm thấy đủ khỏe không bị cánh tay gây cản trở và có thể duỗi dài khi Ben đánh thức. Họ đang ở rất cao trên dãy núi, nhờ đó hơi nóng ngột ngạt dịu đi một phần, dù họ vẫn đang leo lên và xuống những đoạn dốc, cô điều khiển để bản thân không gặp phải những khó khăn không đáng có.

Sáng đó, họ đi bộ chừng vài giờ, đột nhiên họ thấy chính mình xuất hiện trong một khung cảnh nhiệt đới của một hẻm núi hộp. Dãy núi mọc lên thẳng đứng xung quanh họ, những thông tin mã hóa rõ ràng chỉ ra họ phải tiến thẳng về phía bắc, tiến thẳng về phía bắc ư, trừ khi họ mọc thêm cánh. Tất cả họ dừng lại, nhìn cô chờ đợi. Cô nhìn lên những ngọn núi cao vút trên không, đá trơ trụi lộ ra ở vài nơi, nhưng phần lớn còn lại cây và bụi rậm mọc lên từ từng vết nứt, giấu bề mặt vách núi trong bức tường xanh rì. Đám dây leo dày hơn cả cánh tay cô, thả dài xuống tận dưới đất, và những cây lan rừng nở rộ nhiều hơn bất cứ nơi nào cô từng thấy trước đây.

Ben bước đến bên cô, mang theo ba lô của cô.

“Có lẽ tốt hơn em nên kiểm tra lại những chỉ dẫn,” anh nhắc nhở.

Cô làm theo, lôi ra cuốn sổ và tính toán lại mật mã, nhưng những chỉ dẫn vẫn nói lên theo cùng cách.

“Chúng ta đang ở bên phải địa điểm mà,” cô nói đầy lúng túng.

“Không thể nào, trừ khi giả định rằng chúng ta leo lên dây leo như lũ khỉ.”

“Nó nói rằng tiến thẳng phía bắc.” Cô ra hiệu một cách bất lực. “Đó là chính bắc.”

“Chó chết.” Anh cởi mũ, lau mồ hôi trên trán. “Chúng ta hẳn lạc đường ở đâu đó.”

“Không có chuyện đó đâu. Điểm mốc chiều hôm qua ở đúng nơi chúng được tìm thấy. Chúng ta đang ở đúng vị trí, tôi biết mà.”

Anh ngả đầu ra sau và nhìn lên.

“Vậy tốt hơn em nên tìm ra cái gì đó khác, vì theo quan điểm của tôi, chúng ta đang ở đường cùng rồi. Đây không phải điều tôi mong đợi, nhưng nếu em không thay đổi suy nghĩ nhanh lên, chúng ta sẽ xoay vòng và quay về.”

“Anh có ý gì, quay về sao?” Kates tiến lại đủ gần để nghe lỏm, câu hỏi của ông ta đầy giận dữ.

Ben bắn cho ông ta cái nhìn chế nhạo.

“Ông không biết rằng phần lớn những cuộc thám hiểm kiểu này đều dẫn tới con số không ư? Nó giống như việc khoan dầu. Ông trả tiền để rồi đánh mất cơ hội.”

“Nhưng - nhưng cái này được coi là điều chắc chắn.” Vẻ mặt Kates đột nhiên trở thành khổ sở.

Ben khịt mũi. Âm thanh thô lỗ này diễn tả đầy đủ quan điểm của ông ta về 'cái điều chắc chắn.'

"Chúng ta không thể quay về," Kates khăng khăng. "Chúng ta phải tìm nó."

Jillian bước tới xem xét kỹ hơn bức tường đá dựng thẳng đứng, đi tiếp cho tới khi lối đi bị chặn bởi tảng đá khổng lồ bị đổ nhào xuống và đám cây bụi rậm rạp. Cô cố gắng đẩy lùi những thất vọng đúng lúc và suy nghĩ. Giáo sư đã dạy cô luôn nghĩ về một tình huống đã qua, để thực tế đánh giá ưu và nhược điểm. Đó là một kỷ luật mà luôn có lợi cho cô. Cô cân nhắc thực tế. Lối đi bị chặn lại. Họ không thể trèo lên, và theo những chỉ dẫn, đó chính xác là cách họ cần đi. Cô chăm chú nhìn lên, nghiên cứu từng kẽ đá, từng thân cây, tìm kiếm bất cứ điều gì bất thường có thể cung cấp cho cô một đầu mối.

Đúng hướng bắc. Không thành vấn đề, họ phải đi về hướng bắc. Và đó là...Cô nhìn chăm chăm khắc nghiệt vào tảng đá khổng lồ trước mặt. Đúng hướng bắc là thẳng về phía trước, không phải thẳng lên.

Jorge đang lần lữa lại gần. Cô quay sang anh ta và hỏi một cách lịch sự.

"Anh có thể vui lòng chặt giúp tôi một cây gậy chắc chắn được không?"

"Được chứ."

Anh ta dùng dao rựa chặt một cành cây vững chắc. Vài phát dao nữa bỏ đi các nhánh nhỏ hơn, rồi anh ta trao nó cho cô với vẻ nhã nhặn, trang trọng tương tự. Cô dùng cây gậy thăm dò đám cây bụi, chắc chắn rằng không có bất cứ con rắn hay loài sinh vật nguy hiểm nào khác ẩn náu trong đó.

Ben sải bước về phía trước.

"Jillian, đợi đã. Em đang làm gì đấy?"

"Chỉ xem thôi," cô nói rồi trượt khỏi tầm nhìn sau một bụi dương xỉ lớn.

"Chết tiệt, đợi đã. Chúng tôi sẽ dọn sạch nơi này nếu em muốn."

Sau khi rời khỏi ánh sáng mặt trời, mất một phút để cô điều chỉnh cho mắt mờ lại. Tán lá dày tạo thành một cái trần tự nhiên trên đầu cô. Một con bướm đậu trên chiếc lá gần bàn tay cô và đập đập đôi cánh run rẩy.

Những tảng đá này rất lớn, lại được bao phủ bởi dây leo. Cô đưa tay chạm lên bề mặt mát lạnh của tảng đá có ít nhất hai tầng cao này. Không có gì kể về những tảng đá nguyên khối này bao nhiêu tuổi; liệu có phải chúng đã rơi xuống từ đỉnh núi, rồi có lẽ nhiều hơn chỗ này đang bị chôn phía dưới đất.

"Jillian, tôi bảo em chờ mà."

Ben xuất hiện bên cạnh cô, gạt mạnh một dây leo. Hai người hoàn toàn khuất khỏi những người khác, những người mà cách đó không hơn mười feet. Đám thực vật dày tới nỗi tiếng họ nói cũng tắt ngấm.

Cô chọc cây gậy, đánh mạnh xuống đất, rồi bước thêm một bước khi không có gì nhảy ra hay đánh vào cô.

"Cái gì đấy?" anh hỏi, lại gần quan sát cô.

"Hãy tìm ra lối cho chúng ta phía sau tảng đá này."

“Tại sao?”

“Vì những lời chỉ dẫn không nói gì về việc đi lên,” cô trả lời.

Lông mày anh nâng lên. “Tôi hiểu ý em. Tốt thôi. Nhưng tôi đi trước.”

Anh ép qua cô. Nó là một khe hẹp tạo bởi những tảng đá khổng lồ. Anh dùng dao rựa chặt bỏ đám cây bụi và những cây nhỏ đã gây tắc nghẽn từng chút không gian, khiến cho khu vực này hầu như không thể vượt qua. Trời gần như tối hơn mỗi bước họ tiến thêm, khi các tảng đá lờ mờ ngày càng sát lại phía trên đầu họ.

Ben dừng lại, từng cơ bắp căng cứng.

“Cái gì thế?”

“Hãy cảm nhận.”

Cô im lặng, tập trung. Cảm nhận gì chứ? Một làn gió nhẹ mát mẻ... Một làn gió ư? Thổi đến từ phía sau những tảng đá khổng lồ này chăng?

“Nó đến từ đâu?” cô thì thầm.

“Ngay đằng trước tôi.” Giọng anh khít khao. “Nó thổi đầy mặt tôi.”

Anh vung dao rựa, phát quang bức tường xanh lục đang che khuất tầm nhìn mình. Khi mớ dây leo dày đặc và những cành cây rơi xuống, một lỗ đen hẹp hé lộ. Không khí mát mẻ thổi ra nhẹ nhàng từ miệng nó.

Anh lùi lại, đụng phải cô. “Ồ, tôi đáng bị nguyền rủa.”

“Anh có biết nó dẫn đi bao xa không?”

“Em yêu, tôi không thể nhìn sâu hai feet vào trong cái thứ đó. Giờ đó là cái mà tôi gọi là tối đấy.”

Anh đã hạ ba lô của mình trước khi gia nhập cùng cô, nên anh không có đèn pin lúc này. Jillian vội vã rút lui đến nơi mọi người đang đợi. Tất cả bọn họ có một chút lo lắng về chuyện cô và Ben đang làm, nhưng không đủ tò mò tự mình tìm xem cái gì đằng sau tảng đá lớn. Khi cô moi được cái đèn pin khỏi ba lô, Kates lên tiếng,

“Cô tìm thấy gì không?”

“Có lẽ có một hành lang phía sau tảng đá,” cô nói. “Có thể không. Chúng tôi không chắc.”

“Tôi sẽ đi cùng cô,” gã ta nói.

Họ theo lối quay lại nơi Ben đang đợi. Kates giữ cái nhìn khó chịu với đám cây cong queo trên đầu, nhưng không quay lại. Khi họ tới chỗ Ben, Jillian nhận ra anh đã dùng thời gian hoàn thành việc phát quang không gian quanh lỗ hở.

Kates mở to mắt nhìn chằm chằm vào cái khe tối thui, đường kính nhỏ trong núi. Ý tưởng bước vào bên trong cái lỗ rõ ràng là đáng sợ với gã.

Ben cầm đèn pin rọi xung quanh lỗ hở. Ngay lập tức nó lan rộng sang bên kia, rồi anh nhận ra sự phòng vệ tốt của cái lối vào bằng đá nhỏ hẹp này là gì: kẻ thủ phải đột nhập theo từng người một, cho

phép những người cư ngụ bên trong hạ gục từng tên mà không cần nỗ lực. Hành lang mở rộng giống một đường hầm khoét sâu vào trong núi, có lẽ cao bảy feet và rộng năm feet. Anh không thể khẳng định nếu đường kính có thay đổi khi đường hầm dẫn vào, đi được khoảng mười feet, đột ngột có một khúc cua bên phải.

"Chó chết," Kates buộc miệng. "Có lẽ có dơi trong đó."

Ben chiếu đèn pin dọc trần hầm. Anh nhìn thấy nhiều màng nhện, nhưng không gì khác.

"Trông có vẻ là nhân tạo," anh lên tiếng. "Không có dơi, trừ khi nó dẫn tới một cái hang động tự nhiên nào đó."

Anh lên giọng hét lên. "Pepe!"

Chưa đầy ba mươi giây người da đỏ nhỏ thó có mặt. Anh ta nhìn cái lỗ một lượt, đôi mắt đen mở to báo động. Anh ta mau lẹ nói với Ben gì đó bằng ngôn ngữ của mình.

"Anh ta không thích nó," Ben thông dịch.

"Bản thân tôi cũng không điên," Jillian nhận xét. Mỗi lần nghĩ về việc đi vào cái hành lang hoàn toàn tối thui đó, lo sợ lại thắt chặt xương sống cô.

Kates toát mồ hôi khi gã nhìn chằm chằm cái lỗ đen.

Ben nháy mắt với Jillian.

"Tôi không lo lắng về mấy con dơi, nhưng không thể nói còn gì khác nữa trong đó."

"Chỉ có một cách tìm ra," cô nói.

"Em đi trước."

"Anh là người có đèn pin trong tay."

Ben rút khẩu súng lục, đặt ngón tay cái lên chốt an toàn. "Tôi thích có cái này hơn."

"Anh đã có cả hai, vậy làm đi," cô kiên nhẫn nói. "Tôi sẽ ở ngay sau anh. Hoặc đằng trước, nếu anh thực sự muốn tôi đi trước."

"Em ở lại đây," anh yêu cầu.

"Không đâu. Tôi tìm thấy nó, nó là cái lỗ của tôi."

"Xin em thứ lỗi. Tôi có dao rựa, tôi phát quang bụi rậm, tôi cũng là người đầu tiên cảm nhận được luồng không khí mát mẻ."

"Chỉ bởi vì anh bắt nạt tôi để vào trước. Tôi đang làm rất tốt mà không có anh."

Khi họ cãi vã, Ben bước bước đầu tiên vào trong vài feet, với Jillian ngay sát gót. Tim cô đập thình thịch phấn khích. Kates theo sau, dù miễn cưỡng, nhưng gã đã ở đó.

"Tôi bảo em ở bên ngoài," Ben lầm bầm với cô.

"Sao?"

Họ chạm tới khúc cua đột ngột và lách người vào; đến lúc đó, ánh sáng từ lối vào chiếu sau lưng họ, rồi đột nhiên họ bị nuốt chửng bởi bóng tối hoàn toàn, chỉ bị phá vỡ bởi chùm tia sáng ít ỏi của đèn pin. Đường hầm không thay đổi; nó vẫn gồ ghề với cùng chiều cao và độ rộng; cô kéo rê bàn tay trên bức tường đá, cảm nhận những hoa văn chứng tỏ có bàn tay lao động của con người.

"Tôi biết mà," Ben nói, nhấn mạnh hành động của cô. "Nó được nam giới tạo ra."

Hoặc nữ giới, cô nghĩ. Cô quá đỗi phấn khích đến nỗi muốn hét vang với niềm vui, chỉ để giải phóng áp lực.

Họ tiến xa thêm khoảng năm mươi yard (48m) mà không vấp ngã bởi cái hố bí mật hay cái bẫy vụng về nào, nhưng Ben hô dừng lại.

"Thế đủ rồi," anh nói. "Ra khỏi đây thôi. Tôi sẽ không bước thêm bước nào mà không có dây thừng và biện pháp phòng ngừa an toàn. Cái vật này có thể uốn khúc quanh co hàng dặm."

Giọng anh vọng tới cả sau và trước đường hầm, rồi trở lại đập vào họ từ cả hai mặt. Hiệu ứng thật kỳ lạ.

Kates thiết lập một tốc độ nhanh chóng trên hành trình trở ra và có thể còn nhanh hơn nếu không phụ thuộc vào chùm tia an ủi của đèn pin ở phía sau. Ba người xuất hiện trở lại trong ánh sáng ban ngày, thấy mọi người đang đứng bên ngoài lối vào, với biểu hiện lo lắng và phấn khích khác nhau trên khuôn mặt từng người.

"Các người tìm thấy gì?" Rick hỏi. Anh ta là một trong những người phấn khích, biểu lộ tất cả ngoại trừ nhảy loi choi.

"Chẳng gì cả," Kates nói.

Mặt Rick xị xuống. "Không ư?"

"Vẫn chưa," Jillian xác nhận. "Chúng tôi không đi xa."

"Được rồi mọi người, rút lui," Ben nói. "Chúng ta mắc kẹt tại đây như cá mòi. Kiếm nơi nào rộng rãi và lên kế hoạch là những gì chúng ta sẽ làm."

Những gì họ sẽ làm thật đơn giản. Anh có vài ý nghĩ nhanh chóng trong khi họ ở bên trong đường hầm. Nếu có cơ hội tìm ra thành phố Đá, anh không có ý định để Jillian lại phía sau phụ thuộc vào lòng thương xót của cả Kates hay Dutra. Nơi anh đến cô cũng đến.

Họ không thể mang theo cáng qua nơi đó bởi vì những khúc quanh co, vòng vèo, nhưng sẽ không gặp rắc rối để điều đình với hành lang với ba lô trên lưng. Đồ đạc nhanh chóng tháo dỡ và phân phối lại, hầu hết khối lượng do cánh đàn ông đảm nhiệm. Anh hy vọng không phải là một chuyến đi dài xuyên qua đường hầm.

Anh buộc mọi người lại với nhau bằng phương pháp đơn giản là chạy dây thừng xuyên qua dây đai quần - một vấn đề với Pepe và Eulogio vì họ không có đai quần, nhưng Jillian đưa họ vài cái kẹp an toàn và họ liền ứng biến. Jillian khăng khăng mang một gói nhỏ trên vai phải của mình, muốn làm điều cô có thể, rồi mỗi người cầm một đèn pin.

Với khẩu Glock chắc chắn trong nắm tay phải và khẩu súng săn trong tầm với, Ben dẫn họ quay lại đường hầm. Anh không có ý tưởng nào về cái mà họ sẽ tìm thấy. Đường hầm có thể là lối cụt, hoặc có thể bị chặn bởi vụ sạt lở đất. Mọi chuyện đều có khả năng.

Jillian chuyển đèn pin sang tay trái, lén lút trượt khẩu súng lục ra khỏi gói trên vai. Cô phải chắc chắn nó ở gần tầm tay.

Ben đi đầu tiên, theo sau là Jillian, với Pepe sau cô. Pepe có vẻ lo lắng về việc đang tiếp diễn, cô nghi ngờ nó là do sự chật chội của đường hầm gây ra. Lãnh đạm hơn, Eulogio đơn thuần là quan tâm hơn là sợ hãi.

Âm thanh vang vọng trang nghiêm, dội lại trong tai họ, nên mọi người nhanh chóng học cách thì thầm.

Cô nhẩm tính họ đã đi được ít nhất một phần tư dặm khi đường hầm đột ngột dốc ngược lên, với những bậc thang rộng, thấp dường như khắc sâu vào đá. Nó không phải bậc thang dốc, nhưng cũng là thách đố những người đàn ông vì họ phải mang thêm nhiều trọng lượng.

Không khí trở nên mát lạnh hơn, Jillian rùng mình. Ánh đèn pin của Ben không phân biệt ra thứ gì ngoài những thứ tương tự.

"Chúng ta có thể đi xa hơn bao nhiêu?" cô thắc mắc.

"Lối đi quanh co vòng vèo, tôi cho rằng không lâu nữa. Ngay khi chúng ta cảm nhận thấy luồng gió mát, tôi không còn lo lắng. Không khí mát đến từ đâu đó."

Bóng tối vô tận thật đáng sợ. Cô tự hỏi làm thế nào những người khảo sát hang động không chỉ chịu đựng cảm giác bị chôn vùi trong lòng đất, nhẫn nại với bóng tối ngột ngạt, mà còn thực sự thưởng thức nó được. Nó sẽ không là với cô.

Đường hầm trở lại bằng phẳng, Ben hô nghỉ một lúc. Sau mười phút, anh giục họ đi tiếp.

Jillian chú ý thời gian khi họ bước vào đường hầm. Cô quay cổ tay chiếu đèn pin vào mặt đồng hồ. Họ đã đi bộ được năm tư phút, bớt đi mười phút giải lao, là bốn lăm phút. Nếu với tốc độ họ đang thiết lập, họ dịch chuyển được khoảng ba dặm, thậm chí với tốc độ chậm hơn cô ước tính ít nhất họ đi được hai dặm. Đây là vài đường hầm. Ai đó đã chuốc lấy rắc rối để cắt nó ra khỏi lòng núi, mặc dù có khả năng tự nhiên đã bắt đầu trước rồi đàn ông - hoặc phụ nữ - đơn giản mở rộng những gì đã có.

"Đi tiếp nào," Ben nói, họ tiếp tục trèo lên một loạt bậc thang rộng và thấp. Mỗi bậc thang không rộng hơn hay cao hơn một inch so với cái trước đó, nhưng hàng trăm bậc như thế, cần cả nỗ lực để trèo lên chúng.

Đột nhiên họ rẽ ở một khúc quanh và có ánh sáng phía trước. Ánh sáng lờ mờ, khó phân biệt nhưng có. Khi tới gần, họ có thể nhận ra lỗ hở cũng bị che khuất giống lỗ vào, bị che phủ bởi dây leo và cây bụi rậm rạp. Lối thoát cũng rộng như chính đường hầm, nhưng vẫn có chỗ cho một người đàn ông vung dạo rựa. Ben đặt ba lô xuống. bắt đầu dùng vũ khí sắc như dao cạo rạch ngang dọc, phát quang lối ra khỏi đường hầm với sức mạnh của loài thú. Ánh mặt trời đổ vào, sáng chói và rực rỡ.

Rồi họ ở lại ở bên ngoài, đẩy sang bên đám lá lòa xòa đang quệt vào mặt họ cắt bỏ lũ dây leo lòng thòng. Sau khoảng thời gian trong bóng tối của đường hầm, họ phải che mắt cho tới khi tầm nhìn của họ được điều chỉnh với ánh sáng mặt trời.

Những gì họ trông thấy khá giống đầu kia của đường hầm.

"Giờ thì là gì?" Rick hỏi ghê tởm. "Từ đây chúng ta đi đâu nữa?"

Jillian quay vòng vòng. Họ dường như ở trong một cái lòng chảo, với núi đá bao bọc quanh họ. Con mắt lão luyện của cô phân biệt từng chi tiết, một cảm giác căng phồng lớn lên trong ngực cô cho tới

khi cô nghĩ mình sẽ nổ tung. Cô bắt gặp ánh mắt Ben và biết rằng anh nhận ra điều tương tự, rồi bỗng dưng anh dán mắt vào trong khi cô muốn reo hò và hét lên trong niềm vui sướng.

“Chúng ta không đi đâu hết,” cuối cùng cô bật ra được lời nói, giọng cô run rẩy với niềm phấn khích. “Chúng ta ở đây. Chúng ta đã tìm ra thành phố Đá.”

Chương 14

Rick nhìn xung quanh lần nữa.

“Đây là nó ư?” anh ta hỏi, thất vọng rõ ràng.

“Trừ khi tôi bỏ lỡ dự đoán của mình,” cô nói. Không phải ước đoán, cô biết điều cô đang nhìn thấy. Những bức tường đá quanh họ được đục thủng lỗ như tổ ong thành nhiều ngăn. Lối vào từ lâu đã bị rừng già che phủ, cô vẫn có thể nhận ra những hình thù và chắc chắn hình trang trí bằng cây leo.

“Vậy kho báu mà cô kể ở chỗ nào?” anh ta phàn nàn.

Cô hít một hơi thở sâu.

“Nếu có một kho báu, nó có thể ở bất cứ đâu. Chúng ta có thể không phải những người duy nhất tìm ra nơi này.”

Kates sải bước về phía trước, cau có.

“Cô có ý gì nếu không có kho báu ở đây? Thế quái nào cô nghĩ tại sao chúng ta tới đây? Nếu cô nói dối chúng tôi---”

Ben bỗng nhiên xuất hiện bên cô.

“Không ai biết cái gì ở đây,” anh lên tiếng, giọng anh được đệm thêm cả sự đe dọa trong đó đã ngăn Kates lại. “Rất nhiều thứ có thể xảy ra trong bốn trăm năm.”

“Giờ chúng ta làm gì?” Rick hỏi.

“Dựng trại. Đó là điều quan trọng nhất. Nơi này không dẫn tới bất cứ đâu, chắc chắn thế.”

Jillian gần như ăn tươi nuốt sống sự kiên nhẫn để bắt đầu khám phá, nhưng cô biết Ben đúng.

Đầu tiên họ phát quang một nơi rộng rãi, để cô ngồi một nơi, họ có thể vô tình phá hủy vài hiện vật cổ xưa, nhưng không phải bên dưới lưỡi dao sáng lóe, ngoại trừ những bụi cây, đám dây leo và thân cây nhỏ. Đặc biệt không hề có cây cao nào trong cái lòng chảo này, cô tự hỏi tại sao. Có rất nhiều ánh sáng mặt trời, nhưng thảm thực vật, dù dày, dường như không phát triển đến độ cao có thể. Lý do ẩn sau điều kỳ lạ đó, dù là gì, là một phần khác biệt của Anzar, và cô khó có thể chờ để bắt đầu khám phá bí mật của họ.

Các lều được dựng lên cách xa nhau hơn khi họ ở trên đường mòn. Cô nhận thấy một điều: cảm giác lạ thường của sự an toàn. Họ được bảo vệ ở đây, trong lòng chảo. Ben vẫn chắc chắn rằng lều của cô đặt ngay cạnh lều anh.

Cô không mong đợi bất kỳ ngọn gió nào thổi tới từ mọi hướng, nhưng một cơn gió nhẹ vẫn cuộn tới liên tục và không khí thoải mái đến ngạc nhiên, gần như mát mẻ. Trời có khả năng sẽ lạnh vào ban đêm.

“Mọi người làm ơn quan sát mỗi bước chân,” cô nài nỉ. “Có thể vài cái bát, bình, hay bất cứ thứ gì nằm quanh đây.”

Bất kỳ tạo tác nào rất có thể được bao phủ bởi hàng trăm năm của bụi tích tụ, nhưng cô cũng nhìn thấy

chúng chỉ nằm ngay trên mặt đất.

Vẫn còn nhiều ánh sáng, sau khi trại được dựng xong, Ben trượt cánh tay quanh eo cô.

"Đi dạo cùng tôi nào," anh nói, nhẹ nhàng dỗ dành.

Cô nhìn anh khả nghi. "Tại sao?"

"Chúng ta cần nói chuyện."

"Về...?" cô nhắc.

Anh thở dài.

"Chết tiệt nếu em không là người phụ nữ ít tin tưởng nhất tôi từng gặp. Chỉ đi thôi, được không?"

"Được rồi," cô nói vẻ miễn cưỡng.

"Nhưng không đồng nghĩa là tôi đồng ý với bất kỳ chuyện gì khác đâu."

Anh lại thở dài. "Có khi nào em từng thế chứ?"

Đi bộ giữa những bụi cây rậm rạp không dễ dàng; anh mang theo dao rựa và rạch một lối đi khi họ bước. Sau vài phút Jillian lên tiếng.,

"Có điểm gì trong chuyện này? Hay anh chỉ muốn tập thể dục?"

Anh nhìn lại để chắc chắn không có ai theo sau. Họ đã ở ngoài tầm nghe lén, nếu ai đó cố gắng len qua bụi cây sẽ cảnh báo họ.

"Tình huống trở nên khó khăn từ giờ trở đi," anh nói. "Tôi đã tình cờ nhắc nhở mấy tay đàn ông đề phòng Kates và Dutra. Nếu chuyện gì đó bắt đầu xảy ra, tôi muốn họ phân tán, ra khỏi đây bằng bất cứ cách nào họ có thể. Tôi phỏng chừng chúng ta vẫn khá an toàn, trừ khi em tìm thấy vài viên đá quý không lồ màu đỏ, mặc dù vàng có nhiều khả năng hơn và cũng khiến chúng ta bị giết nhanh hơn."

"Tôi biết."

Cô hiểu những hậu quả của việc thực sự tìm ra thành phố Đá, dù những gì cô đã nói trước đó, cô không nghĩ nó đã bị đánh cắp. Họ rất có thể là những người duy nhất vào được bên trong cái chảo bị cô lập này kể từ khi Anzar chết hết.

"Thời gian của trò chơi đã kết thúc. Giữ súng lục bên em mọi lúc."

"Tôi sẽ. Tôi hiểu mà."

"Nếu bất cứ chuyện gì bắt đầu xấu đi, đừng ngần ngại tìm cách trở ra. Rút lui nhanh nhất vào đường hầm và biến khỏi nơi này. Chạy nhanh nhất em có thể và đừng dừng lại vì bất kỳ lý do gì. Tôi sẽ bắt kịp em ở bên ngoài. Dù làm gì, đừng để mình mắc kẹt lại đây. Nơi này làm tôi lo ngại, với duy nhất một lối ra, tôi hy vọng không phải xuống địa ngục tìm lối thoát khác."

"Tôi không nghĩ nó có khả năng. Đường hầm đó là thứ giữ Anzar ẩn náu khá tốt."

"Và nó không làm việc đúng không?" anh hỏi. "Họ chết cả rồi."

“Tôi tự hỏi chuyện gì xảy ra với họ.” Cô không thể làm gì; đôi mắt cô bắt đầu lấp lánh nước. “Đây không chỉ là chuyện minh oan cho cha. Một bộ tộc đã sống ở đây, rồi một ngày họ biến mất. Tìm hiểu về họ là...quan trọng.”

“Có lẽ do bệnh tật, nếu họ có bất kỳ mối liên hệ nào với người châu Âu.” Anh vặn vẹo lông mày ra chừng có vẻ nghiêm trọng. “Hoặc nếu tất cả họ thực sự là phụ nữ, họ đã chết vì buồn chán.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Thỉnh thoảng tôi muốn đấm vào mũi anh.”

“Bất cứ khi nào em muốn tập thể dục với tôi, em yêu, chỉ cần nói tôi biết. Tôi rất vui được vật lộn với em bất kể ngày nào.”

Anh cười toe toét theo cái cách một người đàn ông có thể tự mãn khiến cô bực mình quá.

“Anh có biết mình là ai không?” cô hỏi, nheo mắt nhìn anh.

“Không, gì nhỉ? Một bạn tình giỏi? Ánh sáng của đời em? Người đàn ông trong mộng của em?”

“Kẻ đê tiện,” cô nói rành mạch, rồi giậm bước bỏ đi, để lại anh phá lên cười.

Dưới dự chỉ đạo của cô, cuộc khám phá thành phố Đá bắt đầu vào ngày hôm sau với sự thận trọng thư thả. Nhiều bụi cây được dọn sạch giúp họ tìm thấy một lối đi dẫn lên những căn phòng hầu như bị che khuất, khi họ làm việc, những mẩu nhỏ đời sống hàng ngày của Anzar dần được hé lộ. Joaquin tìm thấy một phần gạch đá sứt mẻ ở đó, khi nhiều phần của nó được mở ra, có vẻ là một đài phun nước. Jillian chụp ảnh nó từ mọi góc độ và ghi chú tỉ mỉ.

Những mảnh gốm bắt đầu bật lên, chúng cũng được chụp ảnh, đưa vào bảng liệt kê. Cô chưa bao giờ hạnh phúc hơn trong đời. Họ không tạo nên lịch sử; họ đang khám phá nó, học hỏi về một khía cạnh cuộc sống của những con người chưa từng được biết đến trên trái đất. Khi cầm trên tay một mảnh gốm vỡ còn bóng nước men, cô lấy làm kinh hãi người nào đó hàng trăm năm trước đây đã đúc ra nó, làm cho nó trở nên xinh đẹp để nó trang trí cuộc sống của họ, sử dụng nó ngày này qua ngày khác. Như thể cầm giữ thời gian trong lòng bàn tay cô, một sự an ủi kỳ lạ. Con người đã chết nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Lạ là Dutra, người bốn ngày sau đã tìm ra con đường mòn đầu tiên dốc lên những căn phòng. Hắn không quan tâm đến những cái bình cổ vỡ, nhưng sau cuộc đối đầu với Ben hắn đã thay đổi, không tranh luận, dùng sức mạnh vũ phu của hắn dọn một khoảnh lớn đám cây bụi. Hắn trút mọi sự thù địch lên hành động, xóa sạch bất cứ cành cây hay dây leo nào trên đường hắn đi.

Lối dốc, sau hàng thế kỷ không sử dụng, bắt đầu sụp đổ. Nó được bao phủ bởi mảnh vụn, không có nhầm lẫn về việc nó còn khả năng sử dụng. Họ ngay lập tức hốt nó đi, mặc dù Jillian cằn nhằn lời trách mắng rằng họ hãy chậm công việc lại. Lối dốc dẫn tới nơi là một con đường mở rộng, vòng quanh lòng chảo với những căn phòng bắt đầu của nó. Vì có những căn phòng ở độ cao cao hơn, cô đoán có đường dốc kết nối mỗi cấp. Thành phố đá được xây theo từng lớp đồng tâm, có khả năng có hàng nghìn nhà ở của người dân.

Con đường lớn bị chôn vùi dưới đống đổ nát giống như con dốc, cô cho rằng có hàng nghìn hiện vật bên dưới đó, nhưng điểm thu hút chính nằm bên trong những căn phòng. Căn phòng là nơi Anzar đã sống, và họ sẽ lưu giữ tài sản quý báu nhất. Cô biết khái niệm về vật báu của cô khác với những người khác.

Tất nhiên, nhiều động vật đã vào bên trong các căn phòng. Chim làm tổ bên trong và nhiều sinh vật khác dùng làm nơi ẩn nấp những năm qua. Cô nghĩ sẽ thật tuyệt vời nếu mọi thứ được giữ nguyên sơ khi cô nghiên cứu kỹ lưỡng căn phòng đầu tiên, nhưng kỳ thực nó quả là có không ngăn nắp.

Căn phòng đầu tiên nhỏ, không hơn tám feet vuông (2.4m2), mặc dù cô cẩn thận xem xét tỉ mỉ các mảnh vỡ, cô không tìm thấy một dấu hiệu nào về việc căn phòng được dùng làm gì, ít nhất trong lần khám xét ban đầu. Không có vẻ như các đồ gốm chỉ được dùng vào việc nấu ăn hay chỉ ra một cách thức nấu nướng. Không có gì giống một lò than hay lò sưởi, không bồ hóng cũng như than. Tất cả cô tìm thấy là một con rắn nhỏ ngay lập tức trườn lên trên khi cô làm xáo trộn chốn yên nghỉ của nó bằng cây gậy cô dùng thăm dò đống hỗn độn.

Cô từ chối để bản thân phải thất vọng. Còn hàng trăm căn phòng nhỏ khác như này; không phải tất cả chúng đều trống rỗng được. Không tìm thấy gì là một phần công việc của một nhà khảo cổ nhiều như tìm thấy gì đó, mặc dù sự thỏa mãn về mặt cảm xúc cũng như sự phấn khích không giống nhau. Cô chụp ảnh căn phòng và ghi nó vào nhật ký.

Ben bị mắc kẹt đầu mình ở lối vào

. "Đừng tự chọc xung quanh trong những phòng này," anh cáu kỉnh nói.

"Tại sao? Anh nghĩ ở đây có nhiều rắn ư?" cô hỏi, mắt mở to.

"Chết tiệt là tôi thấy rõ có nhiều rắn; em chỉ không biết đến cái gì nữa."

Cô tiếp tục cào bới đống lộn xộn bằng gậy.

"Tất nhiên tôi thấy. Một anh chàng bé nhỏ thực hiện cuộc tẩu thoát ngay trước khi anh vào."

Hàm của Ben se lại, và phút chốc cơn giận dữ lấp lánh trong mắt anh. Rồi anh thả lỏng, trao cô một nụ cười gượng gạo.

"Tôi quên em rất có kinh nghiệm về chuyện này. Vậy em không sợ rắn à?"

"Không. Tôi cảnh giác với nó, nhưng không sợ."

"Rắn không phải thứ nguy hiểm duy nhất em có thể tìm thấy ở một nơi như thế này."

"Đồng ý."

"Em không có ý định dành ít nhất một chút chú ý cho tôi đúng không?" anh hỏi đầy bực tức. "Em sẽ tiếp tục vô tình bước vào những căn phòng như này."

"Công việc của tôi mà."

"Còn việc của tôi là giữ em được an toàn. Từ giờ trở đi, nếu tôi không ở cùng em, một ai đó sẽ làm."

"Tôi ổn," cô nói lơ đãng.

Cô thực sự không chú ý đến anh, anh nghĩ. Cô mải mê thọc gậy xung quanh, ngồi xổm xem xét vài chi tiết, toàn bộ cơ thể cô tập trung vào việc đang làm. Đúng là điên, nhưng anh cảm thấy một sự mềm lòng kỳ lạ khi quan sát cô. Đó chỉ là Jillian. Cô thích chuyện này và có xu hướng bỏ qua mọi thứ khác khi cô tham gia vào. Tất cả anh có thể làm là coi chừng cho cô tốt nhất và nhớ rằng cô là người phụ nữ có khả năng nhất mà anh từng gặp. Cô biết việc mình đang làm, và bám vững chắc vào thực tế.

Anh còn chưa hết bàng hoàng khi họ cuối cùng cũng tìm thấy nơi này. Anh sẽ thích nơi này nhiều hơn nếu cô buộc phải thừa nhận nó không tồn tại; như thế cô sẽ thất vọng cay đắng nhưng tất cả bọn họ lại an toàn hơn. Như thể anh cảm giác họ đang ngồi trên đỉnh ngọn núi lửa mà có thể phun trào bất cứ lúc

nào. Mọi thứ có vẻ đủ sóng yên bể lặng lúc này nhưng sẽ chết tiệt nếu viên Nữ hoàng hay bất cứ chút vàng nào tìm được, trò chơi sẽ thay đổi. Tổn thương sẵn sàng xảy đến vì bất kỳ điều gì, nên anh đã thực hiện một số bước chuẩn bị và lên vài kế hoạch. Nếu không chuyện gì xảy ra, anh sẽ tiếp tục như bình thường.

Vì anh muốn để mắt đến Kates và Dutra, anh giao cho Jorge ở cùng với Jillian để vừa giúp cô vừa canh chừng cô vì vai cô còn hơi sưng. Anh không muốn cô sử dụng nó nhiều hơn cần thiết.

Jillian rất mừng có Jorge cùng làm việc. Anh ta rất dễ chịu và là một người giúp việc không biết mệt mỏi. Anh ta không hào hứng về số bình, lọ vỡ và đồng đồ kỳ quặc mà cô moi được, nhưng anh hoàn toàn bằng lòng giúp cô tìm kiếm chúng.

Ở các căn khòng khác, rất vui là, không chứa nhiều hơn căn đầu tiên. Cô vô cùng cẩn thận ghi chú chi tiết từng thứ tìm thấy như: vị trí, mô tả chung, tình trạng. Cô không có khả năng mang nhiều, dù là thứ gì, ra khỏi nơi này, cô không muốn phá hủy bằng chứng nào giúp làm sáng tỏ câu đố về Anzar và xác định mức độ tiến bộ của họ. Những mảnh gốm vỡ được trang trí và nước men bóng loáng mà cô tìm được chỉ ra rằng họ dùng một lò nung, nhưng cô vẫn chưa tìm thấy dấu vết của nó. Sẽ mất một thời gian dài để tìm và ghép các mảnh lại với nhau để được các hiện vật cũng như bằng chứng miêu tả về Anzar.

Kates trở nên thiếu kiên nhẫn hơn khi mỗi ngày trôi qua mà không tìm thấy thứ gì khác hơn cái mà gã gọi là ‘rác rưởi.’

Jillian lại quá hài lòng, không mất kiên nhẫn, chỉ một chút băn khoăn về việc không tìm thấy gì khác. Liệu địa điểm này có bị dọn sạch cách đây lâu rồi bởi những kẻ dọn rác? Nếu đúng, họ có thể không tìm hiểu nhiều về Anza bởi những gì họ bỏ lại.

Cô cẩn thận xem xét tỉ mỉ qua một đống đổ nát khác rồi cô nhận ra mình đã làm vài điều ngu ngốc phi thường. Trong niềm phấn khích bởi việc tìm thấy đường hầm, và những gì thực sự về thành phố Đá, cô đã quên mất những chỉ dẫn.

Những chỉ dẫn không kết thúc ở đường hầm. Còn nhiều hướng khác, đoán chừng sẽ dẫn cô thẳng tới viên Nữ hoàng.

Cô dừng lại công việc, mỉm cười với Jorge.

“Tôi nghĩ mình sẽ dừng ở đây,” cô nói. “Vai tôi gây phiền phức và tôi thấy mệt rồi.”

“Cô nên nghỉ ngơi,” anh ta nói với vẻ quan tâm nhút nhát mà anh thường thể hiện.

“Tôi sẽ mà,” cô nói và quay về trại.

Phần lớn cánh đàn ông đã có mặt ở đấy, chán nản bởi việc phát dọn một đường dẫn tới những căn phòng nhỏ tưởng như rất giống nhau này, họ trưng ra bộ mặt không chút xúc động. Cô cũng trong tình trạng kém họ nửa ngày bằng việc đi qua các phòng, nên nó không thành vấn đề. Ben đã ở đấy, ngồi khoanh chân trên mặt đất, vệ sinh và bôi dầu vũ khí của mình. Cảnh báo sự xuất hiện của cô nhờ giác quan thứ sáu, anh nhìn lên quanh cô. Cô mỉm cười với anh nhưng không cố gắng thực hiện một cuộc trò chuyện, thay vào đó, cô đi về lều mình.

Ben tiếp tục với nhiệm vụ của mình nhưng có vẻ đang suy ngẫm. Trong suốt những tuần họ ở cùng nhau, anh đã hình thành một thói quen quan sát Jillian, gần như nghiên cứu cô trong một nỗ lực tìm kiếm vài khe hở nhỏ trong bộ áo giáp của cô một khả năng cho phép anh có được cô. Anh đã trở thành chuyên gia nắm bắt từng thay đổi nhỏ nhất trong hành vi của cô, và giờ tất cả các giác quan của anh đang lên tiếng. Cô đã thay đổi, nhưng là gì chứ?

Jillian ngồi khoanh chân trong lều, những chỉ dẫn được mã hóa đặt trên sàn ngay trước mặt cô, còn quyển sổ mở ra trong lòng. Mặc dù cô thuộc lòng những chỉ dẫn cách đây nhiều tuần, việc thực sự viết chúng ra bằng tiếng Anh vẫn giúp cô làm sáng tỏ suy nghĩ của mình. Sau đó cô nhìn chăm chú vào cái cô đã viết ra một lúc lâu. Một tiếng động ngoài lều cảnh báo cô, ngay lập tức cô nhét tờ giấy dưới tấm đệm ngủ.

Ben mở cửa lều, bò vào trong, chen chúc sau lưng cô.

"Mời vào," cô nói mỉa mai.

"Cám ơn." Anh nháy mắt với cô. "Tôi đã làm. Được rồi, chuyện gì thế?"

Anh đặt mình cạnh cô, và cô ấn tượng rõ ràng rằng anh sẽ không nhúc nhích cho đến khi có được câu trả lời thỏa đáng. Cái nháy mắt tinh nghịch chỉ đơn thuần ngụy trang cho quyết tâm sắt đá của anh.

Cô lôi tờ giấy ra và đưa cho anh.

"Tôi nhớ rằng còn nhiều chỉ dẫn, chúng không kết thúc bằng việc tìm thấy đường hầm đâu."

Cô chắc chắn giọng mình thật thấp để họ không thể bị nghe lén từ bên ngoài.

Ben đọc thứ cô viết. "Em sẽ làm gì với thứ này?"

"Tôi không biết." Cô thở dài, sự do dự phản chiếu trong đôi mắt. "Thứ tôi đã tìm thấy cho đến này không thực sự gây chấn động, chắc chắn không sánh được với mộ vua Tut hay địa điểm Ouosalla. Tôi tìm thấy bằng chứng rằng con người từng sống ở đây, nhưng không có gì, hoàn toàn không có gì chỉ ra họ là một bộ lạc chưa được biết đến. Chúng ta có một đường hầm kỳ diệu ở đây, nhưng không nhiều thứ khác nữa. Ồ, các nhà khảo cổ sẽ hứng thú, thậm chí cuối cùng ai đó sẽ tài trợ một cuộc khai quật nơi đây, những tôi vẫn không tìm thấy thứ gì có thể gọi là gây sốt. Tôi muốn vài thứ sẽ khiến giới khảo cổ chú ý, buộc họ phải dành cho cha tôi sự nể trọng mà ông đáng được hưởng, nhưng tôi chưa tìm thấy thứ gì đáng kể cả."

Anh nâng tờ giấy lên. "Trừ khi nó ở đây."

"Yeah."

"Và tìm kiếm nó có thể đồng nghĩa với rắc rối lớn cho chúng ta."

"Yeah," cô lặp lại ủ rũ.

Anh khum lấy cằm cô, nâng nó lên, một nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt khi anh nhìn cô một lát. Rồi anh ngả người lên và hôn cô.

"Vậy tôi sẽ tìm những viên ngọc trong khi em đánh lạc hướng mấy kẻ xấu," anh thì thầm. "Nếu viên Nữ hoàng ở đó, tôi sẽ cho em biết rồi chúng ta sẽ cùng quyết định làm gì. Không có điểm nào đáng lo lắng đến phát ốm về viên đá quý khi thậm chí nó có thể không tồn tại."

"Ồ, nó có thật đấy."

"Trong trường hợp ấy, có một cơ hội tốt cho ai đó khác mang nó ra khỏi đây hàng thế kỷ trước. Con người không thường để lại những viên đá quý không lồ quanh đây, thậm chí có liên quan đến điều mê tín đi nữa. Mà viên Nữ hoàng còn không có một lời nguyền mang tính chất đe dọa hữu hiệu đi kèm."

“Dù thế nào, nó có thể có một lời nguyền thực sự cho chúng ta.”

“Chúng ta sẽ đưa ra quyết định sau. Ngay cả vật đó không ở đấy, tôi có thể tìm thấy vài thứ khác em sẽ thích. Ai biết được? Có lẽ những người này đã giấu đi những đồ vật thú vị của mình chăng.”

“Họ chắc chắn làm thế, từ điều tôi quan sát thấy.”

“Vậy chúng ta sẽ tìm ra vào ngày mai.”

Cô cắn môi khi nhìn chăm chú vào anh. Cách đây một tháng, cô không hề tin tưởng nơi anh tí nào, càng ít hơn với thứ quan trọng như này. Kể từ khi nào cô tạo được thói quen tin tưởng anh. Khi cuộc sống của cô là vô cùng quan trọng, hơn cả viên Nữ hoàng, cô không tìm thấy điểm nào từ chối tin tưởng anh trong việc lục tìm viên đá quý.

“Anh sẽ cẩn trọng chứ?” cô thì thầm. “Hãy chắc chắn không ai theo dõi anh?”

“Tôi hứa. Và nếu tôi tìm thấy bất kỳ thứ gì, em là người đầu tiên được biết.”

Ben không làm điều gì bất thường vào ngày hôm sau. Anh đi cùng những người khác lên tầng trên cùng của các căn phòng, và giúp dọn dẹp nhiều hơn, rồi để Jillian và Jorge ở lại lần tìm xung quanh khi họ quay trở về khu trại. Kates hiếm khi để Jillian ra ngoài tầm mắt những ngày này, nên gã vẫn ở lại phía trên ấy. Ben bận rộn quanh trại làm vài việc lặt vặt nhỏ nhặt, rồi ngồi xuống bên dưới bóng râm như thể sẵn sàng cho một giấc ngủ ngắn. Dutra, sau bữa trưa, đã đi ngủ.

Khi tiếng ngáy phát ra khỏi lồng ngực Dutra đều đặn, Ben đứng dậy, khoác khẩu súng săn ngang vai như anh thường làm, mặc dù họ không tìm thấy thứ gì nguy hiểm hơn rắn ở đây, và thong thả đi ra khỏi lều. Không ai khác chú ý đặc biệt đến anh. Anh đã thực hiện vài biện pháp phòng ngừa đêm hôm trước, giấu đèn pin ở một nơi an toàn cách xa khu trại, nên đi tới lấy nó, hy vọng không cần dùng đến.

Họ đã bắt đầu cuộc thám hiểm của mình, tự nhiên thôi, tại khu vực gần trại nhất. Mật mã của Jillian định vị trí của viên Nữ hoàng ở một căn phòng đặc biệt, ngay trên cửa hầm. Khi nghiên cứu lòng chảo, anh nhận thấy cạnh phía xa của nó cao hơn một chút, đem lại cho anh cái nhìn tượng quan một khi anh ở ngoài tầm nhìn của đường hầm. Lòng chảo rộng ít nhất một dặm và nửa dặm chiều cao, còn dưới đáy được phủ dày đặc bởi cây cối và bụi rậm. Những cây này làm anh bận tâm vì một vài lý do. Tại sao chúng không lớn hơn nhỉ? Với quá nhiều ánh sáng mặt trời ngập tràn lòng chảo, lẽ ra phải có nhiều gã khổng lồ thực sự ở đây chứ. Mặc dù trời mưa mỗi ngày, những cơn mưa nặng hạt không thể rửa trôi đất giống như chúng làm với đồng bằng Amazon, đất vẫn được giữ lại trong chảo.

Và nước mưa đã thoát đi đâu? Đáy của lòng chảo phải là, hay nên là một cái hồ, thay vì đất rất nhiều bên dưới chân anh. Độ màu mỡ của đất càng làm cho kích cỡ của cây cối thêm khó hiểu hơn.

Trừ khi cây cối không phải được trồng từ rất lâu.

Anh dừng lại trên đường đi của mình, nhìn chằm chằm vào một thân cây lá rộng bóng láng, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh. Giờ, đó là một ý nghĩ ma quái. Phải chăng đáy của lòng chảo không bị thảm thực vật bao phủ cho tới khoảng thời gian khá gần đây? Anzar chỉ biến mất trong vài thập kỷ chứ không phải hàng thế kỷ trước đây?

Nah. Không thể nào. Nếu họ sống ở đây cho tới gần đây thì sẽ có nhiều bằng chứng hơn những gì Jillian đang tìm thấy.

Trừ khi họ đã chuyển ra ngoài và mang theo hầu hết đồ đạc trong nhà.

Anh lắc mình. Anh phải dừng lại những suy nghĩ kiểu này. Chỉ cần tập trung vào nhiệm vụ khó khăn

trong tay, tìm cho được vị trí đã được nêu ra trong ghi chú của Jillian.

Vượt qua lòng chảo là một công việc khó khăn, vì anh không muốn dùng dao rựa và để lại một lối đi để Kates có thể lần theo, anh tưởng tượng nó sẽ ra sao vì phát đường xuyên qua cũng không đơn giản gì. Thỉnh thoảng anh dừng lại, chắc chắn mình không bị theo dõi và rằng không dùng quá thời gian, nhưng anh đã sang tới mạn bên kia của lòng chảo trong vòng một giờ.

Lại gần, anh nhìn thấy một khe hở trên bề mặt đá, nhưng leo lên đó sẽ là một vấn đề. Nếu các hình trạng trí được vẽ thì sẽ có một trong những lối dốc tạc vào mặt bên của vách đá, nên anh bắt đầu tìm kiếm nó một cách hệ thống. Hẳn là ngày may mắn của anh vì anh tìm thấy nó chỉ sau vài phút.

Anh leo lên tới đỉnh và chú ý tới vài sự khác biệt: không giống các lối dốc khác mà họ tìm thấy, cái này là một lối kép; một lối dốc khác đi lên từ phía đối diện gặp cái này trong một cái vòm võng hình chữ V tại tầng trên cùng.

Thẳng phía trước, theo chỉ dẫn của Jillian, được xây gắn vào vách đá là đền thờ của Anzar. Anh nhìn lên, và một cơn ớn lạnh khác chạy dọc xương sống. Vút lên cao phía trên đầu anh là những cột đá khổng lồ được đục ra từ chính vách đá. Chúng hoàn toàn bị che kín bởi dây leo, nhưng hình dáng xem qua đủ cho anh nói chúng là gì.

Anh lại gần và bắt đầu tìm kiếm qua bức màn sống che lối vào rậm dày màu lục, thọc cây gậy dài vào trong đám thực vật. Khi gậy chạm phải đá cứng, anh di chuyển một bàn chân sang bên và thọc tiếp. Ở lần cố gắng thứ tư, cây gậy chọc vào hư không, anh biết anh đã thấy cái mình đang tìm.

Sau đó anh cần đến đèn pin. Anh gạt đám dây leo bằng tay, giữ chúng một bên, rồi bật đèn pin, rọi nó khắp căn phòng rộng lớn. Thứ nhìn thấy khiến anh bật lên tiếng nguyền rủa nhẹ nhàng.

Những bức tượng. Ồ, quỷ tha ma bắt. Những bức tượng lớn được tạc từ đá. Những nhân vật này lớn hơn kích thước thật, có lẽ cao bảy feet (2.1m) trước khi chúng được đặt lên bệ đỡ.

Nhìn chung, chúng đạt khoảng mười feet (3m).

Tay nghề tạo tác quả là tuyệt vời, vượt qua bất cứ thứ gì anh từng nhìn thấy được làm bởi người Inca hoặc Maya, mặc dù có cùng phong cách. Các đặc điểm ít phóng đại hơn và tỷ lệ thì bình thường hơn. Những cơn ớn lạnh chơi trò đuổi bắt lên và xuống dọc sống lưng anh, rồi anh bắt đầu nhận ra mình đang nín thở. Anh buộc bản thân thở ra, nhưng không thể thoát khỏi cái cảm giác gần như áp đảo của nỗi sợ hãi và hoài nghi.

Những bức tượng là những chiến binh. Mỗi bức được trang bị một loại vũ khí khác nhau, một số mang giáo, một số mang cung và ống tên, một số mang gậy ngắn.

Và tất cả họ đều là phụ nữ.

Chương 15

Anh bước lên phía trước cẩn thận hơn, đẩy mình qua đám dây leo, đứng vào trong bóng tối mát lạnh. Anh cảm giác như thể mình là kẻ xâm nhập, như thể những đôi mắt trống rỗng kia đang dò xét anh, biết rằng anh không thuộc về nơi đây. Anh là một người đàn ông, là kẻ đối lập với khung cảnh của căn phòng rộng lớn này. Anh chưa bao giờ có cảm giác thế trước kia, thậm chí cả trong một dịp đáng nhớ, anh đã theo một phụ nữ vào phòng vệ sinh nữ.

Những bức tượng sẽ thu hút sự chú ý của cả thế giới, không chỉ riêng giới khảo cổ. Các nhà sử học sẽ thèm thuồng được nhìn ngắm những vật này, để tìm hiểu sự tồn tại của chúng mang ý nghĩa gì.

Không có những cái bẫy vụng về hay tầng nào đổ nát. Đá cứng nằm bên dưới chân anh. Anh dễ dàng bước xuống chính giữa căn phòng lớn được đục vào đá, giữa hai hàng nữ chiến binh vĩnh cửu đứng canh gác.

Nó được đặt trong một cái hốc phía cuối lối đi. Một ngôi mộ, cũng được tạc trong đá. Phủ đầy bụi và mạng nhện, giống như mọi thứ trong cái không gian yên tĩnh này. Chân dung một người đàn ông được khắc lên tấm phù điêu trên đầu. Và phía trên mộ, trong một hốc tường, là một người canh gác khác. Ở đó, bừng sáng xuyên qua lớp bụi không biết bao nhiêu năm tuổi, phản chiếu lại ánh đèn pin - một màu đỏ lấp lánh đã lấy mất hơi thở của anh, là viên Nữ hoàng.

Nó thật khổng lồ, lớn hơn nắm tay anh, gần với hình dáng trái tim của con người.

Món đồ quý giá đang nhìn chằm chằm vào anh. Anh biết vài điều về kim cương, kinh nghiệm có được sau một khoảng thời gian dài sống ở Brazil, đây chắc chắn là nó. Anh cho rằng có khả năng nó là một viên hồng ngọc, nhưng rồi anh nghĩ lại. Có quá nhiều ánh lửa, và quá trong. Nó được cắt thô sơ, nhưng ngay cả vậy, trông nó vẫn lộng lẫy. Phần lớn những viên kim cương màu đều nhợt nhạt; những viên có sắc màu đậm là rất hiếm, và nếu có thường nhỏ và rất đắt tiền. Anh đã nghe rằng, kim cương đỏ là loại hiếm nhất trong tất cả, và ở đây anh đang nhìn thấy một viên không những có sắc đỏ tráng lệ, trong suốt mà còn lớn như viên Cullian, nếu không còn lớn hơn.

Những viên ngọc quý trở thành vô nghĩa khi đứng cạnh nó.

(Cullinan (Cullinan Diamond) hay Cullinan I, là viên kim cương thô lớn nhất thế giới từng được tìm thấy trên Trái Đất cho đến nay. Nó có khối lượng lên đến 3.106,75 cara (621,350 g).

Viên kim cương này được tặng lại cho Hoàng gia Anh, nó được đẽo gọt thành 9 viên đá nhỏ hơn. Trong đó viên kim cương lớn nhất là viên Cullinan II hay còn gọi là "Ngôi sao sáng nhất Châu Phi", có khối lượng lên đến 530,4 cara (106,08 g), cũng chính là viên kim cương qua tạo tác lớn nhất thế giới cho đến nay. Nó được gắn trên cây vương trượng của vua Anh. Ngoài ra còn 8 viên nhỏ hơn và gần 100 viên nhỏ khác được tạo tác từ những viên vụn khi đẽo gọt từ Cullina.)

Nhưng liệu nó có giá trị bằng mạng sống của họ? Nếu Kates biết về chuyện này, sẽ có chết chóc. Anh hoặc phải giết cả Kates và Dutra, hoặc mạo hiểm không chỉ mạng sống của anh và Jillian mà còn của những người đã đi cùng họ.

Mặt khác, nếu anh là người duy nhất biết về chuyện này...

Anh chen ra phía sau ngôi mộ, chiếu đèn pin xung quanh để chắc chắn không có người. Không có. Một con rắn cuộn tròn trong góc, đang ngủ đã đời sau bữa chén con chuột gần đây nhất. Anh lấy gậy chọc nó, theo dõi nó lặng lẽ trườn đi. Rồi anh với lên, cẩn thận dời viên Nữ hoàng khỏi nơi yên nghỉ.

Nó nặng thật đáng ngạc nhiên, anh chắc mẩm nó phải hơn một pound (0.45kg). Anh thổi bụi, mài nó vào vải quần, ánh đỏ rực trong suốt lấp lánh tựa một ngọn lửa làm anh mê mẩn, nó cuốn anh vào vẻ quyến rũ của nó. Nó là vật đẹp nhất mà anh từng được chiêm ngưỡng, nó ấm áp trong khi hầu hết kim cương đều lạnh lẽo.

Jillian không muốn viên Nữ hoàng gây sự chú ý của cả thế giới; những bức tượng ngoài kia sẽ làm tròn nhiệm vụ đó. Dù sao, cô sẽ không làm chuyện này vì tiền; nếu cô có được viên Nữ hoàng, và nếu họ đưa nó trở về Manaus còn sống, cô sẽ chỉ trả nó lại cho chính phủ Brazil mà thôi. Nhưng, Chúa ơi, anh có thể làm gì với nó đây! Điều này cũng có nghĩa nhiều tiền hơn anh có thể tưởng tượng. Anh có thể mua thật nhiều thuyền cho riêng mình và mở dịch vụ cho thuê mướn, thậm chí còn có thể mạo hiểm trong cả lĩnh vực đường không nữa. Anh đã nhận được bằng phi công cách đây nhiều năm, vì nhiều nơi ở Amazon chỉ tiếp cận được bằng đường không, và anh đã nhìn thấy các tiềm năng đó. Nhờ thế anh có thể chu cấp cho Jillian bất cứ thứ gì mà trái tim bé nhỏ ấy mong muốn trong suốt phần đời còn lại của cô. Bạn mua gì cho một phụ nữ - người đào bới hạnh phúc nhất xung quanh đống bụi bẩn? Hơn cả bẩn ấy?

Lương tâm của anh không thèm thì thầm. Anh trượt viên đá vào bên trong áo sơ mi rồi cẩn thận thổi bụi lên cái hốc nơi nó từng yên vị, để dàn đều lại bụi, phủ lên cái thực tế rằng thứ gì đó từng ở đó cho tới rất gần đây. Không có vẻ như anh đang trộm mộ hay phá hủy hiện vật. Nếu ai đó tìm thấy một tên ngốc đang phá hoại, không ai sẽ phản đối lợi ích của anh ta với hành động này, và xét trong hoàn cảnh mạng sống của họ phụ thuộc vào việc anh giấu nó kín tới mức nào - ôi địa ngục, chẳng qua anh không còn lựa chọn nào mà thôi.

Cẩn trọng, anh nhìn ngó xung quanh. Bất kỳ châu báu nào khác cũng gây nguy hiểm cho họ như viên Nữ hoàng. Nhưng anh không hề nhìn thấy vàng, bạc hay viên ngọc quý nào. Cho đến bây giờ mọi việc vẫn tốt đẹp. Anh sẽ cảm thấy tốt hơn nếu quan sát cẩn thận, nhưng anh không muốn rõ ràng bị xáo trộn bởi bất cứ thứ gì. Chú ý đến chi tiết cuối cùng, anh cẩn thận xóa dấu giày phía sau ngôi mộ.

Anh cần quay lại. Jillian chắc đang chờ anh. Không phải cô để người khác nhìn thấy vẻ lo lắng của mình, nhưng cô chắc chắn sẽ để anh biết nếu cô nghĩ rằng anh đang tận dụng thời gian rảnh của anh. Anh mỉm cười, nghĩ về việc cô sẽ kích động thế nào khi anh kể với cô về những bức tượng. Đôi mắt màu lục ấy hẳn sẽ sáng rực lên, khuôn mặt sẽ trở nên mê mải, sững sờ khiến anh vừa bị mê hoặc vừa phát điên lên với ham muốn, vì anh muốn nhìn thấy biểu hiện ấy trên khuôn mặt cô khi anh làm tình với cô. Anh muốn cô cũng muốn anh với cùng niềm say mê muốn xóa bỏ tai tiếng cho cha cô hay lúc cô tìm thấy những cái bình vỡ hay vài bộ hài cốt.

Những bức tượng vẫn đứng canh gác khi anh bước đi giữa chúng, xuống căn phòng rộng lớn vang vọng, hướng về phía vòm mờ sáng đánh dấu lối vào.

Trên đường trở về, anh cân nhắc tới việc đi bộ vào khu lều với viên đá ẩn giấu bên dưới áo sơ mi. Vật này quá to. Vì thế anh cẩn thận gói nó vào khăn tay và chôn tại nơi lúc trước anh đã giấu đèn pin. Anh sẽ lấy lại nó sau, khi anh có thể che giấu nó tốt hơn.

Jillian đang ngồi bên ngoài lều khi anh về tới nơi. Ngay lập tức cô ngẩng đầu lên nhưng không nói gì.

“Anh ở cái chốn quái quỷ nào hả?” Kates cắt ngang. “Đấy là cái kiểu quy tắc không ai được đi đâu mà không nói cho người khác biết nơi mình sẽ đi hả.”

Ben lờ gã ta đi, thay vào đó anh nói với Jillian, “Tôi tìm thấy ngôi đền.”

Cô nhảy dựng lên, đôi mắt sáng rực với niềm phấn khích.

“Trông nó thế nào? Có trong tình trạng tốt không?”

“Em yêu,” anh chậm rãi trả lời, “có vài thứ em phải chứng kiến mới tin được.”

Mọi người vây lại xung quanh, Kates túm lấy cánh tay anh.

“Anh tìm thấy gì?”

“Một ngôi đền,” anh trả lời. “Những bức tượng. Đại loại thế.”

Miệng Jillian mấp máy thành từ. Tượng.

Kates có vẻ kiên nhẫn. “Còn gì khác nữa?”

“Một ngôi mộ, tôi đoán thế. Không có kho báu hay thứ gì kiểu như vậy, nếu đó là điều ông hỏi.”

Cảm giác lừa dối dễ dàng trượt khỏi môi Ben.

Nếu khuôn mặt cô là bất kỳ thứ gì đang diễn ra thì anh chắc việc không có kho báu chẳng hề quan trọng với cô một chút nào. Biểu hiện của cô giống hệt của một đứa trẻ vào dịp Giáng sinh. Anh bỗng nhiên cười lớn và kéo cô vào vòng tay, đung đưa cô qua lại.

“Muốn nhìn thấy nó không?” anh hỏi. “Nếu nhanh chân, chúng ta có thể tới đó rồi quay về trước khi trời tối.”

Những lời nói tuột khỏi miệng anh không sớm hơn phản ứng của cô vùng vẫy đòi đặt xuống.

“Tôi cần máy ảnh,” cô lắp bắp. “Và sổ ghi chép nữa. Chúng ở trong lều tôi. Chỉ để tôi lấy chúng là tôi sẽ sàng---”

“Được mà, được mà,” anh nói đầy dịu dàng. “Bình tĩnh. Ngôi đền chẳng thể đi đâu được. Tôi luôn nói với em, nhưng em không nghe.”

Tất cả bọ họ đều đi, kể cả Dutra, lần này họ dùng dao rựa dọn đường, chuyến đi nhờ thế dễ dàng hơn.

“Bức tượng thuộc loại nào?” Rick hỏi. “Thuộc loại nhỏ à?”

Ben băn khoăn gã ta hy vọng gì chứ, một bức tượng nhỏ giống như tượng Oscar, chỉ làm bằng vàng ư?

“Không, chúng khá to. Được tạc từ đá.”

“Ồ.” Sự thất vọng của Rick lộ rõ ràng.

“Tôi không xục xạo nhiều xung quanh,” Ben nói. “Có lẽ còn vài thứ nhỏ hơn bên trong căn phòng, nhưng tôi không nhìn thấy gì hết.”

Lạy Chúa, anh hy vọng không có bất kỳ thứ gì nhỏ hơn nữa. Sẽ là thảm họa nếu là thế, vì giữ ngôi đền khỏi sự hiểu biết của Jillian không phải điều anh chuẩn bị để đối phó.

Khi họ tới đủ gần để nhận ra hàng cột, Jillian cắn môi giữ lại hơi thở hổn hển. Cô đứng rất gần Ben đến nỗi anh cảm thấy cô đang run rẩy. Anh đặt tay quanh eo cô và giữ cô gần bên mình.

Vicente vung dao rựa chém đám dây leo phủ kín lối vào, chúng rơi xuống chân anh ta thành từng cuộn, giống như rất nhiều con rắn màu xanh lục. Từng vòm ánh sáng thâm nhập sâu hơn vào trong căn phòng lớn. Ben bật đèn pin rồi dẫn Jillian tiến vào trong. Những người khác hăm hở theo sau.

Anh để chùm sáng từ từ chiếu dọc những hình thù cao mười foot (3m). Jillian bám chặt cánh tay anh, móng tay cô bấu sâu vào da anh. Cô hoàn toàn im lặng, ánh mắt hoài nghi của cô khóa chặt trên những bức tượng.

Cả Pepe và Eulogio cứng người, khuôn mặt hai người đóng băng khi kí ức về những câu chuyện cổ xưa khuấy động, bỗng có được sự sống bởi khung cảnh của những chiến binh bằng đá này.

Trong một lúc lâu, không ai nói lời nào, sợ hãi trước sự rộng lớn của căn phòng cũng như hấp lực mạnh mẽ của những lính gác bằng đá câm lặng. Ngay cả Rick, người không hề tôn trọng hay sự quan tâm tới các nền văn hóa cổ xưa chỉ là con số không, dường như cũng cảm thấy điều gì đó - một sự trang trọng, có lẽ vậy. Không có dấu hiệu của nguy hiểm, chỉ có vẻ như họ đã xâm nhập vào một nơi thiêng liêng, một nơi có nghĩa cho yên bình.

Jorge bước tới chân của một trong những bức tượng, nhìn chằm chằm vào nó. Ngập ngừng anh ta đưa tay ra, sờ lên mặt đá.

“Họ là ai thế?” cuối cùng anh ta thì thầm, giọng đầy ngạc nhiên lẫn tò mò. Mặc dù anh ta nói nhỏ, nhưng không gian rộng lớn trong phòng bắt được âm thanh và khuếch đại nó lên làm từng lời được nghe rõ.

Jillian vẫn còn run rẩy, dựa vào sức mạnh của Ben.

“Tội nghĩ họ thực sự phải là... Amazon,” cô trả lời với cùng tông giọng kinh ngạc, như thể chuyện này nhiều hơn điều cô có thể tin. Ben biết chắc cô cảm thấy thế nào. Bản thân anh vẫn hoàn toàn chưa phục hồi từ cú sốc ban đầu khi nhìn thấy họ.

Đầu óc cô quay cuồng, cố gắng quét mọi góc phòng, cân nhắc tất cả khía cạnh xem sự tồn tại của những bức tượng này mang ý nghĩa gì. Những nữ chiến binh này đến đây bằng cách nào, từ rừng nhiệt đới Nam Mỹ ư? Những Amazon chỉ là truyền thuyết, không gì hơn. Họ được cho là một bộ lạc gồm toàn nữ chiến binh, mỗi năm một lần giao cấu với đàn ông của bộ lạc láng giềng để mà sản sinh ra con cái, họ cũng là người đứng về phía Troy trong cuộc chiến thành Troa. Chưa có bằng chứng nào từng được tìm thấy để thậm chí ám chỉ sự tồn tại thực sự của họ, cũng như bằng chứng về lục địa Atlantis chưa từng được thấy. Cả hai đều là truyền thuyết.

Vậy mà... họ ở đây. Tại một nơi không hề có một lý giải lô gic nào cho sự tồn tại của họ. Bằng cách nào mà nhân vật trong thần thoài Hy Lạp lại tiến sâu vào trong những khu rừng nhiệt đới này, nơi mà toàn bộ các bộ lạc chưa từng nhìn thấy người da trăng hay tiếp xúc với nền văn minh bên ngoài cho đến vài năm trước đây? Làm thế nào những bức tượng này dựa trên thần thoại Hy Lạp? Hay đó chỉ là sự tương đồng? Có khi nào bộ lạc của những nữ chiến binh một lúc tồn tại ở cả hai châu lục?

Một khả năng trêu ngươi là bằng cách nào đó những câu chuyện cổ Hy Lạp lại dựa trên Anzar chăng. Có ai biết Anzar tồn tại bao lâu? Có lẽ, hàng ngàn năm không kể được trước đây, vài người cổ đại lang thang đã tình cờ gặp những nữ chiến binh này, rồi trở về vùng đất của họ với những hạt giống của một huyền thoại.

“Ồ, lạy Chúa,” cô thì thầm.

“Yeah, tôi biết. Đó cũng gần như điều tôi nghĩ khi nhìn thấy họ,” Ben lên tiếng. “Ngôi mộ ở phía cuối xa kia.”

Anh dùng đèn pin soi sáng lối đi, nhưng căn phòng quá dài để ánh sáng chiếu tới được ngôi mộ.

Nhóm người đi cùng lũ lượt bước xuống hành lang đá khổng lồ, bị lấn át bởi kích thước của chính căn phòng cũng như hàng lính gác câm lặng. Mọi lời trò chuyện đều được thì thầm, như thể nếu lớn hơn sẽ

làm náo động chốn tôn nghiêm.

Sau đó, họ tiến tới ngôi mộ, cùng chiếu đèn pin lên nó và lện tấm phù điêu trên đầu. Jillian nín thở trước từng nét khắc họa trên đá: khỏe khoắn, khá đẹp trai, điềm tĩnh và vững vàng ngay cả trong giấc ngủ ngàn thu. Đây là một người đàn ông, người sẽ hy sinh cả tính mạng không chút do dự, không nghi ngờ trong việc bảo vệ người phụ nữ anh yêu. Đây là người đàn ông mà một phụ nữ đã đau buồn cả đời, người mà nhiều truyền thuyết được thêu dệt quanh đây. Không có dấu hiệu chỉ ra đây là ngôi mộ của nữ hoàng, nhưng trong cái hốc phía trên ngôi mộ hẳn là nơi cô ấy để lại trái tim mình, trái tim của một chiến binh, đứng canh gác cho người cô ấy yêu đời này qua đời khác.

Một cái hốc trống không, bụi bặm.

Không thể chống đỡ bản thân, run rẩy trút được gánh nặng, cô quay mặt vào vai Ben, cánh tay anh vòng chắc chắn quanh cô. Cảm ơn Chúa không có viên Nữ hoàng, cô nghĩ, không có viên kim cương đỏ khổng lồ đe dọa tới tính mạng của họ. Kates sẽ không quan tâm tới những bức tượng, không hào hứng với cuộc cách mạng họ sẽ tạo ra cho giới khảo cổ. Những bức tượng được tạo ra từ đá, không có giá trị vốn có ngoại trừ những gì chúng đại diện, và khi tách ra khỏi bối cảnh của Anzar, chúng trở thành vô giá trị. Mỗi bức nặng hàng trăm pounds, có lẽ nửa tấn hoặc hơn thế, vì vậy chúng không thể được di dời ngay cả nếu chúng có đáng giá. Sau này, một khi sự tồn tại của chúng được ghi nhận, hoàn cảnh của chúng được biết đến, giống như Mona Lisa, giá trị của chúng sẽ được nâng lên, nhưng trong trường hợp này, giá trị phụ thuộc vào thế giới biết về chúng chính xác như chúng lúc này, đúng sự sắp đặt ban đầu của chúng.

Kates chiếu đèn pin dọc theo sàn nhà, nhìn vào dấu chân Ben để lại lúc trước. Gã bước đến bên ngôi mộ, xem xét đằng sau nó.

“Coi chừng rắn đấy,” Ben nói tỉnh cờ.

Kates chen vào sau ngôi mộ, soi đèn pin lên cái hốc quan sát nó kỹ hơn. Gã ta chạy ngón tay qua đám bụi.

“Rõ ràng viên Nữ hoàng là có thực,” Jillian lện tiếng, cuối cùng cũng lấy đủ sức lực đứng tách khỏi Ben. Anh miễn cưỡng để cô dời khỏi, nhưng vẫn giữ bàn tay trên tấm lưng nhỏ của cô. “Nhưng không có cách nào khẳng định nó đã bị lấy mất cách đây bao lâu và ai đã lấy nó. Vì không có gì khác bị xáo trộn, có thể các Anzar mang nó theo đến nơi họ đi.”

“Well, nếu ngôi mộ này quan trọng thế, tại sao họ không mang nó theo cùng luôn?”

Kates thắc mắc. Gã đang trong tâm trạng cáu kỉnh, cố kiềm chế nó một cách khó khăn.

Jillian nhìn ngôi mộ. Nó phải dài tám feet (2.4m) hoặc hơn.

“Chưa nói đến chuyện trọng lượng, nó không thể đi qua đường hầm. Từ những gì tôi quan sát, các Anzar không biến mất, có vẻ họ rời bỏ nơi này, mang theo nhiều đồ dùng sinh hoạt và kho báu. Tất cả những gì họ để lại, ngoài vài cái bình, lọ, là ngôi đền này.”

“Một ngôi mộ bằng đá thì có gì hay ho?”

Kates hét lên, khuôn mặt xoắn lại với cơn giận dữ bởi việc tìm kiếm giấc mơ giàu sang bỗng trở thành vô nghĩa.

“Và còn những bức tượng đá chết tiệt này?”

“Ông biết chuyến đi này là một trò chơi,” Ben nói bình thản. “Không gì trong rừng rậm là chắc chắn.”

Kates nhìn sẵn sàng nổ tung, cơ hàm gã rung rung còn bàn tay nắm chặt. Gã phát ốm với ý nghĩ về số tiền gã bỏ ra, số tiền gã nợ...những kẻ gã còn nợ. Mắt gã sụp xuống ngôi mộ.

"Có lẽ có vài thứ bên trong," gã nói.

Jillian giật nảy mình với ý tưởng quấy rầy ngôi mộ.

"Không chắc đâu," cô buộc bản thân nói rõ. "Họ không để lại thứ gì đáng giá mà chúng ta có thể tìm thấy. Không vàng, không bạc, không gì hết."

Sự kiềm chế mong manh của gã một lần nữa bị phá vỡ.

"Quỷ tha ma bắt, phải có thứ gì đó chứ!"

"Nhìn quanh đi," cô nói gay gắt. "Ông có nhìn thấy thứ gì dù chỉ là được mạ bạc không? Không hề. Nếu từng có kho báu, họ đã mang chúng theo rồi. Nó hết rồi. Có lẽ các Anzar hòa nhập với nền văn hóa Inca; và đấy là điểm khiến văn hóa Inca phong phú thế. Dù là gì xảy ra, chẳng có gì ở đây lúc này."

Gã trông sững sờ, yếu ớt.

"Phải có chứ," gã lầm bầm.

Cô vẫy tay, chỉ ra xung quanh. "Không, với những gì tôi nhìn thấy."

Kates quay đi, vội vã bước về phía lối vào, chùm sáng đèn pin nhấp nhô. Dutra theo sau, nhưng những người khác ở lại trong ngôi đền, vẫn kinh hãi với thứ họ tìm thấy.

"Sao em không chụp vài bức ảnh?" Ben thúc giục, mỉm cười với cô.

Ngạc nhiên rằng mình có thể quên, cô bắt đầu dò dẫm máy ảnh, nhưng bàn tay cô quá run tới mức cô không thể giữ nó ổn định.

"Tôi không thể," cuối cùng cô nói rời rạc, nhìn vào anh.

"Tôi run quá. Anh có thể chụp giúp trong lúc tôi ghi chép không?"

Anh nhận máy ảnh từ cô, nghe cô giải thích cách nó làm việc. Đúng là cái máy ảnh 'ngu ngốc;, với loại tự động, thật đơn giản để bất kỳ ai có thể sử dụng - kể cả một kẻ ngốc cũng có thể giữ nó ổn định, điều vượt quá khả năng của cô lúc này. Tất cả Ben phải làm là nhắm mục tiêu rồi bấm máy. Đèn flash tự động lóe sáng và chăm sóc mọi việc còn lại.

Anh chụp vài kiểu cho ngôi mộ, rồi di chuyển từ bức tượng này đến bức tượng khác trong khi Jillian ghi chú vài dòng mô tả vội vàng, nguệch ngoạc nhờ ánh sáng của đèn pin kẹp vụng về dưới cánh tay. Điều ngạc nhiên hơn, bây giờ cô mới chú ý, là mỗi bức tượng đều đặc điểm tinh tế khác nhau. Điều đó khiến cô nghĩ rằng đây thực sự là phụ nữ, có lẽ những người phụ nữ từng đứng đây canh gác cho ngôi mộ của người chiến binh. Những đặc điểm của họ giúp tất cả các bức tượng quý giá hơn, không giống bất kỳ nơi nào khác trên thế giới.

"Hạnh phúc chứ?" Ben hỏi, nhìn xuống cô.

Cô nở một nụ cười rạng rỡ với anh. "Hạnh phúc không phải là từ đủ diễn đạt."

“Tôi nghĩ em thích chúng.”

“Tôi không bao giờ, không bao giờ nghĩ có thứ gì như thế. Những thứ này thậm chí sẽ nổi tiếng hơn cả bộ Elgin Marbles.”

(Elgin Marbles là bộ điêu khắc lớn bằng đá cẩm thạch trắng, mô tả trận đánh giữa Lapiths và Centaurs. Bộ điêu khắc này được trang trí phía trong ngôi đền Acropolis. Nếu trải dài các tấm điêu khắc, chiều dài đo được là khoảng 1km.

Việc bộ điêu khắc cẩm thạch Elgin Marbles (còn được biết đến dưới tên gọi Parthenon Marbles) cần được mang trả lại Hy Lạp là đề tài tranh cãi căng thẳng giữa Anh và Hy Lạp từ thế kỷ 19, khi Đại sứ Anh tại Hy Lạp lúc đó, ngài Elgin, mang bộ điêu khắc từ đền Acropolis tại Athens về Anh)

Anh trao cô cái nhìn trêu chọc. “Vài gã sưu tập bi cổ?”

Cô khẽ cười. “Tượng cẩm thạch, không phải trò bắn bi.”

“Ồ, thế còn có ý nghĩa hơn.” Anh cười toe toét, không nao núng.

“Senhor! Senhor, nhìn này.”

Tiếng gọi khẩn cấp phát ra từ Jorge, người đã đào ngón tay vào một khe đá và kéo mạnh ra.

“Senhor, tôi nghĩ nó là một cánh cửa.”

Trái tim Jillian trượt vào cổ họng khi tất cả bọn họ lại gần nghiên cứu thứ Jorge phát hiện. Nó giống hình dáng bên ngoài của một cánh cửa, uốn cong trên đầu. Nhưng kéo mạnh kiểu gì, cánh cửa đá vẫn không nhúc nhích.

“Đẩy nó thử xem,” cô gợi ý.

Ben đặt cả hai bàn tay lên mép phải và nghe lời. Không có gì xảy ra. Anh chuyển sang bên trái và đẩy lần nữa. Phiến đá kêu cọt kẹt. Anh nhìn cô bực tức rồi hướng sức mạnh vào cánh cửa. Dần dần phiến đá cọt kẹt hé mở, đá mài vào đá, không khí mát mẻ đổ ào vào họ.

“Một đường hầm khác,” Ben nói, chiếu đèn pin vào bóng tối bên kia. “Vậy ra họ có hơn một cái để thoát hiểm.”

“Nó sẽ dẫn tới đâu nhỉ?” cô hỏi.

“Không phải bây giờ, chúng ta không có thời gian. Hãy kết thúc việc chụp ảnh để chúng ta có thể quay về trại trước khi trời tối.”

Mặt trời lặn xuống khi đoàn người rời khỏi ngôi đền. Jillian ngạc nhiên rằng Rick đã ở lại cùng họ, và anh ta còn quan tâm nữa chứ. Anh ta sánh bước cạnh cô trên đường đi bộ về.

“Đây là thứ mà cha đang cố gắng tìm kiếm khi ông qua đời phải không?” anh ta hỏi sau vài phút im lặng.

“Vâng. Bằng chứng về Anzar.”

“Vậy ông không phải là một người lập dị?”

“Không. Đầu ông có lẽ vơ vẩn trên mây nhưng đôi chân chắc chắn dưới mặt đất.”

“Em sẽ làm gì?”

“In những tấm ảnh này; thông báo cho chính phủ Brazil. Chuyện này sẽ xóa bỏ tai tiếng cho cha. Giới khảo cổ học sẽ lan truyền tin này trên các trang web sớm thôi, và nó là tất cả với cha và công việc của ông.”

Anh ta im lặng lâu hơn.

“Tôi rất mừng vì em tìm ra nó, ngay cả không có tí kho báu nào.”

“Có kho báu đấy chứ,” cô nói từ tốn. “Chỉ là một kiểu kho báu khác so với những gì anh mong đợi.”

“Yeah, tôi cho là vậy.”

Rick để bản thân tụt lại phía sau, rõ ràng đã nói tất cả điều anh ta muốn. Kể từ khi cô mạo hiểm mạng sống của cô cứu anh ta, sự thù địch của anh ta với cô đã biến mất, nhưng anh ta vẫn không thoải mái với cô, như thể họ là hai kẻ xa lạ buộc phải trò chuyện cùng nhau. Cô vui vì anh ta không còn căm ghét, hằn thù cô, hay chỉ là khó chịu với cô nữa, nhưng cô chấp nhận họ sẽ không bao giờ gần gũi. Họ quá khác nhau, ngay cả chưa kể đến những ký ức chung thời thơ ấu buộc họ lại với nhau. Rick đã phẫn nộ dữ dội khi giáo sư kết hôn với mẹ cô đến mức anh ta đã tách mình ra khỏi gia đình, chỉ tiếp xúc tối thiểu với mẹ kế mới của anh, sau đó, còn ít hơn với Jillian. Thời điểm cô đủ lớn để nhận thức được mọi chuyện, Rick đã chuyển ra ngoài.

Ngay khi họ về tới khu trại, Rick kể với Kates về đường hầm mới họ tìm thấy, nhưng Kates dường như không quan tâm. Gã gào lên bắt Rick câm miệng rồi lê mình trở vào lều. Rick nhún vai, đi về phía những người khác, họ đang chuẩn bị chơi bài.

Jillian ngồi xuống và viết, hoàn toàn miệt mài với những suy nghĩ khi cô khám phá vài giả thuyết về sự tồn tại của những bức tượng. Rất nhiều xu hướng mà cô không thể hấp thụ hết. Mở ra các khả năng có vẻ tức cười, không có thật. Nhưng các bức tượng là có thật, cô đã nhìn thấy chúng, cô đã lưu chúng trên phim. Có lẽ, với cuộc thăm dò cẩn thận khu vực xung quanh, nhiều thông tin hơn về Anzar sẽ được đưa ra ánh sáng, lịch sử của họ sẽ được biết đến. Cô sẽ rất thích thú được biết chuyện gì xảy đến với họ. Chuyện gì buộc họ phải rời bỏ nơi này, và họ đã đi đâu? Có phải bộ lạc chỉ gồm toàn phụ nữ, hay những bức tượng là phụ nữ bởi vì phụ nữ, do vài lý do nào đó, đã chiếm ưu thế? Nếu họ giao phối với những người đàn ông của một bộ lạc khác, thì những người đàn ông đó là ai? Họ sống ở đâu? Những người đàn ông này có chịu trách nhiệm về sự biến mất của các Anzar? Liệu có phải cả hai bộ lạc đơn giản là sáp nhập với nhau, và nếu thế, chuyện gì xảy ra với họ?

Quá nhiều câu hỏi, và tất cả chúng đều hấp dẫn.

Cô lui về lều mình muộn hơn bình thường, tâm trí vẫn còn quay cuồng. Đám đàn ông vẫn ngồi bên ngoài, trò chuyện và cười lớn. Ngay lập tức cô rơi vào giấc ngủ, không phải thao thức gần hết đêm như cô nghĩ. Cô không nhớ mình từng cảm thấy hạnh phúc như này trước đây.

Chương 16

Hôm sau, Ben lặng lẽ chuồn khỏi lều trước khi trời sáng, trong lúc những người khác còn ngủ. Trừ khi anh đoán sai, Kates sẽ không có điểm nào để kéo dài thời gian lưu lại đây, vì rõ ràng không có kho báu để cướp phá. Sẽ là thông minh để lấy lại viên Nữ hoàng khi anh còn cơ hội.

Trong lều, Kates người không tài nào ngủ nổi cả đêm, thức dậy đúng lúc nhìn xuyên qua cửa lều mở, thấy Ben biến mất khỏi tầm nhìn. Gã cau mày; hắn tên con hoang này đang làm gì đó? Gã lấy khẩu súng lục, bò ra ngoài, đến lều của Dutra, cố gắng gây ồn ít nhất.

"Dutra!" gã rít lên.

Tiếng ngáy bên trong bỏ lỡ một nhịp, rồi lại tiếp tục.

"Dutra!" Kates nhắc lại. "Dậy đi, đồ chết dẫm."

Tiếng ngáy ngừng hẳn, Kates có thể nghe thấy cử động của thân hình kềnh càng của Dutra khi hắn ngồi dậy.

"Gì thế?" tiếng kêu ủ rũ.

"Lewis vừa lẻn ra khỏi trại. Tôi sẽ theo dõi hắn. Nếu nghe thấy bất kể tiếng súng nào, anh biết phải làm gì."

"Được," Dutra nói.

Kates không bận tâm giải thích kỹ hơn, vội theo sau Lewis, cố gắng không để mất dấu chùm sáng le lói gã nhìn được, giờ đây Lewis đã đi xa khỏi khu lều. Gã không tin Lewis, và cả đêm gã nghĩ về thực tế rằng Lewis đã ở trong ngôi đền một mình trước khi nói cho ai trong số họ biết về nó. Nếu kim cương có ở đó, hắn sẽ chỉ để nó lại đó, hoặc hắn đã lấy nó? Kates biết rõ điều gã sẽ làm trong trường hợp tương tự, vậy tại sao Lewis lại làm khác đi? Lewis không bao giờ gây với gã ấn tượng là kẻ chơi đúng luật.

Sau khi Kates đi, Dutra bò ra khỏi lều, đứng im lặng với khẩu súng lục trong bàn tay khổng lồ của hắn, mấy cái răng cửa lộ ra trong một nụ cười dự báo sự tàn bạo.

Rick, trong cái lều gần Dutra nhất, lăn tròn mình với vài lời càu nhàu, rồi rơi vào giấc ngủ lại.

Cả Pepe và Eulogio đều tỉnh giấc lúc lời thì thầm khẩn cấp đầu tiên của Kates. Họ nằm im trong bóng tối.

Jillian đột nhiên thức dậy, một cảm giác báo động kỳ lạ. Cô lắng nghe, cố gắng tập trung. Cô không nghe thấy điều gì gần lều mình, nhưng cô có thể nghe thấy...điều gì đó. Hơi thở. Vài con dã thú vượt qua được một trong những đường hầm chăng? Không giống thế, cô chắc mẩm. Hoàn toàn không có ánh sáng trong đường hầm, và không loài động vật nào tự nguyện đi tới nơi mà nó không nhìn thấy. Cô với đèn pin, nghĩ tới việc hé mở cửa lều, chiếu ra ngoài xem có chuyện gì.

Những tiếng ngáy khác vang lên đều đều.

Ben quỳ một đầu gối, bới đám rác khỏi chiếc khăn tay gói viên kim cương, rồi cẩn thận nhấc nó ra khỏi nơi cất giấu. Anh mở chiếc khăn tay, để không phải mài nó vào áo sơ mi, rồi gói lại viên kim cương vào tấm vải.

“Tao nghĩ mày đang giấu diếm thứ gì đó,” Kates nói hằn học phía sau anh.

“Chó chết,” Ben lẩm bẩm, cho dù anh tự động quặng mình xuống đất, đánh rơi đèn pin, nhưng chắc như địa ngục anh không thả viên Nữ hoàng. Kates nổ súng vào Ben đang mất hút trong bóng tối.

Ở khu lều, mọi người thức giấc lúc tiếng súng vang lên và đua nhau ra khỏi lều. Pepe và Eulogio mở cửa sau của lều, trượn ra khỏi tầm nhìn. Vicente là người đầu tiên ra ngoài. Với điệu cười nhăn nhở, Dutra nổ sung vào đầu anh ta.

Tiếng súng phát ra từ khu trại, vang vọng khắp lòng chảo. Máu của Ben đóng băng trong tĩnh mạch mặc dù anh đang cầm súng lục trong tay. Jillian!

Anh bắn Kates, nhưng không đủ thời gian để nhắm. Viên đạn của anh chệch mục tiêu, dù nó đã thực hiện được mục đích là khiến Kates ngã xuống đống đất. Ben lồm cồm bò dậy, bắt đầu chạy chối chết về phía khu trại, biết rằng ánh sáng nghèo nàn và đám cây bụi sẽ che chở anh. Anh sẽ chăm sóc Kates sau. Ngay lúc này anh phải tới bên Jillian.

Jillian là người thứ hai ra khỏi lều. Dutra găm vào cô điệu cười súc vật nhưng vẫn giữ nòng súng, nghĩ tới việc sẽ thưởng thức cô trong vài phút. Jorge bò ra, Dutra bắn anh ta, nhưng bị trượt vì Jorge nhảy sang một bên. Phía sau anh ta, Rick đã ra khỏi lều nửa chừng, đôi mắt mở to hoảng loạn. Anh ta nhìn thấy Vicente, thấy Dutra đang đứng đó với khẩu súng lục trong tay, thấy Jillian, liền hét lên,

“Jilian! Chạy đi!” ngay cả khi Dutra chĩa súng vào anh.

Ở khoảng cách gần như vậy, Dutra không thể bỏ lỡ. Phát đầu tiên trúng giữa ngực anh, đẩy anh ngã xuống. Anh thậm chí còn không cọ giật lấy một giây. Jilian đóng băng trong một giây kinh hoàng, rồi cô lao vào đám lá. Cô bò, trượn băng cả bàn tay và đầu gối, những lời nhắc nhở của Ben ngân lên trong tai cô: hướng về đường hầm. Đừng để họ ở trong đầu em. Chạy hết mình. Ben! Cô tuyệt vọng. Ôi, lạy Chúa, Ben! Cô sẽ làm theo lời anh bảo và rời khỏi, nhưng nếu anh không theo ngay sau cô sẽ nắm lấy cơ hội và quay lại đấy.

Tiếng súng vẫn vang lên. Rồi một sự im lặng kỳ quái.

Cô chạm tới đường hầm, lao mình vào trong bóng tối, chạy một cách mù quáng và đâm sầm vào tường trước khi nhớ ra đèn pin trong tay. Cô không bật nó lên, vì nó sẽ chỉ vị trí của cô nếu ai đó ở ngay sau cô. Thay vào đó, cô đặt một tay lên tường đá, dùng nó như lời chỉ dẫn, vấp ngã trên những bậc thang rộng và thấp như thể cô bị mù. Cô nhắm mắt vào và thấy nó dễ dàng hơn, có vẻ bóng tối hoàn toàn đánh lừa trí óc cô khi mắt cô mở ra. Cô đợi cho tới khi các giác quan chỉ ra rằng cô đã đi quanh một khúc cong trước khi cô bật đèn. Ánh sáng tuy ít ỏi, yếu ớt so với bóng tối áp đảo nhưng cũng đủ khêu gợi hơn lúc trước tối xì.

Cô chạy, tim nổ sấm ầm ầm trong ngực, tai cô gào thét, bức tường đá đổ tới như chẳng hề thay đổi. Cô cảm thấy mình bị giam trong mê cung không có điểm kết thúc.

Ôi, Chúa ơi. Rick. Ben. Nỗi tuyệt vọng làm cô gần như tê liệt.

Ben va vào Pepe, gần như bắn anh ta trước khi nhận ra anh ta trong sắc xám của bình minh.

“Senhora,” anh rít lên, nắm lấy vai người da đỏ nhỏ thó. “Chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

“Cô ấy chạy rồi,” Pepe nói một cách lịch sự. “Vào trong cái hố đen dài.”

“Anh bạn tốt bụng. Tôi sẽ tìm cô ấy. Cẩn thận đấy, Pepe.”

Pepe gật đầu. “Chúng tôi sẽ chờ, senhor. Khi những con quỷ kia đi, chúng tôi sẽ rời khỏi chốn này và quay về Manaus. Ông phải tìm được senhora.”

“Tôi sẽ,”

Ben nói dứt khoát và đi về phía đường hầm. Anh biết Kates vẫn ở sau anh, còn Dutra ở khu lều đang cười lớn và nổ súng vào bất kỳ thứ gì chuyển động quanh hắn. Ben tập trung mọi sự chú ý vào việc tìm kiếm Jilian.

Phổi Jillian bốc cháy như lửa, ngực cô cảm giác muốn nổ tung, rồi cuối cùng cô cũng thoát khỏi đường hầm. Cô rơi xuống tảng đá khổng lồ che giấu lối vào, thở hổn hển. Những con chim giật mình bởi sự xuất hiện bất ngờ của cô, sải cánh bay lên, kêu ồn ã.

Trời đã sáng, tia xám đầu tiên rỉ qua tán lá. Lên cao hơn, trời sẽ sáng hơn, nhưng bên dưới tầng đáy rừng, vẫn luôn là chạng vạng. Cô dùng đèn pin tìm đường quanh tảng đá và bước ra ngoài trời. Cô hít thở quá khó khăn để nói nếu có ai đang theo sau, nhưng cô phải đề phòng. Cô phải tìm ngay một nơi ẩn nấp, thật nhanh, bởi vì cô quá mệt để tiếp tục. Bất chấp nguy hiểm, cô bò vào tán lá, đi khập khiễng, kiệt sức vì khiếp sợ.

“Mẹ kiếp, anh có ý gì bảo chúng đã bỏ chạy?” Kates rít lên. “Lewis đã có viên kim cương khốn kiếp! Hắn có thể ở bất kỳ đâu trong cái nơi tồi tệ này, mà cũng có thể hắn đang trên đường trở về Manuas, cười vang theo từng bước đi!”

“Tôi có thể bắt hắn,” Dutra nói, cái đầu nhỏ hạ xuống như một con bò tót chuẩn bị tấn công. Đôi mắt gã đỏ rực.

“Yeah, chắc chắn,” Kates chế nhạo. “Hắn có lẽ đang đợi ngay bên ngoài cửa hầm, chờ chúng ta bước ra. Hắn có thể băn gục chúng ta chưa cần đến nửa cố gắng. Chúng ta bị mắc kẹt ở đây, mẹ kiếp - Không, chờ đã. Sherwood nói có một đường hầm khác. Họ tìm thấy nó trong ngôi đền. Chúng ta có thể thoát ra ngoài.”

“Đúng thế,” Dutra nói, nụ cười quái gở lộ đám răng cửa như chó sói một lần nữa.

Kates quét qua khu trại một cái nhìn chán ghét.

“Tất cả việc anh phải làm là bắn chúng khi chúng thò đầu khỏi lều, nhưng anh đã làm hỏng việc. Anh chỉ hạ được có hai tên. Anh có biết còn bao nhiêu tên chúng ta phải lùng bắt không?”

Dutra nhún vai, nâng khẩu súng lục của hắn lên, bình tĩnh đặt một viên đạn vào giữa trán Kates. Kates sụp đổ, chân gã co giật giây lát trước khi nín lặng mãi mãi.

“Đồ con hoang,” Dutra nói, nhổ nước bọt vào xác Kates. “Tao sẽ tìm được Lewis nhanh hơn nếu không có mày.”

Bỏ qua ba cái xác như thể chúng không tồn tại, Dutra thản nhiên bắt đầu thu thập đồ dùng. Hắn đã để Lewis hành động theo cách của anh ta nhiều tuần nay, giờ thời gian chờ đợi của hắn đã kết thúc. Hắn sẽ hạ gục tên khốn, giết chết anh ta, chiếm lấy viên đá, và rồi vui vẻ với con đàn bà trước khi giết ả nữa chứ. Kates là một tên ngốc khi nghĩ rằng gã có thể đặt quy tắc cho Dutra, và Lewis sẽ học được bài học tương tự. Lewis cho rằng hắn không biết gì về rừng rậm, nhưng anh ta sẽ tìm ra rằng không phải vậy. Dutra đã theo dõi anh ta như một con thú săn mồi, và không có lối thoát, vì hắn biết nơi tên khốn đang tới. Tất cả hắn phải làm là tới đó trước, chờ đợi.

Ben lao ra khỏi đường hầm, chiếc khăn tay bọc viên kim cương nhét an toàn bên trong áo sơ mi và

khẩu súng lục trong tay. Đó là một hành trình ác mộng mà anh không muốn lặp lại, bóng tối bao trùm vì anh đánh rơi đèn pin khi Kates nhảy lần đầu lên anh. Mồ hôi chảy khỏi trán anh, rơi cả vào mắt. Cần tất cả sự tập trung để anh đứng được trên chân mình, chạy xuống những bậc thang rộng, thấp, không hoảng loạn bởi cảm giác bị chôn sống. Chỉ nhận thức rằng Jillian đã bước vào đường hầm mới giữ anh vững vàng.

Ánh sáng ban mai chào đón anh như thiên đường; cho tới lúc nhìn thấy nó, anh không hề có ý tưởng về việc thần kinh mình bị kéo căng thế nào, và thật là nhẹ nhõm được nhìn thấy ánh sáng ban ngày một lần nữa. Anh lách quanh tảng đá, ra khỏi tấm lưới tạo bởi cành cây và dây leo, ánh sáng trở nên rõ hơn, ánh nắng lốm đốm trên vòm lá.

Không hề có dấu hiệu của Jillian.

Khi họ đặt chân tới thành phố Đá ngày đầu tiên, anh đã thực hiện vài biện pháp đề phòng bằng cách lẻn đi vào ban đêm, giấu một ba lô dự phòng bên ngoài lối vào đường hầm. Lúc này, anh kéo ba lô ra khỏi nơi cất giấu, trượt viên kim cương vào trong túi nơi nó sẽ được bảo vệ tương xứng, rồi nhanh chóng nâng gánh nặng lên vai, thắt chặt dây đeo. Cô không thể quá xa ở phía trước, nhưng nếu anh không nhanh chóng tìm ra cô, cô có thể biến mất trong rừng thẳm không một vết tích. Ngực anh cảm giác như có một dải băng bó chặt bao quanh, liên tục thắt chặt hơn. Anh phải tìm ra cô.

Ai đó ra khỏi đường hầm. Jillian đông cứng người, không dám ngẩng đầu lên sợ chuyển động sẽ lộ ra nơi cô trốn. Cô nằm ép ngực xuống đất, nhắm mắt lại, mạch máu cô nổ sầm ầm ĩ trong tai. Cô cố gắng điều hòa hơi thở, mạch đập chậm lại, để cô có thể theo dõi chuyển động của người kia tốt hơn nhờ tiếng động. Lũ côn trùng lạo xạo trong mùn ẩm bên dưới tai cô, và cô đào sâu ngón tay vào trong đất bẩn.

Hẳn là Ben. Ý nghĩ len lỏi vào trong tâm thức cô. Nỗi khiếp sợ rằng anh đã bị giết bởi phát súng đầu tiên ấy quá sâu sắc, quá khắc nghiệt, đến nỗi cô gần như không kịp suy nghĩ. Nhưng Ben rất khó chơi, lại vô cùng tài giỏi; anh biết họ sẽ phải xuyên qua đường hầm vượt trước Kates và Dutra. Cô phải tận dụng cơ hội di chuyển, chỉ để quan sát thôi.

Cẩn thận, từng inch một, cô nâng đầu lên rồi di chuyển một chiếc lá ra khỏi lối. Cô vẫn chưa nhìn thấy gì. Âm thanh bắt đầu di chuyển xa khỏi cô.

Thất vọng, cô ngồi dậy, bò nửa chừng ra khỏi nơi ẩn nấp. Một bờ vai rộng bị đè nặng bởi một ba lô đang biến mất vào trong tán lá, đặt trên bờ vai ấy là một cái đầu với mái tóc đen, quá dài, loăn quăn phía trên cổ áo sơ mi.

Cơn nhẹ nhõm bắn xuyên qua cô, nó đột ngột quá, gần như làm cô suy kiệt giống như nỗi khiếp sợ đã gây ra cho cô. Cô gục xuống đất.

“Ben!”

Cô không thể dồn nhiều lực hơn cho giọng nói của mình, nhưng anh đã nghe thấy cô, hoặc nghe thấy gì đó, vì anh dừng lại và xoay người, né tránh vào nơi ẩn nấp. Cô nắm lấy đèn pin, vật lộn với đôi chân mình.

“Ben!”

Anh bước trở lại vào trong tầm nhìn, rồi ở bên cạnh cô chỉ với ba sải chân, siết chặt cô trong vòng tay mình, đầu anh cúi xuống, ép má vào đỉnh đầu cô. Cô bám chặt vào anh, nước mắt thiêu cháy đôi mắt, cảm giác cơ thể vững chãi của anh an toàn và đang dựa hoàn toàn vào cô quá tuyệt vời đến nỗi cô không bao giờ muốn để anh đi nữa. Trong một giờ địa ngục lúc bình minh, cô không biết anh còn sống hay đã chết, và nỗi đau về nó đang đè nén cô. Cô đã mất Rick; cô không biết mình phải làm gì nếu

chuyện gì đó xảy đến với Ben.

“Shhh,” anh thì thầm. “Tôi có được em rồi. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Rick chết rồi,” cô nói với giọng nghẹn ngào dựa vào ngực anh. “Dutra bắn anh ấy. Em chứng kiến nó.”

Anh vuốt tóc cô. Về mặt cá nhân, anh không cảm thấy Sherwood là sự mất mát nào, nhưng địa ngục, anh ta là anh trai Jillian.

“Anh rất tiếc.” Anh bắt đầu giục giã cô. “Đi thôi, em yêu, chúng ta không thể ở đây. Chúng ta phải dời đi, dời thật nhanh.”

Cô bước đi, rồi đầu cô bắt đầu hoạt động trở lại

“Tại sao chúng ta không ở đây và mai phục chúng khi chúng ra khỏi đường hầm?” Ngay khi cô nói, cô nhớ về đường hầm kia. “Không. Chúng ta không biết chúng đi lối nào đúng không?”

“Anh đánh cược là đường hầm kia, vì chúng ta không biết nó dẫn tới chỗ nào của lòng chảo này. Đó là điều an toàn nhất. Chúng sẽ phải lòng vòng xung quanh rồi quay lại đây để chúng có thể trở lại con đường mà chúng ta đã đến. Ta phải tận dụng thời gian, kéo dài khoảng cách giữa ta và chúng càng nhiều càng tốt.”

“Nhưng còn Jorge và những người khác?”

“Pepe nói họ sẽ nấp và chờ cho tới khi Dutra và Kates rời khỏi. Rồi họ sẽ tìm đường trở lại con sông. Họ có kinh nghiệm trong rừng rậm, họ sẽ ổn cả thôi.”

Cô rơi vào im lặng, giữ gìn hơi thở của mình. Ben đẩy cô về phía trước anh. Jillian khép lại tâm trí, để cơ thể dẫn đường. Cô không muốn nghĩ, bởi nếu làm thế, cô lại nhớ về Rick, và cô không đủ khả năng để ngăn cản sự yếu đuối mà òa khóc ngay lúc này. Sẽ có thời gian cho những giọt nước mắt về sau, khi họ được an toàn, khi cái kén của cơn sốc bị mài mòn không thể giữ nỗi đau ở lại trong lòng cô lâu hơn. Tất cả cô phải làm ngay bây giờ là giữ cách đặt một bàn chân lên trước nhanh nhất cô có thể, mà không có sự xem xét cẩn trọng thông thường ở cả trên đầu và dưới đất trước mỗi bước.

Cuối cùng Ben hãm cô lại bằng bàn tay đặt lên cánh tay cô, rồi anh di chuyển lên phía trước cô khi mà mối họa do một viên đạn băn tới từ phía sau họ đã qua đi.

“Giờ thì có thể dễ dàng hơn rồi,” anh lẩm bẩm, giữ thấp giọng nói mặc dù anh không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào của việc theo đuổi.

“Chậm lại được rồi. Ta có cả chặng đường dài phải đi.”

Một chặng đường rất dài, cô nghĩ. Khoảng một nghìn dặm, hơn hoặc kém một đến hai trăm dặm. Ý nghĩ về nó thật làm nản lòng; họ đã đi quá xa để tới được đây, nhưng họ đang trở về dưới những tình cảnh khác nhau, không hề có sự chào đón của một bữa tiệc trọng thể. Ben bằng cách nào đó đã xoay sở được một ba lô, nhưng chưa chắc anh có đủ đồ ăn trong đó cho bọn họ trên hành trình quay về. Họ sẽ phải đi săn để có thực phẩm, và bất kỳ tiếng súng nào đều có thể chỉ dẫn cho Kates và Dutra vị trí của họ. Cô có một ý tưởng động viên: Jorge và những người khác nữa đông hơn Kates và Dutra; họ sẽ chế ngự được chúng. Cô và Ben có thể không phải là những người duy nhất bị theo đuổi. Nhưng họ không biết, không đủ khả năng để cho rằng họ không.

Cô đã đi ngủ đêm hôm qua mà nghĩ rằng mình chưa từng hạnh phúc hơn. Giờ thì cô bị tê liệt vì sốc. Anh trai cô bị bắn chết ngay tức khắc trước mặt cô, còn cô và Ben đang trốn chạy vì mạng sống của

hai người. Sự chớ trêu đó khiến cô muốn gào lên, nhưng cô đâu dám. Cô chẳng thể làm gì ngoại trừ tiếp tục bước đi, chỉ với việc sống sót mới giúp cô hy vọng được chứng kiến Dutra bị lôi ra công lý.

“Chúng ta phải vượt qua mỏm đá ngày hôm nay,” Ben cất tiếng.

Cô nhớ lại mỏm đá, và tâm trí cô chùn lại.

“Ta không thể đi được khoảng cách xa như thế! Đó là cả ngày đi bộ, nhớ không? Đã gần trưa ngày thứ hai, sau khi chúng ta rời khỏi mỏm đá, trước khi tìm thấy đường hầm.”

“Chúng ta cũng duy trì một tốc độ rất chậm và nghỉ nhiều lần vì vai của em. Đó là về một ngày đi bộ thông thường, còn chúng ta đang đi nhanh hơn rất nhiều. Nếu bọn chúng đánh ta ở đó, thì ta phải thoát kịp. Một khi ta qua được mỏm đá, sẽ không còn địa điểm thắt cổ chai nào chúng có thể tìm ra ta nữa.”

“Phải mất vài giờ đi bộ qua mỏm đá,” cô chỉ ra.” Chúng ta sẽ ở trên cái thứ đó trong lúc trời tối đấy!”

“Anh biết,” anh nói dứt khoát.

Lời phản đối của cô không phải để tranh luận, chỉ là nêu rõ vài khó khăn của nhiệm vụ anh đặt ra cho họ thôi. Một khi nó đã được nói ra, cô đặt nó bên ngoài đầu óc và tập trung vào việc đang làm. Họ phải qua được mỏm đá, vậy họ sẽ làm. Không quan trọng tốc độ anh đưa ra, cô sẽ theo được.

Anh dừng lại một lúc sau đó khoảng một giờ, họ uống ít nước. Cả hai bọn họ đều không ăn, tất nhiên rồi, thức ăn có thể chờ. Ben nghiên cứu khuôn mặt cô bằng cặp mắt sắc bén; cô uể oải nhưng anh nhìn thấy lòng quyết tâm trong đó. Cô sẽ thực hiện chuyến đi.

Buổi sáng đúng là cơn ác mộng, còn việc lạo đầu xuyên qua rừng rậm tới mỏm đá lại là một cơn ác mộng khác. Cô kinh ngạc rằng sự khủng khiếp có thể khác nhau đến thế, nhưng vẫn là ác mộng. Rick. Lo sợ cho Ben. Đường hầm, và cơn hoảng loạn. Và bây giờ là cuộc đua kéo dài này, trong khi cô vừa đói, vừa mệt mỏi, vừa choáng váng từ mọi chuyện đã xảy ra. Kết cấu và hình thức của những cơn ác mộng là rất khác nhau, nhưng tất cả chúng đều là nguyên liệu của những giấc mơ tồi tệ.

Sau vài giờ nữa, họ dừng lại uống nước và ăn ít hoa quả đóng hộp.

“Ta sẽ có thời gian ăn vào ngày mai,” Ben hứa.

“Em hiểu,” cô nói, đứng lên, sẵn sàng bước đi. “Em ổn mà.”

Bàn tay to lớn của anh vuốt ve nhanh gọn mái tóc cô rồi họ bắt đầu bước tiếp.

Họ tiếp tục đi xuyên qua màn mưa thường ngày, mặc tình trạng ẩm ướt làm họ thấy lạnh và khổ sở. Họ có rất nhiều thời gian để thu vén, ngay cả vậy, đã là chiều tà lúc họ chạm tới mỏm đá dài, nơi đã lấy đi mạng sống của Martim và cũng gần cướp mất Rick. Cô đã giữ được mạng sống cho anh trai cô, chỉ để rồi mất anh ấy sau đó một tuần. Cô cố không nghĩ gì về chuyện ấy.

Họ dừng lại một lát, nhìn chằm chằm vào nó.

“Hãy nhớ,” Ben dặn. “giữ thật gần bờ tường.”

“Ta sẽ phải dùng đèn pin một lúc,” cô nói. “bất cứ ai đang theo sau ta đều có thể nhìn thấy đấy.”

“Đó là cơ hội chúng ta phải nắm lấy. Anh đi xuống cái đường hầm chết tiệt đó trong bóng tối, nhưng ta không thể đi bộ qua mỏm đá này bằng cách đó được.”

Anh có giấu một đèn pin trong ba lô này, nhưng anh không có ba lô bên mình lúc anh chuồi mình trong đường hầm. Tất cả các đèn pin đều còn nhiều pin, nhưng không thể nói chúng kéo dài được bao lâu. Họ chỉ dùng một cái trên mỏm đá, giữ cái còn lại để dự phòng.

Cô bước đi. Cô đã bước đi kể từ lúc bình minh, và bây giờ đã là hoàng hôn. Bóng tối bắt đầu bao trùm, nhưng cô không để bản thân đầu hàng. Cô bật đèn pin, hy vọng hai người họ đủ bao xung quanh vòng sáng, để ai đó đang theo sau không nhìn thấy chùm sáng mách lẻo.

Đôi chân cô run rẩy vì mệt mỏi. Hộp trái cây không cung cấp nhiều năng lượng.

"Anh có thanh kẹo nào không?" cô hỏi qua vai mình.

"Không, nhưng anh có ít cơm nguội."

"Anh có thể lấy nó không?"

Anh làm, và đưa túi nhỏ lên cho cô. Cô thọc tay vào túi, lấy một nắm cơm, ép nó thành một quả bóng nhỏ. Cô đưa cái túi lại cho anh.

"Cảm ơn nhiều."

Cô bắt đầu nhai nắm cơm nguội. Nó không ngon, nhưng nó là thực phẩm, và cơ thể cô có thể dùng chút ít năng lượng này.

Phía sau cô, Ben làm điều tương tự. Chẳng có nhiều điều để nói về chỗ cơm nguội dính dớt, ngoại trừ như thế sẽ giúp nó liên kết lại tốt hơn, khiến ăn nó dễ dàng hơn.

Chùm đèn pin của cô bắt gặp một ánh mắt màu vàng và cô sững người, da đầu cô nhói đau.

"Cứ thoải mái," Ben lầm bầm, lôi khẩu súng lục và mở chốt an toàn.

"Nó là một con coati. Chúng không phải là loài đặc biệt nguy hiểm, nhưng chúng có bộ vuốt sắc và dài. Đừng có xua nó đi."

(Con này giống như con chồn nhưng thân dài hơn, mõm dài, đuôi dài từng khúc đen khúc màu. Sống cả trên cây và dưới đất. Ăn hoa quả, con vật nhỏ hơn và trứng chim.)

Cô chiếu đèn pin lên con vật mõm dài có cái đuôi dài như đuôi của gấu trúc Mỹ.

"Em tưởng nó sống trên cây."

"Thường thì thế. Anh không biết anh chàng này đang làm gì. Nào, cút đi."

Anh nhặt một viên đá, ném về phía con coati. Nó lùi lại nhưng vẫn kiên quyết đứng giữa lối.

Anh nhặt viên đá khác, ném lên chân con thú.

"Cút đi!"

Con coati giữ nguyên vị trí, từ chối ánh sáng rọi vào mắt. Ben thở dài rồi nhặt một hòn đá to hơn.

"Tao không muốn làm mày đau, anh bạn, nhưng mày phải di chuyển cách này hay cách khác."

Hòn đá thứ ba đánh vào đùi nó, con coati phát ra một âm thanh đau đớn và giảng hòa. Nó nhanh chóng

bò ra mép mỏm đá và biến mất. Họ nghe thấy tiếng cành lá xào xạc, nhắc họ rằng vách đá phía dưới không hoàn toàn dựng đứng ở vị trí này.

Thở phào nhẹ nhõm, họ vội vã đi. Cô băn khoăn họ sẽ làm gì nếu họ gặp một con báo đốm trên đường mòn, hoặc một con mèo rừng. Và ai sẽ phải nhường lối?

Mỏm đá dường như bất tận. Ngày hôm nay đã đầy những thứ cô phải từ chối để suy nghĩ, và đây là một chuyện nữa. Cô không để bản thân dự đoán điểm kết thúc hay cố gắng nhẩm tính họ đã đi được bao xa. Việc cô phải làm là tiếp tục bước đi, rồi khi thời điểm đến, mỏm đá sẽ kết thúc và ngày sẽ ở lại.

Sự hiện diện của Ben phía sau cô vững vàng như một bức tường gạch. Cô tiếp tục bước. Cô biết họ đã trải qua nhiều giờ trên mỏm đá khi họ đặt chân lên nó lần đầu tiên, nhưng họ cũng phải ngồi xuống tránh một cơn bão, bị trì hoãn bởi cái chết của Martim và tai nạn của Rick, cũng như chấn thương của chính cô. Vai cô giờ hầu như không còn nhức nhối, đã được chữa lành trong tuần vừa qua. Cô khỏe hơn nên họ đang di chuyển nhanh hơn. Sẽ không mất nhiều thời gian nữa đâu.

Những suy nghĩ của cô xoay vòng bên trong đến nỗi cô không cả chú ý khi mỏm đá kết thúc và rừng rậm một lần nữa lại xòa rộng bao quanh họ.

Ben dừng những bước chân tự động của cô lại, trượt bàn tay to lớn của anh bên dưới tóc cô, nhẹ nhàng xoa bóp gáy cô.

“Chúng ta làm được rồi,” anh nói âu yếm. “Sẽ ổn cả thôi. Anh sẽ tìm một chỗ cho ta ngủ qua đêm.”

Chương 17

“Làm thế nào anh có được ba lô và những đồ dùng vậy?”

Jillian hỏi mơ hồ, ra dấu về cái lều mà Ben đang dựng lên nhanh chóng và hiệu quả.

“Lều và ba lô là của Martim,” Ben trả lời. “Anh lén mang tất cả chúng ra khỏi khu trại không lâu sau khi chúng ta tới đó. Nó dường như là biện pháp phòng ngừa thông minh, và chết tiệt nếu không phải. Nếu không có gì xảy ra, chúng ta sẽ không phải cần đến nó. Anh đã giấu nó giữa các tảng đá bên ngoài lối vào đường hầm, bởi vì anh biết nếu mọi thứ bất ngờ xảy đến, chắc như địa ngục là anh không muốn có một cái ba lô làm chậm mình lại khi xuyên qua đường hầm.”

Cái lều nhỏ như thể là thiên đường với cô, một chốn an toàn cô có thể loại bỏ căng thẳng, thư giãn lần đầu tiên trong ngày hôm đấy. Cô đã sợ hãi về việc ngủ ngoài trời, rồi khi nhận ra Ben đã xoay sở có được một trong những cái lều, cô gần như choáng váng với sự cứu trợ.

“Em đói không?” anh hỏi. “Anh không muốn mạo hiểm đốt lửa, nhưng có vài thứ ở đây mà không cần phải nấu.”

“Không, lúc này em không đói.” Nắm cơm và nỗi lo lắng đã chăm sóc cảm giác ngon miệng của cô. Cô khát nước, nhưng việc đầu tiên khi họ dừng lại là uống nó.

Cô giữ đèn pin cho anh trong khi anh kết thúc việc dựng lều. Anh tìm thấy một chỗ nhô ra không sâu lắm, mang lại một nơi trú ẩn, và giờ anh cắt lá dương xỉ cùng dây leo phủ lên lều, ngụy trang thêm cho vị trí của họ.

“Em trước,” anh nói, chỉ vào cái lều, cô biết ơn bò vào trong; anh theo sau, kéo cửa lều lại, ngăn cách họ với rừng già.

“Ổn định chỗ, em yêu. Ta không có khả năng để đèn pin chiếu sáng lâu hơn đâu.”

Mệt mỏi, cô cởi bốt và tất, duỗi dài người trên tấm đệm mỏng, dịch chuyển sang bên tạo ra nhiều khoảng trống nhất cho Ben. Anh đẩy ba lô vào góc xa, đặt khẩu súng lục gần tay, rồi cởi bốt và tất của mình. Anh tắt đèn pin, bóng tối nuốt chửng họ, bóng tối bao phủ hoàn toàn. Ben nằm xuống bên cạnh cô, cơ thể anh ấm nóng và thoải mái.

Giờ đây, khi cô được thư giãn, mọi thứ cô từ chối để bản thân nghĩ tới suốt cả ngày đang vội vã ào qua rào chắn. Rick đã chết.

“Anh ấy bảo em chạy đi,” cô thì thầm. “Em đã làm ngơ trước sự thiếu sót của Rick; chúng em chưa bao giờ gần gũi. Phần lớn thời gian, em nghĩ anh ấy thực sự ghét mình. Nhưng khi anh ấy nhìn thấy Dutra với khẩu súng lục, và nhận biết chuyện đang diễn ra, những lời cuối cùng của anh ấy là nhắc em bỏ chạy.”

“Khi em giữ anh ấy không rơi khỏi mỏm đá, nó thu hút sự chú ý của anh ấy, khiến anh ấy suy nghĩ,” Ben trả lời, giọng trầm bình tĩnh. “Anh ấy không còn là cái mông đáng ghét sau đó nữa.”

“Không,” cô nói, nhớ về cuộc trò chuyện ngắn mà họ đã có. “Anh ấy không thế.” Sau một phút im lặng, cô nói tiếp, “Một lần, anh ấy lấy trộm con búp bê của em, khi em còn nhỏ. Anh ấy phá hỏng nó, cắt nó thành từng mảnh. Em vào phòng anh ấy vào một ngày và tìm thấy. Em không biết tại sao, nhưng em không nói gì.”

“Em sợ anh ấy không?”

“Không có. Anh ấy chỉ như kiểu... không hoàn toàn là một phần của gia đình. Em rất gần gũi với cha, và giờ em biết anh ấy cũng muốn được như thế, em hợp với cha nên được yêu quý, trong khi Rick tội nghiệp không có cơ hội. Anh ấy nằm ngoài sự chú ý của cha. Chả trách anh ấy ghét em.”

“Sẽ chẳng khác biệt nhiều nếu em không được sinh ra,” Ben nói. “Con người vẫn là chính họ. Họ đâu có thay đổi nhiều dưới bất kỳ hoàn cảnh nào.”

“Giờ đây chúng ta không bao giờ biết, đúng không?” giọng cô buồn bã. Một khoảng im lặng khác trôi qua, cô lại lên tiếng. “Vicente cũng chết rồi. Anh ta là người đầu tiên bị Dutra bắn.”

Ben chửi thề rồi thở dài. Vicente từng là một nhân công điềm tĩnh, một anh bạn từ hạnh phúc - đến - may mắn, nụ cười luôn thường trực. Ngay cả lời cảnh báo rõ ràng Ben đã dặn vẫn không cứu được anh ta.

Jillian bắt đầu run rẩy. Ben cảm nhận được chuyển động nhẹ nhàng ấy bèn quay sang cô, đưa cô vào vòng tay mình, giữ cô ở đấy trong trận chiến nghẹn ngào. Hơi ấm cơ thể sống của anh thật dễ chịu, cô tìm cách được ở gần hơn.

Cô cảm thấy anh chạm vào tóc cô, vuốt nó khỏi khuôn mặt cô. Rồi miệng anh bao phủ miệng cô, cô quay mặt, hoàn toàn hướng về phía anh. Cô trở nên thụ động, chấp nhận cả nụ hôn và sự chi phối chậm rãi của nó khi lưỡi anh thâm nhập miệng cô. Cô bắt đầu hít thở sâu hơn, để cho nỗi yêu đuối lẻn vào cơ thể mình. Sau tất cả những gì họ trải qua trong ngày, cô vừa muốn anh vừa cần anh. Sự thú nhận như cơn sốc đánh vào cô: cuộc đối đầu đã đến hồi kết thúc, đã đến lúc rồi. Anh nâng miệng mình lên và cô cảm nhận được anh đang ngả người lên mình trong bóng tối.

“Anh không thể tin được em giữ anh khỏi chuyện này lâu đến thế,” anh nói bằng giọng yết hầu trầm thấp. “Để anh vào trong em, em yêu. Bây giờ.”

Không có sự khẩn cầu trong tông giọng ấy, chỉ có sự quyết tâm nguyên thủy mạnh mẽ.

Bàn tay anh cương quyết trên cơ thể cô khi anh cởi bỏ quần dài cho cô, tháo cúc, mở khóa, trượt nó xuống hông cô, chân cô và tháo nó khỏi bàn chân cô. Anh loại bỏ quần lót của cô trong cử động tương tự, để cô trần truồng từ eo trở xuống, run rẩy. Cô cảm thấy chuyển động của anh khi anh lột bỏ quần áo của chính mình, cô nhắm mắt lại như thể hành động đó sẽ đóng băng thời gian, cho cô một cơ hội để suy nghĩ.

Anh chuyển động quá nhanh, không hề ngập ngừng trong ý định, và cô thì không thể tập hợp bất kỳ ý kiến nào để phản đối hay chối từ, cũng như không tìm được lý do tại sao cô lại muốn. Tại sao phải trì hoãn anh lại chứ? Cô có cảm giác ấy một lần nữa, cảm xúc của... sự chờ đợi, như thể thời gian kéo dài và bây giờ đã đến lúc. Có một điều tất yếu để chuyện này diễn ra. Cô yêu anh, sau một thời gian dài đến ngày hôm nay, cô tưởng mình đã mất anh. Tất cả mọi cuộc đấu khẩu, tranh đua không còn quan trọng ngay lúc này. Anh đã tuyên bố cô là người phụ nữ của anh, và cô nằm đấy trong bóng tối cảm nhận sự chấp thuận.

Anh mở đôi chân cô, len mình vào giữa chúng, nhoài lên cô. Jillian nắm chặt vào bắp tay rắn chắc của anh, móng tay cô bấu sâu vào làn da ấy. Cô cảm thấy anh chống bản thân bên trên cô bằng một cánh tay, trong khi tay kia với xuống hướng dẫn vật đàn ông tới với cô.

Cú chạm nóng hổi đầu tiên làm cô do dự, nên anh thì thầm, “Thoải mái nào em yêu.”

Cô cố gắng thư giãn, nhưng bằng cách nào đó dường như cô không có quyền lựa chọn. Không có thời gian cho cô chuẩn bị, không có màn dạo đầu, chỉ có hành động đơn thuần của chính nó. Từ từ, anh đẩy

vào trong cô, áp lực không chùn bước, ép dương vật căng dày của mình vào chuôi kiếm. Cô quằn quại bên dưới anh, cảm tưởng không thể kéo dài, bên bờ vực của sự đau đớn, vỏ bọc mềm mại của cô run rẩy khi cô cố gắng để bản thân mình làm quen với chu vi của anh.

"Shhh," anh dỗ dành, và chỉ sau đó cô nhận ra rằng mình đang tạo ra vài tiếng thút thít nhỏ. Anh cởi áo sơ mi của cô, để trọng lượng của mình nằm lên cô, những sợi lông loăn quăn trên bộ ngực cứng cáp của anh đang chà vào bầu ngực nhạy cảm của cô. Cô khóa cánh tay mình quanh vai anh, níu vào đấy tuyệt vọng.

Anh rút ra một chút rồi từ từ ép về phía trước một lần nữa, kiểm tra sự chật khít của cô, rùng mình với niềm vui sướng. Anh bị khuấy động tới mức anh cảm thấy sẵn sàng lên đỉnh ngay sau đó, một hiện thực đáng ngạc nhiên với một người đã quen với việc kéo dài hoạt động tình dục trong ít nhất một giờ. Cặp tinh hoàn thu chặt vào cơ thể anh, dấu hiệu cho thấy anh gần với cực khoái thế nào. Nó quá nhanh; anh không muốn nó kết thúc nhanh chóng thế. Cuối cùng, anh có được cô trần truồng, cánh tay cô vòng quanh anh, níu giữ lấy anh như thể cô không bao giờ muốn anh rời xa, thân hình rắn chắc, vững vàng, căng thẳng của cô chào đón anh, nên anh không bao giờ muốn nó dừng lại.

Nhưng niềm sung sướng không thể cưỡng lại được đang vẫy gọi, và cơ thể anh, bị bỏ đói quá lâu rồi, từ chối bị bỏ đói thêm nữa. Anh bắt đầu đẩy mạnh, rên rỉ khi anh đập vào trong cô, cảm giác vỏ bọc của cô dần trở nên ẩm ướt và mềm mại khi cô bám dính lấy anh. Cô quấn đôi chân mảnh mai, khỏe mạnh quanh eo anh và anh lạc mất mình. Cực khoái đâm sầm vào anh như con tàu chở hàng. Anh trút vào cô dòng mãnh liệt của tinh dịch từ cơ thể anh, tiếng rên rỉ thoát ra từ sâu trong lồng ngực.

Nó qua đi. Trong sự im lặng sau đó, Jillian nằm bất động bên dưới anh, cảm thấy sự choáng váng và một chút nhịp đập liên hồi từ niệm đam mê của anh. Anh đang bị nhấn chìm trong cảm xúc, vượt qua cả nhu cầu của mình khiến cô thấy quay cuồng. Anh đè nặng lên cô một lúc lâu, ngực anh phập phồng như ống bễ còn mồ hôi nhỏ giọt bên cạnh sườn. Khi đã nghỉ ngơi, anh bắt đầu chầm chậm đẩy vào trở lại.

Cô nhẹ nhàng van vỉ, và anh hôn cô, lưỡi anh thăm dò sâu bên trong.

"Ổn cả mà," anh thì thầm dịu giọng.

Cô đã trơn mượt từ lúc anh đạt đỉnh, dễ dàng chấp nhận anh, hông cô nâng lên trong một chuyển động nhỏ không tự nguyện để đón lấy cú thúc vào bên trong của anh. Anh cần tận dụng thời gian lúc này, anh vẫn còn cứng, và anh biết mình sẽ đạt đỉnh một lần nữa, có thể là hai lần, nhưng không phải ngay lúc này. Anh có thể thưởng thức từng inch cơ thể cô, làn da mềm mượt như sa tanh của cô, bỏ bọc ẩm ướt, ấm áp như lụa của cô.

Anh rút ra chầm chậm, không hề vội vã. Anh nhận thấy sự căng thẳng lớn lên trong cô, cảm nhận những rung động tinh tế của niềm phấn khích khi cơ thể mảnh mai của cô siết chặt lại và nâng lên cho anh.

"Ben," cô cất tiếng, chỉ tên anh thôi nhưng trĩu đầy ham muốn.

Nó hoàn hảo như anh biết nó sẽ thế, nhưng hãy còn nữa. Anh không làm gì để chuẩn bị về cường độ, chính nhu cầu không thể cưỡng lại đã đóng dấu lên cô bằng chính cơ thể anh, với trạng thái ngây ngất. Chưa người phụ nữ nào có ý nghĩa với anh nhiều như thế, chật khít với anh đến thế, hoàn hảo tuyệt vời với anh thế. Anh chưa từng được kích thích thế này trước kia, từng inch cơ thể anh sống dậy, nhận thức từng âm thanh nhỏ bé cô phát ra cũng như mỗi chuyển động khẽ cô tạo thành.

Cô bắt đầu quằn quại bên dưới anh, hét ra thứ âm thanh vô nghĩa yếu ớt mà căng thẳng. Anh trượt đôi bàn tay xuống phía dưới cô, khum lấy mông cô, nâng cô lên khi anh đẩy liên tục vào trong cô. Anh cảm thấy những cơn rùng mình tinh tế, sâu thẳm bên trong cô xung quanh dương vật của mình khi cô co giật trong vòng tay anh.

Anh không hề dừng lại.

Ban ngày là một cơn ác mộng vô tận đối với Jillian. Đêm đến cũng là không giới hạn, nhưng theo một nghĩa khác. Anh biết cách chính đáng để moi ra một phản ứng từ cô, ngay cả khi cô nghĩ là không thể, khi cô không muốn gì hơn là giấc ngủ. Anh thì thầm bên tai cô, những lời tình tứ, vừa ngọt ngào vừa khêu gợi. Anh không tiếc sự chú ý của mình dành cho bầu ngực cô, cho vùng giữa hai đùi cô.

Cuối cùng, khi họ chìm vào giấc ngủ, anh vẫn ở trên cô, vẫn thâm nhập vào trong cô. Vài lần trong đêm, anh trở nên cứng lại, anh tiếp tục làm tình với cô. Anh có từng bao giờ dừng lại? Bóng tối đem lại cho mọi thứ một ánh hào quang của sự huyền ảo, một vở kịch được thực hiện bằng cảm giác cô độc.

Cô khám phá về cơ thể anh. Cô phát hiện ra rằng một cái chạm mạnh bạo trên núm vú anh sẽ khiến anh rùng mình sung sướng, và rằng anh thích được vuốt ve lưng mình. Cô khum lấy trọng lượng nặng nề, mềm mại của đôi tinh hoàn làm anh gần như rên lên hừ hừ. Anh là một người hoàn toàn của chủ nghĩa khoái lạc, không một chút gen e dè hay nhún nhường trong cơ thể. Và anh cũng khám phá về cơ thể cô, chạm vào cô theo cách cô đã nghe nói về nhưng chưa từng được trải nghiệm, nhẹ nhàng dẫn cô vào miền lạc thú, rồi để bản thân trở nên dữ dội khi anh nhận thức được cô đang đòi hỏi, khi ham muốn của cô bùng nổ trong nhịp điệu đam mê.

Bóng tối thân mật, kín đáo quấn quanh họ, cho phép cô bỏ quên mặc cảm bởi nó sẽ khiến cô bối rối nếu cả hai có thể nhìn thấy. Nhưng đêm tối là vô tận, kéo dài mãi mãi, cuộc làm tình của họ được dẫn dắt chỉ bằng những động chạm. Anh không để cô cô đơn dù chỉ một phút, giữ chặt lấy cô, xua đi nỗi buồn trong cô bằng đòi hỏi của cơ thể cứng cáp của chính mình. Cô cảm thấy vô cùng an toàn và đầy khao khát, được nằm quá gần gũi nên cô cảm nhận được cả nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, của đường biên đêm tối là vòng tay và cặp đùi rắn như thép của anh. Trọng lượng nặng nề của anh đè cô xuống tấm đệm, nó quá tuyệt vời khiến cô có thể bật khóc. Thay vào đó, cô quên mất cả bình minh.

Cô ngủ. Cuối cùng, cả hai người đều thế. Nhưng khi tỉnh dậy, không cần mở mắt, cô bắt đầu nhận thức được ánh sáng, rất mờ, lọt qua tầng lá dày, vượt qua viền lớp lá dương xỉ anh dùng ngụy trang cho cái lều, thấm qua lớp vải ny lông mỏng, kết thúc mãi mãi buổi đêm đặc biệt. Cô nằm im lặng, không muốn đối mặt với ngày mới lúc này. Ben nằm duỗi dài phía trên cô, trọng lượng thân mình anh giảm đi một chút khi anh dịch nó sang bên nên cô có thể thở được, nhưng anh vẫn còn rất nặng. Đầu anh quay khỏi cô, ngực anh di chuyển trong nhịp điệu thoải mái, chậm rãi. Đùi cô rộng mở, hông anh đặt vào giữa chúng. Anh co một chân lên, buộc chân của cô ở cao trên hông anh. Anh đã mềm, nhưng vẫn nép mình ở trong cô. Thời gian duy nhất anh dời khỏi cô trong suốt đêm, cô nhớ, là để thay đổi vị trí.

Bầy khí hót lảnh lót trên ngọn cây. Ben tỉnh giấc; anh không cử động, nhưng cô biết bởi vì anh ngay lập tức cứng lại trong cô, trạng thái sung sức tràn ngập cơ bắp anh.

Nhẹ nhàng cô đưa bàn tay vuốt ve lưng anh và vòng cánh tay quanh cổ anh. Cũng nhẹ nhàng, anh bắt đầu đẩy vào. Cô nhắm mắt lại, giữ bình minh ở bên ngoài thêm một lúc lâu nữa.

Sau đó, anh chỉ cho phép nghỉ ngơi mấy phút trước khi cất tiếng, "Chúng ta phải chuẩn bị đi thôi. Kates có lẽ đã dừng ở phía bên kia mỏm đá rồi, cho chúng ta có được vài giờ, nhưng chúng ta không thể lãng phí thời gian được."

Anh tách rời cơ thể họ, ngồi dậy, chạy bàn tay qua mái tóc. Lạy Chúa, anh thích được ở đây cùng cô hàng tuần hoặc lâu hơn, không làm gì ngoại trừ ăn, ngủ và làm tình.

Jillian mở mắt, đối diện với thực tế. Rick chết rồi nhưng cô không thể vì thế mà dừng lại. Cuộc sống vẫn tiếp diễn mà không hề lay chuyển, cô và Ben còn sống và đang gặp nguy hiểm. Cô sẽ đau buồn cho Rick, nhưng chỉ ở một nơi kín đáo trong trái tim cô. Cô dồn những kí ức về anh vào chốn riêng tư ấy

và ngồi dậy, sẵn sàng lên đường.

Hoặc có lẽ chưa hoàn toàn sẵn sàng. Ngay lập tức cô nắm lấy tình hình và lên tiếng, "Em cần được tắm."

Anh cười toét miệng khi anh nằm lại, kéo quần lót và quần dài lên, "Anh nói cả hai chúng ta có việc phải làm, nhưng chuyện đó thì phải đợi."

"Chuyện đấy không thể đợi lâu," cô lẩm bẩm, chun mũi lại trong sự chán ghét, khó chịu khi cô bắt đầu mặc đồ. "Em dính dớp đầy mình. Tại sao anh không thể đợi cho tới khi chúng ta trở về Manaus, nơi chúng ta có cả bồn tắm và vòi hoa sen?"

Anh nhìn cô ngờ vực.

"Em đùa à? Anh đã chờ quá lâu đến nỗi mắc ảo giác. Anh bị dị ứng nếu phải kiêng khem; nó gây ra các kiểu vấn đề về sức khỏe." Rồi biểu hiện của anh trở nên nghiêm túc, anh khum lấy cằm cô, buộc cô nhìn vào anh. "Em ổn chứ? Anh quên mất về vai em tối qua."

"Vai của em không sao." Cô cử động cho anh thấy, và nhăn nhở thêm vào, "em có vài cơn đau nhức, nhưng không phải từ vai."

Lông mày anh từ từ nâng lên. "Nói với anh. Nơi nào cần xoa bóp thế?"

"Không xoa bóp gì hết cho tới khi em tắm táp."

Nghe giọng của cô kiên quyết, anh buột miệng, "Ôi, địa ngục."

Cái nhìn thất kinh anh trao cô nói cho cô biết rằng, anh đang xem xét yêu cầu của cô về việc tắm nghiêm túc hơn nhiều.

"Được rồi, nếu chúng ta tới được dòng suối an toàn, em có thể tắm. Nhanh thôi. Nếu không, chúng ta sẽ tìm một điểm sạch sẽ rồi đứng dưới mưa. Được chứ?"

Cô kéo đôi bốt lên. "Bất cứ điều gì tốt hơn."

Bữa sáng gồm yến mạch ăn liền và cà phê, năm phút sau khi bữa sáng bắt đầu, Ben đóng gói cái lều và đồ dùng, xếp chúng gọn gàng vào ba lô, cẩn thận để viên kim cương được bảo vệ và Jillian không chú ý gì hơn là cái nhìn thoáng qua.

Chúa ơi, anh cảm thấy thật tuyệt vời. Làm tình với cô nhiều hơn những gì anh từng tưởng tượng. Mạnh mẽ, dữ dội... chu đáo. Cơ thể anh thư giãn, thỏa mãn diệu kỳ và trẻ lại; anh có thể nhận lời thách đố của cả thế giới và giành chiến thắng. Anh cảm giác sở hữu mãnh liệt và che chở, tất cả cùng một lúc. Hiện tại, cô là của anh, anh sẽ không bao giờ để cô rời xa.

Họ không đi tới bờ sông theo cùng con đường đi vào; trên hành trình đi vào, họ phải theo những hướng dẫn và dấu mốc chỉ ra trên bản đồ; không chỉ gặp nguy hiểm nếu theo đường mòn cũ, mà còn bớt quanh co hơn, do đó nhanh hơn, đường đi lúc này là hợp lý. Ben ước lượng hai người có thể cắt giảm ít nhất cả một ngày đường, hoặc hơn. Họ phải tới được chỗ thuyền trước khi Kates có thể chia cắt họ. Anh không thể không nghi ngờ rằng họ đang bị theo đuổi; Jillian đã chứng kiến hai vụ giết người, và Kates biết anh có viên kim cương. Yeah, họ đang bị theo bám. Chỉ một câu hỏi đặt ra là những kẻ săn đuổi cách họ bao xa.

Anh dùng dao rựa càng ít càng tốt, không muốn để lại dấu vết thật rõ ràng. Một người da đỏ có thể dễ dàng lần theo họ, nhưng Kates và Dutra không có được kỹ năng ấy. Kates, trên thực tế, không một chút

nào. Không điểm nào có thể giúp chúng đi theo ngoại trừ chặt từng bụi cây trên đường họ đi.

Họ lội bì bõm qua vài con suối nhỏ, nhưng chúng quá nông và mọc đầy cỏ để tắm được. Những cơn bão nổi lên hàng ngày, nhưng những ngày này chúng chỉ quét tới ở đằng xa. Một lần, Ben nhìn quanh, bắt gặp vẻ mặt không thể cất bỏ của cô, vẻ mặt đó nói rằng cô sẽ không thay đổi tâm trí ngay cả khi không phải lỗi của anh khi cơn bão bỏ qua hai người.

"Sẽ dễ chịu hơn nếu tới lúc chiều muộn trước khi chúng ta tắm," anh chỉ ra. "Chúng ta được thay quần áo; lúc ấy ta có thể giặt và chúng sẽ có thời gian để khô trước khi trời sáng."

"Giọng anh như thể em làm tình làm tội anh trong mỗi bước đi ấy," cô nói.

"Em thế còn gì. Lặng thinh suốt."

Cô bắn sang anh ánh nhìn kéo dài và phẳng lặng.

"Khi em quyết định rầy la, anh có thể đánh cược rằng em không làm nó một cách yên lặng."

Anh thở dài. "Không, anh không đoán là em sẽ thế."

Trong thâm tâm, anh lấy làm vui mừng về viễn cảnh. Với cái lưỡi sắc sảo của Jillian, nó sẽ đặt ranh giới cho sự tiêu khiển. Dù vậy, điều anh không vui là có khả năng anh không được làm tình với cô đêm đó, và anh không còn nghi ngờ gì việc cô sẽ bắt chéo tay, kiên quyết từ chối cho anh chạm vào cô, nếu cô không được tắm. Tại sao phụ nữ cứ phải khó tính như quỷ vậy? Sạch sẽ thật là tuyệt nếu ở đúng chỗ của nó, nhưng họ đang ở giữa rừng rậm, ôi vì Chúa. Một lượng lớn bẩn thỉu có thể chấp nhận được.

Nhưng Jillian muốn tắm.

Có mà xuống địa ngục mất nếu bỏ qua cơ hội tìm được một con suối phù hợp. Anh bắt đầu tìm kiếm nó một cách nghiêm túc.

Con suối cuối cùng anh tìm thấy chẳng lấy gì làm khoe khoang, chắc chắn không gì so sánh được với thác nước mà họ đã tắm hay những hồ nước mà họ từng nhìn thấy vài lần trong suốt hành trình. Nhưng nó ướt và an toàn, ngay cả khi nó sâu chưa đầy một foot (30cm), và chỉ được làm đầy nhờ dòng chảy từ các trận bão kéo đến ở phía tây bắc. Anh tìm thấy một khúc lồn nhồn đá khá đáng yêu, cả hai người lột bỏ quần áo bước vào dòng nước. Ben cẩn thận đặt khẩu súng lục nơi nó không bị ướt nhưng vẫn trong tầm tay.

Có một thứ anh không đóng gói, không cho rằng nó cần thiết, là xà phòng. Họ không có gì, nhưng nước âm ấm, sạch sẽ để tắm, thế là đủ rồi. Jillian duỗi dài người để dòng nước chảy qua mái tóc khi cô dùng móng tay gãi đầu, cô cảm giác mái tóc bết mồ hôi tãi ra khi cô thao tác. Ben nhìn cô với đôi mắt đói khát, lần đầu tiên cơ thể trần truồng của cô phơi bày toàn bộ ra trước anh, và cơ thể anh bộc lộ sự quan tâm một cách rõ ràng.

Dưới ánh mắt thích thú của anh, cô cũng giặt sạch đồ lót của mình.

"Chỉ là em dự định mặc gì bên dưới quần dài?" anh dài giọng. "Anh không nghĩ mình mang thêm bất kỳ đôi quần lót nào."

"Chúng ta sẽ không đi ngay," cô nhanh nhẹn trả lời. "Em có thể xoay sở với việc không có đồ lót trong khoảng thời gian dài đó. Rồi ngày mai, khi mặc đồ, em sẽ có đồ lót sạch để dùng."

Anh thở phào nhẹ nhõm rằng cô lên kế hoạch cởi quần áo tối đó, tất cả anh có thể làm là mỉm cười toe toét. Tất nhiên, anh sẽ phải tìm cách để họ dọn dẹp vào buổi sáng, điều mà đã trở thành thói quen. Sẽ

rất dễ dàng nếu họ có đủ nước uống, thứ mà họ không có điều kiện để lãng phí, anh còn nhiều viên lọc nước nhưng họ phải giữ gìn càng nhiều càng tốt.

"Anh cười nhăn nhở như tên ngốc ấy," cô nói khi bước lên bờ, nghiêng mình vắt nước khỏi mái tóc, rồi bắt đầu dùng bàn tay lau khô cơ thể.

"Giống chàng ngốc đang ăn cây thạch nam bị đốn ngã," anh vui vẻ thừa nhận.

"Ồ, phần về anh chàng ngốc thì đúng. Em không biết cây thạch nam bị đốn ngã là gì."

"Anh cũng vậy. Nó là cái gì đó mà dân gian ám chỉ việc về nhà." Anh vuốt mái tóc ướt ra phía sau và cũng lội ra khỏi dòng suối.

Cô quan sát anh mặc quần áo, và chợt nhận ra anh đang thưởng thức từng giây phút này. Anh là một nhà thám hiểm bất cần đạo lý, rãnh mãnh, và cực kỳ có năng lực. Cô cũng nhận thức đầy đủ rằng, tình hình của họ lúc này sẽ nguy hiểm hơn nhiều nếu anh không phòng xa, thu thập nhiều đồ dùng và giấu ba lô dọc đường đi. Chỉ cái lều thôi đã là phao cứu sinh, bảo vệ họ tránh khỏi rắn, côn trùng và nhiều loại sinh vật khác khi họ ngủ. Và thức ăn anh mang theo có nghĩa họ không cần phải đi săn để có thực phẩm, tiết kiệm được đạn để bảo vệ bản thân. Nghĩ kĩ thì, anh đã chuẩn bị cho từng mối nguy hiểm mà họ đã đối mặt, trước khi nó chính thức bắt đầu.

Sau khi nhanh chóng mặc đồ, họ cố tránh khỏi đất dính vào trong phần còn lại của ngày. Khi họ dựng lều xong, anh cho phép một đống lửa nhỏ nên họ có một bữa ăn nóng được nấu bởi cá đóng hộp và gạo.

"Anh có biết em đang thèm gì không?" cô hỏi, ngồi lại với một tiếng thở dài.

"Anh."

"Cố gắng tốt đấy, nhưng sai thể loại."

"Vậy thì, không liên quan đến động vật."

"Không. Thực vật. Ồ, có lẽ có một chút động vật trộn trong đó."

"Spaghetti và thịt viên?" anh đoán.

"Anh có ý tưởng chính xác đấy. Pizza, phủ đầy giăm bông và pho mát."

Anh thò tay vào ba lô và tung cho cô một hộp hoa quả nhỏ. "Dùng cái này thay vào vậy."

"Cám ơn nhiều, em sẽ. Khi chúng ta quay về Manaus... Ồ, có lẽ không thể tìm được pizza ở Manaus, nhưng khi trở về Mỹ, em sẽ đặt một cái lớn nhất cho mình."

Anh không nói gì, khuôn mặt bỗng khó dò như đang sắm một vai diễn nguy hiểm. Anh ăn hộp hoa quả của mình mà không lời bình luận.

Jillian tự hỏi cô đã nói gì để đẩy anh vào tâm trạng tồi tệ thấy rõ, rồi quyết định bỏ qua mà không hỏi anh về nó. Thay vào đó, cô dành hết cho hộp hoa quả, thưởng thức từng miếng một.

Ben sụp mí xuống quan sát cô, bên trong anh thắt chặt từng chút một mỗi lần cô liếm cái thìa với sự khoan khoái hiển nhiên, dáng điệu vượng giả, không giấu diếm của một con mèo. Chết tiệt cô, sao cô có thể đề cập đến chuyện quay trở về Mỹ vô tình đến thế? Không phải anh có ý định để cô rời xa, nhưng tức điên lên được khi cô thậm chí không thèm xem xét đến việc ở lại. Cuộc làm tình đêm trước

của họ quá tầm thường đến mức không có ý nghĩa gì với cô hay sao? Anh đã có nhiều cuộc làm tình tầm thường, nhưng anh biết đêm qua thì khác hẳn. Cô cũng nhận ra điều đó mà.

Cô đứng dậy, khẽ ngáp. Có một điều sau cả ngày băng rừng là: cô không muốn thức lâu sau khi mặt trời lặn. Tất nhiên, Ben đã giữ cô thức gần hết đêm qua, đó có thể là một yếu tố.

"Em sẵn sàng đi ngủ rồi. Anh sẽ thức à?"

Khuôn mặt anh vẫn nhăn nhó khi anh đứng dậy, kéo cô dựa vào mình không khoan nhượng. Hoàn cảnh buộc họ di chuyển cả ngày, anh phải kiềm chế bản thân khỏi chạm vào cô, mặc dù nhu cầu thiêu đốt từng khúc ruột anh. Phải chăng, vì thế, cô không nhận ra thông điệp cô là của anh lúc này. Cảm giác cơ thể mảnh mai của cô trong vòng tay anh mang lại một tâm trạng nhẹ nhõm gần như đau đớn, như thể sự trống rỗng, hụt hẫng mà anh thậm chí không biết đến sự tồn tại của nó, đột nhiên được lấp đầy. Anh cúi đầu xuống với cô, cảm giác hân hoan hoang dại khi cô kiễng chân, áp mình vào anh, vòng cánh tay quanh cổ anh, nâng cái miệng mềm mại lên cho anh. Anh cảm nhận được niềm phấn khích ồn ã kéo qua những cơ bắp căng cứng của cô.

"Em không nghĩ anh sẽ," cô thì thầm.

Anh lạc mất chủ đề cô nói. "Sẽ cái gì?"

"Sẽ thức."

Anh xoay sở ho ra một tiếng cười khàn. Anh nắm lấy bàn tay cô, di chuyển nó xuống đũng quần mình, gập những ngón tay cô lên vật cương cứng.

"Em nghĩ sao?"

Jillian đắm mình vào anh, sẵn sàng mềm yếu với sự hưởng ứng. Cô thèm muốn cái chạm của anh cả ngày, nhưng chấp nhận họ phải tiếp tục di chuyển. Cô run rẩy với nhận thức rằng mình sớm được hăm hở đón nhận những cú đẩy nặng nề của anh.

"Có lẽ em nên làm rõ câu hỏi."

"Anh không cho rằng nó cần thiết." Anh hôn cô lần nữa, đầy đói khát. "Cả hai ta đều biết điều chúng ta muốn."

Cô bò vào lều trong lúc anh dội nước lên ngọn lửa, và cởi được một nửa lúc anh vào trong. Cô để đèn pin chiếu sáng khi anh cởi đồ, say mê hình ảnh thân hình cơ bắp của anh. Anh dừng lại một lát thưởng thức cơ thể cũng khỏa thân của cô, rồi tiếc nuối tắt đèn, trèo lên cô trong cái kén ấm áp của bóng tối.

Chương 18

Ngày và đêm nhiễm một thói quen, mặc dù "thói quen" là một từ lạ dùng để miêu tả vài thứ không bình thường chút nào. Họ đi bộ suốt, thường ăn trên đường trốn chạy. Ben hiếm khi chạm vào cô cả ngày, chỉ giữ những cái động chạm nhanh gọn nhất, ngẫu nhiên nhất khi tiếp xúc, nhưng cô hiểu. Cô cũng thấy thất vọng, sự ép buộc phải rời khỏi lều vào mỗi sáng đã áp đảo, khiến họ không thể quên sự khẩn cấp phải hành quân trong mỗi cơn sốt của cuộc làm tình. Bây giờ nó còn tồi tệ hơn trước, như thể thực tế khác xa so với mong đợi.

Thỉnh thoảng, cô gần như không động não bởi niềm vui từ những giờ kín đáo, kéo dài. Tất cả những lời bình luận khiêu khích, dễ tổn thương Ben từng chọc tức cô phát điên hàng tuần trước đó hóa ra là thật. Khả năng tình dục của anh thật không thể tin được, cô nghi ngờ anh biết đến nghĩa của từ 'kiềm chế.' Anh không một chút nào. Tùy theo tâm trạng của mình, anh chế ngự cô hoàn toàn, giữ cô bên dưới, cười dịu dàng khi cô vùng vẫy đáp lại trong cuộc giao hoan của họ, trong lúc anh cưỡi lên cô với nhịp điệu mạnh mẽ, bất tận cho tới lúc cô không thể giữ được cực khoái của mình lâu hơn và rùng mình bất lực bên dưới anh. Rồi nhiều lần khác anh lại đùa nghịch như một con mèo. Một con mèo bự. Một con hổ, cẩn thận kiềm chế lại sức mạnh của nó. Hay anh trở lại lười biếng như một Tổng trấn, nằm ngửa và nâng cô dạng chân trên anh, để cô thưởng thức anh như cô ao ước.

Anh là một người tình không thể cưỡng lại nổi. Anh thực sự đã bị chọc tức và giận dữ khi cô giữ anh cách xa lâu đến thế, giờ nhìn lại, cô quá sửng sốt. Cô có thể đặt nó xuống chỉ không biết rằng cô đã bỏ lỡ điều gì. Mỗi lần cô nhìn vào anh, cao ráo, khỏe mạnh và liều lĩnh, cô cảm giác trào dâng một tình yêu và nỗi thèm khát tới mức cô muốn lột bỏ quần áo, lao xuống đất ngay trước mặt anh. Là Ben, tất nhiên, anh sẽ reo hò sung sướng, nhảy lên trên cô. Đúng là ý nghĩ trêu ngươi.

Nhưng cả hai đều kiềm chế bản thân một cách khắt khe, biết rằng sẽ có đủ thời gian để thưởng thức xúc cảm một khi họ được an toàn. Cô quyết tâm dứt khoát phải về được Manaus, chỉ thế mới có thể gửi đơn buộc Dutra tội giết người. Cô không biết họ có thể kéo Kates vào tội mưu sát hay không, mặc dù gã đã băn Ben; cô không biết ngay cả nếu nhà chức trách Brazil có chú ý nhiều đến lời cáo buộc một người Mỹ của một người Mỹ khác. Nhưng Dutra là một trường hợp khác; các nhà chức trách cố gắng bắt hắn từ lâu. Có khả năng cả Kates và Dutra đã cao chạy xa bay, dù thế nào cô vẫn có ý định gửi đơn buộc tội.

Cổ họng cô thường thắt lại mỗi lần nghĩ tới Rick. Cô muốn lấy lại thi thể anh đem chôn cất, nhưng như Ben đã chỉ ra, rừng sẽ nhanh chóng chăm sóc chuyện đó. Rất có khả năng Kates và Dutra đã di chuyển mấy cái xác, quẳng xuống một hẻm núi nào đó, phá hủy các dấu vết.

Cô cố gắng cam chịu thực tế rằng, tất cả cô có thể làm là một báo cáo về vụ giết người.

Cô không để bản thân nghĩ về việc cô sẽ làm sau đó. Cô đã tìm thấy thành phố Đá nhưng lại thất bại trong việc mang băng chứng trở về. Cô đã để lại tất cả các ghi chép và những bức ảnh chứng thực ở phía sau; cô không có gì nhiều dù chỉ là một mảnh gốm. Cô không cho phép bản thân day đi day lại chuyện đó, vì than vãn không đạt được điều gì, nhưng hàng ngày cô đều phải đối mặt với sự trống rỗng của thất bại.

Cô không tài nào nghĩ ra cách quay lại được thành phố Đá. Giờ đây, các nhà khảo cổ khác chẳng hứng thú lắng nghe cô hơn họ đã từng trước đây đâu. Cô hoàn toàn không có số tiền cần để tài trợ cho một cuộc thám hiểm; đó chính là lý do buộc cô phải đi cùng Rick và Kates trong lần đầu tiên. Cô nghĩ tới việc hỏi nhờ Ben giúp cô quay lại, rồi loại bỏ ngay ý tưởng. Anh không giàu có; anh là một người thám hiểm, một người dẫn đường sông nước. Anh không có nhiều tiền, ngay cả nếu anh có, anh sẽ không hứng thú tiêu vào việc đó, mà cô cũng không trông đợi anh làm việc đó chỉ bởi vì họ đã ngủ với nhau. Ngay cả nếu chính phủ có trả cho họ một khoản chi phí tìm kiếm, nó không đủ bù đắp một phần

phí tổn của chuyến đi. Không, cô đã thất bại, và cô phải chấp nhận thôi.

Cuối cùng cô sẽ phải lên máy bay và về nhà. Có lẽ Ben sẽ tới hôn tạm biệt cô và vỗ vào mông cô làm lời chia tay; có lẽ không. Một người đàn ông như Ben, người có rất nhiều phụ nữ, một phụ nữ riêng biệt thì có nghĩa gì? Lúc này có cô ở đây, đam mê của anh bị thổi bùng lên, nhưng mọi thứ sẽ khác khi họ trở về Manaus. Cô không thể chống lại anh; cô biết bản chất con thú ngay khoảnh khắc cô lướt ánh mắt đầu tiên lên anh. Công bằng mà nói, làm sao cô có thể há miệng yêu cầu anh thay đổi chứ?

Cô đơn giản là thưởng thức anh trong lúc cô còn có thể. Một phụ nữ gặp một người đàn ông như Ben chỉ một lần trong đời mà thôi... Cám ơn Chúa. Anh có thể gây ra vài sự gián đoạn nghiêm trọng lẽ ra được sắp đặt có trật tự. Cuộc sống của chính cô không thể gọi là bình thường, nhưng kể từ lúc gặp Ben, cô cảm thấy như ở trên đỉnh ngọn núi lửa đang sục sôi. Nó hào hứng và vô cùng thú vị, nhưng nó kéo dài được bao lâu đây?

Quay lại với thực tại, cô phải quyết định làm gì với cuộc đời mình. Cô biết mình không có cơ hội thăng tiến trong công việc với tổ chức Frost, và trong bất kỳ trường hợp nào không có ý định tha thứ cho thái độ bề trên mà cô đã bị đối xử. Cô không định từ bỏ công việc khảo cổ, cô yêu nó quá nhiều. Có lẽ cô sẽ nhận một công việc ở một trường đại học, mặc dù cô không thích ý tưởng về việc giảng dạy. Nhưng tất cả đó thuộc về tương lai; còn hiện tại, chỉ có Ben và rừng rậm, và cả nguy hiểm đang ở sau họ nữa.

Sang ngày thứ năm, một tiếng sấm đùng đùng khiến Ben dừng lại, ngẩng đầu lên.

"Âm thanh giống như nó sẽ đến ngay chỗ chúng ta đấy. Hãy tìm một nơi sạch sẽ để tắm nào," anh lên tiếng. "Chúng ta sẽ dựng lều và cất quần áo trong đó để khỏi bị ướt."

Cô nhăn mũi. "Chúng sẽ không bị hư hại nếu bị ướt đâu." Cô co rúm lại mỗi lần phải mặc đồ vào; quần áo của họ hoàn toàn bẩn thỉu. Nếu cô không có cơ hội giặt đồ lót vài lần chắc cô không thể nào chịu nổi.

Anh trao cô điệu cười thoáng lười biếng. "Chúng ta sẽ lên thuyền ngày mai hoặc sớm ngày kia. Em có thể giặt chúng lúc đó. Chỉ nghĩ tới việc nằm trần truồng trên boong trong khi quần áo của chúng ta phơi dưới nắng."

"Anh đang bao gồm cả quần áo của anh trong danh sách đồ em sẽ giặt à?" cô hỏi, dáng vẻ hơi tò mò của một người thích được biết càng rành mạch càng tốt.

Anh liếc cô đầy hy vọng rồi thở dài não nề. "Anh cho là không."

Họ tìm thấy một điểm chật hẹp, tạm thời quang đãng, nơi mà tán lá rậm rạp bị gián đoạn khi một trong những thân cây khổng lồ bị lật đổ, chắc do chính trọng lượng của nó. Những thân cây đổ phân hủy nhanh chóng rồi thảm thực vật mới sẽ phát triển lấp đầy chỗ trống, nhưng trong lúc sự thông thoáng kéo dài, cả nắng và mưa sẽ trút xuống với cường độ dữ dội.

Anh dựng lều, phát quang một phần bụi cây mọc chồi khi sấm sét liên tục tiến lại gần hơn, rồi cơn gió lạnh bắt đầu cuốn tới bên dưới tán lá. Những cư dân trên cao ríu rít, láo nháo tìm nơi trú, đợi chờ cho trận đại hồng thủy qua đi.

Họ cởi đồ, cất quần áo trong lều, rồi bước vào khu vực trống trải ngay khi những giọt mưa lớn đầu tiên trút xuống. Chúng châm vào làn da Jillian với sức mạnh đáng ngạc nhiên, nên cô nhảy lên với cảm giác khó chịu. Rồi cơn bão yếu đi, khoảng trời rộng mở, một bức màn mưa dày đặc quét xuống họ.

Gần giống như ở bên dưới thác nước. Cô bị nước mưa đấm liên hồi, làn da cô đau nhói. Cô ngẩng đầu, đứng đó với đôi mắt nhắm chặt, để nước mưa xối qua mái tóc. Ôi, cô sẽ yêu thích biết bao nếu có

được một miếng xà phòng ngay lúc này! Đây là vòi hoa sen có tác dụng tiếp thêm sinh lực nhất trên thế giới, sảng khoái và dữ dội nữa. Núm vú cô siết chặt bên dưới trận đòn ớn lạnh.

Một cảm giác ngọt ngào của tự do nảy nở, giống như ấn tượng về vẻ đẹp ngập tràn cô bắt gặp khi ngắm nhìn Ben tắm bên dưới thác nước, một người đàn ông có vẻ đẹp nguyên sơ và chiến thắng. Nơi đây, cô đang đứng, khỏa thân giữa rừng mưa rộng lớn nhất trên trái đất, để lực sống của khu rừng không lồ này trút xuống cô từ bầu trời. Gió quất mạnh vào thân cây ở tầng cao; chớp lóe sáng và sấm bùng nổ xung quanh cô, âm thanh đang vang vọng. Đó là sự nguy hiểm cho những gì họ đang làm; tất cả các sinh vật khác của rừng già đã tìm nơi trú ẩn. Nhưng nó quá hồ hởi, cô muốn hét lên sung sướng. Cô giơ cánh tay lên cao nên mưa có thể táp vào từng inch cơ thể cô tự do hơn. Cô choáng váng với cảm giác rằng, chưa từng một lần tắm nào trong đời cô, dù xa xỉ tới mức nào, có thể sánh với vẻ ngoạn mục của lần này.

Sau đấy, cô nghe thấy một tiếng gầm gừ khẽ ngay cả khi tiếng sấm ầm ầm trên cao đổ xuống, Ben ở đó. Anh vòng tay kẹp lấy cô thật chặt, cô gần như không thể thở được, anh nâng cô khỏi mặt đất, miệng anh áp bức miệng cô. Cô nhắm mắt, níu lấy vai anh, đâm những móng tay vào làn da trơn láng, tươi mát của anh. Hơi ấm nhanh chóng hình thành nơi hai cơ thể trần trụi chạm nhau.

Ôm chặt mông cô, anh nâng cô cao hơn. Theo bản năng, cô khóa chặt đôi chân quanh eo anh để giữ vững thân mình. Cuồng nhiệt, anh ngậm lấy một núm vú vào miệng, lưỡi anh như tên bắn vào tâm điểm với hơi ấm trước khi cuốn lấy nó vào bên trong. Jillan phát ra một tiếng hò reo tắc nghẹn, máu cô đang sẵn sàng chạy đua cùng niềm phấn khích.

Rồi anh từ từ hạ cô xuống mũi giáo sưng phồng của mình. Nó chạm nhẹ phải miền da thịt mềm mại của cô và cô rên rỉ, đôi mắt mở tung. Ánh mắt cô khóa chặt vào anh. Mưa trút xuống khuôn mặt họ, bên ngoài cơ thể họ. Hàng mi của anh bám đầy nước, đôi đồng tử giãn rộng, còn màu xanh của tròng mắt mãnh liệt như màu cô ban đậm của đại dương.

“Nhìn chúng ta này,” giọng anh khàn khàn. “Quan sát nó diễn ra.”

Run rẩy với nỗi khát khao gần như đau đớn, cô làm theo. Đầu sưng phồng lắc lư với sự háo hức căng thẳng, sắc đỏ sậm lại. Thân ngọn giáo dày dặn được viền thêm những tĩnh mạch xanh xanh, nở phồng. Anh hạ cô xuống một chút nữa, đầu khấc đẩy vào trong khe hở mềm mại. Đó là cảm giác cô thường nhận được trong những ngày vừa qua, nhưng nó vẫn lắc bật ra. Hơi nóng của anh đốt cháy cô. Từng inch một cô lún trở xuống, ngọn giáo của anh đâm lên vào trong cô, kéo căng vỏ bọc mềm mượt của cô tới với giới hạn của nó. Anh cảm thấy thật to lớn bên trong cô, đang thúc vào cửa mình của cô. Dõi theo da thịt của anh biến mất vào trong mình, cảm nhận nó khi nó diễn ra, đã đẩy cô vào miền cực khoái. Anh giữ lấy cô trong lúc cô co giật, bờ hông cô đu đưa áp vào anh.

“Nữa đi em,” anh thì thầm. “Anh muốn cảm nhận nó lần nữa.”

Anh ôm chặt mông cô và bắt đầu chuyển động cô lên và xuống, thân hình dẻo dai của anh gắng hết sức mình chống đỡ họ. Cảm xúc hầu như nhiều hơn anh có thể chịu được, anh nghiến chặt hàm răng, ngửa đầu ra sau. Mỗi lần trọng lượng của cô trượt xuống dưới, bao bọc lấy vật mập mạp căng cứng của anh trong hơi nóng và sự mượt mà, toàn bộ cơ thể anh rung lên sung sướng. Cơn mưa tiếp tục đổ xuống.

Jillian bám dính lấy anh. Cô bắt đầu rên rỉ khi mỗi nhát đâm lại tăng thêm niềm vui sướng cùng cực.

“Làm ơn,” cô cất tiếng, giọng cô gần như không nghe thấy phía trên trận mưa như trút. “Làm ơn.”

“Chưa đâu, em yêu,” anh hổn hển. “Còn chưa. Nó quá tuyệt vời.”

Cơ thể cô cảm giác nóng bừng, ngay cả với trận mưa mát lạnh đang gột rửa họ. Cô chiến đấu với anh, cố gắng giành quyền kiểm soát để có thể nắm được những cực điểm đang lơ lửng ngoài tầm với, rồi cô

bất lực phải dựa vào sức mạnh cường tráng của thân hình cơ bắp. Anh cười vang, âm thanh của chiến thắng mãnh liệt hơn là hài hước.

Mặt trời ló rạng qua những đám mây, tuôn xuống vào phạm vi trống trải cho dù mưa vẫn rơi, tắm họ trong vầng hào quang lấp lánh của ánh sáng. Giống như được bắt gặp bên trong một viên kim cương. Cô hôn anh hoang dại, mài toàn bộ cơ thể mình vào anh, từ chối chấp nhận thất bại.

Những ngón tay anh mân mê cái khe của mông cô. Anh chửi thề khàn đặc, cảm giác cực khoái của anh dâng lên không lay chuyển được. Anh di chuyển cô trên anh vài nhát đâm nhanh, khó nhọc và cô thét lên, vượt qua tình trạng lao đao. Những cơ bắp run rẩy của cô ngọt ngào níu giữ lấy anh và anh ngửa đầu ra sau với một tiếng hét nguyên sơ, rùng mình, hạt giống của anh tuôn trào khỏi cơ thể.

Đôi chân anh rung lắc. Cần tất cả sự tập trung để giữ họ khỏi sụp đổ bên dưới anh. Jillian mềm nhũn trong vòng tay anh, đầu cô nằm dựa trên vai anh, đôi chân cô vẫn quấn quanh eo anh. Ánh mặt trời sáng chói, gần như lóa mắt. Mưa đã ngừng khi cơn bão qua đi; âm thanh duy nhất họ có thể nghe thấy trong lúc này, lơ lửng giữa không gian, là giọt, giọt giọt nước nhỏ đều đều từ những chiếc lá, tất cả xung quanh họ, như tiếng vỗ tay tán thưởng của thiên nhiên.

Sau một phút cô cất tiếng, "Chúng ta đang bốc hơi."

Toàn bộ khu rừng đang bốc hơi, những đám hơi nước bốc lên hướng về tầng dưới tán. Những làn hơi mỏng dạt khỏi cơ thể đang bị hâm nóng của chính họ. Anh vẫn ôm giữ cô, và cô bằng lòng ở lại đó.

"Anh không thể cử động," cuối cùng anh thì thầm áp vào mái tóc ướt của cô. "Nếu làm thế, anh sẽ ngã mất."

Cô khó lòng nén được tiếng cười khúc khích.

"Thấy nó thật hài hước, đúng không?" Anh bắt đầu uể oải vuốt ve mông cô.

"Chỉ cần em được ở trên."

"Mmmm." Tiếng rên gừ gừ trầm sâu ấy là âm thanh duy nhất anh phát ra trong vài phút, khác hẳn hơi thở của anh đang dần dần êm dịu lại. Cô nghĩ mình có thể ngủ mất.

Rồi: "Nếu anh xoay sở đứng vững được, em có thể tháo bỏ mắt cá chân em được không?"

"Có lẽ."

"Tỷ lệ thế nào?"

"Năm mươi - năm mươi."

"Nghĩa là hoặc em có thể hoặc em không."

"Đúng."

"Nếu em không thể, chúng ta có lẽ phải làm một chu kỳ mới."

Anh có lẽ còn khả năng, nhưng Jillian không nghĩ cô còn đủ sức. Cô không nhớ mình từng có cảm giác đủ đầy hơn trong đời. Tất cả cô muốn làm là cuộn tròn ở đâu đó và làm một giấc dài. Tiếc nuối, cô mở khóa chân mình, để chúng trượt xuống bờ hông anh, tách rời cơ thể họ cùng lúc.

Cẩn thận anh đặt cô xuống đất, giữ lấy cô cho tới khi anh chắc chắn chân cô đỡ nổi cô. Cô lảo đảo dựa

vào anh một lát, rồi họ bước vài feet tới cái lều, vẫn bám chặt lấy nhau. Anh không muốn để cô rời xa dù chỉ một phút. Anh vẫn còn cảm thấy hơi choáng váng với dư âm của niềm đam mê, một niềm đam mê quá cuồng nhiệt mà anh khó có thể tin được điều vừa xảy ra.

Họ lau khô mình nhiều nhất có thể bằng bàn tay. Anh giữ khăn tay của mình bên dưới một bụi cây còn đang nhỏ giọt cho tới khi nó ướt, Jillian dùng nó lau sạch mình. Trong hơi nóng đang tăng lên nhanh chóng, làn da họ chỉ còn hơi ẩm khi họ bắt đầu mặc đồ.

Cô gần như hoàn tất thì Ben đột nhiên cứng người bên cạnh cô.

"Đừng sợ," anh nói nhẹ nhàng.

Bàn tay cô đóng băng trên những cúc áo, cô ngẩng đầu lên sợ hãi. Đứng cách xa chưa đầy mười feet, gần như không thể nhìn thấy do bụi cây che giấu, là vài người da đỏ, khuôn mặt khó hiểu khi họ nhìn cô và Ben. Họ trần truồng ngoại trừ cái khố, và tất cả bọn họ đều trang bị cung tên. Mái tóc đen thẳng của họ bị cắt ngắn đi theo hình dáng của cái bát. Họ đứng bất động, đôi mắt đen không bỏ qua thứ gì.

"Họ là người Yanomami," Ben nói, vẫn với giọng thấp.

"Họ có thù địch không?"

"Phụ thuộc vào mức độ tiếp xúc với người da trắng, và sự tiếp xúc đấy về gì. Thường thì họ không quá thù địch."

"Chúng ta làm gì đây?"

"Xem họ muốn gì."

Anh cẩn thận giữ tay mình tránh xa khẩu súng lục. Đây là một toán thợ săn; những mũi tên dài sáu foot họ mang theo được bịt đầu bằng chất độc, có lẽ là chất cyanua, không phải loại vật chất anh quan tâm để mà xoắn suýt xung quanh. Anh nói với họ bằng thổ ngữ. Người Yanomami già nhất, người đàn ông có vẻ oai nghiêm với mái tóc tô xám, trả lời.

Sau vài khoảnh khắc trò chuyện, cô nhận thấy những người da đỏ thư giãn, vẻ mặt lạnh lùng của họ giảm bớt căng thẳng chuyển thành nụ cười. Người đàn ông tóc xám nói gì đó cùng lúc ông ta đập đập tay vài lần, và tất cả bọn họ cùng cười.

Ben cũng cười khoái trá.

"Có gì đáng cười thế?" cô hỏi.

"Ồ, không có gì."

Anh không thể nói gì đó mà khiến cô nghi ngờ hơn hay tò mò hơn. "Gì thế? Tốt hơn anh nên nói cho em."

"Ông ấy chỉ thắc mắc tại sao chúng ta lại làm trò slap - slap ấy trong mưa, thay vì trong cái moloca be bé, buồn cười - thứ là 'nhà' đối với họ, và 'lều' với em."

Jillian cảm thấy mặt mình nóng bừng lên khi cô nhận ra có vài nhân chứng quan tâm rồi lại lúng túng tới cuộc làm tình của họ, nhưng cùng lúc có một sự thôi thúc gần như áp đảo cô để cười.

"Slap - slap ư?" cô hỏi yếu ớt.

Đôi mắt Ben sống động hớn hở. "Yeah, em hiểu mà." Anh vỗ nhẹ hai bàn tay vào nhau, tái tạo lại với độ chính xác quỷ quyệt thứ âm thanh của hai cơ thể ướt đầm di chuyển cùng nhau trong nhịp điệu khó nhọc. "Slap - slap."

Vội vàng cô đặt tay lên miệng, dù vậy tiếng cười ục ục vẫn thoát ra ngoài. Các Yanomami bắt đầu cười tiếp, thân tình hòa chung niềm vui với cô.

Anh trông tự mãn. "Anh cho rằng họ thật sự ấn tượng bởi cả hai... à, ừ... chúng ta sẽ gọi là hình dáng và kỹ thuật của anh."

"Im nào," cô hổn hển, cố gắng nuốt lại tiếng cười khúc khích. "Nếu không em sẽ slap - slap vào cái hình - dáng của anh đấy."

Biểu hiện của anh thay đổi thành một vẻ ngất ngây thuần túy. "Ồ, Chúa ơi," anh nói. "Em dám thế?"

Toán người Yanomami vui vẻ bày tỏ lòng hiếu khách, và Ben quyết định nếu xúc phạm họ bằng lời từ chối sẽ nguy hiểm hơn là đi theo họ, tuy có rủi ro là Dutra cùng Kates sẽ tới chỗ thuyền trước. Những người da đỏ dẫn họ tới chỗ moloca, ngôi nhà rông nơi tất cả mọi người trong toán sinh sống. Nó là một công trình rộng lớn, quây tròn, mái được lợp băng rơm khô, không thể phát hiện từ trên không. Toán người là một nhóm khá nhỏ, Ben giải thích, chỉ khoảng năm mươi người, mặc dù các nhóm hiếm khi đếm được nhiều hơn hai trăm.

Tất cả dân làng đổ ra chào đón hai người mới đến, đám trẻ con da nâu trần truồng nhút nhát và cười rúc rích, những phụ nữ khéo léo tách Jillian khỏi Ben, người được cánh đàn ông giục giã theo một hướng khác.

"Em làm gì đây?" Jillian gọi với, vẻ tò mò xen lẫn một chút cảnh giác.

Ben nhìn qua vai anh, cười toe toét với cô. "Mỉm cười và trông thật xinh xắn."

"Cám ơn nhiều," cô lẩm bẩm, rồi làm theo lời khuyên, mỉm cười với những phụ nữ.

Họ ở các độ tuổi khác nhau, từ một nữ chúa làn da nhăn nheo, răng rụng đến những cô gái nhanh nhẹn bộ ngực vừa chớm nở. Phụ nữ để ngực trần; thực vậy, không ai trong số những dân làng mặc thứ gì đó tương tự áo sơ mi. Đàn ông đóng một cái khố cuộn tròn, buộc lại đằng sau trên mông họ, trong khi phụ nữ đeo những chiếc vòng, được xâu từ rất nhiều chuỗi hạt, để mông trần của họ lộ ra.

Cô không nói được ngôn ngữ của họ nhưng nhẹ bớt gánh nặng khi phát hiện ra vài người trong họ nói được một ít tiếng Bồ Đào Nha, nên mối giao tiếp được thiết lập ở mức độ cơ bản. Rõ ràng họ đang chuẩn bị dở chừng bữa ăn cộng đồng, họ đơn giản là hạnh phúc có cô theo cùng trong lúc họ làm việc. Cô nhanh chóng ngồi xuống đất với một đứa bé trên tay và hai đứa nhỏ chập chững bò đi bò lại trên đùi cô.

Cánh đàn ông quay lại cùng Ben, tất cả họ coi bộ trong tâm trạng tốt. Anh nháy mắt với cô nhưng vẫn ở lại với họ trong khi ăn. Cô tiếp tục chơi đùa với đứa bé lúc cô ăn món ăn đơn giản từ cá, bột sắn và hoa quả tươi. Cô biết về cây sắn. Đó là một loại cây thân củ, nguồn carbohydrate tuyệt vời và là nguyên liệu chính trong thực đơn hàng ngày của họ. Nó cũng là nguồn cyanua tuyệt vời, thứ họ dùng bôi vào vũ khí. Giống như cá nóc, một người phải biết cách chế biến sắn nếu không đó sẽ là trải nghiệm cuối cùng trong đời họ. Vì không ai lăn đùng ra nên cô thấy an toàn với giả thiết rằng nó được chế biến cẩn thận.

Sau bữa ăn, Ben đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh cô. "Hey, em trông khá tự nhiên khi làm chuyện đó," anh nói, cù vào chân đứa bé.

Cô trao anh nụ cười ngọt ngào nhất. “Em rất vui khi anh nghĩ thế, vì em đã để lại những viên thuốc ngừa thai ở thành phố Đá rồi.”

Cô không bận tâm nói với anh rằng cô gần kết thúc một chu kỳ, do đó cơ hội thụ thai là rất nhỏ. Cô dự kiến chu kỳ kinh nguyệt của mình bắt đầu bất cứ ngày nào, chỉ mong sao họ đến được thuyền trước đó.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Ben nhìn cô bằng ánh mắt cân nhắc, kéo dài hơn là hốt hoảng như cô chờ đợi. “Em có phản đối không nếu có con với anh?”

Nụ cười của cô nhạt dần, vô thức chuyển thành cái gì đó nhẹ nhàng hơn khi cô nhìn xuống đứa bé đang cựa quậy, thủ thỉ trong lòng cô, rồi trở lại nhìn anh. “Chúng ta sẽ nói chuyện đó nếu nó xảy ra,” cuối cùng cô nói.

Anh gật đầu ngắn gọn, thay đổi chủ đề. “Ta sẽ ở đây tối nay. Anh không muốn mất thời gian, nhưng hiện giờ họ có vẻ thân thiện, anh thật sự ghét nếu gì đó thay đổi. Dù gì, ta đủ an toàn trong lúc ở cùng họ.”

“Nhưng nếu Kates và Dutra tới thuyền trước ta thì sao?”

“ Tộc trưởng nói rằng ông và vài người nữa sẽ đưa chúng ta tới con sông vào ngày mai. Chúng ta ở gần hơn một chút so với ta tưởng. Dường như họ có thể tìm ra nơi chúng ta để lại con thuyền; địa ngục, có lẽ họ cũng theo dõi khi chúng ta lên bờ. Anh kể với họ chuyện đã xảy ra, và ta đang bị theo đuổi bởi kẻ đang cố giết ta. Datta Dase, vị tộc trưởng, nói họ sẽ bảo vệ ta tới lúc ta rời khỏi. Sau đó thì, chúng ta tự lo.”

“Gì nữa,” cô nói.

“Yeah. Ở lại đây là một rủi ro chúng ta phải nhận, tuy nhiên, chúng ta có thể vẫn ổn khi xuôi dòng. Trong lúc ở đây, ta có cơ hội tắm gội bằng xà phòng họ tự làm và thực sự giặt giũ quần áo.”

“Chúng ta sẽ mặc gì trong khi chờ quần áo khô?” cô hỏi lịch sự.

Nụ cười tinh quái lóe lên. “Chính xác những gì người Yanomami đang mặc.”

Chương 19

Nếu anh nghĩ cô bị lúng túng thì cô sẽ cho anh thấy. Nghề nghiệp đã dạy cô phải thích nghi với các nền văn hóa khác nên cô không phản đối. Thay vào đó, cô vui vẻ đi cùng những người phụ nữ tới hồ bơi được che rất khuất trong rừng, nơi họ bơi hàng ngày, lột hết lần thứ hai trong ngày hôm đó, rồi nhảo xuống nước. Họ ở trong hồ bơi chưa đầy năm phút thì một đứa trẻ chạy tới mang theo một cái bọc rất dễ nhận biết: quần áo của Ben. Jillian thích thú thấy rằng anh qua mặt cô dễ dàng làm sao khi anh biết cô sẽ không từ chối giặt đồ cho anh khi anh yêu cầu trước toàn bộ dân làng. Những người này sẽ bị sốc nếu cô làm thế, vì trong văn hóa của họ, từng quan hệ tình dục thì mỗi người đã ấn định những nhiệm vụ và sẽ không có tranh luận về việc thực thiện chúng. Đó là cách đơn giản mọi việc diễn ra.

Trước khi giải quyết vụ giặt giũ, cô lấy làm thỏa thích sử dụng thứ xà phòng sền sệt do mấy người phụ nữ đưa cho, nó có mùi thật tươi mát và màu xanh lục nhàn nhạt. Nó sùi bọt mà không cần cố gắng, cô kỳ cọ thân mình từ đầu tới chân. Cảm giác quá tuyệt vời khi thực sự sạch sẽ trở lại.

Cô dùng cùng thứ xà phòng đó giặt quần áo của hai người, sau khi họ leo ra khỏi hồ bơi, một phụ nữ trẻ thân thiện - tên là Alcida, tiết lộ từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài - đưa cho cô một loại dưỡng và phục hồi tóc. Mùi rất ngọt ngào và đầy dễ chịu, như hoa tươi ấy.

Sau khi dùng nó, cái lược gỗ người phụ nữ tự làm gần như trượt qua mái tóc cô.

Cô đeo vào một vòng đai, để lộ hoàn toàn mông mình phía sau, nó bao gồm một dải dây nhỏ quanh eo cô và một loạt dây bện phía trước. Cùng với tất cả mọi phụ nữ khác đều mặc tối thiểu giống thế nên cô không cảm thấy như trần truồng và không thoải mái như cô từng nghĩ. Có lẽ cô thích khỏa thân hơn cô nghi ngờ trước đây, rồi cô nghĩ khá nhiều khả năng rằng cảm giác e thẹn cô có ở việc mặc - hay không mặc đồ, tùy thuộc vào cách một người nhìn nó như nào - là do ý thức tự mãn, rằng cô sẽ gây ra cho Ben Lewis vài khoảnh khắc khó chịu. Đối xử với anh theo đúng cái cách anh lén lút buộc cô phải giặt quần áo cho anh.

Những người Yanomami chẳng hề chú ý đặc biệt gì tới tình trạng khỏa thân của cô, ngoại trừ có lẽ thể hiện một sự quan tâm ban đầu về làn da nhợt nhạt của cô, nhưng phản ứng của Ben thì hoàn toàn khác hẳn. Mặc dù anh cẩn thận không liếc mắt tới những người phụ nữ Yanomami, không muốn xúc phạm những người bạn mới tìm được, nhưng tình trạng khỏa thân của cô lại khác.

Đi bộ trở lại moloca, cô phát hiện ra cô khá thích sự tự do bởi việc chỉ mặc vòng đai đó. Cô cảm giác hơi ẩm và độ ẩm giảm đi bởi quá nhiều da thịt của cô tiếp xúc với không khí, cô không hề nhận thức được những làn gió hầu như không khuấy động cho đến lúc này, mà cô cũng nhạy cảm tinh tế với dải dây bện đang lướt trên da mình. Núm vú cô nhô lên trong phản ứng kiêu hãnh.

Đó chính là vẻ bề ngoài của cô lúc Ben lần đầu tiên trông thấy, khi nhóm phụ nữ vui vẻ bước vào khu vực sạch sẽ bao quanh moloca. Như thể một nắm đấm vô hình thúc mạnh vào ruột anh, mạnh gần như gấp đôi. Anh bị thiêu đốt bởi hai sự thôi thúc mãnh liệt đều nhau, thứ nhất là ném ngay một cái chăn quanh cô, bọc cô lại khỏi cặp mắt của những người đàn ông này, còn thứ hai là ném bản thân anh vào cô.

Thôi thúc thứ hai rõ là không thoải mái, vì cái khố chật anh đang mặc, được cuộn rồi nhét lại, không cho phép nhiều chỗ để lớn lên.

Anh không thể ngừng ngắm nhìn cô. Làn da nhợt nhạt của cô có màu vàng kem, cô bừng sáng như một thứ trang sức bằng đá chạm giữa làn da nâu của những người da đỏ. Những cơ bắp dẻo dai, khỏe khoắn của cô phù hợp với cơ thể chuyển động như vần với điệu. Cô mảnh mai nhưng không gầy; vóc dáng của cô không đẹp như người mẫu hay diễn viên điện ảnh, những người mà Ben thầm xếp loại là

‘xương xẩu.’ Đúng hơn là cô gọn gàng và căng tràn, với đủ thịt bên dưới làn da mang lại cho cô vẻ mềm mại, nữ tính mà anh mê thích. Bầu ngực cô tròn đầy, vun cao, đôi núm vú nhỏ ngọt ngào dúm dó - chết tiệt, cái gì gây nên như thế? - làm anh chảy nước miếng. Cặp mông lắc lư lôi cuốn anh đầy oai lực, và đường cong nữ tính của hông cô thu hút ánh nhìn mê mải của anh. Anh nhìn chằm chằm khó nhọc vào dải dây bện đụng đưa phía trước, cố gắng nhìn vào bên dưới, khao khát chỉ một chút thoáng qua cái khe mềm mượt ấy.

Anh cảm thấy dâng lên một sự giận dữ vô lý bởi dáng vẻ tự nhiên của cô. Sao cô có thể thờ ơ khi trần truồng trước mặt quá nhiều đàn ông như thế chứ. Cô không thèm một lần liếc về phía anh; như thể anh không ở đấy ý, với tất cả sự chú ý mà cô dành cho anh cũng góp phần làm cho anh giận dữ. Anh chưa từng sở hữu một phụ nữ nào khác, nên tác động của phản ứng nguyên thủy này khiến anh ngạc nhiên. Cô là của anh, dành riêng cho anh. Không người đàn ông nào khác được phép nhìn thấy cô như vậy.

Cuối cùng cô nhìn anh, và trao cho anh một nụ cười thiên thần đến nỗi anh gần như giật nảy mình sợ hãi. Lần duy nhất Jillian trông ngọt ngào là khi cô đang ngang bướng, và nụ cười tỏa sáng như thế nghĩa là anh đang gặp rắc rối nghiêm trọng. Một trực giác lóe lên, anh biết đó là việc giặt giũ quần áo đã gây nên. Cô có lẽ đã xé vụn quần áo của anh hoặc tưới lên chúng thứ gì đó làm anh ngứa ngáy. Không đâu, như thế thì quá dễ dàng, bởi vì anh không quan tâm mặc hay không mặc đồ. Cái khố này giữ cho anh đủ tốt. Không, cô sẽ đưa ra cái gì đó ranh ma hơn, cái gì đó thực sự làm anh khổ sở - quỷ tha ma bắt, cô có thể bỏ anh.

Thế là không công bằng. Nó chỉ không công bằng. Anh ngồi đó lặng lẽ xì khói. Tại sao tạo hóa tạo ra đàn bà quá khó để cưỡng lại đối với đàn ông, rồi lại xao lãng xây dựng cho họ một sự phản ứng đối nghịch như vậy? Không quan trọng gã đó làm gì, không quan trọng dù vi phạm nhỏ mức nào - bingo! ngay lập tức phụ nữ mang ra những khẩu súng lớn. Mũi của họ hếch lên, họ biến thành một bờ vai lạnh lùng, dễ vỡ, và người đàn ông ngay lập tức nhận được thông báo: không tình dục cho tới khi anh ăn năn đúng mực và xin lỗi. Ben hành hạ bản thân, sự hốt hoảng đang hình thành trong lồng ngực. Anh nghĩ về việc gieo mình xuống chân cô, quỳ cho tới trước đêm. Có thể cô sẽ dịu lại. *(Ôi thương anh chàng này quá!)*.

Có thể lợn cũng sẽ biết bay. Anh không thể thoát khỏi chuyện đó một cách dễ dàng như vậy. Anh thầm nguyền rủa bản thân vì đã nhanh trí có ý tưởng gửi quần áo của mình cho cô giặt - một cách công khai như thế cô không thể, sẽ không từ chối- là quá thông minh và tinh tế đối với văn hóa của chủ nhà. Cô sẽ phớt lờ anh ít nhất một đêm, không quan tâm anh hối hận thế nào.

Datta huých khuỷu tay vào anh, Ben quay lại bắt gặp đôi mắt đen đầy thích thú.

“Người phụ nữ của anh là mới à?” Datta hỏi, ra hiệu về phía vật căng phồng không thoải mái trong khố của Ben, vì lẽ dĩ nhiên anh sẽ không có phản ứng dữ dội như thế nếu anh và Jillian đã ở bên nhau một thời gian dài.

Ben nuốt vào. “Đúng, cô ấy là mới.”

“Có lẽ cô ấy sẽ đi dạo với anh.”

Tôi nghi ngờ điều đó, Ben buồn rầu nghĩ.

Khi anh không di chuyển, Datta thúc anh lần nữa.

“Nói với cô ấy,” ông ta nhắc. “Làm sao cô ấy hiểu trừ khi anh nói với cô ấy chứ?”

Ồ, cô ấy biết chứ, cô phù thủy bé nhỏ, như là anh biết nỗ lực của anh bị thất bại ngay cả khi anh ngoan ngoãn thắng được cô. Không ích gì khi từng phụ nữ ở đó liếc cái nhìn kín đáo vào khố của anh, rồi lịch sự nhìn đi chỗ khác.

Jillian nhìn lên anh, vẫn biểu hiện ngọt ngào trên gương mặt cô.

“Chúng ta đi dạo nào,” anh gợi ý, hy vọng hão huyền.

Cô cũng để đôi mắt mình trôi dạt trở xuống. Nếu có bất cứ điều gì, thì đó là cô trông còn ngọt ngào hơn.

“Ta đã cuốc bộ năm ngày rồi,” cô lẩm bẩm. “Em lấy làm mừng về cơ hội nghỉ ngơi một lúc, và giờ em có quần áo phải phơi.” Cô hất đầu về phía quần áo của họ đã được trải ra để phơi khô.

Anh như rên rỉ lớn hơn. “Đừng giữ chuyện đó chống lại anh chứ.”

Đôi mắt cô như hai hồ nước xanh lục trong veo.

“Em không dự tính giữ gì đó chống lại anh đâu.”

“Anh biết mà,” anh nói dưới hơi thở. “Chết tiệt, Jillian, em không nghĩ mình đang phản ứng thái quá ở đây ư? Anh biết mình có một chút lén lút, cái cách anh đưa quần áo cho em, nhưng anh không thể giặt chúng. Đàn ông ở đây không giặt đồ. Sẽ là một hành vi vi phạm nghiêm trọng nếu anh tự giặt quần áo cho mình.”

“Em hiểu,” cô trả lời.

“Em hiểu á?”

“Tất nhiên là thế.”

Anh kéo dài một hơi thở sâu. “Nhưng em sẽ không đi dạo cùng anh?”

“Không.”

“Tại sao không?”

Cô vẫn mỉm cười, nụ cười ngọt ngào nhất trên trái đất.

“Bởi vì thỉnh thoảng anh có lẽ đúng, em là lính gác cánh cổng thiên đường.”

Anh thọc một bàn tay kích động qua mái tóc.

“Nghĩa là em sẽ làm chuyện này với anh ngay cả khi anh đúng sao?”

“Vâng.”

“Vì Chúa, tại sao chứ?” Anh sẽ bùng nổ với nỗi thất vọng.

“Thế thôi.”

Anh nghĩ về việc tung cô lên vai và mang cô đi khỏi, dù gì đi nữa anh sẽ có được cô quấn quanh mình và cầu xin anh chưa đầy năm phút. Anh thực sự đưa tay ra tới cô trước khi ngăn mình lại. Anh có thể làm thế, nhưng nó sẽ làm tổn thương cảm xúc của cô. Anh đã vượt quá giới hạn, không phải trong việc anh làm mà là cách thức anh làm, điểm số phải được san đều trước khi cô thoải mái lại với anh là một khả năng. Vài chuyện này chắc chắn có thể gây ra phức tạp.

Anh đã thực hiện vài cố gắng mà sớm bị chết yểu là nói chuyện, tất cả không duy trì được lâu vì anh cho rằng một cuộc tranh luận không tạo ra điều khác biệt đối với cô. Cuối cùng anh trở về ngồi cạnh Datta, người dường như thấy việc thất bại của anh rất hài hước.

"Người phụ nữ của anh không muốn đi dạo à?" ông ta hỏi hân hoan.

"Cô ấy nói mình không thể, còn quá sớm sau lần gần đây nhất," Ben nói dối. Không lộ ra vẻ mất thể diện.

"Ah." Datta gật đầu. "Một đàn ông phải chăm sóc chứ không làm tổn thương người phụ nữ của anh ấy."

Từ đó, Ben hiểu ra Datta cho là anh đã quá thô bạo với Jillian khi họ làm tình trong rừng, do đó ông ta cho là đúng khi cô không chịu đi cùng anh lúc này. Anh cảm thấy khá rầu rĩ về toàn bộ sự thể.

Võng được mắc cho họ trong moloca, nơi mà cả làng cùng ngủ. Jillian sung sướng ổn định trong cái của mình, ngạc nhiên về những mỏi mệt cô có dù cho cô đã ở nửa ngày cùng với dân làng hơn là đi bộ. Nỗ lực quá sức gần như đã vượt qua, ngày mai họ sẽ tới được bờ sông. Cô nghĩ về những ngày dài, buồn tẻ trên thuyền với một nỗi khao khát bâng khuâng, mà cô không hề có trên chuyến đi lên thượng nguồn. Cô sẽ mắc một cái võng và ở đó cả ngày trong sự lắc lư nhẹ nhàng, biếng nhác hơn cả một con lười di chuyển chậm. Lúc họ về tới Manaus, cô sẽ hoàn toàn được nghỉ ngơi.

Ben đung đưa trong cái võng bên cạnh cô. Anh ủ rũ suốt với vẻ mặt xấu hổ, đó là tất cả giữ cô khỏi cười khúc khích. Cô đã nghĩ tới việc cho thứ gì đó đắng vào đồ ăn của anh, biết rằng với cách cư xử lịch sự và ý thức thông thường sẽ ngăn anh khỏi nhổ nó đi mà xúc phạm chủ nhà, nhưng khi anh tới gần cô trước đó, anh rõ ràng quá mong đợi cô giữ quan hệ tình dục mặc thủ đoạn về việc giặt giũ, mặc cám dỗ đi cùng anh không thể cưỡng lại. Đó là sự trả thù tệ nhất anh nghĩ ra, nên tất nhiên anh nhảy ngay đến kết luận rằng nó là sự trả thù tệ nhất cô nghĩ tới. Trên thực tế, cô không nghĩ về nó một chút nào, vì cô không tin nó không gây hại cho cô, mặc dù giá trị giải trí của tình huống bù đắp nhiều hơn cho sự hy sinh của cô.

Nó thậm chí còn trở nên buồn cười hơn, vì một sự gò bó nhẹ nhàng rất quen thuộc đã bắt đầu cách đó vài giờ. Thỉnh thoảng vào ngày mai, cô chắc chắn, Mẹ thiên nhiên sẽ góp phần làm vô hiệu hóa giúp Ben.

"Cái gã mà em quan hệ cùng trong chiếc võng," Ben thì thầm trong bóng tối, giọng anh thật nhỏ. "Em vẫn gặp gỡ anh ta chứ?"

Cô ngáp dài, cảm thấy hài lòng. "Em chưa từng quan hệ trong một cái võng."

Mười giây hoàn toàn im lặng; rồi phản ứng phẫn nộ của anh đốt cháy cô, mặc dù anh giữ giọng mình thấp xuống.

"Em có ý gì, em chừa từng quan hệ trong một cái võng á? Rõ ràng em nói với anh em đã từng. Chúng ta đề cập tới chuyện này ít nhất hai lần. Em đang ám chỉ rằng em lừa dối anh suốt thời gian qua, chỉ để khiến anh ghen tị thôi sao?"

"Em chưa bao giờ nói với anh em từng quan hệ trong một cái võng."

"Có, em đã nói. Vào cái đêm đầu tiên trên thuyền."

"Anh hỏi em đã từng 'làm nó' trong một cái võng chưa. Vì chúng ta đang ổn định chỗ để ngủ và anh không chỉ cụ thể 'nó' là ý gì, em tự hiểu theo cách của em và cho rằng ý anh là 'ngủ'. Rồi anh hỏi em 'làm nó' trong cái võng ở đâu, em nói trên ban công. Thế là kết thúc thảo luận."

“Khỉ thật, em biết ý anh là gì mà. Em thừa biết anh không quan tâm đến những giấc ngủ trưa. Thế còn khi chúng ta ở chỗ thác nước, anh hỏi em quan hệ trên ban công với vài gã mà em gần như không quen biết, bởi vì em nói—”

“Em nhớ điều mình nói. Em cũng biết nó không phải lỗi của em nếu như anh hiếm khi nghĩ đến thứ gì đó khác ngoại trừ tình dục. Lúc đó, em nói rằng em chưa từng quan hệ trên ban công với một người lạ, nó hoàn toàn là sự thật, vì em chưa từng quan hệ trên ban công với bất kỳ ai. Giờ thì anh sẽ yên lặng để em ngủ chứ?”

“Không,” anh nói. “Anh sẽ bóp cổ em.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh,” cô quở trách, mỉm cười trong bóng tối.

Ben không hề cười, anh cực kỳ bực bội. Cô thực hiện chuyện này với một mục đích dày vò anh suốt thời gian qua không bằng gì ngoài những lời nói dối, biết chắc rằng anh quá ghen tuông không thể chịu nổi nó. Không nghi ngờ gì, đàn ông luôn gặp bất lợi nghiêm trọng khi phải đối phó với cái gọi là phái đẹp. Phụ nữ giữ tất cả quân át chủ bài. Tất nhiên, phần lớn phụ nữ không quỷ quyệt như Jillian Sherwood. Cô biết những cái nút bấm để xô đẩy anh.

Anh với tay ra và lắc võng cô.

“Okay, không trả lời bóng gió lần này nữa, chỉ sự thật thẳng thắn. Em có tình cảm, mối quan hệ tình dục, hay đại loại thế với ai khi quay về Mỹ không?”

“Sự thật hoàn toàn thẳng thắn?” cô hỏi.

“Yeah. Sự thật.” Anh gắng hết sức mình chờ đợi.

“Đã ít nhất sáu tháng kể từ khi em hẹn hò ai đó.”

“Chúa ơi, tại sao?” Anh có vẻ sốc đến tận gan bàn chân.

“Vì em thích ở một mình hơn là phải tỏ ra lịch sự khi em thực sự thấy chuyện đó quá phiền phức. Và em không bao giờ hứng thú nhiều với tình dục.”

“Vớ vẩn.” Từ ngữ thoát ra khỏi anh. “Em không thể giữ tay mình tránh xa khỏi anh.”

“Đó hẳn là lối lịch sự anh đề cập đến mọi thứ,” cô nói mỉa mai. “Chúc ngủ ngon. Em ngủ đây.”

Anh lắc lư võng nhẹ nhàng, tâm trạng trở lại vui vẻ. Cô rõ ràng si mê anh.

Hai người rời moloca buổi sáng hôm sau, được hộ tống bởi Datta Dasa và thêm bốn người đàn ông trong bộ lạc, họ tới bờ sông ba giờ sau đó. Mấy người đàn ông chỉ cho họ không sai đâu được nơi họ để lại con thuyền. Ben không ngạc nhiên lắm khi thấy một trong hai con thuyền đã rời đi; anh cũng không ngạc nhiên nếu cả hai đều biến mất. Điều duy nhất khiến anh lo lắng là khả năng Kates và Dutra bằng cách nào đó đã đi trước họ, chọ thuyền chờ ở một vài khúc sông cong để phục kích. Sẽ khôn ngoan hơn nếu đợi ở đây gần con thuyền; có lẽ chúng ở đâu đó đang theo dõi, nhưng không dám làm gì với sự có mặt của những người Yanomami tại đây. Dù chỉ một người bộ lạc trốn thoát khỏi trận phục kích, Kates và Dutra sẽ gặp rắc rối, vì chúng không hy vọng là đối thủ của những người da đỏ trong chính khu rừng của họ cả về kỹ năng lẫn hiểu biết.

Dù vậy, cái bè và vật dụng, lương thực được giấu kín không bị xáo trộn, nên Ben thấy tốt hơn về độ an toàn của chúng. Nếu Kates thực sự lấy chiếc thuyền đầu tiên, anh chắc chắn có một lượng hàng đủ tốt.

Họ chất lên thuyền một phần đồ dùng và một trong những cái bè. Kates và Dutra có lẽ sẽ lấy phần còn lại, mặt khác Pepe và những người khác cũng có thể sử dụng chúng. Chẳng có cách nào biết chắc cả. Cuối cùng, họ nói lời chào từ biệt, Ben bắt đầu nổ máy, chầm chậm quay đầu con thuyền khỏi nơi ẩn giấu, đưa nó trở vào dòng chảy. Jillian giơ tay vẫy cho tới khi con thuyền khuất dạng những người Yanomami.

Dutra ép sâu vào trong chỗ ẩn nấp là đám rễ cây mọc cao hơn đầu gã mấy feet, hầu như không dám thở vì sợ rằng những người da đỏ sẽ nghe thấy hắn. Nếu hắn không bị mất khẩu súng lục, hắn hằn học, mọi chuyện đã khác rồi. Nhưng khẩu súng đã biến mất khi hắn gặp một trận sạt lở bùn trước đó hai ngày, cuốn bay hắn xuống một khe núi. Vì thế gã phải co rúm lại trong bụi cây tránh cái lũ khốn bé tí, gầy còm biết hắn đang có mặt. Họ không phải là đối thủ của hắn về mặt sức mạnh, nhưng những mũi tên tẩm thuốc độc kia cho họ lợi thế lúc này khi mà hắn không có vũ khí.

Hắn ráng hết sức mình, cố gắng tới chỗ con thuyền trước, và hắn đã làm được. Nhưng vì hắn không có vũ khí, không có điểm nào để chờ mà phục kích Lewis được, và cũng không có cách nào hắn kiếm được khẩu súng khác ở cái nơi thượng nguồn heo hút này. Thay vào đó, hắn lấy một con thuyền, giấu nó phía xa ngược dòng chảy, rồi chờ Lewis và ả đàn bà xuất hiện. Hắn bắt đầu chất đồ lên, đúng lúc nhận ra rằng không cần thiết, và sẽ khiến Lewis cảnh giác hơn.

Giờ tất cả hắn phải làm là theo sau họ xuôi dòng, chần chừ và chờ đợi cho tới lúc hắn tìm được một vũ khí. Một khi họ tới vùng sông nước có nhiều thuyền bè đi lại hơn, hắn có thể nhảy lên vài con tàu buôn và trộm một khẩu súng. Bằng cách đó, Lewis sẽ cảm thấy tốt đẹp và an toàn, anh ta sẽ không chú tâm nữa. Một vài phát súng nhanh gọn, thế là viên kim cương thuộc về hắn.

Dutra buộc bản thân đợi trong một giờ, cho những người Yanomami có nhiều thời gian rời khỏi khu vực, cũng như chắc chắn rằng hắn không tình cờ bắt gặp con thuyền kia trước khi hắn sẵn sàng. Một giờ sẽ dễ dàng để thu xếp khi hắn cần.

Mặc dù mất khẩu súng lục, Dutra hài lòng với cách mọi thứ đang diễn ra.Vì Kates nói với hắn rằng Lewis tìm thấy viên kim cương, Dutra không phải tốn công nghĩ về thứ gì khác. Nếu có được viên kim cương đó, hắn có thể mặc đồ theo ý thích với rất nhiều trang sức bằng vàng, theo cách mọi người trên ti vi vẫn làm. Hắn sẽ mua một chiếc ô tô của Mỹ to đùng, lái lượn lờ khắp Manaus và mọi người sẽ e sợ hắn. Hắn không phải lẩn trốn trên thượng nguồn nữa khi cảnh sát tìm kiếm hắn; đơn giản hắn sẽ đưa tiền đút lót, và họ sẽ để hắn yên.

Hắn mơ về viên kim cương. Hắn chưa nhìn thấy viên kim cương, nhưng hắn để hình ảnh của nó ngự đầy yêu thương trong tâm trí. Nó sẽ giống một mẩu băng, hình dáng giống những viên kim cương trên chuỗi vòng của một quý cô sành điệu, chỉ có điều lớn hơn nhiều. Nó khiến hắn lóa mắt khi nhìn vào dưới ánh mặt trời, nó cũng sẽ rực rỡ y như thế. Hắn không bao giờ muốn thứ gì nhiều như hắn muốn viên kim cương. Lewis không xứng đáng có nó. Hắn sẽ giết Lewis và thích thú việc làm đó.

Việc đầu tiên Jillian làm là mắc một cái võng trong bóng râm của tấm mái phẳng, thanh thản đầy biết ơn nằm vào nó.

Ben nhìn quanh về phía cô, cảm giác nhẹ nhõm khi giờ đây họ được ở một mình lần nữa. Anh rất mừng khi họ gặp những người Yanomami, nhưng cùng lúc anh cảm thấy sự riêng tư của mình bị xâm lấn. Anh thích rằng chỉ có mình và Jillian bên nhau.

“Thuyền trưởng mong đợi nỗ lực nhiều hơn từ thủy thủ đoàn,” anh lên tiếng.

“Thủy thủy đoàn sẽ nỗ lực vào ngày mai,” cô nói, nhắm mắt lại.

“Chuyện gì với ngày hôm nay? Em đã ngủ nhiều tối qua rồi mà.”

“Em luôn luôn thực sự mệt mỏi và cảm thấy không ổn vào ngày đầu tiên của chu kỳ,” cô giải thích, giữ mắt mình vẫn nhắm.

Im lặng thân mật. Rồi Ben nói, “Anh đang nghe thấy. Em không thực sự nói mình đang có chu kỳ. Em đơn giản bày tỏ vài lời rằng mình mệt mỏi và cảm thấy không ổn vào ngày đầu tiên. Em vẫn đang trừng phạt anh phải không?”

“Em đang bị thật mà,” cô nói thẳng thừng. “Và em không biết cách nào mà em có thể sắp xếp nó trùng hợp với nhiều tội lỗi của anh đến thế.”

Ben nhìn cô lần nữa, lần này chú ý đến vết quầng thâm bên dưới mắt cô. Cô không nói đùa. Anh cảm thấy một chút mất tinh thần, rồi lo lắng.

“Em có gì đó để dùng không? Anh có thể làm gì giúp em đỡ hơn không?”

Cô không mở mắt rồi mỉm cười với anh. Một nụ cười thực sự, không phải nụ cười thiên thần từng khiến anh rùng mình.

“Em ổn mà. Em không bị ốm, chỉ mệt thôi. Nếu anh thực sự cần tới em, đánh thức em dậy. Em hứa sẽ khá hơn vào ngày mai.”

Anh không thể rời bánh lái, không khi ở khúc sông này, nên không thể giữ cô trong vòng tay anh, vuốt ve cô, ôm lấy cô trong lúc cô ngủ. Anh luôn luôn có một ao ước kỳ lạ không chế ngự được về đứa con với cô, điều đó thật lố bịch, bởi vì cô là một trong những người có khả năng và đáng tin cậy nhất anh từng gặp, đàn ông cũng như phụ nữ.

Anh nói, “Chuyện này thường kéo dài bao lâu?”

“Gì cơ, chu kỳ của em, hay ảo giác kỳ quặc của anh về mọi thứ em làm là lên kế hoạch cụ thể để giữ anh khỏi làm tình thường xuyên như anh nghĩ là anh nên? Chu kỳ của em kéo dài bốn hay năm ngày. Em không thấy có chút cơ hội nào cho anh cả.”

Anh cười nhăn nhở. Ah, anh yêu thích khi cô nói ngọt với mình.

“Anh không biết em lấy đâu ý tưởng rằng khi có chu kỳ sẽ cản trở việc làm tình.”

“Từ thực tế rằng em không thích thế, không muốn thế, và sẽ không cho anh làm.”

“Anh đoán bao gồm cả hậu quả.”

Cô cười khúc khích với lưu ý rầu rĩ trong giọng anh, rúc thoải mái hơn vào chiều sâu của võng.

“Nhân tiện, em không từ chối ‘đi dạo’ với anh cho tới khi anh làm rõ cái điều anh mong muốn. Cảm ơn nhiều về ý tưởng. Em sẽ chỉ làm thức ăn của anh có vị thật tệ thôi.”

Anh giữ yên một lúc. Rồi anh bắt đầu cười lớn. “Lần tới, em yêu, làm đúng như ý kiến của mình nhé.”

“Em làm rồi,” cô nói tự mãn, nhắm mắt lại lần nữa. “Em biết cách nhận ra một lời khuyên tốt khi em nghe thấy.”

Anh vẫn cười khúc khích. “Ngủ yên, em yêu.”

“Cảm ơn anh, em sẽ.”

Vài phút sau, anh quay lại nhìn, thấy hơi thở đều đặn dấu hiệu của giấc ngủ, và anh mỉm cười. Ngay cả khi cô có hơi xảo quyệt và gây gổ, anh có nhiều niềm vui khi ở với cô hơn là anh từng có trước đây trong đời. Anh sẽ tìm cách giữ cô lại Manaus.

Chương 20

Đêm đó, cô ngủ trong vòng tay anh. Cô dự định một lần nữa họ sẽ ngủ trên võng, nhưng anh trải tấm đệm ngủ ra, sắp xếp một cái màn chống muỗi như một cái lều nhỏ phủ trên đó, nhớ rằng cô không thích ngủ mà hoàn toàn không được bảo vệ khỏi bất kỳ loài côn trùng đi lạc nào. Cô nằm gối lên vai anh, ngủ ngon hơn cô có được ban ngày. Cái nóng trở nên ngột ngạt khi họ rời núi, nhưng ngay cả khi họ sẽ mát mẻ hơn nếu ngủ riêng, không ai nêu ra hay di chuyển. Cô thấy hạnh phúc hơn khi mình có thể chạm vào anh. Dù cô cũng thích trêu chọc và kích thích anh, cô không bao giờ mãn nguyện hơn khi anh ôm lấy mình.

Những ngày họ ở cùng nhau được đánh số từ bây giờ, khoảng một tuần. Cô nhớ anh nói rằng trở về Manaus mất ít thời gian hơn chuyến đi lên thượng nguồn, vì họ sẽ đi xuôi dòng thay vì ngược lại. Cô muốn nắm giữ từng khoảnh khắc ở cùng anh khi còn có thể. Mọi thứ sẽ thay đổi nhanh chóng một khi họ về tới Manaus. Cô sẽ làm vài việc cô phải làm, sau đó trở về Mỹ.

Nhưng lúc này, cô đang trong vòng tay anh.

Bây giờ họ lại ở trên thuyền, mọi thứ dễ dàng hơn nhiều trong vài ngày tới, cô cảm thấy gần như đang ở trong kỳ nghỉ. Các phương tiện vệ sinh, thứ là tạm thời và không đầy đủ trước đây, lúc này dường như cực kỳ xa xỉ. Nấu nướng trên bếp cồn thật là thích thú. Ngay cả khi nguồn thực phẩm bị hạn chế cũng hoàn toàn thỏa mãn, vì họ có nhiều thời gian dành cho mỗi bữa ăn. Mỗi người được thay quần áo, do họ để lại một phần đồ dùng phòng xa, và cô đã có vật dụng cá nhân của riêng mình. Cuộc sống chỉ ở mức căn bản, nhưng vẫn tuyệt vời.

Họ bắt đầu đi qua những cái lán bằng sắt mạ và bìa các tông, dựng trên vài cái cọc bên bờ sông, dấu hiệu xâm lấn của 'nền văn minh'. Ngay lúc này, chưa có nhiều những cái lán như thế, nhưng xuôi xuống hạ lưu xa hơn sẽ có nhiều hơn, chúng nằm dọc theo bờ sông, tăng dần lên về số lượng. Đây chỉ là những cái nhà tách biệt, chẳng bao lâu sẽ có vài xóm nhỏ, túm tụm với nhau nằm rải rác, và tiếp xúc với thế giới bên ngoài qua những thương nhân, người qua lại trên sông nước.

Hai đứa trẻ chạy ra khỏi một cái lán cô lập, vẫy tay liên tục, có lẽ nghĩ rằng Ben và Jillian là những người buôn bán, hoặc chỉ háo hức nhìn ngắm con thuyền. Jillian vẫy tay với chúng. Chúng hẳn không có nhiều điều sôi động trong cuộc sống.

"Anh có thường xuyên nhận công việc hướng dẫn viên không?" cô hỏi vu vơ, hình dung cuộc sống mà thời gian đăng đẵng trên sông và trong rừng rậm.

"Thường xuyên như anh muốn. Anh thích có thời gian nghỉ ngơi giữa các chuyến, thời gian nghỉ phụ thuộc vào độ dài của chuyến đi. Nếu một tuần với những vị khách muốn trải nghiệm Amazon 'đích thực' thì một ngày nghỉ cuối tuần là đủ. Tuy vậy, phần lớn công việc kéo dài hơn. Chuyến đi trước chuyến lần này mất vài tháng. Anh đã lên kế hoạch nghỉ đủ một tháng trước khi nhận một việc khác."

"Vậy sao anh không làm thế?"

"Tò mò thôi. Anh biết Kates sẽ giở trò xấu, anh muốn biết chính xác gã làm gì sau đó. Và gã trả nhiều tiền hơn lần trước."

Cô dựa vào một cái cột đỡ mái vẻ mặt trầm ngâm.

"Chuyện gì xảy ra vào buổi sáng cuối cùng ở thành phố Đá thế? Tại sao Kates bắn anh? Đó cũng là chuyện mà Dutra làm loạn lên đúng không?"

“Anh đoán.” Anh thấy không thoải mái. “Chúng hắn đã lên kế hoạch, tiếng súng của Kates là tín hiệu cho Dutra.”

“Nhưng chuyện gì xảy ra để bắt đầu mọi thứ? Chúng ta không tìm ra bất kỳ kho báu nào. Chẳng có lý do gì để có chuyện xảy ra.”

Anh nên biết rằng khi cô có thời gian suy nghĩ, đầu óc nhạy bén của cô sẽ đặt các mảnh ghép lại cùng nhau và chú ý đến kẽ hở.

“Anh dậy sớm rồi rời khỏi lều. Kates phải nghĩ rằng anh sắp làm gì đó, vì gã theo dõi anh. Gã chấp nhận khá khó khăn sự thật là viên kim cương đã biến mất lâu rồi, còn ngôi đền không phải đầy ắp vàng.”

“Khi em bò ra khỏi lều, Dutra không cố gắng bắn em. Hắn chỉ nhìn em cười nhăn nhở.”

“Có lẽ giữ em là người cuối cùng,” Ben gầm gừ, cơn giận bùng lên trong anh về ý nghĩ. “Theo nghĩa đen.”

“Em ước mình nghĩ tới việc cầm khẩu súng lục thay vì cái đèn pin. Em không thể tin mình quá ngu ngốc.”

“Anh chỉ lấy làm mừng em không mang súng ra ngoài với hắn,” anh nói, thâm tâm rùng mình bởi ý nghĩ ấy. “Em làm chính xác điều anh đã bảo em làm, anh sẽ rơi xuống địa ngục mất nếu em không.”

“Nhưng Rick có thể còn sống nếu em làm thế.”

“Có thể không. Chẳng có cách nào dự đoán chuyện sẽ xảy ra khi viên đạn bắt đầu bay. Em có thể bắn hắn, như tai nạn thôi. Không bao giờ được chơi trò ‘duy nhất’; thật là ngu ngốc để lãng phí thời gian.”

Logic sống sượng của anh khiến cô mỉm cười, xen lẫn một chút buồn bã. Ben sẽ không bao giờ lãng phí thời gian cho những hối tiếc; anh đơn giản là tiến lên phía trước, theo đuổi một mục đích duy nhất và không ngừng quyết tâm. Sự hài hước và khả năng khêu gợi trong tâm trạng của anh đôi khi che lấp phần đó trong con người anh, thứ mà cô cảm thấy là phần lớn nhất trong anh, và cô không bao giờ quên nó ở đó. Những người đánh giá thấp anh cho tới khi họ gặp phải rủi ro của chính họ; cô đã đánh giá thấp anh ngay lần đầu tiên, rồi nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình và không bao giờ để bản thân quên điều đó. Ben được tạo bởi rất nhiều nòi giống khác nhau, của người phiêu lưu, của người thám hiểm. Anh tự mình đặt ra các quy tắc và sẵn sàng thực thi chúng. Mệnh lệnh và cảnh báo của anh trên đường đi rất hiệu quả vì không ai nghi ngờ tí nào rằng anh sẽ làm chính xác cái điều anh nói mình sẽ làm.

Cuộc sống không có anh sẽ buồn tẻ và nhạt nhẽo làm sao. Sự sôi động kêu răng rắc xung quanh anh; anh cường tráng, nguy hiểm, hào hiệp hơn cả mạng sống. Người đàn ông khác so thế nào được với anh?

“Em từng cho rằng anh là kẻ vô công dồi nghề nát rượu,” cô nói, ánh mắt lấp lánh.

Lông mày anh cong lên. “Anh nghĩ em đang trong tình cảnh tuyệt vọng sợ bị bỏ lại.”

“Tất nhiên, đó là sự quan tâm ban đầu của anh.”

“Vâng, ma’am.” Giọng anh kéo dài. “Lúc đó là thế và giờ cũng vậy.”

“Ít nhất anh trước sau như một.”

“Dai dẳng nữa. Hôm nay ổn không?”

Như cô mọi ngày, cô mỉm cười và lắc đầu. “Ngày mai.”

“Nếu ngày mai ổn, tại sao hôm nay lại không?”

“Bởi vì em nói thế.”

“Em cứ để cái quyền lực nhỏ bé này len lỏi trong đầu em.”

Cô gửi anh một nụ hôn gió, vẫn mỉm cười. Ruột anh thắt lại, anh cứng người rồi nhận ra mình mỉm cười. Sự che chở dâng lên từ đôi mắt cô và cô trông thật hạnh phúc. Anh muốn biểu hiện ấy ở trên khuôn mặt cô; anh muốn cô thức dậy mỉm cười mỗi sáng, đôi mắt thỏa mãn ngái ngủ khi cô quay về phía anh và đặt bàn tay lên ngực anh.

Mặt trời buổi trưa vùng nhiệt đới thiêu đốt anh, rồi bỗng dưng độ sáng chỉ còn một nửa khi nhận thức về điều đó đóng sầm trong anh. Đôi đồng tử giãn rộng, ánh mặt trời đâm vào đôi mắt anh đau đớn, gần như khiến anh mù lòa. Anh nắm chặt bánh lái như thể nó là dây cứu sinh, cố gắng điều hòa hơi thở, cố gắng đưa thế giới ổn định trở lại trên cái trục bình thường của nó.

Anh đã quyết định giữ Jillian ở Manaus, có một ‘mối quan hệ’ với cô, mặc xác điều đó có nghĩa gì. Rất đơn giản và thẳng thắn: anh muốn cô ở quanh mình. Anh muốn ngủ cùng cô mỗi đêm. Sự lô gic nghĩa là sống cùng nhau. Cho dù anh không bao giờ đưa chuyện như thế đi xa trước đây, anh cảm thấy thoải mái với ý tưởng đó, ngay cả chỉ giống thế. Nhưng tại khoảnh khắc của nhận thức tràn ngập đó, mọi thứ đã được kết tinh, và tấm màn của thói quen bị phá hủy.

Anh muốn Jillian mãi mãi.

’Sống cùng nhau’ bỗng dưng dường như quá ư nhất thời, quá không xác định. Anh muốn sức mạnh của những lời cam kết có tính pháp lý. Trước đây, tâm trí anh thậm chí chưa bao giờ hình thành từ ‘hôn nhân’ trong mối quan hệ với một người phụ nữ đặc biệt nào, nhưng với Jillian nó là một tình huống duy nhất chấp nhận được. Cô là của anh, cả cuộc đời.

Đôi tay anh run lên, anh kéo cần số xuống bắt đầu cho thuyền chạy không tải hướng vào bờ.

Cô nhìn quanh vẻ tò mò. “Anh đang làm gì đấy?”

Toàn bộ cơ thể to lớn của anh run lên rõ ràng, nên cô đột nhiên hoảng sợ. Cô đưa tay ra giữ anh bình tĩnh, cánh tay cô trượt quanh eo anh.

“Ben? Có chuyện gì? Chuyện gì không ổn sao?”

“Không có gì bất ổn cả,” anh nói giữa hàm răng nghiến chặt. “Anh phải có em. Bây giờ.”

Điều này khác hẳn lời nài xin rên rỉ, dí dỏm, sáng tạo mà anh tiếp đãi cô suốt mấy ngày vừa qua. Không hề có sự hài hước trong đôi mắt anh, biểu hiện của anh đầy dữ dội. Anh vẫn còn run rẩy, những cơ bắp cường tráng trong nửa thân hình để trần của anh căng cứng, cô có thể nhìn thấy chúng gợn sóng.

“Đừng nói không. Làm ơn. Không phải lúc này.” Anh hầu như không cất lên lời. Toàn bộ cơ thể anh bị thiêu đốt bởi nhu cầu đang áp đảo.

Cô đứng đó ngập ngừng mất mấy giây, bối rối và một chút lo âu. Rồi cô biết phải làm gì. Cô ấn một nụ hôn nhẹ nhàng vào bờ vai trần đẫm mồ hôi của anh, rồi di chuyển lại phía dưới mái che, chuẩn bị bản thân mình cho anh.

Đến lúc thuyền được buộc chắc chắn, cô đã khỏa thân nằm trên tấm đệm ngủ, chờ đợi anh. Vẻ mù quáng lạ lùng đó vẫn còn trong đôi mắt khi anh đến với cô, đẩy chiếc quần xuống anh chìm đắm trong vòng tay cô. Anh đi vào trong cô ngay lập tức, đẩy vào sâu ngay lượt đâm đầu tiên; cô chùn mình trước cái đau, nhưng giữ anh thậm chí chặt hơn, cố gắng làm dịu bớt nỗi ham muốn mãnh liệt của anh.

Với sự thâm nhập, nỗi căng thẳng khủng khiếp trong cơ thể anh dường như vơi bớt, cơ bắp của anh thư giãn với những rung lắc tuyệt vời như thể sự tiếp xúc thân mật này với cô làm nhẹ đi vài nỗi đau bên trong không thể chịu được.

Nhẹ nhàng cô vuốt ve vai và cổ anh, trượt những ngón tay bên dưới mái tóc đen của anh. Sau một lúc, anh nới lỏng trọng lượng mình lên trên khuỷu tay. Đôi mắt màu xanh rất tối. Anh lướt những nụ hôn chậm rãi, ấm áp, khuây khỏa ngang qua miệng cô, cổ cô, và rồi, với sự dịu dàng da diết, anh bắt đầu làm tình với cô.

Họ nấn ná trong cái nóng ban trưa, say sưa trong sự gần gũi tế nhị. Tất cả những cuộc làm tình nóng bỏng trước kia chỉ chuẩn bị họ cho điều này, cho trạng thái ngất ngây chậm rãi, cái trạng thái đã bắt giữ họ trong vòng kìm tỏa của nó, không để họ rời đi. Các giác quan của cô gần như đẩy lên cao đến nhức nhối. Từng cái chạm nhẹ vào làn da cô làm cô rên rỉ với khoái cảm; anh uể oải liếm núm vú cô, và tiếng kêu hoang dại, căng thẳng của cô làm cho lũ chim đập cánh bay lên trời trong hoảng loạn. Thời gian không còn ý nghĩa gì. Cô muốn rằng khoảnh khắc này không bao giờ chấm dứt.

Nhưng nó kết thúc. Nó phải thế; nó quá mãnh liệt để kéo dài được lâu. Sau đó, anh nằm xuống bên cạnh cô, thoải mái và buồn ngủ, bàn tay anh lơ đãng xoa trên bụng cô như thể, cô nhăn nhở nghĩ, cô là một con cá sấu châu Mỹ được dỗ dành vào giấc ngủ.

Cô không muốn nói chuyện, không muốn hỏi tại sao. Cô sợ rằng mình sẽ khóc nếu làm thế. Xúc cảm căng lên trong ngực cô cho tới khi thật khó để thở. Cô yêu anh quá nhiều.

Cô cho rằng có lẽ họ ngủ gà gật, một trong những quãng thời gian chìm sâu trong vô thức từ lúc cô tỉnh dậy, cô cảm giác thời gian như ngừng trôi, mặc dù cô biết nó có. Mặt trời trượt khỏi vị trí cao nhất trên đường đi của nó, những tia thiêu đốt chiếu xiên góc xuống tận bên dưới mái che. Ben cựa quậy và duỗi dài cơ thể, rồi co đầu gối lại, kéo quần anh lên.

Cô mong chờ một trong những lời bình luận trêu chọc tục tĩu của anh, hay ít nhất là một vẻ tự mãn nhất định, nhưng biểu hiện của anh, dù lúc này có thư giãn, vẫn còn u ám. Anh nâng cô dậy cực kỳ dễ dàng bằng sức mạnh của mình và ghì chặt cô trong vòng tay, tựa má anh lên đỉnh đầu cô. Rồi anh hôn cô, mạnh bạo, và anh cất tiếng, "Hãy mặc đồ vào trước khi ai đó đến đây."

"Chúng ta chưa gặp ai cả kể từ lúc ta đi qua cái lán đó, và ta chưa nhìn thấy cái thuyền nào khác cả ngày nay."

Bây giờ điệu cười toe toét quen thuộc một lần nữa được trưng ra.

"Anh cho rằng em có tính thích phô trương, đi lại nghênh ngang theo cái cách em làm trước mặt những người Yanomami."

Cô cười vỡ bụng. "Đó là ý kiến của anh thôi."

"Yeah, nhưng anh nghĩ em nên mặc áo lót vào."

"Cũng cần phải tắm nữa."

Cô mặc đồ trong khi họ nói đùa qua lại, rồi họ quyết định mình thấy đói. Cô làm một món cá hầm

nhanh, đơn giản là khuấy các nguyên liệu đóng hộp với nhau rồi mang hỗn hợp đun sôi. Cảm giác thèm ăn của họ dễ dàng được thỏa mãn những ngày này, vì họ đã làm quen với thực đơn cách quãng và đơn giản. Có lẽ một bữa ăn nhà hàng đầy đủ sẽ khiến họ phát bệnh mất. Dạ dày của họ sẽ phải tập lại cho quen với nền văn minh nữa.

Ben khởi động động cơ và lùi thuyền khỏi bờ, cẩn thận quay mũi và bắt đầu cho thuyền chạy không tải ra khỏi cái vũng, tham gia vào dòng chảy. Anh nhìn thấy một chiếc thuyền khác chạy xuôi xuống hạ lưu, rồi vào số nên nó có thể vượt lên trước họ.

Jillian nhìn chăm chú vào con thuyền đang đi tới, che mắt bằng đôi bàn tay.

“Bề ngoài con thuyền đó giống thuyền của ta,” cô cất tiếng. “Nó có vẻ là con thuyền kia.” Cô nheo mắt và tập trung vào người lái tàu, chú ý tới bờ vai đồ sộ và cái đầu quá bé. “Dutra!” cô thở hổn hển, nỗi khiếp sợ trộn lẫn hoài nghi.

Ben đẩy cần số lên trước hết mức, con thuyền lao tới, động cơ gầm rú. Cùng lúc đó, hắn Dutra đã nhận ra người mà hắn đang vượt lên trước vì hắn cũng đẩy cần số lên.

“Nằm xuống,” Ben nói tự động. “Và trượt khẩu súng lục lên đây cho anh.”

Chết tiệt, anh hầu như không bao giờ để khẩu súng đó ở ngoài tầm với bất cứ khi nào anh ở trên sông, nhưng lần này là một trong những lần hiếm hoi đó. Giận dữ, anh ước có một khẩu súng trường.

Dutra nổ súng, nhưng hắn ở quá xa để ngắm chính xác nên viên đạn bay qua đầu.

Jillian có được khẩu súng lục của Ben, cô bò bằng cả bàn tay và đầu gối, nép cẩn thận bên dưới một thành tàu, ra khỏi tầm mắt, cho tới khi cô có thể với lên đặt nó vào tay đang dang rộng của Ben.

“Quay lại. Hắn bắn anh, vì anh là người duy nhất hắn nhìn thấy.”

“Thì anh cũng cúi xuống đi, đồ ngốc,” cô ngắt lời, giật mạnh quần anh.

Những con thuyền đang lao về phía trước tại một khúc cua với toàn bộ sức mạnh. Ben đột ngột quay bánh lái về bên phải, hy vọng tiết kiệm được mấy giây quý giá, chỉ nếu họ không bị mắc cạn vào một trong rất nhiều gốc cây gãy ngang ở lòng sông. Hành động đó đã làm Jillian mất thăng bằng, cô lăn tròn về phía đống hộp đựng hàng. Dutra nổ súng lần nữa, lần này viên đạn làm vỡ từng mảnh lan can gỗ.

Ben nâng súng lên và bắn, nhưng Dutra né sang một bên. Ben bắn một lần nữa, nhanh chóng điều chỉnh mục tiêu của mình. Hoàn toàn là may mắn nếu anh bắn trúng thứ gì đó với cả hai thứ là đích đến và bục đứng bắn cứ nảy lên trên mặt nước như ngựa chưa thuần, nhưng anh có thể cản lại Dutra.

Jillian đánh vật với đầu gối. Hai viên đạn xuyên qua thành bên bằng gỗ của con thuyền, cô lật nhào sõng soài trên boong.

Ben bắn trả, tiếng súng nổ giòn giã trên mặt nước. Mùi khó chịu của thuốc súng giạt vào lỗ mũi cô.

Họ lắc lư trên dòng nước chỉ hai mươi yard phía trước Dutra. Ben hạ xuống trên một đầu gối, quay mặt lại phía đuôi thuyền đã bị mở rộng trừ cái toa lét đang chiếm một khoảng không gian giống như một bốt điện thoại. Dutra ở ngay phía sau họ, con thuyền quá gần, nó ở giữa vệt sóng tạo bởi hai chân vịt thuyền của họ và đang bắt kịp họ trong làn nước lặng. Ben bắn và trúng vào bánh lái, nhưng Dutra cúi xuống được.

Ben nhìn về phía trước vừa kịp lách quanh một khúc gỗ lớn, Dutra, đang theo sau giữa làn nước của chân vịt, có thời gian dễ dàng hơn đẩy khúc gỗ ra xa khỏi hắn. Hắn kéo cần số lại gần hơn.

Ben chửi thề giận dữ. Anh không thể lái thuyền ở tốc độ cao cùng lúc bắn qua lại Dutra phía sau. Anh hẳn là tên khốn trước khi một viên đạn may mắn găm vào giữa lưng anh, và Jillian bị bỏ lại một mình đối mặt với Dutra.

"Jillian, em sẽ phải lái thuyền! Em làm được không?"

Không hề do dự, cô bò về phía trước.

"Cẩn thận đấy!" cô hét vượt lên tiếng gầm của động cơ.

"Em cẩn thận! Cúi thấp xuống nhiều nhất có thể, và tránh sang bên để em không nằm trong tầm ngắm trực tiếp của hắn."

Cô làm như anh bảo, né sang bên với một bàn tay đặt trên bánh lái, đầu cô nâng lên chỉ vừa đủ ló qua mũi thuyền. Ben nhanh chóng bò lại đuôi thuyền, nấp mình đằng sau hình bao của buồng vệ sinh.

Một phát súng khiến anh nằm ẹp trên bụng, anh cảm thấy con thuyền rung lắc bên dưới. Anh dướn người trên đầu gối rồi nổ ba phát nhanh gọn.

Dutra hét lên và ngã sang một bên, nhưng bản năng mách bảo Ben rằng đó không phải một cú đánh cừ khôi. Anh chỉ làm trầy da hắn. Anh đợi, thần kinh căng thẳng, sẵn sàng sau vài giây khi Dutra xuất hiện trở lại, cánh tay hắn dang rộng và vững vàng, họng súng lóe sáng. Ben nổ súng đồng thời. Dutra hét lên lần nữa, giữ lấy vai hắn và sụp xuống dưới.

Con thuyền rung lắc dữ dội, nhịp của động cơ bị kẹt lại. Hắn tên khốn đã bắn vào động cơ thay vì họ! Con thuyền kia đang tới, cần số dừng lại phía trước, bánh lái được giữ chặt nên nó không đổi hướng.

"Giữ chặt!" Ben gầm lên, lao mình về phía trước. "Hắn đang đâm vào chúng ta!"

Jillian ném cái nhìn điên cuồng qua vai, cảm thấy bánh lái đang cố gắng tách rời tay phanh khi mô tơ rú lên rồi dừng lại với tiếng kim loại mài vào nhau. Tuyệt vọng, cô kéo bánh lái hết sức mình, cố gắng tránh khỏi đường lao của Dutra. Chậm chạp con thuyền lắc lư sang bên, và gần như ngay lập tức con thuyền kia đâm sầm vào họ. Cô bị đánh bật, ngã sõng soài, đầu cô va mạnh vào mạn thuyền. Cô nhìn thấy Ben túm lấy một cái cột đỡ mái vào giây cuối cùng, đó là tất cả bảo vệ anh khỏi rơi xuống nước.

Cô đã quay thuyền vừa đủ nên đó không phải vụ va chạm trực diện. Con thuyền kia cày vào họ từ phía sau bên phải, họ bị tròng chành dữ dội. Đuôi thuyền Dutra lao về phía trước, mô tơ vẫn khuấy nước, vẫn chạy. Mũi con thuyền kia và đuôi thuyền họ mắc vào nhau lỏng lẻo, sự kết hợp của hai thuyền như hai khối đất sét mắc kẹt vào nhau. Áp lực đập vỡ tan bánh lái và cần số của thuyền thứ hai, động cơ chết hẳn

Đột nhiên im lặng bao trùm, quá kiệt sức, nó khiến cô nhận ra rằng vụ va chạm ầm ĩ thế nào. Sững sờ, cô cố gắng bò dậy, mọi thứ đang nổi bập bềnh xung quanh cô, cô trùng mình trên đầu gối.

Tất cả hàng hóa nằm rải rác trên sàn. Ben đánh rơi khẩu súng lục trong lúc va chạm, may mắn là nó không đi xuống nước. Anh chộp nó lên, xoay về phía đuôi thuyền, từng cơ bắp căng thẳng.

"Em không sao chứ?" anh hỏi ngắn gọn.

"Vâng," cô lên tiếng, mặc dù cô không chắc. Cô sẽ chế ngự được.

Anh gắng sức hướng về phía sau con thuyền, nơi con thuyền kia đã đè lên, phá tan nó thành từng mảnh. Nước đen bắt đầu đùn lên trên sàn tàu phía mũi. Cả hai con thuyền đang đánh cược với mặt nước.

“Lấy bè và thổi phồng nó lên,” anh gọi qua vai mình.

Cô chiến đấu hết mình với cơn chóng mặt, trườn ngang sàn thuyền bị nghiêng hướng về cái bè. Có vẻ mức độ nghiêng tăng lên gần như từng giây. Nhiều nhất, họ chỉ có vài phút để rời khỏi con thuyền.

Nước ngập trên bốt của Ben. Anh đẩy một phần mũi tàu nát bét sang bên. Dutra đâu rồi? Nếu hắn ở trên mũi thuyền, ắt hẳn hắn đã chết vì toàn bộ mũi tàu đã tung ra từng mảnh. Hắn đã bị dính đạn, hai lần. Có một mẩu gỗ với máu bám trên nó. Nhưng không thấy Dutra đâu, hắn còn sống hay đã chết. Không dấu hiệu của chuyển động, không âm thanh nào khác hơn là tiếng cót két của gỗ khi con thuyền dâng lên hạ xuống trên sóng nước.

Cú va chạm có thể đã thổi bay hắn xuống nước. Nếu hắn ngất đi thì lúc này hắn đã chết. Liệu hắn có thể lên được bờ, không chắc được, trong một khoảng thời gian ngắn đó? Ben nhìn chăm chú lên bờ, quan sát một cành lá dương xỉ lúc lắc với một lực khá nhẹ nhưng vẫn hơn nó nên là, dấu hiệu chỉ ra có cái gì đó lướt đi bên dưới. Nhưng mọi vật có vẻ bình thường; mấy con bướm bay qua bay lại không hề bị xáo động.

Anh quay lại với đống hư nát, cả hai con thuyền đã bị phá tan tành, có một phần còn mắc lại với nhau, không có khả năng tiếp tục tìm kiếm trong vài phút trước khi toàn bộ thứ này chìm xuống. Anh biết có khả năng là Dutra đang bám vào những mảnh vụn ở phía bên kia, anh đơn giản là không có thời gian để tìm hiểu. Họ phải làm phồng cái bè, chất đồ xuống và thoát khỏi con thuyền.

Giờ nước tới nửa bắp chân. Anh lội bì bõm trên sàn thuyền bị dốc nghiêng, tới vị trí Jillian đã kéo được cái bè ra, đặt ở mũi thuyền nơi cô có đủ chỗ để thổi phồng nó. Có một cái hộp điều áp gắn bên cạnh thuyền dùng cho mục đích này; cô không làm ướt cái hộp, kéo nó về phía trước, cũng như vậy, cô gắn miệng vòi vào cái bè.

Ben giúp cô giữ chắc cái bè rồi cô mở van. Không khí phun vào bè với một tiếng rít dữ dội, làm đầy nó đạt kích thước yêu cầu chưa đến ba mươi giây. Nó đủ rộng dành cho sáu người, và tất cả việc họ phải làm là bám chặt vào nó. Vội vàng cô khóa van còn Ben đóng nút. Nhanh chóng anh cuộn sợi dây vài vòng quanh cột đỡ mái và đẩy bè xuống nước.

“Lên đi,” anh nói, và Jillian bò qua lan can, nhảy xuống bè.

Ben đưa cô khẩu súng lục. “Nhìn kỹ nhé,” anh nói. “Anh không tìm thấy Dutra. Hắn có lẽ đã chết chìm rồi, nhưng chúng ta không biết chắc.”

Cô gật đầu, giữ cái bè ở gần con thuyền bằng tay trái bám trên lan can, trong khi khẩu súng nằm trong tay phải.

Ben chộp lấy ba lô của mình, quăng xuống bè. Anh chắc như địa ngục rằng sẽ không để viên kim cương ở lại và họ cũng cần cái lều nữa. Anh đưa một mô tơ nhỏ gắn bên ngoài cho cô qua lan can. Nó nặng tới bốn mươi pound *(18kg)* nhưng cô xoay sở cầm được mà không đánh rơi khẩu súng. Chết tiệt, phụ nữ kiểu gì thế! Anh lấy những bình xăng, nạp chúng, rồi bắt đầu túm lấy mấy hộp đồ dùng, ném nó qua lan can, trong khi Jillian đặt mô tơ vào cái giá được làm ra để giữ nó.

Con thuyền tròng chành, nghiêng mạnh. “Đủ rồi,” cô nói. “Đi thôi.”

“Mái chèo,” anh nói, và ném chúng lên bè.

Cô ném cho anh ánh nhìn giận dữ. “Mái chèo và mô tơ nên là những thứ đầu tiên. Giờ xuống thôi.”

Nghĩ là mình tốt hơn là nên vâng lời, anh vung chân qua lan can, trượt xuống bè.

Nhanh chóng, anh di chuyển tới phía đuôi bè, xếp các bình xăng gần vị trí mô tơ, ép quả bóp để bơm xăng. Qua vai mình, anh nói, "Lấy đạn mới trong ba lô của anh. Khẩu súng gần như trống rỗng."

Jillian di chuyển thận trọng tới cái ba lô để không làm lắc lư bè.

"Trong ngăn túi phía trước, cái được đóng chặt bằng miếng dính Velcro," anh hướng dẫn. Cầu nguyện, anh kéo dây curoa và mô tơ kêu bật lên. Anh kéo lần nữa, ba lần cử động mau lẹ, mô tơ nhỏ bắt lửa, rồi ổn định trong nhịp kêu đều đều.

Jillian tìm thấy hộp đạn và đưa một hộp ra ngoài, nhưng những ngón tay dò dẫm của cô cảm giác thứ gì đó kỳ lạ trong ngăn giữa.

Ùng ục, hai con thuyền vỡ tan từng mạnh, chìm sâu vào dòng nước. Ben đẩy họ ra xa, dùng tay bánh lái hướng cái bè ra một khoảng cách an toàn. Khi họ tránh xa, anh nhìn bao quát cẩn thận những mảnh vỡ, nhưng vẫn không có dấu hiệu của Dutra. Anh xoay quanh con thuyền một vòng trọn vẹn mà vẫn không có kết quả. Có lẽ Dutra đã ở đáy sông, sẵn sàng trở thành một phần của chuỗi thức ăn.

Anh ổn định bên cạnh tay bánh lái, ý nghĩ sẵn sàng quay về những việc vặt là làm cách nào họ xuôi dòng về Manaus trên con sông lớn này bằng một cái bè.

Jillian đang dò tìm trong ba lô của anh. Anh cắn môi giữ lại một lời nguyền rủa khi, với biểu hiện bối rối cô lôi ra thứ gì đó được gói trong chiếc khăn tay. Miếng vải rơi xuống, rồi mặt trời bị bắt giữ và phân tán thành hàng nghìn tia đỏ máu.

Cô chiếu ánh mắt sững sờ tới anh. "Nó là viên Nữ hoàng," cô thốt lên. "Anh đã tìm thấy."

Chương 21

“Tại sao anh không kể với em?” cô lắp bắp. “Sẽ là khôn ngoan khi anh giấu mọi người nhưng tại sao anh không nói với em?”

Nhanh chóng anh giảm công suất về không, chốt tay bánh lái lại. Cô vẫn ngồi đó, giữ viên kim cương trong lòng. Ngay cả khi hình dạng của nó có thô kệch, nó vẫn thật rực rỡ. Kích thước của nó vẫn còn làm anh choáng váng, nên hiển nhiên Jillian thấy kinh ngạc vì tất cả cô có thể làm là nhìn chằm chằm vào nó.

Di chuyển rất nhanh, anh lấy lại khẩu súng lục và số đạn thừa, nhét vũ khí vào thắt lưng còn đạn vào trong ngăn túi. Rồi anh cầm viên kim cương từ đôi tay không có ý chống lại của cô, gói nó lại trong chiếc khăn tay trước khi đặt nó một lần nữa vào trong ba lô. Vẫn không nói gì, anh mang ba lô theo khi anh quay về tay bánh lái và ngồi lại chỗ mình.

Jillian đâu phải bù nhìn. Còn lâu mới thế. Cô nhìn cái túi rồi đến anh, đôi mắt cô thu hẹp.

“Chuyện gì tiếp nữa đây?” cô hỏi.

“Em biết chuyện gì mà. Anh tìm thấy viên kim cương.” Anh nói dứt khoát.

“Kates nhìn thấy anh cùng với nó sáng hôm đó đúng không? Đó là lý do gã bắt đầu nổ súng.”

“Ừ.”

Anh mở van tiết lưu và họ tăng tốc độ. Tiếng ồn khiến cuộc đối thoại là không thể. Jillian ngồi trên mũi bè, gió quất vào mái tóc, cô lặng lẽ ngắm nhìn dòng sông một lúc lâu. Ben bắt đầu hy vọng cô sẽ bỏ mặc chuyện này đủ tốt, nhưng rồi cô cựa quậy và chuyển tới ngồi gần vừa đủ để anh nghe thấy cô.

“Em phải để lại máy ảnh và toàn bộ ghi chép của mình phía sau,” cô lên tiếng. “Em không có bằng chứng về thành phố Đá hay Anzar. Viên kim cương là một cách thuyết phục mọi người rằng Anzar thực sự tồn tại. Nó sẽ thu hút sự chú ý của họ, buộc họ lắng nghe em. Họ sẽ cử một đoàn thám hiểm khác, ít nhất là thế, Cha sẽ được minh oan. Và rất có thể em tìm lại được thi hài của Rick.”

“Anh sẽ đưa em quay lại,” anh nói vẻ sốt ruột. “Em không cần viên kim cương để chứng tỏ cái gì hết.”

Cô chỉ nhìn anh, đôi mắt màu lục ấy không hề chớp.

“Và em cho rằng anh sẽ tài trợ cho chuyến đi.”

“Đúng.” Anh hất mạnh đầu về phía ba lô. “Anh sẽ có rất nhiều tiền từ thứ kia.”

“Không, cảm ơn,” cô nói. “Em sẽ không dùng thứ tiền đó.”

Cơn thịnh nộ sục sôi trong anh.

“Em có ý gì, “thứ tiền đó” là sao? Nó đâu phải là tiền xương máu. Bản thân viên kim cương chẳng chứng minh được gì hết, ngoại trừ rằng Brazil có vài viên kim cương to tổ chảng. Anh có thể dùng nó tài trợ một cuộc thám hiểm quay lại thành phố Đá mà vẫn giữ được món lời lớn. Em muốn dùng nó thuyết phục một lũ huênh hoang tự cao tự đại leo trèo trong một chuyến thám hiểm, và em cũng được lợi vì cùng lúc xóa bỏ tai tiếng cho ông bố già của em thôi. Anh có thể ngu ngốc, nhưng anh không nhìn thấy toàn bộ cái chết tiệt gì khác biệt ở đó, ngoại trừ ý kiến của anh là thông minh hơn cả!”

“Viên kim cương thuộc về người Brazil,” cô nói, “chỉ như kim tự tháp thuộc về người Ai Cập. Hay anh cho rằng là đúng với những kẻ trộm mộ lấy cắp của cải chôn trong các kim tự tháp? Để lịch sử bị hủy hoại?”

“Có một sự khác biệt mong manh ở đây, em yêu. Viên kim cương là phần ít quan trọng nhất của thành phố Đá. Ngôi đền, những bức tượng kỳ quái khỉ gió đó, bản thân thành phố, thậm chí cả cái lòng chảo chết tiệt mà mọi thứ ở trong đó - đấy mới là quan trọng, để những người như em sẽ nghiên cứu trong hàng trăm năm tới. Viên kim cương là vô nghĩa.”

“Nó là một tạo tác vô giá.”

“Tạo tác!” Anh ném cho cô cái nhìn ngờ vực. “Nó là một viên đá bóng lộn mà mọi người thích đeo như một đồ trang sức. Đặt một viên hồng ngọc vào cái hốc phía trên ngôi mộ thì nó sẽ có ý nghĩa tương tự thôi. Em nói gì về việc chúng ta làm? Ngay cả một viên hồng ngọc kích cỡ bằng một quả trứng đà điểu sẽ không đặt một vết lõm vào cái chỗ viên kim cương được bán cho.”

Khuôn mặt cô cứng như đá, không chịu thua. “Lấy nó là ăn cắp.”

“Ah, cứt thật,” anh nói đầy phẫn nộ. “Khốn kiếp, Jillian, em nghĩ rằng anh lao vào một đống những rắc rối có được cái thứ chết dẫm kia chỉ để giao lại cho kẻ nào đó không thèm nhấc một ngón tay mà lấy lại nó hả? Chúng ta đã mạo hiểm cả mạng sống của chúng ta để tìm ra nơi đó đấy.”

“Anh được trả tiền để làm chính xác cái việc anh làm,” cô chỉ ra. “Và anh không thể tìm thấy nó nếu không có em. Trên thực tế, em tìm thấy nó thay vì anh, anh không nói gì với em hóa ra đang chơi trò nhử mồi trong lúc anh lẻn ra ngoài.”

“Anh đâu trông đợi tìm thấy cái gì.”

“Tại sao không? Mọi thứ đều ở chỗ em đã nói với anh là nó ở đó.”

“Anh không giao lại viên kim cương,” anh nói lạnh nhạt. “Từ bỏ chuyện đó đi.”

“Anh định quăng em xuống sông ư?” cô mỉa mai. “Tất cả em phải làm là liên lạc với các nhà chức trách khi ta về tới Manaus.”

“Em sẽ chứng minh anh giữ nó bằng cách nào đây?” Đôi mắt màu xanh của anh lạnh tanh.

Cơn giận dữ bất lực của Jillian lắng xuống. Cô biết chính xác chuyện gì xảy ra nếu cô đi gặp nhà chức trách. Họ sẽ kiểm tra lại dữ liệu, xới lên các thông tin rằng cha cô có những kế hoạch hết sức điên rồ, và rằng cô là một mảnh vỡ từ người đàn ông già có suy nghĩ lập dị. Họ sẽ không chấp nhận cô nghiêm túc. Họ sẽ cho rằng cô tạo ra câu chuyện nhằm thu hút công chúng vào một cuộc đuổi bắt vịt trời mà, giống như tất cả các cuộc phiêu lưu của cha cô, không thực sự dẫn tới đâu.

Ben thì quá thông minh cố gắng bán viên kim cương ở Brazil. Mọi sự liên hệ của anh đều bất hợp pháp, nhưng cô đánh cược rằng viên Nữ hoàng sẽ xuất đầu lộ diện ở Antwerp *(thành phố kim cương ở Bỉ)*. Nó sẽ thu hút sự chú ý của toàn thế giới, nhưng nguồn gốc của nó mãi mãi vẫn còn trong mịt mờ, càng làm tăng thêm sự bí ẩn và giá trị cho chính nó. Và chuyện gì nếu nó kết thúc bằng việc bị cắt, bị chia nhỏ, và sắp đặt nhằm nâng cao tầm quan trọng của ai đó? Ý nghĩ viên Nữ hoàng bị chia cắt thật kinh khủng; nó là trái tim của một nền văn hóa, và nó nên được giữ nguyên vẹn.

“Ngừng hờn dỗi đi,” anh nhắc nhở. “Anh có ý như đã nói. Anh sẽ đưa em trở lại. Cái em muốn là bằng chứng về Anzar và đó là thứ em sẽ nhận được.”

Cô di chuyển rồi ngồi lại trên mũi bè, ngắm nhìn con sông. Một lần nữa khoảng cách giữa họ ngăn cản cuộc trò chuyện, nhưng giờ đây nó chọc tức anh. Anh muốn lắc cô, buộc cô nhìn ra quan điểm của anh về vấn đề này. Anh đã dùng những tri giác thông thường, còn cô lại phun ra những lời nhảm nhí duy tâm. Chết tiệt, tại sao anh không cẩn thận hơn? Anh đâu mong đợi cô bắt đầu tò mò quanh ba lô sau khi cô lấy thêm đạn chứ.

Anh cực kỳ thất vọng. Nếu anh hỏi cưới cô lúc này, cô sẽ nghĩ anh hỏi chỉ để buộc cô im lặng về viên kim cương. Anh chẳng có một chút cơ hội thuyết phục cô rằng anh thực sự muốn kết hôn với cô. Giả dụ chuyện này không đập tan mọi thứ; lần đầu tiên trong đời anh từng nghĩ tới việc kết hôn, Jillian không chỉ không tin anh mà cô có lẽ còn tát vào mặt anh nếu anh nêu ra vấn đề bây giờ.

Đúng là một ngày đáng ghét. Anh bị rượt bắn, thuyền của anh bị chìm, anh nhận ra mình muốn lấy vợ, và giờ Jillian trút giận lên anh.

Sự kiên nhẫn của anh đang dần dần trở nên yếu đi. Trên tất cả, anh không thể tống khứ cái cảm giác rằng anh nên chắc chắn Dutra đã chết. Anh muốn Jillian thoát khỏi đó, và anh cho rằng mình sẽ làm điều tương tự nếu anh phải làm lại nó một lần nữa. Bảo vệ cô là nhiệm vụ hàng đầu.

Không có một chút dấu hiệu nào của Kates. Ben không hình dung có nhiều cơ hội Kates vẫn còn sống. Gã đã phạm một sai lầm lớn là thuê Dutra, kẻ sẽ chống lại chính mẹ mình nếu có liên quan đến tiền. Kates cần tới Dutra, nhưng Dutra đâu cần Kates. Đơn giản là như thế.

Nhưng ngay cả nếu Dutra không chết, hắn đã bị thương và không có cách nào theo sau họ cả, giả sử hắn lên được bờ trong hoàn cảnh của hắn, và giả sử vết thương của hắn không bị nhiễm trùng. Ở đây, nơi vùng nhiệt đới, nhiễm trùng gần như là chắc chắn, trừ khi Dutra biết vừa đủ về các loài cây thảo dược để tự chữa cho bản thân, điều mà dường như là không thể xảy ra. Vậy tại sao anh vẫn còn lo lắng? Vì anh được trả tiền để lo lắng về những điều như thế mà.

Dutra bám vào những mảnh vỡ, để bản thân trôi dưới mặt nước khi hắn nghe tiếng chiếc bè lắc lư xung quanh. Hắn rất hoảng sợ, nghĩ về máu mình đang rỉ ra sông và thu hút các loài ăn thịt, chờ đợi từng giây phút cảm giác hàng nghìn chiếc răng sắc nhọn cắm phập vào cơ thể. Khi tiếng ồn của mô tơ giảm dần, hắn nổi hổn hển trên mặt nước, nhưng con thuyền đang chìm rất nhanh buộc hắn phải tránh xa chúng. Hắn không có sự lựa chọn nào. Hắn xé một mảnh áo sơ mi, buộc chặt nó quanh vết thương trên cánh tay phải, rồi ném mình vào dòng nước.

Hắn gần như không sử dụng được cánh tay mình, nhưng sức mạnh như thú vật của hắn đã đưa hắn vào tới bờ, hắn bò lên, kiệt sức trên mặt đất khô ráo. Hắn nằm đó dùng mọi lời nguyền hắn từng biết nguyền rủa Ben Lewis. Ngu ngốc, tại sao anh ta dừng lại giữa ban ngày, trong khi rõ ràng còn rất nhiều thời gian? Anh ta không bao giờ làm điều như thế trước đây, nhưng hôm nay anh ta đã. Có lẽ anh ta đã sử dụng ả đàn bà, kẻ dâm đãng bé nhỏ. Tại sao ả không khép chân lại cho đến tối cơ chứ?

Bởi vì rằng, Dutra không hề chuẩn bị. Cuộc đụng độ không đến theo cách hắn dự tính. Hắn ý định lợi dụng đêm tối, khi họ đang ngủ. Dễ dàng làm sao nếu chuyện xảy ra như thế. Thay vào đó, hắn là kẻ bị bất ngờ và Lewis gần như giết chết hắn.

Nhưng Dutra không chết. Và giờ hắn gặp thuận lợi vì họ nghĩ rằng hắn đã chết. Hắn cứ theo sau họ. Ngay cả nếu họ quay về Manaus trước khi hắn bắt kịp họ, kết quả vẫn tương tự.

Khi lấy lại chút sức lực, Dutra đấu tranh để đứng lên và, sau một ý nghĩ thoảng qua, quay lên thượng nguồn. Hắn đã đi qua một cái lán không quá xa phía sau. Sẽ có thức ăn, gần như chắc chắn có một con thuyền kiểu gì đó, và có lẽ cả một vũ khí.

Ben sẽ thích dùng buổi tối để hòa giải hơn, nhưng với thời gian họ đã đánh mất anh biết rằng họ không thể làm chuyện ấy ngày hôm đó. Anh đưa cái bè ra khỏi dòng nước, vào một vùng nước nông an toàn.

“Nhìn xem chúng ta sẽ ngủ một đêm nữa trong lều,” anh lên tiếng.

Đó là những lời đầu tiên anh nói kể từ khi cô chuyển lên ngồi phía mũi bè, vì cô giữ nguyên vị trí ở đó trong suốt phần còn lại của ngày. Cô không trả lời, nhưng lùi lại để những cành cây chìa ra không va vào mình khi anh thúc bè vào bờ.

Anh che giấu cái bè tốt nhất có thể, vì những kẻ buôn lậu sẽ để ý đến hai người, đặc biệt khi một trong số đó là phụ nữ, một mục tiêu dễ dàng hơn nhiều và thèm muốn hơn cả một bữa tiệc cuối năm. Họ buộc phải đi sâu vào trong, tránh xa các bụi cây sắp hàng ven bờ sông, tìm một nơi để dựng cái lều nhỏ. Ngay lập tức Jillian tháo vài đồ dùng và bắt đầu chuẩn bị một bữa ăn đơn giản.

Anh kết thúc với cái lều rồi ném cho cô cái nhìn vô cùng bực tức. Anh ngồi xổm xuống bên cạnh cô, quyết định đặt dấu chấm hết cho lối cư xử im lặng này.

“Nhìn này, em có thể dừng bĩu môi được rồi đấy. Em không phải làm thế, em đã từng nghe về việc cắt giảm sự thua thiệt của mình chưa? Em sẽ không có viên kim cương, nhưng em sẽ có mọi thứ khác em muốn: bằng chứng về Anzar và tên tuổi của cha em được rửa sạch.”

“Không, em sẽ không,” cô nói.

Lúc đầu, anh quá yên lòng vì cô thực sự nói với anh, cho anh một chút thời gian nghĩ về điều cô nói.

“Em có ý gì với câu đó?”

Cô nhún vai.

“Nghĩa là em từ chối có bất kỳ thứ gì được làm với một cuộc thám hiểm nhờ tài trợ từ việc bán viên kim cương đó. Em không thể ngăn anh khỏi làm cái điều anh muốn, nhưng em không dính dáng. Em sẽ lên máy bay và thoát khỏi anh ngay khi chúng ta về tới Manaus.”

Anh chịu đựng đủ rồi. Tâm trạng của anh đã bị chọc tức, và anh đang bám chặt lấy nó chỉ bằng một sợi chỉ mảnh nhất. Anh kẹp chặt cánh tay cô, buộc cô quay lại đối mặt mặt với mình.

“Không đời nào em dám,” anh nói, nhả ra từng lời.

“Ồ? Anh có cách nào để ngăn em đây? Bắt cóc chắc?” Giọng cô vừa giận dữ vừa chế nhạo.

“Nếu anh phải thế.”

“Em đoán anh sẽ làm thế.” Cô giật mạnh cánh tay ra. “Nhưng tốt hơn anh nên làm theo lời khuyên của chính anh và cắt giảm sự thua thiệt. Vậy tại sao anh không chỉ quên việc xoa dịu lương tâm của mình bằng một chuyến đi khác, để tiết kiệm sức lực của chính anh, bởi vì không có cách nào anh buộc em phải nhận bất kỳ thứ gì từ nó đâu.”

“Anh không xoa dịu lương tâm mình,” anh ngắt lời. “Anh nói anh sẽ có được bằng chứng cho em, thì anh sẽ làm, ngay cả nếu anh có phải kéo lê em bằng mọi cách quay trở lại đó.”

“Ồ, em cho rằng anh sẽ làm cho em nổi tiếng bất chấp em muốn hay không, và điều đó khiến mọi thứ trở nên tốt hơn chứ? Ăn cắp là ăn cắp. Chẳng có gì thay đổi hết.”

“Thế anh đang ăn trộm của cái gã khỉ gió nào hả? Người Brazil sao? Kể tên một người được hưởng lợi từ viên kim cương, thứ sẽ bị khóa lại cẩn thận trong một viện bảo tàng, thậm chí không được phép nhìn thấy vì lý do an ninh? Chín mươi phần trăm trong số họ thậm chí không được nghe về nó, và sẽ

không được trả một tí tị gì. Nếu anh đang khai thác mỏ và tìm thấy viên kim cương thì sao? Nó cũng là kim cương đấy, nhưng mọi chuyện sẽ đúng đắn khi anh giữ nó phải không? Tìm được thì giữ được, thế thôi?"

Anh đang la hét. Anh không bao giờ điên tiết hơn trong đời.

"Anh đang ăn cắp của lịch sử."

"Nhảm nhí! Em có thể đặt từng mảnh kính chết dẫm vào vị trí của nó, và lịch sử về Anzar sẽ chính xác tương tự thế!"

"Nhưng nó không phải là mảnh kính, nó là viên Nữ hoàng. Em đã được giáo dục cả cuộc đời phải tôn trọng quá khứ, quý trọng từng chút một lịch sử mà chúng ta tìm thấy bởi vì nó là quá khứ của tất cả chúng ta, chúng ta là ai và làm thế nào chúng ta tồn tại đến ngày nay. Em phải buộc bản thân thức nhiều đêm hơn anh có thể tưởng tượng, với một khẩu súng trong tay, đứng canh gác địa điểm khai quật, bảo vệ nó khỏi những kẻ hôi rác thối. Anh nghĩ rằng em sẽ biến thành một trong những kẻ hôi rác thối bây giờ sao?"

Anh không nhận ra mình đang ở bất cứ nơi đâu. Anh cảm giác như thể mình đang đập đầu vào bức tường gạch. Nếu Chúa từng tạo ra một phụ nữ ương ngạnh hơn, anh không bao giờ muốn gặp cô ấy. Cô gái này đang khiến anh phát điên.

Anh thức suốt đêm. Anh đã nói ra tất cả điều anh phải nói. Để cô suy nghĩ về nó, rồi cuối cùng tâm trạng bình thường của cô sẽ quay lại. Cô muốn minh oan cho cha mình và anh đã đem lại cho cô một cơ hội làm thế. Cô sẽ chấp nhận cái gì đó hơn là chẳng có gì.

Im lặng hoàn toàn bao trùm giữa họ suốt phần còn lại của đêm tối. Khi họ ăn xong và thu dọn đồ, anh ra dấu về cái lều bằng một cử chỉ tay cộc căn, cô bò vào trong mà không nói một lời. Thật là khó khăn trong một cái lều bé như thế, nhưng cô xoay sở không chạm vào anh. So với mọi thứ xảy ra trong ngày, chuyện đó làm anh tức điên hơn tất cả.

Ngày hôm sau bắt đầu theo cùng kiểu y như thế. Như thể cô đã xóa anh khỏi tâm trí mình, như thể anh không hề tồn tại, hay ít nhất không chú ý nữa trừ khi anh nói chuyện với cô và thu hút được một chút sự chú ý của cô - đúng là như vậy sự chú ý ngắn ngủi. Nó chỉ kéo dài vừa đủ để cô trả lời, vài từ cần thiết. Thái độ của cô chỉ ra rằng rõ ràng cô thấy phiền phải trả lời, vì lịch sự cô buộc phải làm thế thôi.

Anh thấy rằng giữ chiếc bè trôi chậm hơn sẽ kéo dài thời gian cô phải ở cùng anh. Sẽ cho tâm trạng bình thường của cô nhiều thời gian hơn để hồi lại. Anh hy vọng cô có thể chịu đựng được sự kéo dài đó, vì anh không nhận ra khó khăn thế nào khi anh phải kiềm chế bản thân mình. Thái độ xa lánh cố tình của cô đã làm tổn thương anh. Cô là của anh; anh sẽ không bao giờ để cô rời xa. Anh sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giữ cô lại, bao gồm cả việc bắt cóc như cô đã gợi ý châm chọc. Nếu cô nghĩ anh sẽ dừng lại trừ chuyện đó, thì cô hẳn không biết tí gì về người đàn ông của mình.

Đó là tận cùng của giới hạn. Cô là của anh và anh là của cô. Cô dám từ chối điều đó thế nào đây? Sao cô dám chủ tâm cố gắng phá hủy mối ràng buộc giữa họ? Anh sẽ bị nguyền rủa nếu anh để chuyện đó xảy ra.

Vẫn còn nhiều ánh nắng ban ngày khi họ tới cái xóm nhỏ đầu tiên. Đó là một điểm trao đổi hàng hóa xiêu vẹo, mặc dù có điện, nhờ sự giúp đỡ của một máy phát. Đám trẻ con đang nô đùa khi anh thận trọng cho chiếc bè cập vào bến thuyền đổ nát. Có khoảng mười lăm cái lán và một cái được xây lớn hơn, vừa đủ để được gọi là nhà, mặc dù bề ngoài của nó không khá hơn nhiều lắm so với những cái lán. Không có một cửa sổ bằng kính nào ở xóm nhỏ; tất cả mái, kể cả của 'ngôi nhà lớn', đều bằng rơm.

“Tại sao chúng ta dừng lại?”

Jillian hỏi, phá hỏng quy tắc của cô là không lên tiếng trừ khi anh nói trước.

“Nếu họ có một chỗ cho ta ngủ, chúng ta sẽ an toàn hơn ở đây. Quá nhiều kẻ buôn lậu trên đoạn sông này để chúng ta gặp rủi ro mà chúng ta không muốn.”

Giọng anh cụt lủn. Anh giận cô y như cô giận anh.

Vài đứa trẻ đang huyên thuyên, vài đứa đứng phía sau với một chút e dè. Những người lớn hơn cũng tò mò, nhưng ít thân thiện, đang quan sát từ ngưỡng cửa hay những cửa sổ hé mở của những ngôi nhà bé nhỏ, tồi tàn. Một người phụ nữ lớn tuổi cao, hốc hác bước ra từ ngôi nhà lớn và sải bước xuống bến thuyền. Bà ta mặc quần và một cái áo sơ mi không tay buông tự do ngoài cạp quần. Một cái mũ rơm rách tả tơi bảo vệ đầu bà khỏi nắng, và một điếu xì gà nhỏ ngụ tại khóe miệng.

“Các người là ai?” bà ta hỏi bằng một giọng cộc cằn, trầm như giọng đàn ông.

“Ben Lewis. Đây là Jillian Sherwood. Thuyền của chúng tôi chìm ngày hôm qua và chúng tôi phải dùng bè.”

Người phụ nữ già nhún vai. “Các người may mắn có thuyền và bè. Các người muốn gì ở đây?”

“Một nơi để ngủ, không gì khác. Xóm nhỏ này an toàn hơn trên bờ sông. Chúng tôi có thức ăn; chúng tôi sẽ không xin mọi người.”

Người phụ nữ già nhìn anh từ đầu tới chân. Anh không mặc áo sợ mi, vì anh như thế khi con thuyền bị chìm. Hiển nhiên thân hình cường tráng của anh nhận được sự đồng tình của bà, vì bà mỉm cười. Thật là bối rối, giống như chứng kiến một hành động chống lại tự nhiên.

“Tôi là Maria Sayad. Đây là điểm buôn bán của tôi. Không có phòng thừa, nhưng có nhiều võng dư. Các người được chào đón ngủ trên hiên nhà tôi.”

“Cảm ơn, Senhora Sayad.”

Rõ ràng bà ta chưa chấm dứt sự độ lượng.

“Các người sẽ ăn cùng tôi. Không ai qua đây cả tuần nay, và tôi muốn ngắm vài khuôn mặt lạ.”

“Cảm ơn, senhora,” anh nói lần nữa.

Senhora khiến Jillan nghĩ về những nền văn hóa La tinh; bữa tối không bắt đầu cho tới tận chín hay mười giờ và kéo dài vài tiếng đồng hồ, ngay cả chỉ có ba món ăn đơn giản. Ngôi nhà lớn có điện, mặc dù bóng đèn công suất rất thấp đến nỗi những đèn dầu có thể làm tốt bằng. Một cái quạt trần quay uể oải trên đầu.

Jillian gặp khó khăn để thức. Cô đã lịch sự tham gia cuộc trò chuyện và cố ngăn chặn những cái ngáp, nhưng khi đồng hồ nhích dần về nửa đêm, nó trở nên khó khăn hơn để theo cùng cuộc nói chuyện. Ben có vẻ hoàn toàn bình thường, nói chuyện với senhora dễ dàng như thể anh biết bà nhiều năm rồi. Jillian không tin anh thường gặp rắc rối trong việc quyến rũ một người phụ nữ.

Cả ngày Jillian chìm đắm trong suy tư. Tổn thương do Ben đã quá nhẫn tâm phá hủy những giấc mơ của cô, rồi lại mong đợi cô đi cùng kế hoạch của anh, là quá to lớn đến nỗi cô buộc nó trở lại trong ý thức. Nếu cô dừng lại ở nó, nó sẽ phá hủy cô. Thay vào đó cô buộc bản thân đối diện với thực tế. Cô

luôn luôn biết rằng chuyến đi này chỉ có thể kết thúc theo một cách, cùng với sự quay lại của cô về Mỹ. Cho dù họ chia tay trong hoàn cảnh tốt hay xấu đều không ảnh hưởng tới kết quả.

Chỉ một chi tiết vẫn chưa được định đoạt là chuyện gì xảy đến với viên Nữ hoàng. Ben đã có những dự định, nhưng cô không đồng ý với chúng và cô sẽ không đứng đó để anh hoàn thành. Cô đã nghĩ nát óc cả ngày nay, cố gắng tìm ra cách cô có thể lấy lại viên kim cương, chuồn khỏi Ben, quay về Manaus cùng với viên Nữ hoàng. Không kế hoạch cụ thể nào được nảy ra. Anh giữ ba lô bên mình và không bao giờ để cô một mình với nó. Cô sẽ tỉnh táo và chộp bất cứ cơ hội nào xuất hiện. Cô có thể thất bại, nhưng không thể không cố gắng.

Đã là quá nửa đêm khi senhora đứng dậy và chúc họ ngủ ngon. Với vẻ biết ơn, Jillian đi cùng Ben ra hàng hiên rộng mở, nơi có hai cái võng được mắc sẵn. Cô lún sâu vào một cái với tiếng thở dài mệt mỏi, đôi mắt nhắm lại.

Ben thu xếp cho bản thân trong cái còn lại, nhưng anh nằm thao thức một lúc lâu, nhìn chằm chằm vào đêm tối. Anh muốn cô. Anh biết tốt hơn ngay cả đề xuất rằng họ làm tình; không có một lời trêu đùa chọc ghẹo mà anh yêu thích, cũng như không có lời gợi ý nào chỉ ra cô đã mủi lòng một chút xíu. Nhưng cơn giận dữ không làm mờ đi nỗi khao khát, cũng như nhu cầu cần giữ cô trong vòng tay anh để biết rằng cô thuộc về anh.

Cuối cùng anh cũng ngủ được. Một cơn bão đánh thức anh dậy sau vài tiếng đồng hồ, sấm nổ đùng đùng và tia chớp nhì nhằng giữa các đám mây dày. Senhora cho anh mượn một cái áo sơ mi để mặc, nên cơn gió mát giúp anh dễ chịu. Jillian cử động không ngừng, lấy tay ôm lấy cơ thể trong giấc ngủ khi cô bắt đầu ngâm lạnh. Mưa quét xuống xóm nhỏ như những bức màn bạc khổng lồ, được rọi sáng nhờ những tia chớp liên tục.

Bên dưới mép sông, một dáng người đồ sồ di chuyển lặng lẽ lên bến thuyền. Hắn đã nhìn thấy cái bè nên tiếp tục xuôi dòng, sụp thấp xuống trong cái thuyền ăn trộm để bản thân trông nhỏ hơn. Hắn cũng trộm được một cái mũ rơm vành rộng, nó giúp hắn cải trang bản thân. Không ai chú ý tí gì tới hắn.

Trong vài giờ yên lặng sau nửa đêm, hắn đã quay lại xóm nhỏ. Cơn mưa bắt đầu, càng ngụy trang tốt hơn cho bất kỳ tiếng động nào hắn có thể gây ra. Đầu tiên, hắn lục soát cái bè, nhưng chẳng có gì ở đó ngoài vài cái hộp đồ. Hắn không mong chờ viên kim cương ở đó, nhưng dù thế nào hắn cứ lục tìm, không muốn bỏ qua bất kỳ thứ gì. Hắn sẽ mang hộp đồ theo; sau đêm nay, Lewis sẽ không cần chúng nữa.

Lewis và ả đàn bà sẽ ở trên nhà. Con dao rựa trong tay hắn lấp lóe nước khi Dutra đi xuyên màn mưa, âm thầm lượn quanh ngôi nhà, tìm kiếm mục tiêu.

Jillian run rẩy trong không khí ẩm ướt, lạnh lẽo, nên Ben nhảy ra khỏi võng. Anh bắt đầu cởi cúc áo, ý định đắp lên người cô. Vài tiếng động yếu ớt, mà có lẽ là do bản năng, khiến anh nhìn lên khi một hình dáng như con bò đực xoay quanh bóng của hiên nhà, yên lặng kỳ quái, con dao rựa vung lên cao. Jillian mắc kẹt giữa anh và Dutra. Ben gào lên, một âm thanh nguyên thủy của nỗi sợ hãi và cơn thịnh nộ, rồi kịch liệt kéo cô ra khỏi võng ngay khi anh quăng mình ra sau quờ quạng khẩu súng lục.

Anh điều khiển để chộp lấy nó nhưng anh mất thăng bằng; ngã sang một bên võng của mình. Lờ đi Jillian, Dutra lao qua cái võng đang lắc lư kinh khủng và cơ thể sõng soài của cô, hắn cười nhe răng với sự thích thú độc địa khi hắn chém xuống Ben. Ben cuộn người sang bên nên lưỡi dao chém qua cái võng, cắt nó đứt mất một nửa và đánh ngã anh xuống nền. Khi anh ngã, anh dùng đôi chân cử động mạnh, va vào đầu gối Dutra, khiến hắn lảo đảo sang bên nhưng không làm hắn ngã.

Cú ngã làm chấn động vai Ben, khiến anh đánh rơi khẩu súng. Anh vồ lấy nó đưa lên, biết rằng vài giây quý giá đã đánh mất. Dutra lấy lại tư thế, xông tới, lưỡi dao giơ cao.

Ben đứng dậy quỳ trên một gối. Jillian đang vật lộn với đôi chân bên cạnh anh.

“Chạy đi!” anh gào lên khi đẩy cô. Rồi anh không còn thời gian nữa. Dutra vung dao lên, và Ben phóng bản thân, hướng về vòng cung phát sáng, đâm mạnh vai mình vào bụng gã đàn ông đồng thời kẹp chặt bàn tay trái của anh quanh bàn tay cầm dao của Dutra, khóa chặt cánh tay hắn để hắn không thể vung dao lần nữa. Dutra bùng nổ từ cú va chạm mạnh, nhưng hắn có sức mạnh của một con bò đực. Mùi của hắn rất dễ nhận thấy và hôi hám. Ben cố gắng xoay khẩu súng lục lại, nhưng Dutra nhìn thấy nó và túm lấy bàn tay Ben, giữ nó tránh xa.

Họ bị khóa vào nhau trong trận đấu sinh tử. Kẻ chiến thắng là kẻ có thể giải phóng vũ khí của mình trước tiên.

Dutra là một võ sĩ quyền anh được làm quen với từng ngón nghề. Hắn biết tốt hơn là cuộn ngược lại, ném Lewis qua đầu hắn, vì chỉ như thế hắn có thể xoay sở giật lấy khẩu súng lục từ bàn tay nắm chặt của Lewis cùng lúc, thủ đoạn đó sẽ cho tên khốn cả thời gian lẫn không gian sử dụng nó.

Hắn đóng sầm Ben vào một trong những cái cột gỗ đỡ mái hiên rơm. Cái cạnh sắc, chưa được bào trơn của cột gỗ thúc vào lưng Ben. Cái đầu nhọn, nhỏ của Dutra giội tới, cố gắng đập tan mặt Ben. Ben giật mạnh đầu mình ra sau và gắng sức chống lại cái cột, dùng lực đòn bẩy khi anh móc chân mình quanh mắt cá chân Dutra rồi giật mạnh thình lình. Dutra không tách anh ra, rồi cả hai lăn ra ngoài trời mưa.

Jillian đấu tranh với đôi chân lần nữa. Nhìn thấy Dutra, nghe thấy người đàn ông cô yêu hét ‘Chạy đi!’ khi anh nhận lấy nguy hiểm về mình để bảo vệ cô, đã như một cơn ác mộng đến nỗi cô đông cứng người trong vài giây, cái nhìn chằm chằm của cô khóa vào hai người đàn ông đang lăn lộn trong bùn đất và màn mưa quất xuống, được chiếu sáng chỉ nhờ ánh chớp lóe lên. Sấm đang gầm thét xung quanh họ.

Đằng sau cô ánh đèn bật lên, tràn yếu ớt ra hiên. Tiếng ồn đã đánh thức senhora.

Công tắc bật đèn sáng cũng giải thoát thứ gì đó trong Jillian, như thể hai người được kết nối. Cảm xúc lấp đầy trong cô khi điều này một lần nữa lại xảy ra, như một cơn thịnh nộ có thể phát sáng đến nỗi cô cảm giác bản thân căng ra, một áp lực lạ thường đòi hỏi được phóng thích. Cô không nhận thức phải phát ra âm thanh, nhưng một tiếng rú thấp, dã man vang lên trong cổ họng cô. Tất cả cô nhìn thấy là Dutra, cái đầu nhỏ xấu xí lấp đầy tầm nhìn của cô, mọi thứ xung quanh hắn bị bôi đen. Không nghĩ ngợi, không cần ráng sức, cô di chuyển, lao vào cơn mưa sau họ.

Cô nhảy lên lưng Dutra, cả hai tay nắm chặt mái tóc ướt nhờn của hắn và xoắn lại dữ dằn, kéo mạnh ra sau bằng tất cả sức lực của cô. Hắn tru lên đau đớn, cái cổ to sụ bị buộc lại khi hắn cố gắng chống lại lực đang kéo đầu hắn ra sau.

Cô nghe tiếng Ben la hét, âm thanh hỗn hển bùng ra, nhưng cô không thể hiểu anh nói gì. Cô chống chân vào lưng Dutra và thọc mạnh, nắm tay vẫn xoắn chặt tóc hắn. Những cụm tóc lớn đứt rời khỏi da đầu hắn, cô ngã nhào xuống bùn, từng mớ tóc đen mắc kẹt giữa những ngón tay của cô.

Dutra gào thét inh ỏi vì đau, lồng lộn vì nó. Hắn đang dạng chân trên Ben, trọng lượng nặng nề của hắn nghiến anh xuống bùn. Nằm trên lưng mình, không thể sử dụng lực đòn bẩy, tất cả Ben có thể làm là giữ bản thân khỏi con bò đang sôi máu. Anh không thể đẩy hắn ra. Điên cuồng, Dutra bắt đầu đập bàn tay mang súng của Ben xuống đất, cố gắng đánh bật vũ khí ra ngoài. Tuyệt vọng, Ben cố gắng bám riết, tất cả sức mạnh ý chí của anh tập trung vào việc giữ chặt khẩu súng lục, vì đó là hy vọng duy nhất của anh.

Jillian nhảy dựng lên. Sau cô, senhora đang quát tháo. Mọi người trong các lán đã thức giấc, đang tụ tập xung quanh dưới cơn mưa, im lặng đứng nhìn.

Dutra đang quỳ dạng chân trên Ben, vị trí quá cao để Ben dùng được đầu gối. Ý nghĩ của Jillian rất rõ ràng khi cô bước về phía trước với tất cả sự chuẩn xác của một cầu thủ bóng đá, đôi mắt tập trung vào mục tiêu. Cô không bao giờ dừng lại, chỉ di chuyển với một cẳng chân vung lên chính xác vào đúng điểm. Bốt của cô đâm sầm vào háng Dutra với toàn bộ sức mạnh cô có, được hỗ trợ thêm bằng chuyển động dứt khoát của cẳng chân.

Dutra gào lên, âm thanh tăng lên thành một tiếng rít kinh khủng, cả cơ thể hắn uốn cong và ngã sang bên. Ben nhấc người lên, xoay khẩu súng lại. Anh nổ một phát, viên đạn trúng vào thái dương Dutra. Gã đàn ông to lớn đổ ra nền đất.

Mệt lử, Ben thoát khỏi thi thể của Dutra, loạng choạng đứng lên. Jillian đang đứng cách đó vài feet, nước mưa nhỏ giọt xuống khuôn mặt cô, tóc và quần áo cô dính chặt vào người. Cô không rời mắt khỏi Dutra; nắm tay cô cuộn chặt, ngực cô phập phồng, như thể cô chờ đợi hắn tiếp tục cử động.

"Jillian?" Anh bước tới gần cô thận trọng. "Hắn chết rồi."

Cô không trả lời. Anh nhớ lại âm thanh trầm, ớn lạnh cô tạo ra khi nhảy lên lưng Dutra giống như một cơn thịnh nộ nhỏ, như tiếng gầm của một con dã thú. Rất nhẹ nhàng anh chạm vào cánh tay cô, đưa cô đi khỏi chỗ.

"Hắn chết rồi, em yêu. Anh bắn hắn."

Cô lưỡng lự, rồi khẽ gật đầu.

"Em cứu mạng anh," anh tiếp tục trong tông giọng trầm, bình tĩnh. "Em đá vào đâu hắn? Nó chắc chắn dành lấy sự chú ý của hắn."

Cô không nói gì trong một lúc, rồi quay lại anh, đôi mắt cô đờ đẫn. Cô bắt gặp cái nhìn chăm chú của anh và nói, "Em đá mạnh vào bi của hắn," bằng thứ giọng nhỏ, lịch sự của một người đang sốc.

Ben điều khiển sự ngần ngại tự phát của mình.

"Lại đây, em yêu, thoát khỏi cơn mưa nào."

Anh vòng cánh tay quanh eo cô.

Cô trượt ngay khỏi vòng ôm của anh, ngồi xuống bùn, để anh giữ không khí. Anh bắt đầu nâng cô lên, nhưng cái gì đấy trong biểu hiện của cô ngăn anh lại. Anh biết cô cảm thấy thế nào. Cô đã trải qua một cơn thịnh nộ chết chóc; cô phải đưa mình trở lại. Cô không muốn gì hơn là được ở một mình ngay lúc này.

Senhora hét lên với anh từ hiên nhà. Bà mặc cái váy ngủ dài màu trắng và cầm một con dao rựa trong tay phải.

Anh nhìn Jillian. Cô chỉ ngồi đó, bờ vai sụp xuống và cúi đầu, mưa trút xuống cô. Cả cơ thể cô đã ướt đẫm nên cô không thể ướt hơn nữa. Miễn cưỡng anh để cô lại và bước tới senhora.

"Anh có lời giải thích nào cho chuyện này không?" bà ta gầm gừ với giọng thấp, cộc cằn. "Người đàn ông kia là ai?"

"Tôi sẽ kể cho bà mọi chuyện," anh nói. "Bà có thể pha một bình cà phê không, làm ơn? Hay trà cũng được. Jillian sẽ cần thứ gì đó."

Bà đứng thẳng đơ, nhìn anh trừng trừng như thể anh nhắc nhở lòng hiếu khách của bà còn thiếu.

“Tất nhiên. Tôi sẽ mang khăn ra.”

Bà chuyển cái nhìn chằm chằm vào thi thể Dutra.

“Thứ kia sẽ phải được vứt bỏ.”

Thực tế lúc này, mọi người của xóm nhỏ đang ở ngoài đêm mưa, đứng túm tụm xung quanh, nhìn cái xác. Bà ta quát họ, “Đưa hắn ra cái chuồng,” rồi vài người đàn ông bước tới, nắm cánh tay và cẳng chân to mập, họ kéo Dutra đi khỏi tới nơi chứa trong cái chuồng chờ trời sáng.

Senhora trở vào bên trong, Ben quay lại với Jillian, cúi xuống cạnh cô.

“Đi nào, em yêu. Senhora đang mang khăn tới. Chúng ta sẽ lau khô người và dùng chút cà phê. Chuyện đó nghe thế nào?”

Ánh nhìn của cô nâng lên tới anh.

“Rất đời thường,” cô lên tiếng.

Anh nặn ra một nụ cười khít khao. “Đúng thế. Đó là điều em làm sau một cuộc khủng hoảng. Những thứ trần tục giúp sắp đặt mọi chuyện về lại tâm điểm.”

“Được rồi.”

Cô thở dài và chống lên chân mình, di chuyển chậm chạp với sự thận trọng lớn lao, như thể cơ bắp của cô không làm việc. Anh đặt cánh tay quanh eo cô một lần nữa khi họ đi bộ lên hiên nhà. Cơn mưa đã dứt, cơn bão di chuyển đi, và anh ngước lên bắt gặp những ngôi sao xuyên qua một đám mây đang tan rã.

Senhora đi ra với hai chiếc khăn. Jillian cầm một chiếc lau khô mặt, rồi chà sát mái tóc nhỏ giọt. Họ không có quần áo khô để thay nên đó là tất cả cô có thể làm để sửa soạn lại bản thân.

Nhưng senhora đang chú ý đến họ, môi bà mím lại dứt khoát.

“Có lẽ tôi tìm được quần áo cho hai người,” bà nói. “Chồng tôi là một gã to con như anh, senhor, Chúa làm tàn tạ tâm hồn dơ dáy của anh ta. Và tôi có một cái váy và áo choàng cho cô, con gà bé nhỏ đáng thương.”

Jillian có cảm giác như một con gà bé nhỏ đáng thương. Cô ướt đầm, lấm bùn và kiệt sức. Senhora mang quần áo ra, Jillian đi cùng Ben tới phía bên kia của ngôi nhà nơi họ thay đồ trên hiên trong sự riêng tư tương đối. Cái váy của senhora vừa dài vừa rộng, tới giữa bắp chân cô, nhưng người phụ nữ già đưa cho cô một khăn choàng sặc sỡ, Jillian buộc nó quanh eo như cái thắt lưng, thắt hai đầu khăn lại thành một cái nút gọn gàng. Cô tháo bỏ đôi bốt sũng bùn nhưng không có đôi giày nào khác để xỏ vào. Ben cũng đi chân trần.

Rồi họ ngồi lại bàn, uống cà phê ngọt ngào, nóng hổi, chất cafein giảm bớt ảnh hưởng của nồng độ adrenaline đang dâng tràn trong cô. Jillian ngồi im lặng, khuôn mặt nhợt nhạt, khi Ben thuật lại cho senhora vừa đủ những tình tiết chính. Ben bỏ qua phần lớn nội dung, chắc chắn không nhắc tới viên Nữ hoàng, giải thích duy nhất rằng Dutra đã giết anh trai của Jillian trong chuyến thám hiểm và đang cố gắng giết họ nữa vì họ đều là nhân chứng. Nó không phải là nhiều cho một lời giải thích, nhưng senhora không gặng hỏi sâu hơn.

Thay vào đó bà nói với vẻ tự nhiên khá sốc, "Người của tôi sẽ mang cái xác vào đất liền sáng mai. Không được chôn hắn ta quá gần ngôi nhà được. Có mùi, anh biết mà."

Ben không chắc Dutra có thể bốc mùi hôi thối nhiều hơn tí nào so với hắn lúc sống, nhưng anh giữ lại lời bình luận đó. Không ai trong số họ đề cập tới việc thông báo cho nhà chức trách. Mọi người ở những xóm nhỏ cô lập này có xu hướng tự xử lý những chi tiết kiểu này.

"Senhora," Jillian lên tiếng, "làm ơn, tôi có thể dùng nhà vệ sinh được không?"

Đó là lần đầu tiên cô nói kể từ khi cám ơn senhora về cốc cà phê.

Người phụ nữ lớn tuổi gật đầu ân cần, hướng Jillian về phía sau ngôi nhà. Jillian rời khỏi bàn. Ben quan sát cô đi, để ý cái đầu cúi xuống.

"Cô ấy sẽ ổn thôi," senhora nói. "Cô ấy khỏe mạnh; cô ấy tấn công mà không do dự, không lãng phí thời giờ bởi những tiếng la hét ngu ngốc hay vò đầu bứt tai."

"Tôi biết," Ben nói và mỉm cười. "Cô ấy can đảm hơn mười người thường kết hợp lại."

Mười giây sau, nó đánh vào anh, anh giật thột mình.

"Quỷ tha ma bắt!"

Anh chạy ra mái hiên nơi họ đã ngủ. Ba lô của anh biến mất.

"Chuyện gì thế?" senhora hỏi, chạy ra ngoài sau anh.

Anh co giò chạy ra bến thuyền, nguyền rủa theo từng bước. Anh nhìn thấy Jillian bước xuống bè, in bóng xuống mặt sông phẳng lặng nhờ ánh sao. Anh gào lên khi cô bắt đầu giật dây cu rọa khởi động mô tơ. Mô tơ nhỏ đáng tin cậy bật lên tiếng kêu báo hiệu sự hoạt động ở lần kéo thứ hai, rồi cái bè bắt đầu dời khỏi bến. Vào lúc chân anh chạy huỳnh huỵch trên tấm ván, cô đã rời đi được mười lăm feet và tăng dần khoảng cách theo từng giây. Ben đứng đó, bất lực, quan sát cô biến mất trong màn đêm.

Nắm tay anh cuộn chặt, anh đang lải nhải từng lời nguyền rủa anh biết khi senhora tới bên cạnh anh.

"Tại sao cô ấy bỏ chạy?" bà dò hỏi thẳng thừng.

"Chúng tôi cãi nhau," Ben nói.

Anh thọc bàn tay qua mái tóc. Chúa ơi, anh không tin mình lại quá ngu ngốc. Anh vừa dứt lời khen cô can đảm; anh nên nhận ra cô sẽ không chấp nhận thất bại quá dễ dàng, và dự tính vài điều tương tự thế này chứ.

"Hắn là một sự bất đồng nghiêm trọng thay vì một cuộc tranh luận."

"Được rồi, nó khá nghiêm trọng," anh lầm bầm.

"Anh sẽ làm gì nếu đuổi kịp cô ấy?" senhora hỏi ngờ vực.

Ben nghĩ tới vài thứ bạo lực, nhưng rồi anh loại bỏ chúng.

"Hôn cô ấy," cuối cùng anh trả lời. "Và làm tình với cô ấy." Đầu gối anh rung rung nên anh đành ngồi xuống nặng nhọc. "Tôi yêu cô ấy," anh nói dứt khoát, nhìn chằm chằm vào dòng sông đen.

“A!” senhora cười lớn. “Có lẽ anh không ngu ngốc như tôi tưởng. Trời sẽ sáng nhanh thôi, không hơn một giờ đâu. Rồi anh có thể theo sau cô ấy.”

“Tôi không có thuyền, senhora.”

“Tại sao anh phải lãng phí thời gian với một chiếc thuyền?” bà nói oang oang. “Sẽ nhanh hơn nhiều nếu dùng máy bay của tôi! Tôi sẽ chở anh.”

Ben ngước lên, hy vọng bùng cháy trong anh với cường độ có thể phát sáng.

“Tôi có bằng phi công, senhora.”

“Vậy anh có thể tự lái, nhưng nếu anh không trả lại máy bay cho tôi, tôi sẽ tìm ra anh và giáng xuống một sự trừng phạt thích đáng. Hah! Anh chuẩn bị sẵn sàng đi. Cô ấy có bao nhiêu xăng?”

“Đủ cho cô ấy tới xóm nhỏ tiếp theo, cô ấy có thể tiếp nhiên liệu ở đó.”

“Vậy đó là nơi anh sẽ chờ cô ấy.”

Jillian giữ bè ở giữa dòng sông, chạy theo dải băng rộng, lấp lánh. Cô đã làm được, nhưng cô không cảm thấy chiến thắng hay niềm hứng khởi. Cô cảm thấy mệt mỏi, nhiều hơn từng gặp trước đây. Những sự việc trong đêm đã bòn rút cô. Cô biết rằng nguy hiểm thế nào cho một phụ nữ đơn phương đương đầu với dòng sông trên một cái bè, nhưng cô không thể nghĩ tới sự lựa chọn đó. Một khi họ về tới Manaus, cô đâu có cơ hội lấy viên Nữ hoàng khỏi Ben. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của cô, nên cô phải nắm lấy.

Cô có thể không gặp lại anh nữa. Trên thực tế, cô mong đợi như thế, vì nếu anh bằng cách nào đó bắt gặp cô, cô không nghĩ ra sẽ làm gì. Cô đã nhìn thấy chiếc thủy phi cơ ở khu xóm nhỏ, còn có mấy chiếc thuyền gắn động cơ cũ kỹ nữa, nhưng không thứ gì có khả năng bắt kịp chiếc bè nhanh nhẹn này. Hình ảnh cuối cùng trong tâm trí cô là anh đang đứng trên bến thuyền ọp ẹp, chửi thề trong sự chán nản.

Cô không biết mất bao nhiêu ngày nữa thì về tới Manaus. Thức ăn không thành vấn đề; họ đã để lại đồ dùng trên bè. Nhiên liệu là nỗi băn khoăn duy nhất của cô, vì cô không có tiền. Cô sẽ đổi thức ăn của mình lấy xăng. Ah, tốt, cái đói không làm tổn thương cô. Mà nếu cô không thể có xăng, cô sẽ dùng mái chèo. Điều đó chắc chắn cho Ben cơ hội bắt kịp cô, nhưng nó là cái cầu mà cô sẽ bước qua nếu cô tới đó.

Bình minh màu hồng xám bắt đầu soi sáng bầu trời, để rồi vài phút bóng tối được xua tan. Khu rừng lấp đầy với màu sắc sống động, sâu sắc, sôi nổi hơn hẳn những vùng đất phía bắc, đuổi đi bức tranh đơn sắc của màn đêm. Có lẽ, trong một vài tuần tới, cô đang trên đường quay lại vùng đất đó, trên một cuộc thám hiểm được tài trợ bởi chính phủ. Họ có thể mang theo thiết bị định vị toàn cầu và, một khi ở trong lòng chảo, giúp họ có được chính xác tọa độ nhờ vệ tinh địa tĩnh. Về sau họ có thể tới lòng chảo bằng đường không, nhờ việc phát quang một bãi đậu trực thăng hoặc xây một đường băng ngắn; lòng chảo dài thoải mái, đủ chứa một đường băng. Thành phố Đá không bao giờ còn được như cũ, nhưng những người khám phá nó sẽ hết sức tôn kính những bí mật được giữ ở đó.

Ngực cô nhói đau, nhưng cô biết mình đã làm điều đúng đắn.

Một chiếc phi cơ nhỏ kêu o o trên đầu khiến cô giật mình. Cô chỉ vừa nghĩ tới trực thăng và máy bay, nhưng chỉ trên lý thuyết. Đã nhiều tuần trôi qua kể từ khi cô nhìn thấy dấu hiệu của nền văn minh, thành ra âm thanh thật khó chịu.

Cô dừng lại kiểm tra xăng; chỉ còn vài inch trong bình. Nếu cô không tới được xóm nhỏ tiếp theo, cô sẽ cố gắng đổi chác với người trong các lán ven sông. Cách này hay cách khác, cô sẽ về tới Manaus.

Cô đơn giản là từ chối rũ bỏ.

Không có đồng hồ, không có cách nào cô biết giờ giấc, nhưng cô đã thành thạo phán đoán mặt trời và đã quá nửa buổi sáng một chút khi xóm nhỏ khác xuất hiện trong khung cảnh, những túp lều xiêu vẹo dựng lên trên những cột đỡ, xếp hàng dọc bờ sông. Còn chưa đầy một inch xăng nữa nên cô không có lựa chọn nào khác là dừng lại.

Cảnh tượng giống ngày hôm trước, lũ trẻ con chạy ùa ra bến thuyền, bố mẹ chúng chùn lại. Nhưng lần này là một người đàn ông ra chào hỏi cô, một người quý phái đầy đà mặc quần sooc, đi xăng đan, và đội một cái mũ rơm rộng. Bộ ngực trần của ông ta phơi bày một khu rừng thực sự của lông quăn màu xám.

Như dự đoán trước, những lời đầu tiên của ông ta là "Senhorinha, cô có một mình à?" Đôi lông mày dày màu xám của ông rủ xuống vẻ không tán thành.

"Vì tai nạn, vâng," cô nói. "Tôi phải về Manaus."

"Nhưng như thế không ổn. Rất nguy hiểm. Và cô cần một cái mũ."

"Tôi cần xăng---"

"Ừ, ừ, tất nhiên," ông ta nói. "Nhưng cô phải vào nhà đã. Vợ tôi sẽ đưa cô cái mũ và thứ gì đó lạnh để uống."

Cô thoáng do dự. "Cám ơn ông, điều đó thật thú vị. Nhưng tôi không có tiền, senhor..."

"Moraes," ông trả lời. "Bolivar Moraes. Vợ tôi là Angelina, và cô ấy đúng là một thiên thần, cô sẽ thấy thế. Đừng lo lắng về tiền nong, senhorinha. Cô có một mình; cô cần được giúp đỡ. Chúng tôi sẽ lo được. Nào lại đây, lại đây."

Ông ta bảo một đứa nhỏ buộc chặt cái bè, rồi giơ bàn tay lịch sự giúp đỡ cô lên bến. Cô nhấc ba lô lên và nhận lấy sự phụ giúp của ông.

Một phụ nữ rất hấp dẫn, ít nhất trẻ hơn senhor Moraes hai mươi tuổi, bước ra hiên nhà.

"Bolivar?" cô ta gọi.

"Chúng ta có khách, thiên thần của tôi," ông ta rống lên trả lời. "Một phụ nữ trẻ đáng yêu cần sự giúp đỡ của chúng ta."

Senhor Moraes hẳn phải cần đến kính, Jillian nghĩ, cười thầm. Đáng yêu ư? Cô trông hốc hác vì mệt mỏi và căng thẳng, tóc cô đã hai ngày nay chưa chải.

Angelina Morase bước tới, khéo léo giải cứu Jillian khỏi người chồng cởi mở.

"Bạn thân mến, vào trong kia nơi mát mẻ hơn. Chúng tôi có đá; cô muốn uống thứ gì không?"

Ý tưởng về một đồ uống có đá khiến cô gần như chao đảo với sự đồng tình.

"Nếu nó không quá phiền phức," cô điều khiển để nói.

Senhora Moraes dẫn cô vào bên trong ngôi nhà mát mẻ tuyệt diệu; quạt trần quay trong từng phòng, và có cả mành che và cửa chớp trên cửa sổ.

“Tên cô là gì, bạn thân mến?” Angelina hỏi khi cô ta rót một thứ chất lỏng màu xanh nhạt vào cốc thủy tinh và thêm vài viên đá.

“Jillian Sherwood.” Cô hớp từng ngụm nước mát lạnh, nó có vị chanh chua, cả ngọt và cay nữa, hoàn toàn sảng khoái.

“Cô phải có mũ,” Angelina nói, lặp lại ý chồng. “Cô có muốn tắm rửa thay đồ trong khi tôi tìm cho cô một cái không? Chúng tôi có một hệ thống đường dẫn nước hiện đại khá thú vị; Bolivar cứ khăng khăng lắp đặt nó khi chúng tôi lấy nhau. Tôi đến từ thành phố, nên anh ấy không muốn tôi có cảm giác bị tước đoạt.”

Đường nước hiện đại ư? Jillian lặng người theo sau vị chủ nhà, người hướng cô tới một phòng nhỏ với những chiếc cửa sổ đang đóng cửa chớp để ngăn cái nóng.

“Giành cho khách,” Angelina giải thích. “Với một phòng tắm riêng trong đó. Tôi sẽ để cô lại một mình trong lúc tìm cho cô một cái mũ, được chứ? Xin cứ tự nhiên.”

Jillian thấy mình được bỏ lại một mình trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ. Đã nhiều tuần nay kể từ khi cô nhìn thấy một chiếc giường. Cô đã trải qua cú sốc văn hóa trước đây và biết rằng nó sẽ sớm phai nhạt khi cô điều chỉnh với những thứ quen thuộc, nhưng bây giờ cô gần như cảnh giác. Cô đặt ba lô xuống, rón rén bước vào phòng tắm. Có một bệ xí xổm, một chậu rửa, một bồn tắm thực sự. Không phải là xa xỉ nhưng đảm bảo đầy đủ chức năng.

Nó nhắc nhở cô cảm giác ngớ ngẩn thế nào.

Nhưng dòng nước chảy tuyệt vời làm sao. Cô rửa mặt và bàn tay, rồi mượn cái lược đặt cạnh chậu rửa, mang lại trật tự cho mái tóc rối của mình. Cô buộc bản thân không nấn ná, vì sợ rằng cô sẽ bị cám dỗ sử dụng bồn tắm mất. Khi cô rời phòng tắm, cô thấy bản thân đối diện với chiếc giường ngủ lần nữa.

Cô buông một nụ cười uể oải. Cô sẽ phải để bản thân làm quen dần dần với giường ngủ nhỉ? Nó hẳn có cảm giác giống thiên đường đúng không?

Hy vọng senhora Moraes không phiền, cô ngồi xuống mép giường. Với hành động đó, nỗi mệt nhọc gần như áp đảo cô. Chỉ một lát thôi, cô tự hứa với bản thân, rồi cô dựa lưng vào tấm ván đầu giường, nhấc đôi chân lên giường. Chiếc đệm hơi quá mềm và một chút gồ ghề, rồi cô nhắm mắt trong niềm vui sướng. Nó quả thực là thiên đường. Bất kể thế nào, cơ thể cô bắt đầu thư giãn...

Đột nhiên cô nhận thấy mình không đơn độc. Cô nổi da gà báo động, rồi mở bừng đôi mắt, phản ứng của cô vẫn như lúc còn trong rừng rậm mặc dù cảm nhận bình thường nói rằng Angelina hẳn đã tới xem vị khách của mình đang làm gì. Nhưng không phải là Angelina. Ben đứng ở ngưỡng cửa, vai anh tựa vào khung cửa, đôi mắt vẻ nghiền ngẫm xen lẫn lợi hại khi anh lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Tim cô đập mạnh còn miệng cô khô đi. Cô không thể nói gì cũng không di chuyển được. Tất cả cô có thể làm là nằm dựa vào thành giường, giữ lấy tình trạng sợ hãi đến tê liệt lạ kỳ, ánh mắt cô khóa vào anh. Cô không bao giờ nghĩ mình sẽ sợ hãi Ben Lewis, nhưng giờ thì có. Ý nghĩ của cô phân tán như pháo hoa, tia lửa bắn đi các hướng.

Khuôn mặt anh thật khó dò, cằm anh se lại. Cô nhận thức sâu sắc về cái ba lô đang nằm trên sàn. Tất cả anh phải làm là nhặt nó lên và bước ra, chẳng có gì cô ngăn được anh hết. Nhưng anh thậm chí không thèm liếc nhìn ba lô; anh không rời mắt khỏi cô. Cô chưa từng nhìn thấy biểu hiện đó trong đôi mắt anh trước đây, quá mải mê hoang dại đến nỗi cô rùng mình trong cảnh báo nguyên sơ.

“B-Ben?” cô xoay sở thở hắt ra.

Anh đứng thẳng người lên bước vào trong phòng, khẽ khàng đóng cánh cửa phía sau anh. Với hai bước chân anh đã ở bên cạnh giường. Thân hình to lớn, cơ bắp rắn chắc của anh dường như xóa sạch phần còn lại của căn phòng. Hơi thở của cô trở nên hổn hển, nhanh và nông khi cô giơ tay lên bảo vệ thân mình, biết rằng cử chỉ đó là vô ích.

Anh cúi xuống, lờ đi hành động của cô, trượt bàn tay to lớn của mình bên dưới váy cô. Những ngón tay cứng cáp của anh móc vào cạp quần lót của cô và lột nó xuống đội chân. Không khí mát lạnh trên phần da thịt để trần của cô khiến cô nhận thức sâu sắc về tình trạng trần truồng của mình, về khả năng dễ bị tổn thương của bản thân. Cơn sốc xuyên dọc qua khi cô nhận ra việc anh sẽ làm. Anh tách hai chân cô, mở cô ra cho anh, nhìn chăm chú một lúc xuống vùng da thịt đàn bà được phơi bày của cô. Rồi ánh mắt anh nâng lên, khóa lại với của cô một lần nữa và giữ lại ở đó. Anh di chuyển vào giữa hai đùi mở rộng của cô, đặt một đầu gối lên giường trong khi bàn chân còn lại vẫn vững vàng trên sàn nhà. Im lặng anh cởi cúc quần, mở chúng ra, giải phóng vật cương cứng. Với một bàn tay giữ chặt trên đệm bên cạnh cô, anh chuyển sâu hơn vào khe chân cô và đặt mình ở đó.

Cô không thể ngăn mình căng ra trong sự chờ đợi. Lần đi vào của anh thật thô bạo và không mủi lòng, làm cô nảy lên, tất cả cơ bắp bên trong cô thít lại trong phản ứng với cú thâm nhập sâu đó. Hơi nóng từ cơ thể anh bao quanh cô, hòa quện với hơi nóng của chính cô tỏa ra bên ngoài. Anh giữ mình bên trong vỏ bọc của cô, cho tới khi anh vượt qua được sự chống cự bên trong ấy, đến khi nó dịu đi thành sự mơn trớn bám dính lấy toàn bộ chiều dài thân giáo của anh, để cô biết rằng anh không phạm sai lầm.

"Vòng tay em ôm anh đi," anh phát ra tiếng kêu khó nhọc, và không suy nghĩ cô làm theo.

Khi cánh tay cô trượt quanh bờ vai rộng lớn của anh, cô cảm nhận anh rùng mình, có lẽ là sự khuây khỏa. Anh dướn người trên cô còn cô ấn khuôn mặt mình vào ngực anh, bắt lấy hơi thở theo từng cú đẩy sâu, chậm rãi và đầy uy lực của anh.

Cô choáng váng và mất phương hướng. Cô cảm thấy sự chiếm hữu áp đảo trong cuộc làm tình với anh, nhận thức được rõ ràng về những đòi hỏi mà anh đang đặt ra. Anh từ chối để cô đi.

Anh nghiêng khuôn mặt cô lên bằng bàn tay rảnh của mình, khum lấy nó, giữ ánh mắt cô với của anh khi anh đâm vào trong cô với nội lực và tốc độ tăng dần. Thành giường đập vào tường. Cô bám chặt vào lồng ngực anh khi anh đưa cô lên cao hơn và cao hơn nữa hướng về cực đỉnh, từng cơ bắp cô cuộn căng cứng điên cuồng mà tuyệt vời. Cô cảm thấy anh thậm chí còn trở nên cứng hơn bên trong mình, cô nghe thấy tiếng rên nhỏ của chính mình khi cô nâng hông lên để nhận nhiều hơn từ anh. Anh không bao giờ để cô nhìn đi chỗ khác, và khi cô lên đỉnh, khi anh lao vào trong cô với sự giải thoát của chính anh, đôi mắt màu xanh mãnh liệt ấy giữ lấy cô, buộc cô phải chấp nhận rằng cô là của anh.

Sau đó, anh bắt nạt cô buộc cô phải vào bồn tắm rồi bật vòi hoa sen, anh vào bồn cùng cô.

"Nhưng còn Angelina thì sao?" cô thì thầm, dựa vào anh. Đôi chân cô hầu như không đỡ nổi cô, chúng run rẩy quá nhiều.

"Họ không bận tâm tới chúng ta đâu."

Thèm khát anh hôn cô. Anh không thể để bản thân ngừng chạm vào cô.

"Anh đang chờ em. Họ hiểu mà. Họ nghĩ nó rất lãng mạn."

"Anh đang chờ em sao?" cô điếng người hỏi. "Bằng cách—"

"Phi cơ," anh nói ngắn gọn. "Senhora Sayad có một cái. Không phải anh từng nói với em anh có bằng

phi công à?"

"Chưa."

Cô không thể hưởng ứng sự chọc ghẹo nhẹ nhàng trong giọng anh. Cô đứng bên dưới tia nước âm ấm, cánh tay cô buông hai bên. Nước thật tuyệt vời; cô thấy quá yếu ớt và thiếu sinh lực đến nỗi cô nghĩ rằng mình có thể bị cuốn xuống lỗ thoát mất.

Cô nuốt vào. "Sao anh không chỉ lấy ba lô và rời đi? Anh biết em không thể nào ngăn anh. Anh không cần phải làm...chuyện này."

Cô rất sợ rằng anh làm tình với cô chỉ đơn thuần để xoa dịu cái tôi của anh, do bị tổn thương khi cô trốn thoát cùng với viên Nữ hoàng.

"Có vẻ em không biết gì. Là em nên anh theo sau."

Anh cọ sát xà phòng tạo thật nhiều bọt và bắt đầu trượt bàn tay mình lên người cô.

"Em sẽ không được rời bỏ anh nữa."

"Nhưng sao anh không giận?" cô hỏi bất lực, cố gắng để hiểu.

"Anh có chứ. Anh giận sôi lên đến mức anh phải nhảy lên em lần nữa."

Cô ấp úng với tiếng cười, rồi cơn sốc và sự căng thẳng bắt kịp cô và cô bật khóc. Ben giữ cô lại gần, đu đưa cô trong vòng tay khi họ đứng bên dưới tia nước. Anh thì thầm dịu dàng, đầu anh cúi xuống với cô. Sau cùng dường như điều duy nhất anh có thể làm cô thoải mái lại là làm tình với cô lần nữa, nên anh làm, nâng cô lên cao và trượt vào bên trong cô. Những tiếng nức nở của cô trở thành hơi thở hổn hển; một lát sau cô phát ra một âm thanh trầm sâu hơn của niềm vui sướng.

Dục tính thô ráp trong sự kết hợp giữa họ cũng xoa dịu anh. Nhiều giờ trước anh khủng khiếp nghĩ rằng mình có thể mất cô mãi mãi - cho tới khi cô để anh đi vào trong cơ thể mình với sự chấp thuận thật ấn tượng, cho tới khi cánh tay cô vòng chặt quanh anh, anh đã là người đàn ông lo sợ nhất trên trái đất. Ít nhất, anh không có ý định để cô ra khỏi tầm nhìn của mình trong năm tới. Sẽ mất thời gian dài để anh hồi phục lại bản thân từ tình trạng hoảng loạn này.

Chương 22

Manaus đang lướt tới. Có quá nhiều người, quá nhiều tiếng ồn. Dùng chiếc phi cơ nhỏ của senhora Sayad, anh đưa họ về Manaus, sự chuyển tiếp bất ngờ này chỉ lấy mất của họ chút ít thời gian. Thay vì mấy ngày, cuộc hành trình được thực hiện trong vài giờ.

Anh lo liệu trả lại phi cơ cho bà, rồi họ bắt taxi thẳng từ sân bay về khách sạn cô ở trước đấy. Ít nhất họ trông khá chỉn chu, cô nhăn nhó nghĩ; nhờ senhora Sayad và nhà Moraes, cả người và quần áo của họ được sạch sẽ. Angelina Moraes, thực tế tươi cười rạng rỡ khi cô và chồng mình giúp đưa hai người yêu nhau trở lại với nhau một lần nữa, thậm chí cô ấy còn khăng khăng đòi Jillian dùng đồ trang điểm của mình.

Ben giữ cô bên cạnh khi anh đăng kí một phòng hạng suite *(loại phòng cao cấp)* cho họ ở khách sạn.

"Một phòng suite ư?" cô thì thầm. "Em không có nhiều tiền đâu."

"Anh có. Đừng lo lắng về nó."

Họ lấy lại đồ đạc cô và Rick đã để lại, người quản lý khách sạn cất được gánh nặng gửi trả cô bức thư cô đã viết, vui mừng chào đón cô trở về an toàn. Ông ta hỏi về hai quý ông cùng đi, phía sau Jillian, Ben trao cái lắc đầu cảnh báo. Hiểu ra, người quản lý nhanh chóng bình luận vài câu, không cho Jillian có thời gian trả lời. Rồi ông đích thân dẫn họ tới phòng suit.

Ben đặt đồ dùng của Rick sang bên, trong khi Jillian đang tháo bọc quần áo của mình trong phòng ngủ, anh gọi xuống cho người quản lý, bình tĩnh giải thích tình hình với ông. Anh nói ông muốn làm gì với đồ dùng của Kates cũng được. Rồi anh thu xếp để quần áo của mình được gói ghém và mang tới khách sạn.

Jillian nghe thấy anh nói chuyện điện thoại nhưng không đi lại phía cửa nghe xem anh nói gì. Họ không thảo luận về viên Nữ hoàng tí nào. Cô mệt mỏi, mệt mỏi đến tận xương cốt. Ben đã thay đổi luật của trò chơi, mà cô không biết làm gì thêm nữa. Tất cả cô muốn là ngủ một giấc thật dài, có lẽ khi tỉnh dậy cô sẽ thích bắt đầu trận đấu mới lần nữa.

Ben bước vào phòng ngủ.

"Chúng ta sẽ được phục vụ tối nay. Không ra ngoài mà chỉ nghỉ ngơi."

"Anh thường làm gì vào đêm đầu tiên trở về?" cô hỏi vu vơ.

"Mua một chai whiskey và nằm xuống."

"Anh đang đi chệch truyền thống à?"

"Em kiệt sức rồi. Anh có thể đợi," anh nói.

Cô gần như uể oải khi nghe những lời này phát ra từ miệng Ben. Anh cau mày với cô, nhào tới nhấc bổng cô trong vòng tay và đặt cô lên giường.

"Để việc này chờ sau đi," anh nói, cởi đôi giày của cô dễ dàng như khi trượt bỏ phần còn lại của quần áo cô, khéo léo đặt cô vào giữa hai lớp vải. "Làm một giấc ngủ trưa, và đó là một yêu cầu."

“Một mình ư?” cô hỏi hết sức ngạc nhiên.

Anh có vẻ ngượng ngùng. “Nếu em muốn ngủ, sẽ phải làm một mình thôi,” anh thừa nhận, kéo rèm cửa lại và điều chỉnh máy điều nhiệt thấp hơn. “Anh ở trong phòng bên kia.”

Jillian ổn định trong cái giường rộng. Cô gần như đắm chìm giữa những cái gối. Suy nghĩ lơ mơ cuối cùng của cô là, cô đánh cược Ben có thể có sự sáng tạo tuyệt diệu trên một cái giường như này. Có lẽ cô sẽ tìm ra...

Ben liếc nhìn sau nửa tiếng để chắc chắn cô đã ngủ. Hơi thở cô sâu và bình thường. Anh lặng lẽ đóng cửa, ngồi xuống, bắt đầu thực hiện các cuộc gọi.

Họ vừa kết thúc bữa ăn tại phòng sáng hôm sau thì một tiếng gõ cửa khác vang lên. Ben trả lời, nhận lấy một cái hộp lớn và một va li.

“Cái gì thế?” Jillian hỏi, theo anh vào phòng ngủ nơi anh đặt cả cái hộp và và li lên giường. Cái giường vẫn còn chưa được sử dụng thích đáng lắm, cô nghĩ. Anh giữ cô trong vòng tay cả đêm qua, nhưng thay vì thế cô vẫn ngủ.

“Va li là của anh,” anh nói. “Anh sắp xếp ít quần áo với dịch vụ chuyển hàng tận nơi. Cái hộp dành cho em.”

Cô nhìn nó. “Đó không phải hộp của em,” cô nói quả quyết.

“Đúng, nó đấy.”

“Em chưa từng nhìn thấy cái hộp đó trước đây trong đời.”

“Em sẽ mở cái hộp khỉ gió đấy!” anh nói đầy bực tức.

Hài lòng với phản ứng mà cô đã khiêu khích, cô nhấc nắp hộp và lấy đồ bên trong ra. Đó là một bộ trang phục, loại phù hợp cho những phụ nữ giàu có mặc tới dự bữa tiệc trưa xã giao, với một chân váy mềm mại, trên đầu gối một chút và một áo vét có đường cắt dài, duyên dáng. Chân váy màu hồng nhạt, áo cánh đơn giản màu trắng còn áo vét có những đường kẻ sọc dọc, nhỏ màu hồng và trắng. Không phải bộ trang phục công sở rườm rà. Tất cả đều bằng lụa. Cô nhẩm tính giá trị hơn năm trăm đô la. Đôi tất lụa và đôi giày phù hợp đi cùng.

Cô ngây ra nhìn. “Nó dùng làm gì?”

Anh đã xếp quần áo của mình lên giường, và đang cởi đồ.

“Dùng để mặc,” anh nói. “Mặc vào đi. Xin lỗi về đôi tất dài, vì không phù hợp cho lắm khi em để chân trần.”

“Nhưng thứ này để làm gì?” cô yêu cầu.

“Cho anh.” Anh nhìn đồng hồ. “Em có hai mươi phút.”

“Cho việc gì?”

“Dành mặc váy.”

“Chuyện gì xảy ra nếu em không?”

“Vì Chúa, chỉ làm theo thôi!” anh la lên. Anh trở nên nóng nảy hơn vào giây phút đó.

Anh ép buộc cô từng tí một, cởi quần áo cho cô và mặc vào bộ mới. Anh nhất định rằng cô phải trang điểm đầy đủ, nên đứng trong phòng tắm cùng cô trong lúc cô làm thế.

“Anh đang khiến em bồn chồn,” cô phàn nàn.

“Anh khiến em bồn chồn ư?” anh lẩm bẩm.

“Anh đang bận gì thế Ben Lewis? Em biết anh. Anh lén lút và bí mật.”

“Đồng ý. Không, anh không thích thỏi son đó. Anh thích màu đỏ. Dùng màu đỏ đi.”

Cô bắn cái nhìn mất kiên nhẫn vào anh trong gương.

“Không với bộ đồ màu hồng.”

“Ồ. Okay. Làm thế nào phụ nữ biết về mấy chuyển vớ vẩn kiểu này nhỉ?”

“Đơn giản. Anh dùng son đỏ với áo cánh màu hồng ngày nào đó và nhận ra nó không hợp lý. Anh dùng son màu nhẹ hơn, và nó ổn. Anh nghĩ gì nào, về khả năng phối hợp màu sắc là tác dụng phụ của sự rụng trứng chăng?”

Anh sáng suốt không trả lời câu hỏi đó.

Cô tô son vừa xong trước khi anh nắm lấy cô, kéo ra khỏi cửa.

Trong thang máy cô ghim lên anh cái nhìn trừng trừng.

“Chuyện gì tiếp đây? Em không thích không hay biết về những gì không mong đợi. Em không đối phó tốt với những bất ngờ. Em thường không thích chúng. An toàn hơn nếu chỉ nói với em anh đã lên kế hoạch gì.”

“Jesus,” anh lẩm bẩm.

Cửa thang máy mở ra và người quản lý khách sạn vội vã bước tới phía họ.

“Mọi thứ vừa ý chứ, senhor Lewis?”

“Hoàn hảo, senhor Jobim. Mọi thứ được sắp xếp chưa?”

“Vâng, senhor. Mọi người đang chờ.”

“Ai là ‘mọi người’ thế?” cô càu nhàu.

“Em sẽ biết thôi.”

Bàn tay anh giữ chặt kiên quyết trên eo cô, đẩy cô tới trước. Lấy lại tư thế đường hoàng, cô bước đi.

Senhor Jobim, người quản lý, dẫn họ tới một phòng họp lớn và mở cửa. Khi Ben dắt cô vào bên trong, một nhóm khoảng ba mươi người, phần lớn là đàn ông, vội vàng hướng về phía họ. Ben khéo léo bước lên trước cô, giữ họ lùi lại khi anh tiếp tục dẫn cô tới một cái bục dài được sắp đặt ở cuối phòng.

Đèn flash nhá lên liên tục, tắm họ trong hơi nóng và ánh sáng.

Những câu hỏi đang hét vào cô trong sự pha trộn của cả tiếng Anh và Bồ Đào Nha. Cô nghe thấy các từ "Anzar" và "Amazons" rồi trao anh cái nhìn sắc lẻm. Anh đang khiến cô trông giống con ngốc. Anh phải biết với những người ở đây, không có băng chứng thì cô khác nào một trò cười.

Có một cụm micro đặt trên bục, cũng như một chiếc bàn và hai chiếc ghế. Ben để cô ngồi vào một chiếc, còn bản thân dùng chiếc còn lại.

"Mời ngồi," anh nói vào micro, giọng anh vang khắp phòng. "Tất cả các vị ngồi xuống nhanh từng nào, các câu hỏi của các vị được trả lời nhanh từng ấy."

Trong quãng thời gian tương đối ngắn, căn phòng trở nên khá yên tĩnh.

"Một số người trong các vị là đại diện cho Cục cổ vật của Brazil," anh lên tiếng. "Một số đến từ cơ quan báo chí. Cô Sherwood sẽ có bài phát biểu tóm tắt về cuộc khám phá của cô ấy, rồi cô ấy sẽ nhận những câu hỏi đầu tiên từ người đại diện cho chính phủ. Tôi tin chắc các vị, các quý bà quý ông của cơ quan báo chí rằng chuyện này sẽ đem lại cho các vị nhiều điều thú vị để đưa tin, khi các cổ vật được công chúng biết đến sẽ có nhiều câu hỏi được đặt ra, và chúng tôi đánh giá cao sự quan tâm của các vị tới chủ đề này."

Anh quay lại gật đầu với Jillian, bên dưới chiếc bàn, bàn tay to lớn ấm áp của anh phủ lên tay cô, trao cho nó cái siết chặt khích lệ.

Cô không thoải mái nói trước một đám đông, đã từng làm việc này trước đây, nhưng cô phải nén xuống một cảm giác nôn nao lúc này. Rất rõ ràng, cô kể ra những nét chính mình tìm thấy ghi chép của cha về thành phố và bộ lạc mất tích của Anzar như thế nào, cô cũng liên hệ với các huyền thoại. Cô giải thích về việc cô, anh trai cô và toán người phụ giúp phối hợp cùng nhau trong một chuyến thám hiểm đi theo những thông tin mã hóa trong ghi chép của cha cô. Cả anh trai cô và người cộng tác đã bỏ mạng trong chuyến đi.

Những cuộn băng video đang quay êm ả.

"Chúng tôi tìm thấy nó. Chúng tôi tìm thấy thành phố đá của Anzar. Nó đúng là được tạc vào đá và chứa được hàng nghìn người. Không có nhiều đồ tạo tác trong sinh hoạt đời thường được tìm thấy, gợi ý tôi rằng các Anzar đã rời bỏ thành phố và mang theo tài sản của mình. Nhưng họ để lại một ngôi đền đáng kinh ngạc. Có một ngôi mộ đơn độc ở trong nó, một ngôi mộ với một người đàn ông được khắc trên bức phù điêu phía trên đầu. Và ngôi đền còn có nhiều bức tượng nữ chiến binh được sắp thẳng hàng--"

Cô không kể thêm, vì căn phòng nổ ra những tiếng rì rầm như bầy ong vỡ tổ. Như cô đoán trước, cơ quan báo chí không tôn trọng lời đề nghị của Ben để cho người của tổ chức Cổ vật đặt câu hỏi đầu tiên.

"Cô đang nói cô đã tìm ra các Amazon, cô Sherwood?" một phóng viên điện báo hỏi.

"Đó là cách nói của các nhà sử học. Thành phố Đá cần rất nhiều cuộc nghiên cứu. Tất cả tôi đang nói là chúng tôi tìm thấy rất nhiều bức tượng nữ chiến binh."

"Chỉ là, những bức tượng này lớn cỡ nào?"

"Tính cả bệ đỡ, cao khoảng mười feet."

"Mật mã mà cha cô sử dụng," một phóng viên khác hét lên. "là ông ấy có liên quan với cơ quan tình báo của quân đội?"

“Không. Ông ấy là một giáo sư ngành khảo cổ.”

“Cyrus Sherwood ư?”

“Đúng,” cô nói, gắng hết sức mình chuẩn bị đối phó.

“Không phải ông ấy được biết đến là ngài Sherwood lập dị sao?”

“Đúng, là ông ấy. Nhưng điều này chứng minh rằng ông không hề lập dị. Ông đã đúng.”

“Mật mã thuộc loại nào?”

“Một mã hiệu ông nghĩ ra khi tôi còn nhỏ. Nó dựa trên lời nguyện cầu của Chúa.”

Bên cạnh mình, cô cảm thấy Ben đang nhìn cô ngờ vực.

“Senhorinha Sherwood,” được hỏi bởi một quý ông trong bộ com lê cài khuy chéo; cô ngay lập tức cho rằng ông là thành viên của Cục cổ vật. “Bằng chứng về phát hiện hoang đường này được cô mang về là gì vậy?”

Sự im lặng bao trùm khắp căn phòng.

“Những bức ảnh, có lẽ thế chăng?” quý ông cố chấp. “Vài ví dụ xem nào?”

Khi cô không trả lời, ông thở dài. “Senhorinha, tôi rất nghi ngờ rằng đây chính xác là một kiểu...kiểu trò cười mà cha cô từng nổi tiếng vì diễn rất tồi.”

“Có lẽ,” Ben ngắt lời nhẹ nhàng, “ông nợ cả cô Sherwood và cha cô ấy một lời xin lỗi. Chúng tôi có bằng chứng.”

Jillian trắng bệch. Ngay lập tức, cô hiểu ra. Cô sững sờ, ghim ánh mắt lên anh khi anh cúi xuống và kéo một bọc từ dưới bục. Cô quay đầu tránh xa micro.

“Ben,” cô nói yếu ớt.

Anh nháy mắt với cô, đôi mắt ánh lên vẻ tươi sáng, tinh quái khi anh đặt cái bọc lên bàn và nhẹ nhàng bắt đầu mở nó.

Miếng vải rơi ra và viên đá đỏ, bừng sáng với sự ấm áp lạ thường bên dưới ánh đèn lóa mắt.

“Viên nữ hoàng,” Ben nói. “Viên kim cương đỏ, một trong những viên ngọc hiếm nhất trên thế giới.”

Các máy ảnh đang lách tách điên cuồng, và các phóng viên nhao nhao lên. Quý ông từ tổ chức Cổ vật thì nhìn chằm chằm vào nó với cái miệng há hốc.

“Mặc dù theo ý tôi,” Ben tiếp tục, “tôi nghĩ nó nên được đổi tên thành đá Jillian.”

“Em không thể tin anh lại làm thế,” cô nói lặng người. Họ quay trở lại phòng khách sạn. Cuối cùng anh cũng giải thoát cho cô khỏi nhà thương điên ở tầng dưới. Viên Nữ hoàng giờ đây được cất giữ trong niềm yêu thương và cuồng tín của Cục cổ vật, những nỗ lực điên rồ về cuộc thám hiểm khác sẵn sàng được sắp đặt, đường dây điện thoại kêu o o khi các nhà khảo cổ ở khắp mọi nơi cố gắng xin được tham gia. Viên Nữ hoàng sẽ được xuất hiện trên chương trình tin tức khắp thế giới chiều hôm đó.

“Một chút kịch tính,” anh đồng ý. “Nhưng cuộc ra mắt tốt đẹp. Nó sẽ thu hút nhiều hơn nếu viên đá ở sẵn đó khi chúng ta bước vào.”

“Không hẳn,” cô nói.

Đôi mắt cô mở lớn, trông cô như thể sắp khóc. Anh không muốn điều đó xảy ra. Nhanh chóng anh nắm lấy cô, ném cô lên giường, lao xuống theo cô và ghim cô ở đó bằng thân hình đồ sộ của mình.

“Đó không phải là một quyết định khó khăn đến thế,” anh thú nhận. “Khi em trốn khỏi anh, anh biết rằng anh phải chọn giữa em và viên đá chết tiệt đó. Anh thích có em hơn, chấm hết.”

“Nhưng còn tiền---”

“Yeah, viên đá sẽ bán được rất nhiều tiền, nhưng anh đâu túng quẫn. Còn lâu mới thế. Anh ước chừng mình có một phần tư triệu hay hơn trong nhà băng.”

Cô nhìn anh không chớp. “Bằng đô la ư?” cô hỏi yếu ớt.

“Well, tất nhiên. Anh đã có vài kế hoạch lớn với viên Nữ hoàng, thay vì thế anh sẽ tiếp tục giữ nghề. Nếu không anh sẽ buồn chán chết mất.”

Cô vòng tay quanh cổ anh. Ánh nhìn mơ hồ trong đôi mắt cô đã tan biến, anh mới thư giãn trở lại. Well, phần nào thôi.

“Và anh có không nên nhận chuyến đi kéo dài một tháng hoặc kỳ nghỉ dài bằng thế giữa các chuyến đi lần này,” anh nói. “Em tính thử xem mất bao lâu để những người kia sắp xếp tên mình trong danh sách?”

“Một tuần, có thể ít hơn,” cô trả lời.

“Em cảm giác giống chuyến đi kia chứ?”

“Em có thể thực hiện được.”

“Nhưng lần này chúng ta sẽ có một cái lều đôi.”

“Nghe có vẻ ổn đấy.”

Anh liếc nhanh đồng hồ. “Chúng ta có một cuộc hẹn khác. Khỉ thật, anh không có ý khiến em nhăn nhó.”

“Giờ thì gì nữa?” cô rền rĩ. “Ben, em không thể nhận thêm ngạc nhiên nào nữa.”

“Chúng ta sẽ kết hôn,” anh nói, đứng dậy và lôi mạnh cô theo cùng. “Well, có lẽ không phải hôm nay. Anh không từng làm chuyện này trước đây, nên không biết cần bao nhiêu thời gian. Ít nhất, ta không để nó gián đoạn.”

Cô đông cứng người. “Kết hôn?”

Anh nhẹ nhàng nhấn chìm cô trong vòng tay mình.

“Yeah, kết hôn. Em sốc như là em vẫn vậy. Anh đã lên kế hoạch hỏi em, rồi em tìm thấy viên kim cương khó chịu đó. Anh biết em sẽ không nhận lời với viên đá đó đứng giữa chúng ta, nên anh phải tống khứ nó.”

Rồi, từ từ, một biểu hiện lo lắng bò qua mặt anh.

“Em sẽ lấy anh, phải không? Anh biết mình không phải ông chồng tốt nhất trên thế giới - chết tiệt, có khả năng là không thậm chí với tầng khách sạn này- nhưng anh rất thú vị.”

“Rất nhiều,” cô đồng ý khẽ khàng. Cô nghĩ đầu gối mình quỵ mất, đầu cô ngả xuống, tựa vào ngực anh.

“Vậy đó là câu trả lời?”

“Vâng.”

Cô cảm nhận ngực anh giãn ra bên dưới đầu mình khi anh thở sâu khuây khỏa, và cô nói, “Em yêu anh, anh biết mà.”

“Yeah, anh biết.” Anh chà xát lưng cô và hôn lên đỉnh đầu cô. “Anh cũng yêu em. Anh phải yêu em nhiều kinh khủng, để từ bỏ một viên kim cương như thế vì em. Nhớ rằng lần tới em đang đày đọa anh đấy.”

Điện thoại kêu. Jillian đang ngồi bắt chéo chân trên giường, một chồng báo đặt trên lòng. Ben duỗi dài người bên cạnh cô, mải mê xem một trận bóng đá trên truyền hình. Bình luận viên đang hét lên sôi nổi. Cô dướn người qua nhấc ống nghe.

“Jillian Sherwood...Lewis,” cô thêm vào sau một thoáng suy nghĩ.

Cô vẫn chưa quen với tên mới của mình vì mới kết hôn được một ngày. Cô đã nghĩ về việc không dùng họ của Ben; rồi cô cân nhắc dùng gạch nối giữa chúng. Thật ra Ben không quan tâm. Anh đã có thứ anh muốn; cô có thể gọi mình bằng bất cứ thứ gì cô muốn. Cô cho rằng Jillian Sherwood Lewis có một tiếng ngân dễ chịu.

Cô lắng nghe người gọi một lúc rồi nói, “Tôi cố gắng làm cho tổ chức quan tâm tới cuộc thám hiểm, nhưng bị cười nhạo.”

Cô lắng nghe lâu hơn. “Nhưng tôi không ở đây là người đại diện của Tổ chức Frost. Tôi đã xin nghỉ phép và tự thực hiện chuyến đi này.”

Cô nghe thêm chút nữa. Đội Brazil vừa ghi bàn thắng và các fan hâm mộ đang reo hò tưng bừng hớn hở. Cô nói, “Đợi một lát. Để tôi trao đổi với chồng tôi.”

Sự hóm hỉnh lấp lánh trong đôi mắt khi cô giữ điện thoại tránh xa miệng và nói, “Ben, là giám đốc điều hành tổ chức khảo cổ Frost. Về cơ bản, em vẫn là nhân viên của họ nên họ muốn em tuyên bố rằng cuộc thám hiểm được thực hiện dưới sự bảo trợ của họ. Đổi lại, tất nhiên, em sẽ nhận được lời đề bạt thăng chức rất bất ngờ. Anh nghĩ sao?”

Biết chính xác phản ứng của anh sẽ thế nào, cô đẩy ống nghe về phía anh. Anh không thèm nhìn nó; mắt anh không rời màn hình ti vi.

“Bảo họ xéo đi,” anh trả lời.

Cô cố kiềm chế tiếng cười khi đặt điện thoại trở lại tai mình.

“Chồng tôi không nghĩ nó là một ý kiến hay.” Cô nói trang trọng. “Tạm biệt, ngài Etchson. Tôi sẽ gửi mail đơn xin thôi việc của mình... Vâng, tôi nghĩ nó là cần thiết. Tạm biệt.”

Cô gác máy, rạng rỡ với sự toại nguyện, quay trở lại với chồng báo.

Khi họ nằm xuống ổn định chỗ ngủ sau đó, Ben nói, "Em có hối hận vì thôi việc không?"

"Ít nhất thì không. Em yêu khảo cổ, em sẽ không từ bỏ nó. Cục cổ vật Brazil đề nghị em một vị trí và em sẽ nhận lời. Anh có quan tâm tới việc tiếp tục theo các cuộc đào bới khác không?"

"Tại sao không?" anh hỏi lười biếng. "Đầu tiên anh là kẻ đào bới gây phiền nhiễu đích thực mà."

"Và chúng ta sẽ cùng nhau làm hướng dẫn viên trong các chuyến đi nữa."

"Yeah," anh lẩm bẩm. "Thả lỏng nào." Anh ngáp dài, rồi ý nghĩ về điều gì đó đã kích thích sự tò mò của anh. "Vậy mật mã của cha em dựa trên lời nguyện cầu của Chúa là thật hử?"

"Em sẽ chỉ anh nó làm việc thế nào," cô nói, quay khuôn mặt mình vào bờ vai anh. Hương thơm nam tính ấm áp của anh khiến cô muốn xục xạo lại gần hơn, nên cô làm thế và ngay lập tức được đền đáp bằng vòng ôm siết chặt đầy sở hữu của anh.

"Vào buổi sáng. Chỉ mất một chút khó khăn để nhớ thôi."

"Lời nguyện cầu của Chúa á? Anh biết nó từ khi còn nhỏ cơ."

"Well, phiên bản này có một ít khác biệt."

"Khác thế nào?"

"Nó là ngôn ngữ Xcốt len cổ."

"Xcốt len cổ ư?" anh nhắc lại yếu ớt.

"Nó kiểu như này."

Nằm dài trong vòng tay anh trong bóng tối của phòng khách sạn, cô bắt đầu đọc thuộc lòng:

"'Uor fader quhilk beest i Hevin, Hallowit weird thyne nam. Cum thyn kinrik. Be dune thyne wull as is i Hevin, sva po yerd. Uor dailie breid gifus thilk day. And forleit us uor skaiths, as we forfeit themquha skaith us. And feed us nauntill temptatioun. Butanfre usfra evil. Amen."

"Ôi Chúa ơi," anh thì thầm.

Cô mỉm cười trong bóng tối. "Chính xác."

Lời kết

"Senhor Lewis!"

Ben quay lại, tìm kiếm trên bến cảng đông đúc tiếng ai đó gọi tên mình. Jillian ở trên thuyền, họ đang thực hiện chất hàng cho chuyến quay trở lại thành phố Đá, ghi nhớ vào đầu các hàng hóa của chính cô. Cô ngước nhìn, và la hét thảng thốt, rồi cô nhảy xuống thuyền, chạy qua Ben, đôi tay giang rộng. Khuôn mặt xạm đen cau có nhíu chặt đôi mày của anh khi cô túm lấy người đàn ông và ôm chặt anh ta nồng nhiệt. Rồi anh nhận ra không chỉ người đàn ông Jillian đang ôm mà cả người đứng sau anh ta nữa, vẻ cau có chuyển thành nụ cười toe toét.

Jillian giải phóng Jorge và ôm chầm lấy Pepe, người trông hoảng hốt. Lúc đó, Ben đã tới gần họ, anh

bắt tay cả hai người.

“Các anh về tới khi nào?”

“Đêm qua,” Jorge nói, vẫn thẹn đỏ mặt với cách chào đón của Jillian. “Tất cả các lời xì xào bàn tán trên bến cảng đều về anh và senhora. Chúng tôi biết tin đây là thuyền của anh, nên chúng tôi biết sẽ tìm được anh ở đây ngày hôm nay.”

“Hãy tìm một nơi yên tĩnh để có thể nói chuyện và uống bia nào,” Ben nói, được sự tán thành, không gì thêm nữa được nói về cuộc phiêu lưu của họ cho đến khi tất cả ngồi trong một quán bar lờ mờ.

“Tất cả các anh đều quay về hết chứ?” Jillian hỏi.

Jorge gật đầu.

“Ngoại trừ Vicente. Chúng tôi đã chôn anh ấy và anh trai cô, senhora, trước khi chúng tôi rời đi. Còn về người kia, Kates, chúng tôi không động gì.”

“Chuyện gì xảy ra với Kates?” Ben hỏi.

“Dutra giết ông ta, ngay tại khu trại.”

“Tôi đã thắc mắc. Vì Dutra chỉ có một mình khi hắn bắt kịp chúng tôi, tội đoán Kates hoặc bị chết hoặc bị thương nặng nên Dutra bỏ lại gã. Dù trường hợp nào, tôi không lo lắng về gã ta tí nào.”

Đôi mắt màu đen của Jorge trở nên nghiêm nghị. “Còn Dutra thì sao, senhor?”

Ben nhún vai, đôi mắt xanh của anh rõ ràng và lạnh lẽo. “Tôi cũng không lo lắng về hắn ta.”

Từ đó, Jorge đoán chính xác rằng Dutra sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa, một viễn mà anh ta thấy hài lòng nhất.

“Chúng tôi đang chuẩn bị quay lại,” Jillian nói nhẹ nhàng. “Tôi nghĩ sẽ cố gắng mang thi thể Rick trở ra, nhưng giờ tôi sẽ để anh ấy ở lại nơi anh nằm xuống.”

Là nơi đó, ở thành phố Đá, nơi mà anh trai cô cuối cùng cũng chìa tay ra với cô, nơi mà anh ấy có một hành động có ý nghĩa trong cuộc đời mình. Ngài giáo sư không tìm thấy thành phố Đá, nhưng những người con của ông thì làm được; cũng hợp lý thôi, theo cách nào đó, là một người nhà Sherwood nên được chôn ở đó, trở thành một phần của huyền thoại, thứ đã cám dỗ tất cả bọn họ.

Cánh tay Ben xếp ngang lưng ghế cô, giờ đây cô cảm thấy anh đang vuốt xương bả vai mình bằng cái chạm tự động, nhẹ nhàng, im lặng và rất thoải mái mà không cần tới lời lẽ nào. Ngày của họ trôi qua trong nhịp hối hả khi họ tổ chức cho đoàn thám hiểm, mà dường như còn phức tạp hơn nhiều khi giờ đây có sự tham gia của chính phủ, nhưng bất cứ khi nào cô thấy thất vọng hay mệt mỏi, hoặc không thể tránh khỏi những giây phút buồn bã đeo đuổi bên mình, theo bản năng anh đều nhận biết, và sự tiếp xúc của anh đã nói với cô rằng cô không đơn độc.”

“Tôi sẽ mở rộng hoạt động của mình,” Ben nói. “Tôi sẽ có công việc ổn định cho anh trong đội của tôi nếu anh hứng thú.” Anh cười nhăn nhở. “Phần lớn các chuyến đi đều không giống chuyến này đâu.”

“Cám ơn, senhor,” Jorge nói. Anh ta có vẻ thích thú với lời đề nghị. “Tôi sẽ nói với những người khác.”

Pepe nói rất ít, và giờ anh ta thì thầm gì đó với Ben bằng thổ ngữ trước khi im lặng trượt ra khỏi ghế

và rời khỏi quán bar.

“Pepe nói gì thế?” Jillian hỏi.

Ben dựa trở lại ghế mình.

“Well, Pepe làm việc cho anh vài lần trước đây. Đại ý là, anh ta thích dính líu tới những con sông, cảm ơn rất nhiều. Nếu anh muốn giúp em tìm kiếm những địa điểm chết chóc trống rỗng, anh ta rất hạnh phúc ở lại phía sau.”

Tất cả đều cười lớn, và cuộc trò chuyện trôi dạt tới những hồi tưởng chung sau một cuộc phiêu lưu mà bọn họ cùng chia sẻ. Sau đó, Jorge rời đi và Ben cùng Jillian quay lại thuyền.

“Anh có một ngạc nhiên cho em,” Ben nói khi anh và Jillian bách bộ trên bến cảng.

Chỉ có điều đó khiến cô nghi ngờ. “Anh biết em không thích điều bất ngờ mà.”

“Dù sao, muốn anh làm thay đổi điều đó giúp em không? Chỉ cần tin ở anh.”

Cô hét lên cùng tiếng cười lớn, điều đó mang lại cho cô một nụ hôn nhanh và mạnh. Ben kẹp cánh tay mình quanh cô khi họ tiếp tục đi.

“Em đã từng làm chuyện đó trong một cái võng chưa?” anh láu cá hỏi.

Cô không để bị bắt vào cái bẫy của chính mình.

“Nói rõ đi” cô thận trọng.

Anh làm ra vẻ đầy sinh động.

“Anh biết câu trả lời rồi.”

Biểu hiện của anh hài lòng. “Em sẽ có tối nay.”

“Ồ, yeah?” Vì họ vừa chất những cái võng lên thuyền chiều hôm đó, cô đứng sững lại và khoanh tay. “Em không ngủ trên cái thuyền đó tối nay đâu.”

“Tất nhiên không. Là ở nhà.”

Nhà là nơi ở của Ben lúc này; cô đã quyết định rằng khách sạn quá đắt, còn anh thì nhận thấy ở đó quá nhiều sự xen ngang. Nơi ở của anh không bao giờ quyến rũ nổi bất kỳ tờ bìa cuốn tạp chí nào, nhưng nó có tất cả những gì họ cần: một phòng bếp, một cái giường và hệ thống đường nước đảm bảo phục vụ.

“Để em được sáng tỏ trong chuyện này,” cô nói. “Chính xác thì cái gì ở nhà?”

“Một cái võng. Anh có một cái được giao tới hôm nay.”

“Em biết.”

Trí tưởng tượng của cô sẵn sàng khiến cô trở nên bị kích thích. Một cái nhìn vào Ben nói với cô rằng anh đang cảm giác tương tự.

“Nhưng tại sao phải bận tâm đến cái võng trong khi chúng ta có một cái giường rộng, đẹp đẽ?”

Anh ôm cô, hôn cô lần nữa, nhưng lần này không phải nụ hôn nhanh chóng.

“Chúng ta sẽ bắt đầu trong cái võng,” anh nói. “Ai biết được nơi chúng ta sẽ kết thúc chứ?”

Cô cười lớn, kéo đầu mình ra sau với niềm vui không giới hạn. Với Ben, mỗi thứ đều là một cuộc phiêu lưu.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach